

Mình Thích Cậu! Nhỏ Rắc Rối!

Contents

Mình Thích Cậu! Nhỏ Rắc Rối!	2
1. Chương 1 : Con Nhỏ Quái Quý	2
2. Chương 2 : Chuyện Của Phương Di	5
3. Chương 3 : Địa Ngục Của Nhỏ Rắc Rối	7
4. Chương 4 : Công Việc Part Time Vụn Trộm	11
5. Chương 5 : Nhận Ra	15
6. Chương 6 : Đừng Khóc Nhé! Có Tố Đây ...	19
7. Chương 7 : Hạnh Phúc Hoa Oải Hương	25
8. Chương 8 : Đầu Mối Chính Là Con Người Thật Của Cậu!!!	34
9. Chương 9 : Giao Ước Của Những Chính Nhân Quân Tử	44
10. Chương 10 : Điểm Ngoặt...	50
11. Chương 11 : Ngốc!!!	54
12. Chương 12 : Rắc Rối Của Phương Di!!!	57
13. Chương 13 : Nụ Hôn Dịu Dàng (trong Mơ)	66
14. Chương 14 : Bạn Trai Của Phương Di...tot	70
15. Chương 15 : Người Bạn Trai Thế Thân Hoàn Mĩ	74
16. Chương 16 : ...không Biết Nói Gì Cả	78
17. Chương 17 : Nàng Tiên Cá_bọt Biển Và Tên Ấy	82
18. Chương 18 : Người Con Trai Kì Lạ!!!	85
19. Chương 19 : Mưa Và Gã Con Trai Kì Lạ...	90
20. Chương 20 : Yêu...	94
21. Chương 21	97
22. Chương 22 : Chỉ Mới Bắt Đầu...	100
23. Chương 23 : Sự Xuất Hiện Của Tiểu Hắc Ngọc	102
24. Chương 24 : Mối Tình Của Tiểu Yêu Hắc Ngọc Và Lần Chạm Mặt Của Diêm Đế Và Nữ Yêu Tinh...	105
25. Chương 25 : Những Người Bạn...	109
26. Chương 26 : Trái Tim Màu Đỏ Và Ngôi Sao Màu Vàng...	115
27. Chương 27 : Tâm Trạng Của Những Người Con Gái...	120
28. Chương 28 : Bí Mật Nàng Tiên Cá....	126
29. Chương 29 : Kết Thúc...the End...	131
30. Chương 30 : Lật Lá Bài Số Phận Của Đôi Ta...	146
31. Chương 31 : Biển Nhớ...	150
32. Chương 32	154
33. Chương 33 : Cái Đích Cho Tất Cả...	156
34. Chương 34 : Nụ Cười Hạnh Phúc Và Trái Tim Đau Khổ.	160
35. Chương 35 : Có Thế...	165
36. Chương 36 : Tiệm Café Sắc Tím Và Chàng Bác Sĩ Tâm Lí...	168
37. Chương 37 : Người Chiến Thắng...	174
38. Chương 38	178
39. Chương 39 Sự Hải	183

40. Chương 40 : Buông Tay Để Yêu.	192
41. Chương 41 : Ghen=> Kết Hôn	196
42. Chương Ngoại Truyện1 : Bà Xã! Sinh Con Cho Anh Nhé...	199
43. Chương Ngoại Truyện2 : Đúng Là “hổ Phụ Sinh Hổ Tử”...~”~	203

Mình Thích Cậu! Nhỏ Rắc Rồi!

Giới thiệu

Hắn bước vào quán trong tình trạng đã khá say sấn, đi bên cạnh hắn là hai cô em mặc áo quần điem

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-thich-cau-nho-rac-roi>

1. Chương 1 : Con Nhỏ Quái Quỷ

10h00

Quán Bar có tên: Kaben

Hắn bước vào quán trong tình trạng đã khá say sấn, đi bên cạnh hắn là hai cô em mặc áo quần điem dúa, hắn cũng không biết vài phút trwoes làm sao mà hắn quen được hai em gái này. Và hắn cũng không cần biết, chuyện này đối với hắn quá đối bình thường như ngủ vậy. Và đây cũng được coilà công việc thường ngày của hắn. Sáng đi học, tối quán bar và lượn vài vòng tìm mấy em vào khách sạn chấm hết.

Hắn khoát hai tay nặng trĩu vì rượu của mình lên vai hai người đẹp mà hắn vừa cua được vài phút trước trong một quán rượu nào đó. mặt hần đỏ gay lên, nhưng trông có vẻ thì vẫn giữ được phong độ dữ lắm. Hắn kéohai người đẹp đi theo tay phục vụ quầy sau khi thì thăm hỏi nhỏ chuyện gì đó, rồi nhét vào tay của anh chàng phục vụ mấy tờ tiền colime mới tin vừa rút trong ví ra. Vừa đẩy cửa bước vào phòng hai con mắt đã mờ mờ vì rượu của hắn đã kịp nhận ra ngay thẳng bạn của mình đang rồi vất vẻo với mấy cô em nào đó mà hắn không quen hoặc có quen thì hắn chả thèm nhớ. Loạn choạn kéohai cô gái về ngồi trên chiếc ghế salon dài đối diện. Hắn không nói không rằng ngã người ke đầu lên thành ghế sau nhắm mắt lạ. tất nhiên bây giờ hắn chỉ muốn tìm một phong khách sạn và ngủ. Nhưng vì vẻ mặt đứa bạn đang ngồi đằng kia mà hắn mới kéo ‘con mồi’ tối nay tới đây.

-ê! Tỉnh chứ mày...kaka

Hắn lắc đầu ngán ngẫm, không nói gì mà vẫn tiếp tục nhắm mắt xem đó là câu trả lời.

-Ông bà già tao đi rồi, nên hôm nay được nghỉ xả hơi, chứ giống như ngày thường là ở nhà bó gối. Không thoải mãn được nhu cầu.

Hắn biết cái nhu cầu quái quỷ của thằng bạn đang lải nhải bên cạnh hắn là gì. Nhưng đối với hắn thì chỉ như cơm bữa. Hắn mở mắt ra, hất đầu về hai cô gái đang thi nhau nóc bia bên cạnh mà hắn vừa kiếm được rồi buột miệng nói:

-Nhường mày đây! tao về. Hôm nay không có hứng thú.

-Ơ!...mày về thật à?_Cậu bạn bên cạnh hắn dơ đôi mắt vừa bất ngờ xen lẫn nghi ngờ nhìn hắn. Một thằng sói như hắn lại cho người ta con mồi mà mình vừa kiếm được.

Hắn nhìn đôi mắt như đọc được hết suy nghĩ của thằng bạn rồi lại cười khẩy, trong đầu loé lên một suy nghĩ 'Những thằng ngu thì đôi mắt luôn tố cáo cho người khác biết những suy nghĩ trong cái đầu ngu ngốc đó'.Hắn nghĩ vậy nhưng không nói, hắn đủ khôn ngoan để đỡ được tình bạn đẹp giữa những thằng ăn chơi. Thằng bạn trước mắt hắn còn giúp được hắn dài dài, như mấy vụ phá thai hay xử lý mấy vụ linh tinh chần hạp, còn tuyệt đối hắn không dùng mấy cái thứ thuốc cấm quái quỷ, những thứ đó chỉ làm hao tổn sức khoẻ và những đứa ngu mới dính vào.

Hắn không nói tiếp lời nào, quay lưng ra cửa ném lại cho thằng bạn là cái vẫy tay từ biệt và hai cô gái đang nóc bia mà không để ý đến những người xung quanh. Hừ! đa phần con gái thời nay là vậy, chẳng có đứa nào ra đứa nào, nhất là ở cái thành phố quái quỷ này thì con người càng bị tha hoá, lũ con gái điên rồ. Vậy nên khi đưa những đứa con gái như thế này vào khách sạn hắn không cảm thấy chuyện gì là tội lỗi. Hai bên cũng có lợi. còn cái hậu quả thì tại nó tự gần chịu.

Hai chân hắn trong tư thế của người say nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, khoẻ môi cong nhếch lên vẻ khinh bỉ khi nghe thằng bạn của hắn cười hahả vừa rồi rít cảm ơn sau lưng. Đáng ra người phải cảm ơn là hắn mới đúng, tự đứng theo thói quen của hai em nhưng hôm nay hắn không có hứng thú. Không biết giải quyết sao cho khỏi phí thì thằng bạn gọi điện có nhu cầu, nên hắn tặng luôn. Xem như là quà hắn tạ lễ mỗi lần thằng bạn giúp hắn.

Hắn vừa bước ra khỏi quán Bar, định xuống hầm lấy con Focus nhưng nghĩ lại, bây giờ như thế này mà lái xe thì chỉ tổ về chiều ông bà sớm, mà hắn thì vẫn thiết sống dữ lắm nên thôi, hắn quyết định đi bộ dọc đường cho tỉnh rồi sau đó kêu taxi đến khách sạn đánh một giấc. Dù gì hôm nay cũng là ngày bất bình thường của hắn. Quan niệm của hắn là cái gì lún thì cho lún luôn một thể.

Hắn bước sai những bước đi của một kẻ say trên con đường lút đã nhỏ trên vỉa hè của một công viên gần đó. Con gió cứ luồng vào mái tóc của hắn mát lạnh, làm hắn tỉnh hẳn. Bây giờ trên đường chỉ lác đác vài chiếc xe máy qua lại. Bởi vì thời điểm của người bị kết thúc bây giờ, còn thời điểm của dân ăn chơi thì phải 1h or 2h sáng. Mà bây giờ thì mới chỉ là thời gian giao điểm nên không có ai cả là đúng.

Không khi nào hắn thấy hắn tỉnh như đêm nay, Thường thì lúc này đây hắn phải ngồi trong quán rượu hoặc đàn đúm với em nào đó ở khách sạn .hắn ngược mắt lên bầu trời. Thì ra bầu trời cũng còn đầy sao như lúc hắn còn nhỏ, rất nhỏ...Hơi men rượu còn động trong người khiến hắn nhớ về thơ ấu của mình, thời thơ ấu mà hắn đã dễ lãng quên. Một giọt nước mắt chảy ra nơi khoẻ mắt rồi bất giác nhận ra hắn đưa tay lên một cách thô bạo gạt đi cái giọt nước mắt của thời xa xưa đó. Trong đầu hắn không có khái niệm 'quá khứ' hay 'tương lai', cuộc sống của hắn chỉ có thể nói sống cho hết hiện tại. Cái hiện tại đau buồn của bản thân hắn.

Chất nhầy chua trong cổ họng như chực trào ra, hắn cảm thấy khó chịu trong người. Tối nay hắn uống mà chưa có cái gì vào bụng cả. Hắn ngồi dựa mình vào một bức tường làm bằng xi măng gần đó, cúi người cho cái chất khó chịu ở trong người tuôn ra co bằng hết, hắn có cảm giác như nôn ra cả chính ruột gan trong người mình.

Có một bóng người đi lướt qua hắn rồi khựng lại, cái quái quỷ gì đó. Dừng nói với hắn là ma nhé. Hắn từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng người đang đứng nhìn hắn(hắn có cảm giác như vậy) (=>cái này t/g viết vào lúc 1h sáng. Nên cũng có hơi sợ.huhu) . giáng ngưỡng nhỏ đưa cái nhìn về phía hắn thật, nhưng hắn cảm thấy quen quen, cái dáng quen, cảm giác cái nhìn cũng quen nốt, khuôn mặt quen luôn...Chắc hắn lại bị thần kinh rồi. Trên đời này có ai mà hắn quen đâu, ngoại trừ thằng bạn đang** dí với con mồi của hắn trong khách sạn chằm hết. Bóng người tiến lại gần haaawns khiến hắn hơi sững lại một chút rồi găm gờ quát lên:

-Nhìn gì mà nhìn? Đi chỗ khác chơi.

-Trương Hoàng Phi!

Hắn tròn mắt khi nghe bóng người gọi to tên mình với giọng bất ngờ. Quái quỷ là giọng nói này hắn không thể không nhận ra...Nếu hắn không đoán nhầm thì là của con nhỏ lớp trưởng rắc rối. Phương Di.

Ồ đúng là ngày quái quỷ. từ quái quỷ được hấn dùng hôm nay là n+1 lần rồi. Nhưng hấn vẫn phải nói. Hấn lấy lại vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn hằm ***** rửa. Buông ra một câu ngon ơ:

-Đứa này ***** đi kêu tên cả giồng họ ông vào đem khuya vậy hả?

-Trương Hoàng Phi!!!

Giọng nói bây giờ không còn hậm hực nữa mà thay vào đó là giọng quát đánh lại, làm cho hấn cũng thoáng giật mình vì phán đoán của hấn. Đúng là con nhỏ ấy:

-Biết rồi! đừng có hét lên thế đau tai quá đấy Trần Phương Di!!!

-Ồ! Thì ra cậu cũng nhận ra mình cơ đấy!!!

-Giọng nói này ngoài cậu ra còn ai khác nữa! giám nói với tôi vậy chỉ có một.

-Cậu biết vậy là tốt. Nhưng...

Hấn căng tai lên nghe câu nói lấp lửng của cô bạn lớp trưởng...

-Cậu mới chỉ học sinh c3 mà lại đi uống rượu vậy đó hả?

-Tôi uống rượu thì liên quan gì tới cậu. đồ con gái rắc rối. Tránh đi chỗ khác chơi.!!!

Hấn loạn choạ đứng dậy, Đưa tay hất hất xung quanh giống đuổi tà rồi lại loạn choạ bước đi.

-Nhưng cậu là do tôi quản lí! Co đã giao cho tôi...

-Thôi đi cưng! đó chỉ là chuyện ở trong trường còn bây giờ tôi và cô không liên quan và tôi cũng không liên quan đến lớp đó. Ok?

-Cậu...

-Tôi thì sao!

-Không sao cả, nhưng...

Cô gái tên P.Di đi phía sau lưng hấn nói một câu rồi lại im lặng làm hấn cmr thấy bức tức nên định quay sau nói mấy câu nào ngờ mới kịp quay đầu thì bên má Trái của hấn lãnh nguyên cái bóp trời giáng, kèm theo câu nói đầy khí thế của cô bạn lớp trưởng:

-Có lẽ tôi chưa quản cậu chặt, vậy nên đây là cái tát dành cho cậu khi không biết nghe lời.

-Cô!

-Tôi thì sao!

-Chết tiệt! không sao cả.

Hấn thừa biết dính vào một con nhỏ như cô ta chỉ tổ hấn tự rước hoạ vào thân khi ở trường nên hấn nên nhin. vốn dĩ hấn cũng sai(=> sr.các bạn nam nhưng không phải Phi là một người nhu nhược để con gái đánh đâu. Mà cậu chàng rất thông minh khi nghĩ tới hậu quả của hành động mình làm)

-bây giờ thì về nhà! tớ đưa cậu về.

-Không cần!

-Không cần? thật không. Về nhà ở một mình? Trong tình trạng say sấn này?

Hấn biết con nhỏ này đang ám chỉ điều gì. Hấn thoát tiên quên bén đi là bác giúp việc hiền lành ở nhà hấn là mẹ của con nhóc phiền phức này. Mà bác ấy mấy hôm nay nghĩ nên dĩ nhiên nếu về nhà thì hấn sẽ ở với con nhỏ này. Nếu hấn nhớ ra thì tối nay hấn đã không nhường con mời, hoặc là từ quán bar hấn sẽ lết nhanh tới khách sạn cũng được. Để giờ gặp con nhỏ ở đây thì càng khó thoát. Bây giờ hấn bắt buộc phải gật đầu cái sụn nếu không muốn ông già hấn ở nước ngoài cắt đứt mọi tài khoản sinh hoạt trong các thẻ ngân hàng.

-Uống đi! nước gừng đấy! vậy là sáng mai không bị đau đầu đâu!

Hắn đón lấy cốc nước gừng từ tay của kẻ địch không đội trời chung của mình. Mặt hắn hực đưa li nước lên miệng như đứa trẻ con bị bắt ép uống thuốc. Mặt hắn dần ra một chút rồi sau đó đầu hắn cảm thấy nhẹ bẫng không còn nặng như lúc ấy nữa, quả là một phương thuốc công hiệu. Trước giờ hắn rất ghét uống nước gừng vì nước gừng vừa cay lại vừa nóng rất khó chịu nhưng nước của con nhot này đưa thì vừa ngọt, vừa cay, vừa nóng, mát nhưng có vị của bạc hà, trà... Nói chung là rất lạ. Nhưng hắn không hỏi chỉ chăm chú uống hết li trà gừng với vẻ mặt ban đầu.

-Cậu đi ngủ đi! có chuyện gì thì gọi tôi! tôi ở phòng bên cạnh.

Hắn không nói gì chỉ trông theo cái dáng nhỏ bé của con nhỏ trên cầu thang.

‘Nếu con nhóc đó mà không nói gì thì không đến nỗi gì’_Hắn thầm nghĩ rồi bất giác nở nụ cười gian gian. Hắn ngồi một lúc rồi sải bước vào phòng tắm ở cạnh phòng bếp. Thật ra thì trên phòng hắn cũng có phòng tắm riêng nhưng hắn lại muốn tắm ở phòng dưới này để có thể nhâm nhi tách cà phê sau đó đi ngủ.

2. Chương 2 : Chuyện Của Phương Di

11h30:

Nó bước từ trên lầu đi xuống, trên tay là cuốn sách Địa lí, tối nay nó phải thức trắng đêm để học bởi vì tiết đầu của sáng mai là tiết kiểm tra Địa lí một tiết. Thật là rắc rối.

Nó bước tới cạnh quầy bar trong phòng bếp bật đèn rồi tự pha cho mình một tách cà phê sữa đặc. Nó đã quá quen với căn nhà này, nó biết tới căn nhà này năm lên 8 tuổi. Lúc đó mẹ nó bắt đầu làm ở đây, nên nó rất thường đến chơi. Nhất là chú Đức chủ nhà hiền lành luôn chiều nó. Nó vừa pha tách cà phê vừa lầm nhảm hát:

‘Anh viết cho em mùa hè yêu thương và anh hát cho em khe khẽ dịu dàng. Đừng hờ hững trong anh và nắng nơi sân trường...’

-Làm gì thế? Yêu đời quá nhỉ?

Nó quay người nhìn về phía giọng nói quen thuộc cách ra, ánh đèn rất yếu nên nó chỉ kịp nhận ra cái khuôn mặt với nụ cười khinh bỉ trên môi. Nhưng nó đâu thèm để tâm, quay mặt đi về phía chiếc bàn có chiếc máy pha cà phê đang chạy, nó nhếch mép nói với giọng điệu ngao ngán:

-Cậu làm gì mà giờ này chưa ngủ?

-Tắm!!!_Giọng nói vẫn tĩnh bơ như không, càng lúc càng gần nó(nó cảm thấy như vậy)(=> huhu ngồi viết cái này sợ ma chết đi được)

-tắm á?

Nó quay người lại thản thốt kêu lên. Bởi vì nó ở trên lầu cả buổi có thấy cậu ta lên lầu lấy áo quần hay lên lầu đâu. Vậy áo quần đâu cậu ta... Nó vừa nghĩ vừa kịp xoay đầu thì đã vội hét lên trước người con trai ở trần phần trên và ở dưới chỉ để cộc chiếc khăn quấn quanh từ hông trở xuống. Hai mắt nó kịp nhắm lại khi nhìn thấy tất cả.

-Á! tại sao cậu không mặc quần áo?

-Có đâu mà mặc! tôi tắm dưới này mà!

-Vậy thì đi thay quần áo nhanh đi! Nhanh....á

Nó chưa kịp định thần lại thì cậu bạn tên Phi đã áp lại gần nó dồn cho cả người nó vào góc tường.

-Tại sao lại phải mặc quần áo! Đây là nhà của tôi và mặc vậy thì mát hơn. Tôi quen mặc vậy rồi.

-Tôi không biết đâu! cậu lùi ra và đi thay quần áo nhanh đi!

-Tại sao tôi phải lùi ra!

cả người Phi cứ dồn nó càng sâu vào gốc tường, đến nỗi nó có thể cảm nhận rõ mùi sữa tắm toát ra từ làn da rắn chắc của Phi. Càng gần vào gốc thì ánh đèn chiếu càng rõ. Lúc bất bí quá nó mới cố gượng mở trừng mắt nhìn Phi đe dọa. Nhưng dù nó có chính chắn đến cỡ nào thì nó vẫn cảm thấy mùi da thịt của một thằng con trai gần nó, mùi vị ngọt ngào, mà nam tính. Ôi trời ơi! chắc là tại nó bị ảo giác bởi mùi café và sữa tắm tạo ra thôi chứ nó thì là không có í nghĩ đen tối gì cả.

-Nay! Nghĩ gì vậy?

Phi đưa khuôn mặt của mình cúi xuống gần sát vào mặt nó, như có thể đếm được hơi thở của nhau. Nó vội vàng quay đi để tránh cho cậu bạn nhìn thấy khuôn mặt đang bừng đỏ của mình. Vì dấu sao đâu cũng là lần đầu tiên nó tiếp xúc gần như vậy với một đứa con trai.

-Cậu làm gì vậy tránh ra!!!

-Không!!!!!!!!!!

-Tránh không?????????

-Không!

-Chết này!

Nó đưa chân mình đá một cái thật mạnh vào chân của Phi khiến cậu phải nhảy lên bực chặt lấy chân mà kêu quai quái. Ung dung cầm lấy cốc café và cuốn sách trên bàn rồi nó thốt lên:

-Lần sau nhớ chừa nhá!

-Cậu ác quá đi dờn chút mà làm gì giữ vậy!

-Không nói với cậu nữa! tớ đi học Địa mai kiểm tra 1 tiết.

-Kiểm tra một tiết á?

-Thế cậu không biết à?

-Ừm! mà không sao cả! cậu đi học đi tớ đi ngủ?

Nó phải trợn tròn mắt nhìn cậu bạn của mình, đến kiểm tra mà cũng không biết thì cậu ta đi học làm cái gì nhỉ. Nhưng nếu cậu ta không học bài thì cậu ta ngày mai sẽ quay , nhưng nếu cô thầy bắt được thì nó sẽ chết vì cô chủ nhiệm giao cho nó quản cậu ta. Chỉ còn một cách cuối cùng. Nó với tay lấy thêm một tách café nữa và nhanh chóng mang lên trên lầu sau khi đã kiểm tra kĩ các cửa ra vào và cửa sổ.

Cốc...cốc...cốc....

-Ê! Hoàng Phi mở cửa?

Cạch...

-Gì nữa đây!

Cửa vừa mở nó nhanh chân lướt vào phòng và yêu vị trên chiếc ghế bên cạnh bàn học của Phi. Đặt hai ly café và mấy cuốn sách về Địa lí xuống bàn nó từ từ giải đáp những thắc mắc của cậu bạn.

-Từ giờ tớ và cậu sẽ ôn bài chung, Vì bắt đầu từ ngày mai sẽ kiểm tra một tiết tất cả các môn. Vậy nên hãy học tập đoàn đoàn đi nếu không muốn chết.

-Cậu đừng nói sẽ ở lại đây cho đến lúc hết thi nhá?

-Tất nhiên rồi! tớ sẽ ở đây để canh chừng cậu! không cậu lại đi đàn đúm rồi điểm thấp là cậu chết và tớ cũng chết! vì năm sau thi Đại học rồi nên cố gắng đi....

Nó cười thầm, từ giờ đó hồng cậu ta có thể trốn khỏi nó được. Phải vì nghĩa vụ mà hoàn thành thôi. Kaka Mặt Phi méo xệch nhìn đến đáng thương.

3. Chương 3 : Địa Ngục Của Nhỏ Rắc Rối

Địa ngục 1:

Tối hôm qua hấn bị bắt ép phải thức trắng đêm với con nhỏ rắc rối đó, uông mấy tách café làm cho sáng nay người hấn đau ê ẩm. Nhưng đầu sáo thì hấn vẫn có trong đầu vài chữ để đối phó với bài kiểm tra địa một tiết vào sáng nay.

Hấn đứng bồn thần nhìn vẻ tiêu tụy của hấn trong gương, hấn suýt không nhận ra mình nữa khi mà hai con mắt của hấn thâm đen như mắt gấu trúc. Cái vẻ đẹp trai của hấn đã bị đánh đổ sau một đêm thức trắng, vì một lí do cao cả đó là ‘học bài’ (=> học bài là lí do cao cả... là nghĩa vụ thì có thằng hân). Ôi đúng là địa ngục, hấn chắc chắn như vậy. Như thế này mà đến trường thì hình tượng hấn còn ra gì nữa nhưng nếu không đi thì chắc chắn con nhỏ ấy sẽ không để yên cho hấn.

-Ê! dậy chưa ra ăn sáng mà đi học, muộn rồi đấy.

Hấn đứng bồn thần nhìn lại mình trong gương lần nữa rồi quyết định, hấn phải đi học thôi. Hấn lười nhác sờ chiếc quần rin đen vào mà không buồn đứng dậy khỏi giường, mang chiếc áo đồng phục đã được bác giúp việc là sáng trong tủ ra rồi mặc vào, chải lại mấy lọn tóc rối trên đầu, đưa tay xoa xoa phần mắt thâm đen... Hấn nhìn lại mình trong gương, ‘Khá ổn’ hấn nghĩ vậy rồi với tay lấy chiếc cặp sách bên trong không có chữ gì ngoài chiếc bút bi đeo vào vai rồi đẩy cửa bước xuống phòng khách với vẻ uể oải.

Ngày thứ nhất thi tạm ổn. Thế là xong khoản môn Địa.

Ngày thứ hai tạm môn Sử.

Ngày ba...

Ngày bốn...

Ngày thứ năm...

Và ngày thứ sáu, Hấn lắc đầu ngao ngán khi nhìn vào tờ giấy mà hấn vừa nhận trên tay. Hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng và cũng là ngày quyết định đến số mệnh của hấn. Tờ đề thi chỉ vụn vụn hai ba dòng nhỏ chiếm tỉ lệ rất nhỏ trong một tờ A4, nhưng cũng đủ làm hấn thấy ngợp. Hôm nay là ngày thi cái môn mà hấn ghét nhất, môn Văn. Hấn có thể ngồi làm mấy bài toán khó còn hơn là ngồi bắt hấn mày mò ra những từ hoa mỹ để viết cho ra câu ra kéo, chứ chưa nói đến đạt tới đỉnh rồng bay phượng múa. hấn nhìn tờ đề thi mà nhớ tới chuyện tối qua thì mặt lại méo sệch.

tối hôm qua...

-Ê! học bài đi! đừng có ngủ đấy.

-Biết rồi! mệt quá đi.

Mặt hấn ngái ngủ, có gấn đưa tay vò vò mớ đầu tóc cho tỉnh. Đã đúng bốn ngày hấn không đi bar, thay vào đó hấn buộc phải ở nhà trong sự giám sát của con nhỏ rắc rối đang ngồi bên cạnh. Bây giờ hấn chỉ muốn ngủ một chút nhưng hơi ời, ngủ sao được nếu như bên cạnh hấn luôn có bà lasát.

-Ê!

-Gi! _con nhỏ đang mải mê đọc cuốn sách ngữ văn mà không mảy may đến hấn.

-Hay là tối này đi ngủ sớm! mấy ngày này thức chết rồi.

-không được! Ngủ thì ngày mai sao thi. _con nhỏ nhìn hấn mắt trừng trừng toé lửa.

-Mai thi văn mà! sợ gì. Không biết thì viết vắn ra.

-Nhưng!...

-Nhưng gì nữa! Thôi tôi đi ngủ trước đây.

Hắn phốc ra khỏi ghế và bay tọt lên phòng mình mà không để ý tới lời nói của con nhỏ. Vừa đóng cửa phòng lại hắn nghe tiếng con nhỏ hét phíasau.

-Ngày mai cậu không làm bài được 6 điểm thì phải chấp nhận với tôi một điều kiện.

-ok!

hắn hét trả lại rồi lại leo lên chiếc giường êm ái của mình ngủ. Trong đầu hắn hiện lên suy nghĩ dù gì thì vẫn cũng dễ có gì khó đâu.

Kết thúc đoạn kí ước cách đây vài tiếng, bây giờ hắn đang đối mặt với cái khó khăn mà tối qua hắn coi là dễ.

hắn đưa mắt về phía con nhóc rắc rồi đang ngồi cặm cụi viết. Bất ngờ con nhóc ngẩng đầu lên thấy ánh mắt của hắn con nhỏ cười cười về đặc ý. Thế là coi như đời hắn thế là xong. Hắn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản chỉ là một điều kiện bình thường. Hắn giật mình quay người nhìn vào tờ đề thi rồi cặm cụi bút trước mặt lên, hắn nhất định phải viết.

Mấy ngày sau...

-Sao! mấy điểm!

Hắn đang nắm nắm keets quả thi các môn trong tay thì giật mình khìnhhe tiếng hỏi nhỏ của con nhỏ rắc rồi sau lưng. Xem như hắn sui sẻo. Hắn đã hứa thì phải làm nhất là lời hứa với một đứa con gái.

-Tôi thua rồi! có điều kiện gì cậu nói đi!

-Ừm! điều kiện thì bình thường thôi, mình chắc là cậu sẽ làm được. Hoặc có thể cố gắng để mà làm được.

-...

-Từ bây giờ, tối nào cậu cũng phải về nhà. Không được ở lại bên ngoài...Hết.

-Thế thôi á!!!

Hắn tròn tròn mắt khi nghe con nhỏ nói vậy. Làm hắn cứ tưởng chuyện gì làm hành hạ hắn dữ lắm, chứ chuyện này thì quá dễ dàng với hắn.

-Tối đi chơi là về nhà ngủ là được phải không!

-Ừm_ Con nhỏ gật đầu cái xụp khi nghe hắn hỏi vậy.

Con nhỏ này thật quái lạ, chuyện gì nó phải quan tâm xem hắn đi đâu vào buổi đêm không về nhà cơ chứ.

-Phương Di! có người tìm cậu!!!

-Tớ hả! Đợi chút nhá...cậu hứa rồi đấy!.

Hắn nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của con nhỏ chạy khuất ra sau cánh cửa ra vào lớp. Hắn cầm tờ giấy điểm vào lại rồi nhét vào túi quần, vì vốn dĩ đem về cũng không có ai xem cả.

-Ê! bà biết ai kêu nhỏ Di không???

-Ai?

-Cái cậu tên Duy đẹp trai, học giỏi mà hôm vừa rồi thi hùng biện được giải nhất ý...Trời ơi thật không ngờ, nhỏ ấy trong thế mà quen được cậu bạn trai tốt ra phết...

-Hả! cậu Duy đó là bạn trai của Di hả?

-Ừm! nghe đâu gia đình cậu ta giàu có lắm.

Hắn vảnh tai lên nghe câu chuyện bà tám mà mấy đứa con gái trong lớp đang thì thầm với nhau. Nhỏ rắc rồi có bạn trai à? Thú vị thật.

-Ê! hôm nay cậu về trước đi nhá! tớ có việc phải đi!

-Đi đâu!...

-Kệ tớ!

-Vội ai?

-...

-Với thằng nào đó tên Duy à?

-Ồ! sao cậu biết!

-...

-??? Sao vậy ? điên à?

-Hôm nay cậu không được đi! về nhà nấu cơm cho tớ! mẹ cậu chưa về hẳn nhẽ cậu bắt tớ ăn mì tôm à.

-Nhưng...

-Không nhưng nhì gì sất! Không tớ gọi điện ẹ cậu đấy!

-...Cậu...thật quá quắt!

-thì sao!...

-...

-Phương Di! mình tìm cậu này giờ!

-Ồ! Xin lỗi!...để cậu phải tìm.

-Không sao! nhưng người này là...

-À là bạn tớ! Học cùng lớp...

Hắn cảm thấy trong người bức xúc khi nhìn thấy cảnh hai người trước mặt chào hỏi nhau. Nhất là cái cậu trai đang đứng trước mặt hắn và cười với con nhỏ đáng ghét kia, trong đến ngứa mắt.

Thì ra con nhỏ này thích típ mấy thằng điển trai một sách như vậy. Đúng là đồ con gái!

Hắn lăm lăm trong đầu rồi cười khẩy khi nghe Phương Di giới thiệu về hắn cho thằng con trai một sách

.

-Và ở cùng nhà nữa chứ! chào cậu!

-Chào cậu! có phải cậu tên Hoàng Phi không!

-Ồ! tớ cũng nổi tiếng quá nhỉ!

-À! tớ thấy hồ sơ của cậu ở phòng giáo vụ và cũng được biết cậu là người nổi tiếng được con gái trong trường rất thích!

Hắn đứng dờ mắt ra khi nghe cậu con trai đó nói. Ở trường hắn bị nhà trường đặt hồ sơ ở phòng giáo vụ có nghĩa là yếu kém. Mặt hắn đỏ bừng lên đến tận mang tai, cái nóng đang âm thầm trong người hắn.

-Phi..._Phương Di chịu hết nổi buộc miệng phì cười chảy cả nước mắt nhưng khi thấy mình quá lộ thì cô không cười nữa mà trở về giảng về ban đầu.

-cười gì!_Hắn hậm hực nhìn cô về đe dọa

-à! không có gì! :) _Di quay sang nhìn Duy nói nhỏ

-Xin lỗi cậu! hôm nay tớ không đi được! Thật sự xin lỗi

-Ừm! không sao! lần sau cũng được! khi nào cậu rảnh!

-Sẽ không có ngày rảnh đâu! cậu ấy sẽ mắc cho đến khi mẹ cậu ấy về.

-Là sao Di!_Duy nhìn Di vẻ khó hiểu.

-À! chuyện này tớ sẽ nói với cậu sau . Bây giờ tớ về nhé!

-Ừm! tạm biệt._Duy đưa tay lên gãi đầu.

Hắn nhìn hai người đang đứng trước mặt hắn vẻ khó chịu. Đưa bàn tayto của mình mần lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phương Duy hắn lôi đi rấtnhanh, Chỉ để lại một tiếng chào hỏi cùn cộn.

-Bye!

-Á! cậu làm gì thế hả ? thả tớ ra đi! đau quá!_Di dằn tay ra khỏi bàn tay hắn khi đã đi khuất vào bãi đỗ xe của trường.

-Không gì cả! chỉ thấy đói bụng!_hắn trả lời bướng bỉnh, sau đó tiếp tục bước nhanh tới trước.

-Đói bụng mà thế đó hả! Thường ngày cậu có về nhà ăn đâu ! Sao bây giờ lại nổi chứng thế?

-Tớ thích!

-cậu thích thì tớ phải làm à!

Hắn đứng lại chắn trước mặt Phương Di, làm cô xuyết chút nữa là chúi cả đầu vào người hắn .

-Cậu lạ thật! đang đi sao dừng lại...

-Tớ thích!

-...

-...

-Cậu hâm à! thích thì cứ đứng đó đi! tớ về đây!_Di bước tránhquangười hắn, bước nhanh về phía cổng trường. Bởi vì thường ngày đi họccô đâu đi xe mà hắn lại dẫn cô vào nhà xe chứ

Đúng là đồ hâm

-Ê! cậu đi đâu đấy?

-Về!

-Về sao lại đi hướng đó!

Di xoay người nhìn cái vẻ ngớ ngẩn của hắn. Mắt trừng trừng, dường như cô đang cố chịu đựng để không phải quát vào mặt hắn.

-TỚ đâu có đi xe! tớ đi xe buýt thì phải ra bến đợi chứ!

-Ừm nhỉ! Nhưng...

-Chuyện gì nữa đây?

-Tớ đói!

-...Cậu điên à! thì tớ về nhà nấu cơm đây! hay cậu ra ngoài ăn đi! cậu mà thiếu tiền à?

-Nhưng tớ muốn ăn ở nhà! mà cậu thì đi xe buýt rất lâu!

-...

Hắn đứng nhìn cô bạn mình đang tức chết nhưng không nói được lời nào. Cái vẻ giả tạo ngậy thơ của hắn thật công hiệu, có lẽ hắn không nên đi học nữa mà đi làm diễn viên chắc sẽ nổi tiếng. Hắn cười thâm trong bụng, muốn hành hạ con nhỏ này hoá ra lại là chuyện dễ! Con nhóc ấy phải trả giá cho cái địa ngục mà nó đã gây ra cho hắn cách đây mấy ngày.

-Thì sao! miễn sao tớ về nhà là được rồi!

-Nhưng tớ muốn ăn bây giờ!

-Tớ còn phải đi chợ nữa! Cậu về đợi đi!

-Đi chợ hả?

-Ừm!

-Vậy! tớ chờ cậu đi!...Đợi đấy!

-Tớ tự đi...này...

Chưa để Di nói heets cậu hẳn đã vọt lẹ vào nhà giữ xe của trường và lôi ra con SH chính hiệu màu đen mới cóng. Con xe mà bố hẳn tặng cho hẳn vào dịp sinh nhật 17 mới đây. Hẳn ngồi trên xe cầm tay lái với vẻ chiêm chệ, ánh mắt hắt về Di như ra lệnh

Lên

. Di lườm mặt hẳn một cái rồi cũng ngồi lên xe để hẳn chở ra khỏi cổng trường trong sự ngạc nhiên và hậm hực của cả tá fan club hot boy Hoàng Phi.

4. Chương 4 : Công Việc Part Time Vụn Trộm

-Bác Tâm! cháu chào bác! có mẹ cháu ở đó không ạ

-...

-Dạ! Bác nhắc lại với mẹ cháu là có cháu diên, nhắc mẹ gọi lại cháu sớm nhé bác!

-...

-Dạ! cháu biết rồi!

-...

-dạ! thôi cháu chào bác! Dạ! lần sau cháu sẽ về!

Nó đặt chiếc ống nghe xuống trong lòng vẫn băn khoăn không biết ba giờ mẹ nó về. Để nó có thể thoát khỏi cái thằng ôn dịch kia. Từ cái ngày hẳn chấp nhận điều kiện với nó tới giờ, Quả thật hẳn đã thực hiện đúng lời hứa ở nhà buổi tối hay còn hơn thế nữa. Hẳn ở nhà cả ngày, thể có bất ngờ không. Nhưng điều làm nó phát sợ là hẳn luôn theo sát nó và lúc ở nhà thì luôn hành hạ không cho nó được yên. Đi học thì hẳn chờ đi chờ về với cái lí do hết sức vô lí

Tớ đói bụng

, hay đột nhiên nổi hứng lên còn nói

Tổng vệ sinh nhà cửa

...Không biết hẳn còn bao nhiêu lí do để khiến nó phải đầu tắt mặt tối như thế này. Đã hơn một tuần rồi nó không được gặp Duy để thực hiện cái kế hoạch kiếm tiền với công việc part time mà Duy giới thiệu với nó tuần trước. Nếu nó không đi sớm thì không biết công việc đó còn chỗ cho nó không nữa. Với lại nó không thể phụ lòng Duy khi cậu đã cố gắng tìm cho nó một chỗ làm tốt như vậy,

Nhân viên phục vụ trong quán ăn nhanh

_Nghe cũng được đó đấy nhĩ. hìhì. :)

-Ê! tớ đói!

Nó đang ngẩn ngơ suy diễn ra biết bao nhiêu là tưởng tượng màu hồng về công việc nó sắp làm. Thì bỗng dưng giật thót người bởi cái giọng đáng ghét quen thuộc vang nhẹ bên tai. Nó quay sang nhìn hấn về hạm hực, Hấn đứng sau lưng nó khi nào mà nó không biết, đúng là ma hiện hình mà.

-Mới ăn trưa xong mà! bây giờ mới một giờ chiều, sao cậu không ngủ! Còn vang đói nữa chứ!

-Tớ đói!

-Cậu...muốn gì hả...

-Tớ đói _Hấn vừa nói vừa ép cái mặt đẹp trai của mình về phía nó .Dù mặt có đẹp trai thật nhưng trong mắt nó, hấn chỉ là thằng

hâm

không hơn không kém.(nhất lại là trong lúc này đây)

Ai đời! mới ăn trưa xong đó bây giờ lại đòi ăn tiếp, còn ra lệnh với cái vẻ mặt ngây thơ đó nữa chứ thật hết hiểu nổi. Chắc hấn lại muốn làm khó nó đây mà.

-Cậu là Heo à!

-Cậu nói gì? _Hấn vừa nghe câu hỏi ngô ngê của nó xong, đã lập tức thào ngay cái mặt nạ ngây thơ của mình, thay vào đó là ánh mắt trừng trừng đe dọa nhìn nó, cái giọng ồm ồm của một đứa con tỳ tại càn dũ tợn hơn. Lamd nó sợ.

-à! không có gì! tớ nói mày con heo ăn giữ lăm!

-cậu..._tròng mắt hấn long lên như toé lửa.

-À! trong tủ lạnh còn mấy quả trứng tớ làm mì cậu ăn nhé!

-....

-Thôi mà! con trai nhỏ mọn! tớ chỉ lỡ lời...

-Làm mì xào đi!

-Mì xào á!

-Ừm!

Nó tròng mắt nhìn hấn! Hấn ta có biết làm mì xào phải công phu và rắc rối lắm không. Thật đúng là hấn chỉ muốn hành hạ nó chứ đói bụng gì. Nó tức tối nhìn hấn như vẫn cố gắng gạt đồ cái xup và bước nhanh vào nhà bếp. Ai mượn từ đầu nó cố cạnh khoẻ hấn làm gì, khi chắc chắn biết người thua 100% vẫn là nó. Vì cậu ta quá ngang bướng.

-Phi! cậu ở nhà trông nhà nhé! chiều nay được nghỉ nên tớ đi đây một chút.

-Đâu đấy!

-Có chút việc, Sang nhà bạn một chút! vậy tớ đi nhé!

-Thế chiều nay tớ ăn gì?

-yên tâm! tớ sẽ về sớm.

Nó không đợi Phi nói gì mà phóng như bay ra ngoài cổng, đẩy con xemini màu trắng sữa có giá hình cổ ba lá mà nó quý nhất . Hôm nay là một ngày trọng đại đối với cuộc đời nó, dĩ nhiên nó phải đưa em yêu của mình đi cùng. Bắt đầu từ hôm nay, thông báo với các bạn

nó sẽ đi làm, sẽ đi làm đấy. và nó sẽ tự tiêu tiền mà nó kiếm ra...haha. đó là một điều sung sướng với nó

Vừa đi ra tới con hẻm lớn nó đã trong thấy cái gang cao gầy của cậu bạn tên Duy, cậu ấy mặc chiếc áo sơmi màu xanh da trời nên trong tràn đầy sức sống nhưng không kém phần lịch sự, nó ngẩn ra một lúc lâu.

thì được thức tỉnh bởi giọng nói ấm áp như bài hát của Duy. Chứ đâu có giận ai kia, lúc nào cũng hậm hực được. Kì lạ!

Nó và Duy dừng lại trước một quán ăn nhanh được thiết kế rất hiện đại, gọn gàng và sạch sẽ. Quán cái tên cũng rất đặc biệt. D.H. Nó nhìn tấm biển tên mà ngạc nhiên thật sự, quả thật không hiểu nó có ý nghĩa gì. Nó và Duy vào bãi gửi xe rồi cùng nhau đứng trước chiếc cửa kính to cao có in hai chữ: Đẩy vào. Nó nhìn Duy lo lắng nhưng đáp trả ánh mắt của nó thì Duy lại cười vẻ

không có sao đâu

. Nó thấy nụ cười của cậu bạn như tia nắng soi thông suốt về mặt lo lắng tuột độ của nó. Nó thất tâm.

Bước theo Duy vào bên trong quán mà nó phải há hốc mồm đến nỗi có hét một con cún con vào cũng được. phải nói sao nhỉ

Nó quá hoàn mĩ

...

-Ồ! Duy đến đây à!...cô nhóc này là!

-Người em giới thiệu tuần trước cho chị đây.

Nó thấy người phụ nữ đang đứng trước mặt nó mới thanh cao làm sao, không một tí vết có lẽ vậy. Nó nghe Duy giới thiệu về mình thì cũng cúi đầu về chào hỏi:

-Em chào chị! Em tên Phương Di!

-Ồ! Cái tên thật dễ thương! Chị tên Lê Dương, rất vui được quen biết em.

-Dạ!_nó hí hửng bắt tay chị gái đứng trước mặt. không ngờ khuôn mặt hoàn mĩ đó lại có tâm hồn hoàn mĩ không kém.

-Từ nay em phải cố gắng làm tốt nhé!...

-vâng! Em sẽ cố gắng mong chị có thể giúp đỡ em...

THế là nó bắt tay vào làm công việc kiếm tiền của mình. Nhưng nói trước nhé, chuyện này là bí mật, bởi lẽ nếu mẹ nó biết thì bà sẽ cho nó đi châu ông bà luôn quá. Mẹ nó luôn nói, nó chỉ nên học thật tốt còn chuyện tiền bạc để mẹ nó lo. nhưng nó biết vì bệnh của ba mà mẹ nó đã tốn nhiều tiền dữ lắm, nên nó không bao giờ xin mẹ tiền tiêu vặt cả, trừ khi mẹ cho nó.

Hắn vừa nằm trên giường vừa ngẫm nghĩ về những hành động kì quái của con nhỏ rắc rối. Nó hay đi đi về về vào cái khoảng thời gian 2h chiều đến 6h chiều vào những ngày rảnh rỗi mà trường cho nghỉ. Ruốc cuộc con nhóc kì quái này đang làm gì bí mật mà hắn không biết. Hay đi chơi? hay đi học? hay đi đến nhà bạn? ...Nghĩ một lúc rồi hắn vứt hết mọi giả thuyết như trên, bởi vì những thứ ấy không thể lập đo lập lại cùng những ngày.

Hắn quyết định để khỏi đau đầu, chiều nay hắn sẽ lập một kế hoạch

Theo dõi

con bé ấy. Bởi vì trong thâm tâm hắn nhắc nhở, dù gì nhỏ ấy cũng là con của Bác giúp việt hiền lành mà nó quý nhất. vậy nên khi bác ấy không ở nhà thì hắn cũng có nghĩa vụ trong cói đứa con gái rắc rối của bác ấy.

Hắn vờ ở trên phòng, như mọi ngày không để ý xem con bé đi đâu. Khi nghe tiếng đồng hồ ở bên ngoài hắn với lấy chiếc nón màu xanh đen, và chiếc ba lô trống rỗng dùng để đeo kiếu, khoác lên vai chạy thật nhanh xuống dưới gara vào đẩy ngay con xe SH màu đen yêu quý ra cổng. Đồng hồ lại và hắn lên đường, Bắt đầu kế hoạch.

Hắn chạy thật chậm trong theo cái bóng người nhỏ nhắn trên chiếc xe đạp mini màu trắng sữa ra đến tận phía đường lớn.

Hắn hơi choáng váng, hoặc có thể nói là không ngờ tới. Con nhỏ này đi gặp thằng con trai kia. Cái thằng đang mặc chiếc áo pull màu xanh dương, đang đứng vẫy tay chào con bé, cậu bạn tên Duy. Vậy suy ra:

Con nhỏ này đi hẹn hò

Hắn phán một câu ngon ơ khi trông thấy cảnh tượng trước mặt. Con nhỏ này mới còn chút xíu tuổi đầu mà yêu với đương. (=> Cậu này bị hâm nặng. cậu ta còn đi ngủ với con gái nhà người ta mà đi phán cho con nhà người ta cái câu như vậy)

Hắn vừa hậm hực thì thấy hai người kia đang rời khỏi chỗ đợi, hai người đạp xe song song trên đường.

Trong đến ngứa mắt

Hắn vẫn tiếp tục lần mò đi theo sau cặp trai gái đang đạp xe trên đường. Hắn biết người ta đi hẹn hò mà vẫn đi theo, có lẽ hắn hâm thật rồi. nhưng hắn lí giải cho việc đi theo của mình là xem thằng con trai kia có đụng tay đụng chân với con nhỏ kia không. Nếu có thì cậu ta sẽ như đòn. Làm việc tốt thì làm cho trót, dù gì Bác ấy cũng rất thương hắn.

Di và Duy dừng xe trước một quán ăn nhanh trên một con phố nào đó đông người qua lại. Đợi hai người đó đẩy xe xuống bãi gửi và đi lên hắn mới từ từ đi vào quán. Chiếc mũ mọi xụp xuống đầu chắc xe không ai nhận ra hắn.

Hắn đẩy cửa bước vào quán, chọn đại một chiếc bàn trống với địa thế thuận tiện để có thể quan sát hết các bàn trong quán. hắn kéo mũ lên, cố mở đôi mắt to của mình tìm xung quanh, mong sẽ tìm ra bàn của nhỏ rắc rối. Nhưng lạ thay, hắn tìm hoài mà sao không thấy gì cả. hai người họ đã như bọt nước tan đi... Họ đi đâu, rõ ràng là vào đây mà....

-Cho hỏi! quý khách dùng gì ạ!

Hắn giật thót mình suýt hét lên khi có người gọi hắn phía trên. đúng là làm việc sậu thì luôn

có tật giật mình

. Hắn ngẩng đầu lên nhìn chip phục vụ trước mặt mình, chị ta đang nhìn hắn với vẻ mặt khó chịu và nghi ngờ.

Hắn hiểu ánh mắt đó. Cho nên hắn đã ban phát cho chị gái này nụ cười mà hắn vẫn thường dùng trong các màn cua gái. Nhắc đến cua gái hắn mới nhớ đã lâu rồi hắn không đi Bar. Nhưng không sao, ở nhà hắn cũng có đồ để chơi mà.

Chị ta từ vẻ mặt hậm hực biến đổi 180 độ sang hai má chúm chím ngượng ngùng. Hắn tự cười thầm trong bụng, vẻ đẹp trai của hắn vẫn không rung chuyển chút nào.

-Cậu dùng gì vậy! để mình ghi cho...

Trời! bây giờ chị ta còn gọi hắn là

mình-cậu

nữa chứ. Nghe nổi hết da gà. đúng là con gái xoay như chong chóng ý.

-À! em dùng một ly cafe và một bánh pudding cafe.

-Cậu cứ gọi mình là

mình và cậu

là được rồi! cậu chờ chút nhé.

Bây giờ thì hắn cảm thấy ngứa ngáy trên người thật sự. Cái cảm giác chần diện trong lòng bây giờ không còn nữa mà thay vào đó là khó chịu vì bị một đứa con gái dễ hơi làm quen.

Hắn đưa mắt nhìn quanh quán một lần nữa ,...Không có ở kia, không có bên đó, bên này cũng không, ...vậy ruốc cuộc con nhỏ này đi đâu vậy nhỉ.

-Phương Di! ra chào khách đi em....

-Vâng!

Hắn vừa nghe thấy gì đó, giọng ngọt ngào gọi tên một người quen quen, và sau đó cũng được đáp trả bằng cái giọng ngọt ngào nghe cũng quen quen nốt. Hắn biết âm thanh ấy phát ra từ đâu. SAU LƯNG HẮN. Hắn từ từ quay đầu ra sau, dừng nói là hắn đang đoán trúng...

-Trần phương Di! _Hắn tròn mắt khi ở phía bàn thu ngân là một cô gái nhỏ nhắn với bộ áo quần đồng phục của quán đang sẵn tay áo vừa đẩy cánh cửa thay đồ bước ra,...Bất ngờ hơn...Phía sau cô gái đó, là một chàng trai cùng mặt một loại đồng phục. Cô gái đang cúi đầu chào mấy người phục vụ trong quán.

Bây giờ hắn đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhỏ rắc rối đang đi làm thêm. Nhưng ...Tại sao phải làm thêm...nhóc thiếu tiền à...

5. Chương 5 : Nhận Ra

Kể từ cái buổi chiều nào đó hắn theo dõi nhỏ rắc rối và đã gặt hái được cái thành quả là

"nhỏ rắc rối đang đi làm thêm

"...Từ đó thì trong đầu hắn luôn lượn lơ mấy câu hỏi kiểu như:

" nhỏ đi làm thêm làm gì?

" hay đại loại

"nhỏ cần tiền à

". Hắn không nghĩ là nhỏ thiếu tiền đến mức phải đi làm thêm...

Và rồi mấy ngày gần đây hắn quyết định đi theo sau nhỏ. Hắn tỏ ra như không biết gì. Vào các buổi chiều lịch trình đi làm của nhỏ, hắn thường giả vờ ngủ vùi trong phòng để rồi khi nghe tiếng động cồng và tiếng chiếc chân chống của xe đạp kêu lên

lất cắt

". Hắn lại với lấy chiếc túi và chiếc mũ chạy vội xuống gara lôi ra con xe SH quen thuộc rồi phóng vút đi theo sau lưng nhỏ.

Hắn tới quán. Ngồi vào đúng cái chỗ mà lần đầu hắn ngồi, được hảnh giá là địa hình lí tưởng. Ngẫm nghĩ lại không có lí do nào bắt hắn phải đi theo nhỏ cả. Chỉ có một lí do duy nhất được hắn đưa ra. Là do bác giúp việc nhà hắn quá tốt. tốt đến độ hắn tự nói với bản thân phải tay giúp đỡ bác ấy chấm hết.

Hắn ngồi lì ở quán từ lúc nhỏ bắt đầu công việc cho tới hết giờ làm việc của nhỏ rồi lại rú xe về nhà thật nhanh trước nhỏ. Nhỏ cứ đi đi về về như vậy và hắn cũng vậy.

Tối hôm nay hắn không ngủ được, hắn thấy trần trọc, khó chịu. lại nhớ về chuyện của chiều nay, làm hắn chỉ muốn sôi máu. Hắn muốn đâm nhỏ chiều nay một cái và muốn đâm cậu con trai bé nhỏ một cái.

2h chiều, tại quán có cái tên khó hiểu: D.H.

Hắn cảm thấy ngứa ngáy trong người khi cảm giác có người đang nhìn hắn. Hắn lại ngồi ở vị trí hết sức quen thuộc. hình như hắn đã trở thành khách quen ở đây mất rồi, cũng tại đi theo nhỏ. da hắn cứ như là nổi lên khi bắt gặp ánh mắt tha thiết của chị gái nhân viên mà hắn gặp ngày đầu tiên đến đây. Trời ơi! trông thật khủng khiếp. hắn thật sự không giám nghĩ đến điều đó, cứ nghĩ đến là trong cổ họng của hắn như có một chất chua chua chực trào ra. Mỗi khi đến đây hắn đều cảm thấy như vậy. Cảm giác giống như bị tra tấn. Hắn đúng là một thằng hâm nên mới đến cái quán quái dị này.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh quán, hắn đang cố tìm cái hình dáng nhỏ bé quen thuộc của con nhóc rắc rối.

Hắn trong thấy nhỏ, cái hình dáng nhỏ nhắn với bộ đồ nhân viên thấtnở ở cổ làm cho nhỏ có vẻ đáng yêu đôi chút. Chỉ đáng yêu một chút xíuthôi nhé. Bởi vì thường ngày nhỏ chẳng đáng yêu chút nào cả.(=> Đúnglà lí sự cùn)

Trên tay nhỏ là một khay thức ăn và đồ uống chồng chất, trong rấtnặng. Chiều nay khách đông nên nhỏ bưng bê hơn hẳn ngày thường là chuyện thường tình có điều hẳn quan tâm hiện giờ là đôi cánh tay nhỏ bé kia có bưng nổi đồ đó một cách an toàn không. hẳn cứ ngồi vậy quan sátnhỏ. cho đến khi...

-Xin lỗi! quý khách tránh ra một chút ạ!

-...

-...

-haha...

-Á!...

Đoàng đoàng...

Tiếng nhỏ hét lên lơ lửng trong không gian. Tiếng những chiếc li văng rạo rạo. Những mảnh li vỡ văng lên không trung, hất vào không gian xung quanh nó...

Mọi người xung quanh chạy tới bu quanh lấy cô gái nhỏ nhẩn xì xào:

-Á! Máu...

-Máu...

-Có ai đưa cô ấy đến bệnh viện không???

-gọi xe cấp cứu nhanh lên, Chân cô ấy chảy máu nhiều quá...

Tim hắn như ngừng đập, mọi giác quan cảm xúc không còn nữa. hắn ngồi bất động trên ghế không cử động, mắt nhìn trừng trừng vào dòng người động nhệt trong quán.

"Cô ấy bị thương

"...hắn nhớ tới hình ảnh mấy mảnh vụn li bắn tung toé vào không gian thì giật thót mình. Theo quán tính hắn đứng bật dậy.Chạy thật nhanh đến chỗ đám đông và lắt người vào phía trong đám đôngđó.

Cô gái bị thương ngồi trên vũng máu, chân của cô bị cái vật sắc nhọn trong suốt cửa vào, chiếc váy dính máu ướt đầm.

Hắn thấy chóng mặt...Hắn đứng bất động nhìn cô gái đang ngồi đó. Hắnbiết hắn không thể tới gần cô vì

"Hắn sợ máu

" và tất cả những gì liênquan đến nó. Đầu hắn đau đau...Ki ỨC xưa được hắn quên lãng trong mộtnghé ch nào đó bỗng bay tuột về... Hình ảnh của người phụ nữ đang nằm trên chiếc giường trải ga trắng xoá quen thuộc. Bà nhắm mắt như ngủ cảmột vũng máu làm cho tấm ga trắng toát trở nên ghê sợ. Có cậu bé ngồi cạnh khóc thút thít, không dám nói gì, chỉ biết khóc và khóc.

Hắn buồn nôn, hắn muốn nôn. Hắn muốn tới gần cô nhưng không thể. Hắnbất lực...Hai tay hắn rũ xuống như một kẻ thất bại mất hết cảm giác. Một kẻ thất bại nhục nhã.

-Cậu có sao không?

-Đau quá!

-Cậu có thể đi được không?

-không biết nữa...

-vậy! tớ bế cậu...

Cậu con trai mặc bộ đồng phục nhân viên của quán trên tay cầm một cây chổi lau nhà xông thẳng vào và tắt đèn đông ra. Hình như cậu ấy vừa mới trong nhà vệ sinh đi ra. Về mặt cậu lo lắng quá độ, chạy tới và ngồi thật nhanh xuống cạnh cô gái nhỏ. Hồi qua vài câu về diu dằng như không kém phần lo lắng. sau đó kết thúc bằng một câu ngắn gọn rồi bế bổng cô lên chạy vội ra chiếc xe taxi đậu bên kia đường, trong sự ngạc nhiên và trầm trồ của tất cả mọi người.

Hắn đứng bất động, khi mọi người đã tán đi gần hết. Lúc này hắn cảm thấy hai tay mình không có cảm giác nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy toàn thân mình chỉ chờ trực đổ xuống mà thôi. Hắn đi theo cô và ở đây làm gì trong khi việc cần con như vậy mà hắn cũng không làm được. Giá như hắn có thể bế bổng cô lên chạy thật nhanh đưa cô vào bệnh viện... Để đến bây giờ hắn không khỏi hối hận bởi hình ảnh cứ lượn lơ trước mắt. Đó chỉ là giá như thôi, bởi vì hắn biết không có giá như nào cả. Tim hắn quặn thắt như có ai thọc tay vào mà vặn nó thật chặt, như muốn móc cả tim hắn rangỏi. Bây giờ hắn cũng muốn tự tay lôi Quả tim của mình ra, cầm dao và đâm cho nó mấy nhát.

-Tình yêu sẽ chiến thắng nỗi sợ hãi! đừng nuối tiếc quá khứ và hãy sống vì tương lai.

Một chị trong giòng nhân viên ở đây đang lau dọn những thứ giời sà nhà ngấn mặt lên nhìn hắn. Cười cười sau đó lại đi mất hút vào khoảng không vô định.

Hắn bước thẫn thờ ra khỏi quán, cái câu nói ấy như lượn lơ bên tai hắn.

"vứt bỏ quá khứ

"

Hắn đẩy cửa bước vào căn phòng không có chút ánh sáng, mọi thứ xung quanh đều đen như mực lạnh lẽo và cô đơn. Hình như căn nhà này lại trở về cái trạng thái của một tháng trước. Và bây giờ hắn cũng giống một tháng trước cứ đi đi về về nhà một mình. Rồi lại uống rượu và đi. Hắn cảm thấy lạnh, lúc trước mỗi khi hắn thấy lạnh thì hắn lại uống. Uống cho đến khi cơ thể hắn nóng lên, và những lúc như vậy hắn lại muốn chết. Gần đây hình như hắn đã chối bỏ được cảm giác này nhưng bây giờ hắn lại đau đớn khi nhận lại cái cảm giác quen thuộc.

Hắn lần mò trong bóng tối đến bên quầy bar trong nhà bếp, mở tủ lấy ra loại rượu mạnh nhất, hắn nốc cạn. Càng uống thì hắn càng tỉnh. Hắn ước sao bây giờ hắn trở lại được thời gian của một tháng trước trở lại với cái ngày trong cuộc sống hắn cô mai là con nhỏ rắc rối. Nhưng sao có thể được, mãi mãi không quay về được nữa rồi. Cổ họng hắn nghẹn đắng. Cái chất rượu đã đắng nay mới đượ vào cổ hắn càng đắng hơn.

Hắn biết hắn sợ mất cô hơn cả, mất cô vào tay người con trai đó.

Hắn vừa uống vừa đảo mắt nhìn quanh. hắn biết mất hắn đang tìm kiếm, trong cái bóng tối ...Hắn tìm một ánh sáng, tìm ánh sáng mà hắn vừa đánh mất. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng, không có chút ánh sáng nào cả...Hắn nhắm mắt lại, môi nở nụ cười chua chát...

-Ê! làm gì ở đây vậy.

Chất giọng ngọt ngọt phả vào mặt hắn, hai mắt hắn hình như có cảm giác ánh sáng đang chiếu vào. Hắn vội mở. Ánh sáng từ bóng đèn treo trên trần bếp rọi vào mắt hắn, làm hắn khó chịu, đưa tay lên dụi dụi hai mắt.

Hắn tưởng chừng như nhìn thấy cô, cô đang đứng trước mặt hắn khuôn mặt lo lắng khó hiểu. hắn nhìn hình ảnh cô trước mặt rồi nhéo miệng cười như một đứa trẻ. Cô đã về với hắn, cô không đi đâu cả.

Trong lòng hắn cảm thấy ấm áp.

-Này! cậu uống rượu đấy à...

-Ừm!_hắn gật đầu cái xụp trong lòng cảm thấy vui mừng khi cô quan tâm đến hắn.

-Tớ đã nói rồi...Cậu là học...á

Hắn nắm lấy tay cô kéo vào người ôm ấp. Tham lam hít hà cái mùi rất riêng trên người cô. mùi thuần khiết, mùi của hoa Oải hương, mùi của sữa tắm và mùi của dầu gội Bạc hà...Làm tim hắn dễ chịu.

-Cậu không sao chứ!_Hắn vẫn ôm cô, cầm hắn cọ vào tóc cô làm hắn cảm thấy nhột nhột, thích thú.

-Không...không sao cả! mà sao lại hỏi vậy...

Nghe cô trả lời lấp lửng như vậy hắn biết cô muốn dấu chuyện đó nên hắn cười cười.

-Thế thì tốt...

-Nhưng thả tớ ra đi..._Cô cố dùng hết sức mình vùn ra khỏi cái ôm của hắn.

-Không..._Hắn với cái giọng bướng bỉnh thường ngày, càng ôm chặt cô hơn.

-thả không???_giọng cô hầm hầm, hắn biết cô sắp động thủ nhưng trong lúc hắn đang tham lam thì cô dừng hồng làm gì được hắn.

-Một chút thôi được không?

Hắn đổi chất giọng nũng nịu như trẻ con nói với cô. Quả thật rất có tác dụng, cô không còn cự quạ khỏi người hắn nữa. Hắn cứ thế ôm sát cô vào lòng. Không nói gì...

-Có chuyện gì à?

-Không!_hắn không buồn nhìn mặt cô mà vẫn trôi tuột vào cái không gian của bản thân.

-tại sao lại uống rượu?

-...

-Cậu ăn gì chưa...

Hắn cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt của cô, đôi mắt chứa sự lo lắng và quan tâm. Hắn méo mó mặt mày nhìn cô rồi rói:

-Chưa!!! tớ đói quá...

-Vậy thả tớ ra tớ làm gì đó cho cậu ăn !...

-Ừm! mì xào!

Thả cô ra hắn làm vẻ mặt thích thú cười cười sau đó hớn hờ nói lên đòi hỏi của mình.

Khác với những lần khác cô chỉ nhìn hắn, nở nụ cười lại rồi nói giọng hơi ra lệnh:

-Vậy lên phong khách ngồi đi!

-Ừm!_Hắn gạt đầu cái xụp khấc hắn với mọi ngày, ngoan ngoãn và biết nghe lời.

Hắn nằm trên giường nhớ lại những diễn biến hôm nay mà trong lòng không khỏi dằn xe. Vừa vui lại vừa tức. Nhớ lại cái cảnh cậu con trai bé bỏng cô lên chạy thật nhanh ra xe là hắn chỉ muốn giết chết cậu ta....Hắn đang ghen.

Nó ngồi trên chiếc ghế kê ở góc tường sát bàn học. Nhấc chân trái lên nó mới suyt xoa nhìn vào vết thương được người ta băng bó kĩ càng. Nó lần lần mở lớp băng trắng ra, cảm giác tê tê nơi vết thương làm nó nhăn mặt.

Nhìn cái vết thương dài nơi bắp chân nó mới khê giật mình nói:

-Mẹ mà biết thì mình chết chắc! chắc nó sẽ để lại sẹo.

Nếu muốn che đi vết thương này thì kể từ bây giờ nó phải mặc quần dài, cho dù trời có nóng đi chăng nữa. Nó hệt hắn nhìn vào vết thương của mình. Quần băng lại sau đó nó bước tới bên chiếc giường ngủ người đó

ập xuống lớp chăn mỏng bên dưới. Vùi mặt vào chiếc gối êm có mùi hoaOải hương cái mùi của nước xả vải mà mẹ nó thường dùng, nó cảm thấy dễ chịu.

Từ nhỏ nó rất thích mùi hoa này vì nhà nó ở quê cũng có trồng cả một vườn Oải hương thơm mát bốn mùa.

Được nằm trên chiếc giường của mình thật hạnh phúc biết bao. Hôm nay đã xảy ra chuyện mà nó không bao giờ ngờ tới được. Nó bị thương. Duy bế nó vào bệnh viện...Lúc đó trong mắt nó cậu ấy

”thật tuyệt

”. Nó ngửi thấy mùi mồ hôi của Duy, cái mùi đầu gối vẫn còn lưu lại trên người cậu và hơn hết cậu ấy còn chở nó về. Nó cứ nghĩ mình sẽ bay bổng lên mây mất.

Sau đó nó lại đỏ mặt khi nhớ tới cái ôm siết chặt của Phi. Cái ôm như náu kéo như cô đơn lắm...Nó cảm thấy đau.

Nó ngửi thấy mùi hoa Oải hương trên người cậu. Cái mùi còn lưu luyến mãi trên áo quần không giút. Nó thấy lúc đó cậu thật dịu dàng ôm nó, Dịu dàng cọ cảm vào tóc nó khiến nó thấy nhột và dịu dàng nói với nó bằng cái chất giọng khác mọi khi:

”Một chút thôi, được không?

”. Thế là nó để cậu ôm... Làm nó xao xuyến, nhớ mãi.

Nó không biết gọi tên cảm xúc của mình hay chính bản thân nó đang tự đánh lừa chính nó.

(Heyou cả nhà ! tớ đã trở lại...Nhưng vì mới hôm qua vb tớ đánh bị hù nên phải đánh lại! Khóc hôm qua chứ! Ai biết chỉnh vb không giúp tớ với! Ai có thể giúp tớ không . Nt nhanh cho tớ nhá!)

6. Chương 6 : Đùng Khóc Nhé! Có Tớ Đây ...

Sáng hôm sau,...

Nó nằm trên giường vẫn theo đuổi cái giấc mơ quái quỷ mà nó không định dạng được là nói về cái gì.

-Di! dậy chưa...

Giọng nói oan oan bên ngoài và tiếng đập của liên hồi đã giúp nó thoát ra khỏi giấc mơ quái dị kia. Với tay lấy chiếc đồng hồ đặt trên chiếc bàn đèn sát đó. Nó cố mở mắt nhìn cho rõ xem đã mấy giờ rồi. Kim dài chỉ số 6 và kim ngắn hình như chỉ số 6 ...à không hơi lệch về số 7 thì phải...vậy có nghĩa là, 6h35. Mấy con số như chực nhảy vào đầu nó và đánh nhau loạn xạ. Nó vùn mạnh giậy, cố lấy tay dụi dụi hai mắt rồi mở mắt nhìn vào chiếc đồng hồ.

”Đồ ăn sáng

” đó là mấy chữ đầu tiên hiện trong đầu nó lúc này. (kì lạ nhỉ! đáng ra phải muộn học chứ)

-Phương Di...

-Á!

Nó giật mình đứng choàng giậy, hất tung cả chiếc chăn ấm áp đang trùm lấy hết cả người. Nó cảm thấy hình như có cái gì đó rất đau mà nó không thể định dạng được. Nhìn xuống dưới bắp chân trái cái vết thương mới hôm qua của nó đang rỉ máu. Lớp băng trắng quấn quanh đã nổi lờn ranh viền chẳng đẹp mắt chút nào (=> phản ứng phụ của vụ đập chăn ra.hehe)

-Cậu sao thế! mở cửa...

Cốc cốc...

tiếng đập cửa dồn dập làm nó giật thót tim, bước xuống giường lê tới cửa phòng định vặn chốt mở cửa thì trong đầu nó loé lên tiếng nói:

” cậu ta sẽ biết vụ này bị thương

”. Nó hơi khựng tay lại.

-Tớ không sao! cậu đi xuống trước đi. Tớ xuống bây giờ!

-sắp muộn học rồi đấy!

-ừm!

Thấy bên ngoài cửa không có động tĩnh gì nữa nó mới chạy nhanh vào phòng tắm bên cạnh, làm qua loa vệ sinh rồi nắm lấy quai đeo của chiếc balo đặt ở đầu giường, chạy nhanh xuống nhà giúi.

Vừa với tay lấy chiếc chiếc tạp dề treo bên góc quày bar nó vừa suy nghĩ:

”chắc cậu ấy sẽ giận lắm

”.

-Ê! cậu làm gì vậy?

-nấu bữa sáng.Đợi tớ một chút.

-Tới đây.

Nó vừa bước tới chiếc bàn ăn đặt ở phía cửa kính thông ra vườn sau thì mắt mở to, miệng há hốc.

-Làm gì vậy! ngồi xuống đi.

Nó kéo chiếc ghế trước mặt ngồi xuống. Trước mắt nó trên bàn ăn các món khác nhau bày la liệt: Phở bò, bún ốc, bánh canh, ốp lết...Làm nó chóng cả mặt. Chỉ có hai người mà làm gì nhiều món vậy.

-Gì đây?

-đồ ăn! cậu ngốc thật.

Mắt nó vẫn tỉnh bơ nhìn vào những đồ trên bàn phớt lờ cái vẻ chế diễu của Phi.

-Không! Vụ gì đây?

-Ăn sáng!

Nó tròn to đôi mắt nhìn phi vẻ nhìn người hành tinh khác rơi xuống. Nó lặp lại.

-Ăn sáng á?

-Ừm! ăn nhanh đi muộn học rồi đấy!

-Nhưng cậu mua nhiều thế! định làm trại tị nạn à!

-không! ở đó chỉ bán vậy thôi.

-Chỉ bán vậy thôi sao! một quán á...???

-ừm ...ừm chỉ có...vậy thôi._Giọng Phi ập úng ra vẻ khấn định. Làm nó không tin

-Sáng cậu giậy sao không gọi tớ giậy?

-Tại tớ muốn thoát một ngày khỏi tay nghề nấu ăn của cậu. Ăn vào đau bụng chết đi được.

-Cậu nói gì...

-...

-vậy lần sau tớ không nấu cơm nữa cậu tự ra ngoài mà ăn đi. _Nó

”hừ

”một tiếng rõ to rồi khoanh tay quay đầu đi hướng khác vẻ mặt hơi dỗi.

-thôi mà! tớ dỗi!

-Thật không?

-thật! ăn đi. muộn học rồi.

Chỉ vì cái vết thương nơi bắp chân vừa rồi mà nó đã nghỉ làm được một thời gian khá dài. Không được đi làm nó đã bức rức lắm rồi thế mà ở nhà còn bị Phi làm cho suýt chút nữa tức chết. Cậu ta cứ hay dành làm với nó mấy việc vặt vãnh như : tưới cây, hay xách đồ đi chợ. Nhiều lúc nó có **** cậu thì cậu lại bảo do thích. Nên từ đó nó để mặc luôn. cái gì cậu ta thích thì đó hồng cậu ấy dừng lại, chỉ có nước đến khi chán rồi thì lại thôi.

Nó đang ngồi trên chiếc sofa ngoài phòng khách vẽ hậm hực. Nó nhất quyết dành tưới cây , cố gắng đấu tranh đến cùng cuối cùng nó thua thế là phải vào ngồi ở đây. Chiều sáng nay nó có gặp Duy, nói với cậu là chiều nay nó sẽ đi làm và cậu hẹn nó đứng ở chỗ cũ. Nó nở miệng cười nhưng lại nhớ tới vết sẹo đã lành miệng. tuy không dài lắm nhưng nhìn vào có thể thấy rõ. Thật là.

"Anh hát cho em mùa hè yêu thương, và anh hát cho em khe khẽ dịu dàng

"

Nó rút tay vào túi quần lôi ra chiếc điện thoại màu trắng có giản hình hoa Oải hương. Trên màn hình hiện lên tên của Bác Tâm. Hôm trước nó vừa nói chuyện với mẹ nó, mẹ nó bảo bác sẽ nói bố nó tiến triển rất tốt. Bây giờ chỉ cần bình phục.

-Dạ! cháu chào bác! có chuyện gì ạ?

-...

-Dạ! bố cháu...sao..

-...

-Nhưng hôm trước, mẹ cháu...

-...

-...

"Bốp

" _ Chiếc điện thoại rớt từ trên tay nó xuống.

Cả người nó đổ ập xuống sàn nhà, sao lúc này nó cảm thấy sàn nhà lạnh quá. Nó dường như đang đứng trên không trung, nếu rơi xuống nó xetan xác mất, có ai giúp nó không.

"Bố nó đang trong cơn nguy kịch

"...

Hai tay nó rũ xuống, ánh mắt như người mất hồn nhìn vào khoảng không nào đó vô hình. Hai giọt nước mắt chực trào ra được nó kìm lại. Nó không cho phép bản thân yêu đuối... Nó nức nhẹ, Rồi lớn dần... Có vong tay ôm lấy nó, Và nó để ọi cảm xúc của mình tuôn trào trong lòng người đo. Nó dụi đầu nhẹ nhẹ vào ngực của người con trai đó, như một cô mèo nhỏ.

Đến khi nó chợt nhận ra thì đã thấy mình ngồi vào chiếc ô tô đang thể thao màu xanh dương quen thuộc của Phi. Nó nhìn người con trai đang tập trung lái xe bên cạnh mình. Nó biết nó sẽ về quê một chuyến.

Làn gió nhỏ mơn trớn khắp mặt nó, làm cho giọt nước mắt còn đọng trên mí mắt lúc này cũng khô đi lúc nào.

Đôi mắt nó sáo hoảnh nhìn vào khoảng không bao la vô tận trên con đường quốc lộ như muốn hỏi. bao giờ mới thấy chân trời.

-Bác sẽ không sao!!!

-...

-Nhất định là như vậy

-Cậu...

-..._nó nhìn Phi, ánh mắt cậu pha một net buồn mà nó không sao hiểu nổi. không giống với thường ngày cho lắm. Cậu rất khác trước.

-cậu thật hạnh phúc.

Nó mở to đôi mắt tròn trĩnh nhìn Phi vẻ khó hiểu.

-Cậu có một gia đình. Để khóc! để về...

-...

Câu nói của Phi phản phách trong gió làm se thắt tim người đối diện.Nó đau. Ánh mắt cậu buồn buồn và nụ cười hết sức gượng gạo cậu nói tiếp như đang đâm thêm một đoàn chí mạng vào người khác.

-Cậu định nói ông ấy à...ý tớ nói là gia đình luôn ở bên nhau.

Phi nói xong đưa tay xoa xoa đầu nó như nói với một đứa trẻ. Rồi cậu quay đi, không nụ cười gượng gạo. Không ánh mắt buồn mà thay vào đó là cái nhìn vào khoảng không phía trước. Nó cảm thấy cậu cô đơn và lạnh lẽo. Ní bất giác nắm lấy tay cậu, bàn tay đàn nắm lại đặt trên đùi, những sợi gân xanh bị kìm nén nổi lên. Nó nhìn cậu với ánh mắt muốn nói:

"Cậu không cô đơn

". Phi nhìn nó cười nụ cười có chút gượng gạo nhưng cũng đủ cho nó thấy ấm áp.

Hai người họ không ai nói gì, đều theo đuổi những suy nghĩ riêng.

"Bố sẽ không sao! Bố nhỉ?

"

-Mẹ..._nó hét lên khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của mẹ nó nơi cuối hành lang khao tìm mạch.

-Di._Mẹ nó gọi khẽ tên nó khi bất chợt nhìn thấy nó.

Nó chạy tới bên mẹ nó, hỏi nhỏ giọng lo lắng:

-Bố sao rồi hả mẹ.

-Bố con..._Mẹ nó giọng run run với đôi mắt đỏ hoe nhìn nó.

-Bố con sao hả mẹ.

-bố con qua cơn nguy kịch rồi._Mẹ nó báo cho nó tỉnh vui mà hai hàng nước mắt đã dân đầy rồi trào ra. làm nó ôm bà mà cũng muốn khóc theo.Nhưng nó không thể, nó muốn thay ba trở thành trụ cột ẹ.

-Cậu chủ? sao lại..._Mẹ nó buồn lơng nó ra, đưa tã lau khô nước mắt rồi nói với Phi đang đứng sai lưng nó này giờ.

-Dạ! cháu chào bác.

-sao cậu chủ lại ở đây.

-cậu ấy chở con về đây!_Nó nhìn mẹ mình vẻ mặt căng thẳng.

-sao thế được! Còn việc học thì sao?

-Dạ! cháu đã xin nhà trường nghỉ vài hôm sau đó sẽ lên lại ạ!

-Phiền cậu nhiều quá _Mẹ nó nói với Phi bằng cái giọng khúm núm. Sau đó quay sang phía nó mẹ nó nói với giọng điệu nghiêm khắc.

-Sao con không đi tàu về! mà lại để cậu chủ lặn lội xuống đây.

-Ơ! con..._Nó biết meh nó rất nghiêm khắc trong những chuyện này.Lúc nào mẹ cũng dạy nó dù làm bất cứ công việc gì cũng phải xác định rõ ràng. và nhất là trong công việc này mẹ luôn là người tuân thủ cao độ.Để người ta không xem thường mình.

-Dạ! không phải vì chuyện này mà cháu về đây đâu. Mấy hôm nay trên trường kiểm tra hết rồi nên muốn đổi gió một chút.

-Đúng đây mẹ!_Nó thấy Phi giải vây ình thì hòa vào theo.

-Vậy thì cũng phải cảm ơn cậu chủ.

-Dạ!

-À! chắc cậu đi xe mệt rồi nếu không che thì có thể về nhà tôi nghỉ tối nay...

-Dạ! phiền bác quá!

-Có gì đâu! để tôi gọi con bé Di đưa cậu về!

-Vâng!

Nó phat ớn khi nghe mẹ nó khúm núm trước mặt Phi. Nó vừa đi vừa nghĩ rồi bất giác đứng trước cửa phòng hồi sức. Người nằm sau cánh cửa này là bố nó. Người bố mà nó yêu quý nhất. Tim nó nhưng ngừng đập, có một giọt nước mắt đang trực trào ra trên khoé mắt, môi nó mím chặt, đưa tay định vịn chốt thì nó giật mình khi nghe tiếng mẹ gọi tên từ đằng xa. Nó giật mình quay mặt vào trong góc dẫu đi giọt nước mắt vụn trộm. Điều mà nó không ngờ tới hành động của nó bị bắt quả tan bởi ánh mắt của Phi. Nó bước về phía mẹ nó.

-Con định vào thăm bố!

-Bác sĩ bảo tình trạng bố con đã bình thường trở lại nhưng phải tới ngày mai thì người ta mới cho vào thăm.

-...

-Con đưa cậu chủ về nhà nhé! dọn dẹp lại căn phòng trên nhà trên cho cậu ấy!

-Nhưng con muốn ở lại với bố!!

-không nhưng nhị gì cả! Ở đây có mẹ sẽ ổn hơn. Với lại không có đủ chỗ nằm cho hai người đâu. Cậu chủ đã lặn lội xuống đây thì con cũng phải biết điều một chút!

-Dạ!

-Con cứ về đi có chuyện gì mẹ sẽ gọi điện báo cho con.!

-...mẹ con về!

Không hiểu sao vừa mới bước ra cổng bệnh viện thì nước mắt nó đã chảy ra ướt hết cả khuôn mặt. Nó Ngồi yên vị trên xe của Phi để cậu chở về nhà.

Nước mắt nước mũi nó chảy tèm lem , không biết nó đã dùng hết bao nhiêu tờ khăn giấy mà Phi đưa. Nó ngược mắt lên nhìn cậu bạn đang lái xe bên cạnh. Hình ảnh của cậu đã nhạt đi vì hai mắt nó bây giờ toàn là nước mắt. Cậu tập trung lái xe, vừa lái tay vừa rút khăn giấy trong hộp đưa cho nó. Cậu đưa nhiều đến nỗi nó đón lấy không hết. Có lẽ cậu nghĩ chừng đó khăn giấy thôi chưa là gì đối với con nhỏ mıt ướt như nó. Nó bật cười khắc khắc.

-Có chuyện gì vui à?

-Không!_Nó quay đi, đón lấy tờ khăn giấy trong tay Phi lau hai mắt mà khoé môi vẫn nở nụ cười.

-Vừa khóc vừa cười! trông ghê chết đi được!

-Cậu!_Nó định nói gì đó thì hơi khựng lại không nói nữa. Dù đi thì cậu ấy cộc cằn như vậy nhưng bây giờ lại giúp nó. Thôi nó bỏ qua không chấp vãn này.

-sao vậy?

-Cảm ơn!_Nó li nhí nói, cúi gằm mặt xuống đất, hai ma ửng đỏ.

-cảm ơn? Về cái gì?_Phi cúi xuống nhìn nó. hai mắt mở to tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Về tất cả!

-Tớ có giúp cậu sao?

-Ừm! chờ tớ về đây rồi còn đưa tớ khăn giấy...

-À chuyện đó à!_Phi vẫy vẫy tay ngồi lại tư thế ban đầu rồi lại bình thân nói tiếp.

-Thì tớ đã nói lúc ở bệnh viện là đến đây đổi gió. Con chuyện được khăn giấy là tại thấy cái mặt cậu khóc xấu xi qua nên muốn che lại thôi mà. Người đẹp trai như tớ đi bên cạnh cậu người ta lại cứ tưởng tớ làm gì cậu. Muốn bảo vệ hình tượng của mình chỉ có cách đó! Vậy nên..._Phi vừa nói vừa miêu tả một khuôn mặt hết sức ngố và nói đùa là mặt nó hiện giờ còn làm cái vẻ mặt anh hùng ra làm nó thấy ngượng.

"thật sự lúc đo mình xấu xí vậy sao. ôi mắt mặt quá đi mắt

"

-Mà này! Nếu cậu đã nghĩ vậy, Hay là...

Nó ngược đầu lên xem Phi định nói gì thì dừng phải chiếc cằm thon nhỏ, chiếc mũi cao thanh tú và ánh mắt nheo lại cong cong hình bán nguyệt nhìn thấy gian gian. Nó giật mình lùi lại phía sau một chút, giọng run hồi:

-Cậu...cậu...định làm gì!

-cậu lại nghĩ vớ vẩn gì vậy hả? Hay...là cậu thích tớ!

-Cậu bị tâm thần à!

-Tớ bị tâm thần cũng không thích cậu đâu.

-Cậu thật quá đang! Vậy thật ra thì cậu muốn gì?_Thật là vậy mà nó cứ tưởng cậu ta chỉ có vẻ mặt thể thôi nhưng trong lòng thì rất tốt. Vậy nên bây giờ nó suy ra.:

" Cậu ta là đồ giả hoạt

".

Phi quay sang nhìn nó, giọng nói nũng nịu, vẫn cái câu như cửa miệng của cậu ta:

-Tớ đói!

Hả? Thế mà hần ta cứ làm nó tưởng chuyện gì to tát lắm...

-Thôi được rồi! đi thẳng rẽ phải?

-Đi đâu?_Phi lại quay sang nhìn nó(lái xe kiểu này chắc dễ gặp tai nạn lắm)

-Ở đó có một quán cơm nổi tiếng ở vùng Biển này!

-Không._Giọng Phi bướng bỉnh giắt khoát.

-Vậy cậu muốn gì! Nó hơi bức mình làm vẻ mặt khó chịu.

-Tớ muốn ăn cơm ở nhà!

-Sời! cứ đi đi! đến đó có một chợ nhỏ!

Phi quay sang nó, nhìn nó với ánh mắt

"em bé đáng yêu, ai yêu em nhiều

", Nó cảm thấy mặt cậu ta lấp lánh rồi khoé miệng nhếch lên đưa ra đòi hỏi:

-Tớ thích mì xào thậm cấm ! một bát cỡ lớn!

-Cái gì ? Cỡ lớn á! Vậy ra cậu là heo à!

Phi đang mỉm cười bỗng ngừng bật lại quay sang nhìn nó trừng trừng hỏi lại:

-cậu nói gì!

Ánh mắt của Phi làm nó cảm thấy sợ. Nó cười hì hì cầu hoà rồi nói:

-Không có gì cả! Mì xào , một tô cỡ lớn .OK?

Phi nghe nó nói vậy thì quay mặt đi tập trung lái xe. không nói lời nào cả.

7. Chương 7 : Hạnh Phúc Hoa Oải Hương

-Này! ăn đi!

Giọng nói tức giận quen thuộc của nhỏ rắc rối vang lên bên tai hắn. Trước mặt hắn là một bát sứ cỡ lớn, bên trong là những sợi mì vàng giòn , trên bề mặt điểm tô mấy con tôm đã được lột vỏ kĩ càng và mấy lát thịt bò chính vừa đủ. Kèm theo là vài cọng hành tươi thái nhỏ . Cái mùi thức ăn hoà quyện vào nhau đánh tới tấp vào mũi hắn.

Nhưng phải công nhận, cái bát trước mặt hắn to khủng khiếp. Hắn không nói dối đâu và mắt hắn cũng chưa bao giờ nói dối hắn cả. Cái bát to bằng cái vung cơm ấy chứ.

Đi đứng trước mặt hắn cười như ra vẻ ngây thơ không biết gì. Thật ra hắn biết cô đang chơi sỏ hắn. Vậy cho nên hắn chấp nhận cuộc chơi. Bản thân hắn đã chơi cái gì thì tuyệt đối không chịu thua.

Hắn nhặt đôi đũa đặt dưới bàn lên, đặt vào bát một cách bình thản, hắn đưa con tôm lên miệng một cách rất bình thản và ăn một cách rất chi là bình thản.

Dù hắn không ngẩng đầu lên thì hắn cũng biết cô gái ngồi bên cạnh mình đang há hốc miệng nhìn hắn. Hắn bặm bụng cười thầm.

-...

-...

.

.

.

-Tớ ăn xong rồi!_ Hắn đặt đôi đũa xuống bàn, nhìn về mặt cô gái đang cứng đờ trước mặt mình này giờ không nhúc nhích.

Nghe tiếng hắn nói khẽ, Di bỗng giật mình nhìn hắn với ánh mắt nghi ngại.

-Cậu! không sao chứ!

-sao là sao...!!!_Thật ra hắn biết cô muốn nói điều gì. Mặc dù nó rất ngon nhưng khẩu phần thì to hơn ngày thường gấp 10 lần và độ cay thì không chê vào đâu được.

” có thằng khùng như hắn mới nói không sao

”. Rất may cho cô, bản thân hắn là một thằng có lòng nhẫn nại rất cao. Chứ không trong lúc ăn hắn đã hét lên với cô rồi. Vì vậy bây giờ bụng của hắn đang nóng cả lên đây. Nhưng hắn không dại gì mà nói ra cả. Hắn nhìn Di với ánh mắt quá ư bình thường, ban cho cô một nụ cười rất chi là đẹp. Rồi hắn đẩy ghế đứng dậy.

-Tớ đi ra ngoài một chút cậu ở nhà chờ cửa đấy! Khoá là chết với tớ.

-ỪM!_Di giật mình trả lời một cái rõ to khiến hắn phải phì cười.

”Quái lạ! ăn hết 10 thìa ớt nhà mà mẹ mình làm mà mặt cậu ta lại tỉnh bơ như không. đúng là không phải người bình thường rồi

”_Di lắc lắc đầu trong theo cái dáng cao 1m8 đi mất hút ngoài cổng. Cho đến khi con xe Foucs nổ máy.

Hắn tìm ình một chỗ ngồi trong quán bar có cái tên: Diễm Lệ .

Hắn chọn một chỗ ngồi khá lí tưởng có thể quan sát mọi thứ trong quán. Vỗ tay gọi một cậu phục vụ gần đó, hắn thuần thục lỏi trong ví ra một tờ tiền colime mới nguyên đưa cho cậu phục vụ, hắn đọc cho cậu tanghe một công thức chế biến rượu và gọi thêm một li nước sôi ấm nóng.

Một lúc sau cậu phục vụ hồi nãy đi tới . Trên khay của cậu ta là hai ly thủy tinh với hai màu trái ngược nhau và một mảnh giấy hồng nhỏ. Lúc này còn quá sớm nên trong quán có rất ít người, hắn không thèm liếc lấy tờ giấy đó một lần nhưng hắn biết trò này, hắn đã từng làm như vậy và tất nhiên hắn biết trong đó viết gì. Hắn thì thầm đều gì đó vào tai cậu phục vụ rồi cậu ta quay đi trên khay vẫn còn tờ giấy nhỏ màu hồng nguyên vẹn chưa người đọc.

Trước mặt hắn là chiếc ly thủy tinh bên trong có chứa chất lỏng màu xanh đậm đang xủ bọt. Còn bên cạnh là ly thủy tinh có chứa chất lỏng màu trắng sáng trong suốt hơi bốc khói. Hắn cầm chiếc ly nước nóng ẩm lên miệng, đưa sát vào và nhấp một ngụm nhỏ. Mặt hắn khẽ nhăn lại. chất lỏng nóng ẩm chảy vào miệng hắn làm đầu lưỡi hắn ran rát, như có cảm giác hàng trăm mũi kim nhọn đâm vào vậy, toàn thân hắn hơi run lên một chút. Hớp vài ngụm nhỏ cho cái cảm giác cay lúc nãy biến mất, nhưng thay vào đó là đầu lưỡi hắn hơi đau. Mặt hắn nhăn lại, rồi sau đó giãn ra.

Nếu nói đúng ra thì cô đã thành công trong việc chơi sở hắn chỉ có điều là không được thỏa mãn nhìn thấy khuôn mặt hắn trong lúc này mà thôi. Hắn mỉm cười khi nghĩ đến nhân vật chính gây ra thảm họa này cho hắn.

-Cô ấy chơi ác quá! không biết lần sau mà đắc tội thì sẽ đến mức nào nữa đây.

Hắn cười cười ngốc nghếch. Đưa chiếc ly có chứa chất lỏng màu xanh lên miệng. Loại rượu mà hắn nghĩ ra. chất lỏng màu xanh vừa đưa vào miệng hắn chan chat, chạm vào lưỡi hắn thì có cảm giác cay cay vào đến cổ họng lại có cảm giác ngọt. Hắn cảm thấy mùi vị này hắn đã uống nhiều rồi nhưng sao tự dưng hôm nay hắn lại cảm thấy thật hấp dẫn. Giống tính cách của ai đó. Rắc rối và khó hiểu. Hắn thấy giống cô đến kì lạ. Loại rượu không tên.

-Cô bé rắc rối!!!

Hắn đưa ly rượu lên quá ngang mũi, hít hà mùi cay nồng của nó rồi nhéo miệng cười như một đứa con nít.

-Tên của loại rượu đó à?

Cái giọng ngọt ngào quyến rũ phả vào tai hắn, mang theo cái mùi rượu nho dịu nhẹ. Hắn không quay đầu lại. Bấy giờ điều hắn đang quan tâm đây là cái cậu

”Tên của loại rượu

”. Sao hắn lại không để ý tới nhỉ. Lấy biệt danh của cô đặt cho loại rượu này chắc chắn sẽ rất thú vị.

Hắn nhéo miệng cười quay sang định nhìn mặt chủ nhân của giọng nói thì đập vào mắt hắn là bộ ngực trần tròn lẳn lấp lánh dưới lớp áo mỏng màu xanh và hình xăm cánh bướm ở bên ngực phải.

”quá hoàn mĩ

”. Cái lớp áo bó sát vào người khiến người đối diện có thể tưởng tượng biết bao điều đẹp đẽ dưới lớp áo đó. Đã lâu rồi hắn không nhìn thấy người đàn bà nào có phom người hoàn mĩ như vậy., với làn da non mịn đến kinh người.

Hắn ngẩn đầu lên nhìn chủ nhân của thân hình sexy (Gợi cảm) đang ngồi trước mặt hắn. Đúng là không chỉ đáng đẹp mà khuôn mặt của cô ta cũng hết sức quyến rũ: đôi môi căng mọng nhếch lên quyến rũ, đôi mắt lấp lánh đưa tình, gò má cao hồng hào ai nhìn vào chỉ muốn cắn ột cái. Nhưng thật đáng tiếc hôm nay hắn

không có hứng thú với gái đẹp. Có lẽ cô ta không gặp may rồi.(Sr! đoạn này mình có hơi 16+ một chút xúu nên các bạn thông cảm)

-Chào anh!!!

Cô gái mở lời với giọng điệu ngọt ngào.

-Chào em!

-Em có thể ngồi đây!

Hắn không trả lời chỉ gạt đầu rồi hờ hững quay đi, nhăm nháp tiếp chất lỏng màu xanh. Trong đầu ngẫm nghĩ:

"Cô bé rắc rối

" ...

Cô gái ngồi bên cạnh hắn cảm thấy bị tổn thương! nụ cười trên môi cô lúc này vụt tắt. Cô không tin anh chàng này lại đối xử với cô như vậy. Có ai nhìn thấy phụ nữ đẹp lại phớt lờ. trừ khi thằng đó không làm được. Bọn đàn ông thấy cô đều phải quỳ gối xin sỏ vậy mà anh ta lại giám. Long tự tin trong cô lại trào lên.

-Sao anh không đọc tờ giấy của em!

-Tôi không thích!

Hắn trả lời với giọng điệu bình thản, hình như không chăm chú lắm mà đang nghĩ về một thứ gì khác. Loại đàn bà hắn ghét nhất chính là cô ta. Tự tìm đến đàn ông. Cho dù có đẹp đến mấy thì hắn vẫn không thích đụng vào loại đàn bà này. Đó là cách hắn đi tìm gái trong những tháng trước. Còn bây giờ thì không. Ở nhà hắn đang có món đồ chơi thú vị cần phải nâng niu, gìn giữ.

-Vậy anh thích gì? _Mặt cô trở nên trắng bệch khi thấy hắn trả lời mình một cách bình thản và không nhìn lấy cô một lần.

-Phụ nữ tôi tự đi tìm!

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao cô lại bị anh ta thu hút khi anh ta vừa bước chân vào quán. Cô và hắn ta cùng một sở thích. Cô ta nở nụ cười tươi rói nhìn hắn, tự tin nói:

-Em cũng vậy!...và hôm nay người đó là anh.

-Tôi không hứng thú với cô! _Hắn uống cạn chất lỏng trong chiếc ly thủy tinh hình vuông đó. Không quan tâm tới cô ta hắn lôi chiếc điện thoại trong túi ra loại iPhone4 màu trắng. nhìn lên màn hình hiện thị 10h00. Hắn ngẫm nghĩ cái gì đó rồi định đứng lên. Nhưng cái giọng điệu lạnh lùng pha lẫn chế giễu của cô gái bên cạnh khiến hắn vẫn ngồi đó.

-Thế anh không phải là đàn ông à! _khoé môi cô ta hơi nhếch lên pha lẫn sự châm biếm, và thất thức.

Hắn vẫy tay gọi anh phục vụ đứng gần đó một ly rượu mạnh. Hắn nốc cạn rồi đặt chiếc ly xuống bàn. Lôi trong ví ra một sấp tiền khá dày và đặt xuống giữa bàn. Tất nhiên sấp tiền đó sẽ dư nếu trả ột ly nước nóng và hai ly rượu nhưng hắn không quan tâm. Hắn kéo tay cô gái đang ngồi bên cạnh một cách khá hung bạo khiến cô ta phải kêu khẽ, bước đi ra ngoài cửa quán. Điều hắn quan tâm hiện nay là bịt miệng con đàn bà này lại.

Trong chiếc xe froucs màu xanh dương kiểu dáng thể thao ở dưới gara của quán bar có tên :Diễm Lệ.

Tiếng rên khẽ của cô gái phía trong xe như một sự kích thích. Hắn luồn tay vào bên trong lớp áo mỏng màu xanh của cô gái, đưa tay gỡ hết các móc khóa áo ngực của cô ta. Rồi đôi bàn tay nghĩ nghề một tháng của hắn vẫn rất thuần thục mơn trớn trên những điểm nhạy cảm nhất của phụ nữ. Bằng chứng chính là sự thích thú của cô ta khi rên khẽ.

Loại đàn bà mới làm đến chừng đó đã thỏa mãn thì càng khiến hắn không hứng thú. chứng tỏ cô gái này có dục vọng rất cao.

Hắn chỉ lượn lơ đôi tay của mình trên da thịt của cô ta chứ hắn không quan hệ. Loại này có cho không hắn cũng không ham. Chỉ có điều bây giờ hắn làm vậy chỉ là bịt miệng cô ta cho cô ta khỏi nói càng và sau đó hắn sẽ lãng mạ cô ta. Nằm trên băng ghế sau của xe đôi mắt của cô ta giống như một con nghện.

.

.

.

Hắn ngồi bật dậy, rút tay ra khỏi lớp áo của cô gái đang ngồi bên cạnh. Hắn cho tay vào túi quần và lấy vội ra chiếc iPhone4 màu trắng. Nhấn nút nhận hắn thất thanh, tim hắn đập mạnh khi nghe thấy giọng của cô gái bên kia cách lên quen thuộc về lo lắng.

-Cậu đang ở đâu vậy!

-Ai... ưm...

Hắn đưa tay dờ chặt miệng của cô gái bên cạnh. Tim hắn đập mạnh.

-Ai vậy?

-À không ai cả?

-Nhưng rõ ràng..._cô gái đầu giây bên kia hơi sụ mặt lại, vẻ chắc chắn.

-tớ về rồi đây! đang lái xe nên không nói điện thoại được. thôi nhé! Chờ cửa tớ đây!

-Ừm!

Cô gái đầu giây bên kia giọng lí nhí trả lời sau đó giập máy.

Thấy đầu giây bên kia dập máy, hắn mới buồn cô gái bên cạnh ra. Lúc này tới giờ cô ta cứ giây giữa làm hắn rụn cả tim. Sợ cô sẽ hiểu lầm điều gì đó.

-ai vậy?_giọng của cô gái vẻ kẻ cả.

-Liên quan gì tới cô!_hắn bình tĩnh chỉnh lại chiếc áo pull hơi nhăn nhó của mình, vuốt lại mấy lọn tóc rối trước mặt.

-Nhưng anh đang đi với em!

-Thì sao?_giọng hắn lạnh lùng không thèm quay sang nhìn cô gái đang hậm hực bên cạnh mình.

-Con nào đấy!_Cô ta nói giọng điệu như cô ta là gì của hắn rồi đấy. Nhưng điều làm hắn bức tức quay sang hăm dọa cô ta là chuyện khác.

"con nào

"

-Cô nói ai là con hả?

-..._Cô gái ngồi bên cạnh hắn này giờ cứ nói lia lịa bây giờ im bặt vì thấy ánh mắt của hắn.

-Tôi phải về! Cô xuống xe đi!

-Nhưng anh đang ở với em..._cô gái mặt không còn một giọt máu vì tức giận gân cổ lên nói.

-Vậy vợ tôi gọi tôi về thì tôi phải ở với cô à! Biển.

Hắn vội tay lấy chiếc áo ngực vắt chống chơ trên ghế trên ném về phía cô gái đang ngồi bên cạnh. Xong hắn bước ra khỏi xe mở ví ra lấy một sấp tiền rồi ném vào trong xe, đợi cô ta ngạc nhiên cầm sấp tiền thì hắn mới đưa tay kéo cô ta ra khỏi xe. Không nói lời nào phóng xe ra cửa gara hoà vào dòng người trên đường rồi mất hút. Đối với những gì mà hắn đã không thích thú thì đừng hòng hắn xem ra gì.

Tốc độ của chiếc xe khiến người khác nhìn vào có thể dễ dàng đoán được, người trong xe đang rất gấp.

Cô gái cầm sấp tiền trên tay, đưa cao lên rồi ném mạnh xuống đất. Vẻ giận dữ quá lớn:

-Đồ *****! hần xem mình không bằng cái móng tay của vợ hần.

Cô ta vẻ mặt tức giận đi về phía chiếc xe Ferrari màu đỏ đậm sặc sỡ và ***** nhả một câu:

..*****! Tôi sẽ không cho anh yên đâu.

-Ê! Ê!...

Hần đưa tay lay lay vai cô gái đang ngồi co ro gà gât trên chiếc ghế dài bằng gỗ và phía trước màn hình tivi đang chiếu một bộ phim tình cảm Hàn Quốc.

-Ồ! cậu về khi nào vậy!_Cô gái đưa tay lên dụi hai mắt đang nhắm liền lại. Mở to đôi mắt ngái ngủ nhìn hần. :

"Siêu dễ thương, giống vợ đợichồng đi ...lãng nhăng về ý Kaka

"

-Cậu mới gọi tớ xong, đã lăn ra ngủ rồi à!

-Tớ cứ tưởng cậu không về! ở nhà một mình sợ lắm nên gọi xem thứ cậu có về không ai ngờ cậu lại về thật. Hần há hốc mồm nhìn cô gái trước mặt mình. Thì ra...

-Thế cái điều kiện hôm bữa cậu đưa ra là do vì sợ ở nhà một mình à?..._Hần hỏi như chờ đợi ở cô một từ "không phải

" mà thôi.

-Ừm!_Cô gái trước mặt hần đang dẩu mồm lên, mở to đôi mắt ngây thơ như nai tơ nhìn hần, gật đầu cái xụp. "đoàng

"_Hình như hần cảm thấy bên tai hần như nghe thấy tiếng súng.Từ cái miệng nhỏ bé kia nói ra cái từ vô cùng đơn giản ấy làm hần có cảm giác như đang rơi tự do. Khuôn mặt hần bị sị về mất hết cả hứng thú.Thế mà hần cứ tưởng lúc đó cô quan tâm tới hần, làm cho hần có cảm giác vui sướng nữa chứ.Thế nhưng bây giờ cho dù cô không quan tâm thì cũngkhông nên tỏ thái độ thật thà quá đáng đến như vậy.Nhìn cô, Hần nói:

-Thế mà tớ cứ tưởng...

-Tưởng gì???..._Di vẫn nhìn hần với con mắt như muốn nói

"Ồ! tớ không biết gì hết đâu. Tớ vô tội đấy

"

-Tưởng...cậu thích tớ!_Mặt hần tỉnh bơ, đôi mắt cong cong thành hìnhbán nguyệt, có chút nửa đùa nửa thật. Nhưng trong thâm tâm

"trong sáng

"của hần thì muốn sự thật nhiều hơn.(=> tớ thấy ngán hần ta)=_=_

"

-Ai...ai...bảo...thế.

Cô gái trước mặt hần làm cho hần phải phá lên cười. Nhưng trong lòngthì như có vô vàn mũi kim đâm, và ai có bảo gì đâu mà cô có thể trả lờinhanh đến vậy chứ. Hần mất hứng thật sự.

-Không biết!

-...

-Thôi! nói với cậu chán quá tớ đi tắm đây__Hắn nói xong định đưa tay lên xoa đầu cô nhưng nhớ tới lúc này lại khựng lại. Tay hắn đang rất bẩn thỉu. Hắn quay lưng bỏ đi về phía phòng tắm.

Hắn bước ra từ cửa phòng tắm. Chỉ mặc độc chiếc quần đùi rồi đi vào phòng khách. Từ xa hắn đã nhìn thấy ánh sáng mờ mờ của màn hình ti vi, vậy chứng tỏ cô gái đáng ghét ấy vẫn chưa đi ngủ. Hắn nhấc chân chầm chậm đến đứng sau phía sau chiếc ghế dài bằng gỗ.

Trước màn hình ti vi, hiện lên hình ảnh

”tình cảm mến thương

”. Hai nhân vật chính đang ôm hôn nhau thắm thiết không rời, làm hắn hơi khựng lại một chút, cứ đứng nhìn trân trân vào màn hình.

”hức

”

Hắn nghe tiếng nức nức, kèm theo tiếng thút thút ở đâu đó thì phải. Đưa đôi mắt nhìn xung quanh khoảng không tối mịt. Nhưng hắn không tìm ra một thứ gì ngoài cái vật đang ngồi quay lưng trước mặt hắn.

”Thế mà bây giờ cứ tưởng là ma. Làm hết cả hồn.

”

Hắn cúi đầu nhìn cho rõ phần vai nhỏ nhắn phía trước đang run khẽ. Bước tới phía trước, hắn đặt người ngồi xuống bên cạnh cô gái trên chiếc ghế dài bằng gỗ. Khẽ nghiêng người về phía Di, hắn cúi xuống. Dở cái giọng điệu của mình ra, một cách khó hiểu:

-Sao khóc!

-tai tội nghiệp quá!_Di đưa đôi mắt đậm lệ nhìn vào mắt hắn. Vẻ nhàn nhạt và đau thương. Đôi môi nhỏ xinh đưa lên khe khẽ, làm tim hắn xao xuyến.

-Trời thấy người ta yêu thương nhau mà khóc?_Hắn tròn tròn mắt nhòai người đến gần cô hơn, ra vẻ bất ngờ.

-...

-Hay...tại thấy người ta yêu thương nhau nên mới tủi thân._đưa đôi mắt gian gian nhìn Di, một tay hắn đưa lên sờ cằm (Không có râu mà làm giống như thật...Khâm phục)

-Ai...tủi thân bao giờ._Di cố nhướn đôi mắt đắm nước của mình, gằn cổ lên khinh khỉnh.

-Vậy thì vì sao khóc???_Đây , đây mới chính là câu hỏi trọng tâm mà hắn muốn biết câu trả lời.

-Tại kết thúc tập này buồn quá!

Cô gái trước mặt hắn cúi đầu, hai má ửng đỏ. Đôi bàn tay đan lại vào nhau thật chặt. Làm hắn cảm giác đôi bàn tay kia đang nắm lấy quả tim hắn xiết nhẹ.

-Chòy oy! Con người ta đang ôm hôn nhau thắm thiết như vậy mà lại bảo: tại kết thúc buồn quá! Có phải mắt cậu có vấn đề không?_Hắn cúi đầu áp sát về phía Di, đưa ngón tay thon dài chỉ về hướng màn hình tivi mà nói với giọng điệu ngao ngán.

-Cậu có xem đầu mà nói biết gì! Đúng là đồ...Vô duyên._Di ngẩng mặt lên đụng phải mặt hắn. Nói một cách rất chi là hùng hổ làm hắn cũng thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng vẫn cố bắt bẻ:

-Cậu nói ai vô Duyên_Hắn áp sát hơn về phía Di. Mắt trừng trừng hăm dọa.

-Cậu...á...

Di vẻ mặt càng đỏ lên cổ gằn cổ lên nói gì đó thì tự dưng hét lên, lùi về phía sau suýt chút nữa là ngã ngửa ra sàn nhà. Nếu như hắn không kéo tay cô lại. (Vậy có nghĩa hắn đã kéo tay Di lại..kaka) =_=*

-Sao tự dưng hét lên thế...

-Cậu...

-Tớ thì sao? _Mắt hấn tròn xoe nhìn Di vẻ khó hiểu. Hấn có phải là mađâu mà cô lại hét toán lên như vậy. Thật khiến người ta

”tổn thương

”.

-Cậu...không...mang áo. Tránh ra..._Di cố lấy shia tay che mặt lại, người lùi về sau một cách cảnh thận để không bị ngã.

-Không mang thì sao _Thế mà hấn cứ tưởng có chuyện gì to tát lắm. Hoá ra cô ngại vì cái này. Nhưng hấn phải trêu cô cho vui mới được.

-Thì bây giờ đi mang đi...nhanh lên.

-Không. Tớ không thích. Để vậy á. _Hấn từng từng nhìn vào mắt cô, nhòai người sát về phía Di, cười với vẻ ngây thơ lắm.

-Vậy thì cậu lên phòng ngủ đi!

-Tại sao tớ phải lên. Tớ thích xem phim.

-Cậu..._Mắt Di từ từ chuyển sang xanh vẻ tức giận.

-Tớ sao? _hấn cười khinh khỉnh.

-Vậy cậu cứ ở đây! tớ về phòng ngủ...Còn hơn là ở đây..._Di đứngphắt dậy khỏi ghế, nhìn hấn bằng ánh mắt không phục rồi gượng chân bước đi.

Thấy cô định bước đi, hấn túm lấy thật nhanh đôi bàn tay nhỏ nhắn kia lại. Hấn không ngờ cô lại phản ứng quyết liệt đến thế.

-Này, Thế còn Phim.

-Thôi khỏi. Nhìn bộ dạng của cậu bây giờ chẳng có hứng xem nữa._Di hất tay hấn một cái thật mạnh.

Hấn biết không nên chọc giận cô nữa nên nhanh tay lôi trong túi quần ra chiếc áo ba lỗ màu xanh xẫm, mặc vào người thật nhanh. Rồi đứng dậychạy tới chặn cái đóng cửa phòng thật mạnh của cô bạn nhỏ.

-Này tớ mặc áo vào rồi! Thấy không._hấn cười hà hà khi cánh cửa phòng đã bị hấn mở toang và cô gái đứng đối diện với hấn mặt đang đỏ lên vì một lí do nào đó mà hấn không biết. Hấn chỉ đoán là giận. Nhưng trông cô như vậy thì rất rất dễ thương.

Đưa bàn tay không đỡ cửa lên kéo kéo chiếc áo cho người trước mặt xem, như trẻ con đang khoe áo mới. Hành động của hấn làm Di bật cười,sau đó hình như thấy lố quá cuối cùng nụ cười của cô vụt tắt thay vào đó là khuôn mặt rất chi là nhẵn nạy dấu đôi môi lên hỏi hấn. (Nụ cười vụt tắt làm hấn thấy hụt hẫng)

-Còn chuyện gì nữa!!!

-Thì ra xem phim đi!

-Không!

-Xem một mình chán lắm! _Hấn đưa tay lên gỡ đầu rồi gỡ gỡ sống mũi. Đó là hành động lúc một đứa con trai đang rất bối rối. Hấn bật mi chónhững cô nàng nào có tình trạng như hấn hiện giờ. một chút rắc rối. Nhưng ngó bộ hành động nhỏ của hấn siêu dễ thương.(=> haha ...Người yêu tớ thường gỡ gỡ sống mũi mỗi khi thấy rắc rối hay ngại ngùng. Siêu dễ thương. Nên tớ áp dụng vào đây luôn.)

”rầm

”_đẩy hành động hấn dễ thương đến như vậy mà vẫn có một cô nàng cố phớt lờ đi. Trong lúc hấn đang làm hành động run động lòng người thì một sơ xuất nhỏ hấn đã thả tay ra. Thế là cánh cửa màu trắng đóng rapat trước mặt hấn. Thất vọng, hấn định quay đi...nhưng sau lưng hấn...

”cách

”_Cánh cửa sau lưng hấn bật mở. Hấn xoay người lại thật nhanh. Trước mặt hấn. Các bạn không biết đâu. Vật thể bé nhỏ đang ôm lấy một chiếc chăn khá dày và hai chiếc gối hoa...Hấn cứ mồm chữ A mắt chữ O mà nhìn Di đang đứng trước mặt. Không thốt lên được lời nào. Vì lí do cánh hấn không thể nói với bạn được(tác giả thì cũng bó tay. P/s: sau kết thúc sẽ lí giải).

-Câu đứng chờ làm gì vậy? Không bê giúp tớ à! nặng chết đi được..._Khuôn mặt Di nhún nhún. đưa chân đá nhẹ vào chân hấn.

-À! Biết rồi._Hấn đưa tay ra, nhận lấy chiếc chăn từ tay Di.

”Nó nhẹ mà

”(đồ con trai đầu gà! Nói thế chứ người yêu tớ cũng hay nghĩ thế. Anh ý nói với tớ. kaka)

Di đặt hai chiếc gối hoa dựa vào chân chiếc ghế dài bằng gỗ. Bảo hai đứa cùng ngồi xuống. Dựa vào và xem phim.

Hấn ngồi xuống, kéo chiếc chăn dày lên nhòm nhong ngó ngó rồi quaysang nhìn Di với ánh mắt dò hỏi. Trong đầu thì nghĩ:

” Con nhỏ này lạ. Trời nóng vậy mà lôi chăn ra làm quái gì?

”

Như hiểu được ánh mắt của hấn, Di cúi đầu chỉ vào chiếc chăn hấn đang cầm một đoạn trên tay và nói:

-Ở đây gần biển nên tới đoạn 12h hay 1h thì rất lạnh.

-Ồ!_Hấn gật đầu. Bây giờ hấn mới hiểu.

Quả thật đến lúc trời gần tối đen thì trời càng lạnh. Hấn kéo chăn lên đắp ngang cổ, cảm thấy ấm áp. Hấn quay qua nhìn Di đang co ro bên cạnh, cô không kéo lấy một phần chăn để đắp cho dù chiếc chăn rất rộng đủ cho cả hai người.

-Không lạnh à?_Hấn hỏi với đôi mắt ngây thơ.

-Không!_Cô gái đang co ro bên cạnh hấn giọng điệu vẫn rất chi là hùng hổ.

-Thật không?_hấn nở nụ cười khiêu khích.

-Thật_Di vẫn cứng cỏi trả lời.

-..._hấn im lặng. Thế thì đành chịu thôi.

Hấn kéo chăn ra khỏi người, Kéo sang bên Di và quánh kín khắp người cô, trong lúc cô đang bắt ngờ.

-Đắp đi! Lạnh đấy...

-Còn cậu?

-Không sao! Tớ là con trai, mà con trai thì những lúc như vậy phải thể hiện tính ga lăng của mình chứ!_Hấn hất hất mặt lên trời. Tỏ vẻ cao ngạo oai phong.

-Galăng để chết cóng à!...Nhưng cũng cảm ơn nhá!_nụ cười trên môi Di hé nở.

Tim hấn bất giác đập nhanh. Nhưng vẻ mặt hấn trở nên bí si giống quả bóng đang căng tự dưng bị xì. Hấn cứ ngỡ cô sẽ cho hấn đắp chung đây. Hay là hỏi hấn:

” đắp chung nhá

” và hắn sẽ có lời từ chối nhưng sau đó vì nghịch đến tình bạn của hai người mà hắn sẽ đáp. Bây giờ hắn ngồi co ro nhìn Di đang cuộn tròn giống như kén bướm.

Hai mắt cô hình như bắt đầu long lanh nước. Hắn nhanh tay rút chiếc khăn giấy trong hộp đặt dưới gầm bàn trà đưa cho cô. Hắn nhìn lên trước màn hình mà chẳng hiểu gì cả. Tại sao con gái lại thích xem những bộ phim này, xem xong rồi khóc, khóc xong lại xem...thật rãnh quá mức. Còn xung bái cái thứ tình cảm rẻ tiền này nữa chứ. Trong đó có cô bạn mà hắn thích, đang ngồi hỉ mũi bên kia.

Thật ra thì bây giờ hắn chỉ muốn ngủ nhưng cô bạn thầm lấy đi trái tim của hắn kia thích xem nên tất nhiên hắn phải ngồi với cô cả đêm. Vì cô sợ, và hắn lo cho cô ngồi một mình rồi lại gà gât đến độ ngày mai sẽ bị cảm, hay khóc đến độ mai dậy thì hai mắt sưng húp lên.

Trong những bộ phim này không có gì làm hắn cảm thấy hứng thú ngoài mấy cảnh hôn nhau cả. Hắn vừa ngắm nghía hai mắt vừa nhắm lại và rồi hắn chìm vào giấc ngủ. do rượu của đoạn này và do sáng nay hắn lái xe một đoạn đường khá dài.

Hắn cảm thấy môi mình ướt ướt, hình như có thứ gì đó mềm mại ấm nóng chạm vào. Rồi toàn thân đang run bập của hắn bỗng chốc như có một màn sương ấm bao trùm. Hắn khẽ cựa người sau đó tiếp tục đi vào giấc ngủ.

Hình như hắn đụng vào vật gì đó mềm mại mà dễ chịu lắm. Vừa ấm vừa lạnh. Hắn muốn tìm cảm giác lúc này. Hắn hít thở người về phía vị trí của vật vừa này mà trong đầu hắn đã định hướng. Trong lúc tay hắn tìm kiếm, hắn túm được cái vật mềm mại ấy và hắn kéo vật ấy sát vào lòng mình.

Vật mềm mềm khẽ động đậy, hắn có cảm giác như gia thịt mình đang tiếp xúc với vật gì đó rất rất hấp dẫn. Cái vật nhỏ cứ dúi dúi vào ngực hắn rồi tiến sát vào lòng hắn hơn. Dễ chịu. Cái mùi hoa Oải hương, mùi sữa tắm quen thuộc, mùi dầu gội bạc hà cứ mơn trớn quanh mũi hắn. Cái mùi hết sức quen thuộc. Hình như hắn đã từng ôm vật như vậy, từng ngửi thấy tất cả mùi như thế trong cùng một người.

Hắn vội mở choàng mắt, cái vật đang nằm trong vòng tay của hắn. Cô mèo nhỏ đang cuộn tròn người trong vòng tay hắn, đó chính là Phương Di. Hắn tròn tròn mắt nhìn cô gái đang nằm trong vòng tay mình. Đầu cô đang gác lên tay hắn, đôi môi nhỏ nhắn hiện ra nụ cười, hàng mi cong cong dài, chiếc mũi thon nhỏ về quyền rũ. Nhịp thở của cô đều đều mang theo mùi hương của hoa Oải hương phả vào lòng ngực hắn. Khiến hắn cảm thấy ghệt thở. Hắn phải thoát ra nếu không hắn không biết bản thân mình sẽ làm gì đối với cô mèo nhỏ này. Hắn đưa tay ra nhắc đầu cô lên, định kéo bàn tay bị cô dùng làm gối này giờ ra. Nhưng tất cả đều vô ích...

Đôi môi nhỏ, hơi cong lên về không hài lòng cho lắm, đôi long mày hơi dính lại với nhau... Tất cả những phản ứng trên khuôn mặt cô bây giờ điều làm hắn xao xuyến. Hắn không cố thoát ra khỏi cô nữa, hắn cứ nằm yên như vậy. Hình như mèo nhỏ thấy hắn không động đậy nữa thì miệng nở nụ cười lộ cả cái lún đồng tiền sâu của má bên trái, hai tay mèo nhỏ vòng qua ôm vấy eo hắn, làm hắn giật mình... Cái vật mềm mại nhất của con gái chạm sát vào ngực hắn, quan trọng nhất đây lại là người con gái hắn yêu. Qua lớp áo ba lỗ mỏng manh hắn dường như cảm giác tiếp xúc giữa hai người càng rõ rệt. Thế là không thoát được rồi. Đến cuối cùng bản năng sói trong hắn vẫn vậy, ai bảo đây lại là người con gái hắn thích cơ chứ.

Hắn cười cười đau khổ rồi đưa những ngón tay thon dài đang nắm chặt này giờ của mình khẽ chạm vào bên má trái của mèo nhỏ, vuốt ngược hai sợi tóc trước mặt cô ra sao mang tai nhẹ nhàng... Hình như mèo nhỏ cảm thấy nhột thì phải, cứ đưa đầu dụi dụi vào ngực hắn, mấy sợi tóc con cọ vào da hắn làm hắn nhột. Hắn đưa tay đỡ chặt đầu mèo nhỏ lại đặt về vị trí ban đầu. Khuôn mặt mèo nhỏ được ánh sáng yếu ớt của màn hình tivi chiếu sáng, cái vẻ đẹp mờ mờ ảo ảo thuần khiết làm tim hắn ngừng đập, hắn khựng tay lại trên đôi môi của mèo nhỏ, đôi môi căng hồng, tràn đầy sắc xuân... Tay hắn cứ đặt ở đó rất lâu, rất lâu...

-Tại cậu quyền rũ tở trước đấy nhá! Ai bảo tở là sói làm gì. Nhưng cậu dễ thương quá mèo nhỏ ạ!

Hắn cúi đầu sát vào tai cô gái đang ngủ, thì thầm nói nhỏ. Cái mùi của cô cứ quyền rũ hắn làm hắn xao động. Hắn di chuyển đầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Di. Đôi môi hắn nhếch lên mỉm cười. Sau đó hắn cúi đầu xuống, môi hắn chạm nhẹ vào làn môi ướt ướt có vị Oải hương của son dưỡng môi... tim hắn run khẽ. Đôi môi khẽ lay động rồi đáp trả nụ hôn của hắn một cách dịu dàng. Hắn không biết tự lúc nào mà

tay hắn đã luồn vào phần tóc dưới gáy của cô, xoa nhẹ...Hắn từ từ nhém cái vị lạ mang đến cảm giác ấm áp cho hắn. Hắn đặt tên vị đó là :Hạnh phúc hoa Oải hương.

Thật lâu như vậy cho đến khi hắn tự ý thức được bản thân nên dừng lại nếu không sẽ có chuyện gì đó xảy ra...Và môi hắn lưu luyến rồi đôi môi nhỏ nhắn. Di khẽ nhếch môi cười. Rồi lại dụi đầu vào ngực hắn và tiếp tục giấc mơ nào đó mà hắn không biết. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve đôi má ửng hồng đang say ngủ sau đó kéo chăn đắp lên người cô.

Một lúc sau hắn đứng dậy. Bế bổng Di trên tay đi về phía phòng ngủ. Cô mèo nhỏ vẫn tiếp tục ngủ ngon khi hắn đặt nhẹ xuống giường và hôn nhẹ lên trán.

Hắn bước ra khỏi phòng đưa tay vặn chốt lại rồi khẽ môi nở nụ cười. Hắn đặt mình nằm xuống chiếc ghế dài bằng gỗ. Khéo chiếc chăn lên và vùi mặt vào đó, hít hà tham lam cái mùi của cô, cái mùi đặt trưng của một cô gái mà hắn thích. Hắn nhớ tới nụ hôn vừa rồi và buột miệng nói khẽ rồi lại chìm vào giấc ngủ, nụ hôn đó cứ đi theo hắn thật sâu.

-Không thể để mèo nhỏ biết. Mèo nhỏ sẽ chạy mất!

8. Chương 8 : Đâu Mới Chính Là Con Người Thật Của Cậu!!!

Nó run run vặn cái chốt khoá của cánh cửa phòng quen thuộc được bao phủ một màu trắng sữa mà nó yêu thích. Mặt nó đỏ lựng lên, tay còn lại của nó nắm thật chặt. Sáng hôm nay không biết vì sao thức giấc nó lại nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình, làm sao nó lại có thể vào phòng trong khi cả bản thân nó cũng không biết đã ngủ gật từ lúc nào...

Bước từ từ ra ngoài phòng khách với vẻ mặt hết sức căng thẳng. Tiến về cái ghế dài được làm bằng gỗ đặt trước một màn hình tivi nhỏ. Nó sững sờ...Trước mặt nó, cái vật ẹt tằm kia đang nằm trong cái dáng vẻ hết sức cực khổ trên chiếc ghế chỉ vịn vịn có một mét bảy. Quái quỷ gì đây! tại sao cậu ấy có thể ngủ trong cái tư thế rất chi là khó chịu này nhỉ.

-Này...

Bàn tay nhỏ nhắn của nó khẽ chạm vào phần vai trần của cậu con trai lay lay nhẹ.

-...

1phút...

2phút...

...Cậu trai kia vẫn không buồn động đậy. trong cái tư thế lúc này trong cậu ấy quả đúng là rất tội nghiệp. Bạn thử tượng tượng xem một người cao hơn mét tám mà lại bị bó hẹp trong chiếc ghế chỉ có mét bảy. Cảnh tượng trước mặt nó không kể chi tiết nhưng nó biết rằng cái phần lưng thường ngày vẫn đứng hiên ngang bước bình bầy giờ lại cong cong như con tôm. Mẹ nó thường bảo đó là cái tướng ngủ của những kẻ cô độc. và chắc là cậu cũng vậy...Nó cảm thấy đau ở đầu đó.

-Này! Phi.

-...

-Dậy đi nào. Ngủ heo thế!

Nó lại đưa tay nắm lấy một phần vải của chiếc áo ba lỗ cậu đang mang trên người. kéo giật giật thật mạnh. Nó không thể chịu nổi khi bản thân nghĩ rằng cậu đang rất cô độc. Bởi vì cậu còn có nó cơ mà.(=> thấy người mình thích như vậy thì có thể các bạn cũng đau lòng phải không? :))

-Ồn quá đây! để tớ ngủ. Tớ qua vẫn chưa đủ hả?

Phi đưa đôi mắt ngái ngủ cố gắng mở to tỏ vẻ khinh khỉnh tức giận lên nhìn nó. Tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nó. Nó cảm thấy tay cậu rất ấm. Mặc dù có chút thô bạo.(hihi yêu nhau lắm cắn nhau đau)

Nó vội rút tay lại. Theo phản ứng tự nhiên khi trong đầu nó xuất hiện hình ảnh gì đó. Mặt nó đỏ bừng lên, quay vội đầu ra sau rồi nó lí nhí nói, cố tỏ ra bình thản và cầu mong cậu không bắt gặp về mặt nó lúc này.

-Tớ chỉ định gọi cậu dậy! thôi cậu ngủ tiếp đi. Tớ...nấu đồ sáng xong sẽ đến thẳng bệnh viện nên khi cậu dậy phải ăn sáng đây!

Nói xong một thôi một hồi rồi nó bước chân như chạy vào phòng bếp. hai má càng ửng đỏ khi bắt giắc nó đưa tay lên sờ làn môi ướt ươn ướt của mình. Chuyện nó làm tối qua...cậu xin cậu không biết.

Hành động của nó làm Phi thấy lạ. tự dưng lòi ra đầu hai má ửng đỏ và cái rút tay thẹn thẹn quái quỷ đó. Con nhỏ này đang nghĩ quái gì trong cái đầu nhỏ xíu ấy vậy nhỉ? Rồi Phi lại tiếp tục mang theo câu hỏi chìm vào giấc mơ về nụ hôn tối hôm qua.

...

Nó đã để Phi ngủ và bây giờ sau khi vứt bỏ cái cảm giác tội lỗi tối hôm qua nó đang chuẩn bị đồ ăn sáng cho cái gã con trai đáng ghét kia. Ăn như heo, hung dữ cung ok...nhưng cái khoản học hành thì chả ra sao cả.

Đúng là tối hôm qua thức đêm để xem hết bộ phim nhưng chỉ có nó xem thôi còn cậu ấy thì đã lăn đùng ra ngủ từ lúc nào rồi. Giờ còn làm ra vẻ hôm qua thức giữ lắm vậy. Cái tướng ngủ gì trong kinh hết cả người. Người ta đã có lòng tốt nhắc nhở vậy mà lại bị đẹp phất đi. Cuối cùng nó quyết định. “mạnh ai người ấy lo”, “cho cậu ấy ngủ vậy hồi chap gãy cổ luôn. Đáng đời. đồ con heo”

Trước mặt nó là một nồi nước dùng đang bốc khói nghi ngút trên bếp, bên cạnh là hai bát sứ trắng cỡ nhỏ, bên trong là những sợi mì lớn được cán mỏng màu vàng tươi đã nhúng qua nước sôi. Nó đưa tay với lấy một bát vẽ ngắm nghĩ điều gì đó khi liếc qua bát bên cạnh. Nó đặt bát trên tay xuống và qua bên chiếc khay để chén bát lấy ra một bát sứ loại to. Trút hết phần mì bên bát nhỏ vào bát lớn, khoé môi mỉm cười rồi lại trút hết mì còn thừa trong rá vào chiếc bát đó. Chỉnh lại mọi thứ trong bát một chút sau đó nó lại đặt xuống và cầm chiếc bát nhỏ lên.

Đưa chiếc môi được làm bằng gỗ vào nồi nước dùng. Đôi tay thuần thục nhẹ nhàng khuấy động trên mặt nước có những vẩn dầu màu vàng, làm lộ ra màu trong trong hồng hồng của nước. Khi thấy chiếc môi đã tràn nước nó mới đưa từ từ nhắc chiếc môi lên định đổ vào chiếc bát trên tay...thì...

-Này! Món gì đây?

Giọng nói ầm ầm mang theo mùi bạc hà phả vào tai nó. Nhưng sợi tóc ướt chạm khê vào má nó làm nó bắt giắc rùn mình. Chiếc môi trên tay rơi xuống mặt nước đang sôi sùng sục, chiếc bát sứ trên tay chút nữa cũng rơi luôn vào nồi. Vì chiếc môi rất nhẹ nên nước chỉ bắn lên một chút nhưng có vài giọt nước nóng bắn vào cổ tay trắng mịn trần trụi của nó, lớp da mỏng manh khê co giật làm nó đau...

-á!

-Có sao không?_về mặt của Phi lo lắng nhìn nó.

-Không có gì!_Nó cúi đầu xoa xoa vào cánh tay rồi lại cầm chiếc môi lên.

-...

-Tớ đang nấu mì Quảng! Mẹ tớ dạy làm đấy!

-Thật không sao không...

Hừ sao lại không sao cơ chứ! Cậu thử để ấy giọt nước nóng rơi vào tay xem có sao không. Nhưng nó không hiểu vì sao trong đầu nghĩ thế mà bên ngoài lại nở nụ cười rồi nói nhỏ:

-Không sao!

Phi giật lấy chiếc bát từ tay nó ra. Nắm lấy phần da mà lúc nãy bị nước bắn vào, nó đã từ trắng mà đỏ lựng lên. Nhưng nó vẫn cố chấp khẳng khái là không sao và rút tay về, chưa kịp hành động thì nó lại hét lên thêm một lần nữa khi Phi đưa tay chạm mạnh vào vết đỏ trên da. Mặt nó nhăn lại, quả thật là rất đau. Hình như nghiêm trọng hơn nó nghĩ.

-Thế này mà bảo không sao à!_Phi kéo tay nó đi về phía phòng tắm vếtức giận, chưa bao giờ nó thấy cậu ấy tức giận lại khiến nó vui như lúc này.

-Cậu định làm gì vậy! không sao thật mà. Chỉ đau một chút xíu thôi...

-Im miệng!!!

Nó đã cố giằng mạnh tay lại nhưng đã bỏ cuộc khi nó nhìn thấy vẻ mặt của Phi, khi cậu quát lên và quay đầu lại nhìn nó. Nó cảm thấy cậu tức giận thật sự. Hai đồng tử nơi khoé mắt cậu giật giật. Và thế nó không nói gì chỉ lặng lẽ đi theo cậu vào căn phòng tắm.

Phi đẩy mạnh cánh cửa phòng tắm một cái thật mạnh rồi đẩy nó vào bên trong, cậu bước vào và khép hờ cửa lại.

-cậu...cậu muốn gì...???

Về mặt Phi không chút biểu cảm mà kéo tay nó dí vào dòng nước đang chảy siết. Nước mát làm vết đau ban nãy dịu đi. Những giọt nước chảy ướt cả tay nó và ướt cả bàn tay đang đan và tay nó, dịu dàng. Trong lành và mát lạnh. Giống như nó đang chìm vào một vùng bắc cực nào đó. Có đúng không nhỉ. Thôi kệ cứ cho là vậy.(=>Trời! bó tay. Tả kiểu gì thế không biết???)

-Ngốc!

Cái cốc đầu của Phi làm nó sực tỉnh. Tại sao lại đánh nó chứ. Đau chết đi được.

-Cậu ngốc thì có! Tự đứng ở đâu lòi ra làm..._Nó hai mắt tròn xoe nhìn Phi vẻ khinh khỉnh.

-Đồ vụng về cầm chừng thôi mà cũng dễ bị thương!_Phi lại đưa tay cốc vào đầu nó một cái không thua kém cái trước là bao nhiêu.

-Tại cậu mà...mà sao cốc đầu tớ giữ vậy! Hai lần rồi đấy. Tức chết đi được.

Nó đưa tay xoa xoa phần trán rồi chu đôi môi của mình lên mà tổ cá kẻ đã gây ra chuyện này. Sau đó nó cố rút bàn tay ra khỏi tay Phi về tức giận.

-Cậu có biết không?_Phi hừ khựng lại trước hành động của nó rồi nhắm nghĩ điều gì đó sau về mặt vẫn bình thân mà nói.

-Biết cái gì cơ?_Nó đưa đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn Phi...

Nó không hiểu sao, sau khi mới mở miệng nói xong thì toàn thân nó đã bị một dòng nước lạnh bắn vào ướt cả người. Trong lúc choáng váng nó nghe thấy tiếng cười cười rồi giọng nói như về chế diễu của Phi:

-Tắm buổi sáng rất tốt cho sức khỏe!_Đôi môi Phi nhếch lên về mặt gian gian vừa có chút gì đó châm biếm, khiêu khích.

-Cậu..._Nó trừng trừng hét lên.

Phi đứng bật dậy, định bỏ chạy nhưng bị nó túm tay cậu bạn lại và lôi ngược về. Nó chạy nhanh về phía cánh cửa bên cạnh có một chậu nước to vừa mới được đựng đầy. Vừa chặn được cửa vừa có vũ khí để trả thù nó thật thông minh...haha...

-Cậu chết này!

Nó với tay lấy ca nước bên cạnh và hắt mạnh về phía Phi nhưng cậu đã kịp né đi về phía khác. Nó cứ tiếp tục như vậy nhưng cho dù có cố cách nào nó cũng không hắt trúng được cái thằng con trai đáng ghét đang cười cười châm chọc nó đằng kia. Nó phải nghĩ cách...

-Á!!!

Nó vội ngồi phịch xuống sàn nhà lênh láng nước. Về mặt cổ tỏ ra rátchỉ là đau. Nó cúi mặt nhìn xuống đất...(=>thật không biết đang định bày trò gì) =."

-Cậu sao vậy?

Phi bước lên ngồi trước mặt nó vẻ lo lắng cúi đầu nhìn xuống mặt nó. “haha thế là con mồi đã cắn câu”. Nó nhìn cậu mỉm cười ngây thơ rồi đưa tay thật nhanh bịt chặt một đầu của vòi nước đang chảy bên cạnh, làm nước bắn tung toé khắp nơi. Làm ướt người Phi và ướt luôn cả người nó. Nhưng không sao, người nó đã ướt trước rồi mà kaka... Nhưng chủ yếu là người của cậu ta bây giờ cũng như chuột lột. Nó bật cười khanh khách khi nhìn thấy cậu bạn đang sững sờ mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn nó. Về mặt tội nghiệp còn hơn nó tưởng tượng. Nó tiếp tục bịt miệng vòi nước cho nước bắn tung toé. Nhưng trò chơi của nó kết thúc khi Phi lấy lại thăng bằng và giật tay nó ra, cậu ấy túm một đầu miệng vòi và chỉ để hở một lỗ về phía nó, nước đổ ập vào mặt và người nó làm nó nhột. Nó cựa tay, rồi cười khách khách... Nụ cười của nó kéo Phi cùng hoà vào trò chơi...

-Á! Thôi đi...

-Kệ cậu...

-Không chơi nữa đâu.

-Đâu có dễ dàng như vậy được...

-Tớ bảo cậu ngừng lại...nhột quá...

Nó đưa tay cố đánh đánh thật mạnh cậu bạn tên Phi đang ướt rùn ngồi trước mặt, tay vẫn còn đặt trên miệng vòi nước. Những tia nước bắn mạnh vào người làm nó nhột ghê gớm nhưng Phi thì không chịu dừng lại cứ tiếp tục như vậy chắc nó sẽ cười cho đến chết mất thôi. Nó cố dùng hết sức của mình hất tay Phi ra khỏi vòi nước nhưng vô ích... Đấm đá vào người thì cậu ấy cũng vẫn không chịu buồn tha cho nó vậy nên chỉ còn một cách.

Nó nhào người vào Phi hất cậu ngã ra phía sau nhưng theo quán tính thì nó cũng ngã theo. Đúng là một phút nóng nảy mà không tính đến chuyện này. Nó đổ mạnh người về phía Phi. Hai mắt nó nhắm theo lẽ tự nhiên, nhưng có lẽ ngã thì phải đau chứ đằng này lại thấy có cái gì mềm mại, ấm áp... mà hình như nó còn nghe có tiếng gì đó đang cử động rất nhanh, như nhịp tim vậy. Nó mở choàng mắt. Nó đang đổ cả người lên người cậu bạn tên Phi đang nằm trên sàn. Tư thế rất chi là thân mật. (Nếu để người ngoài nhìn vào thì sẽ nghĩ vậy):)

-A! Xin lỗi... tại cậu không chịu ngừng lại... hai má nó đỏ bừng lên nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh ngồi dậy cười cười nhìn Phi.

-Cậu...

-Tớ thì sao...

-...

Quái lạ, sao mặt cậu ta lại đỏ hết cả lên như thế nhỉ. Ánh mắt cậu ta đang nhìn thứ gì đó trên người nó sau thấy nó chú ý thì lại quay đi lấy tay bịt miệng lại. Nhưng mặt và vành tai thì mỗi lúc một đỏ lên.

Ruốc cuộc thì trên người nó có cái gì ghê lắm hay sao mà... Nó từ từ nhìn xuống người mình. Qua lớp áo pull trắng mỏng nó có thể nhìn thấy rõ mồn một cái lớp áo ngực lộ ra ngoài và một phần ngực trắng ngần của nó lấp ló sau lớp áo mỏng bị ướt rùn đó. Hầu như là gần giống không mặc áo.

Nó ngược lên nhìn Phi, bắt gặp ánh mắt của cậu đang nhìn mình. Bốn mắt chạm nhau và Phi đã vội vàng quay đầu đi nơi khác mặt càng lúc càng đỏ... Bây giờ thì nó đã hiểu...

-Á! đồ dê xồm... Không được nhìn...

Nó đưa tay che ngang phần ngực của mình lại về phòng thủ. Hai má đỏ lựng lên, thế là cuộc đời nó xem như tiêu tùng.

-Cậu mau ra ngoài cho tớ...

-nhưng...

-không nhưng nhị gì cả. ra ngoài mau. Không tớ báo cảnh sát đấy.

-Cậu đang ngồi trên người tớ! làm sao tớ đứng dậy được!..._Về mặt và giọng nói của Phi quá bình thân làm nó như bị sét đánh ngang tai. Ánh mắt của cậu có chút khiêu khích hay gì đó không rõ nét lắm.

-Cái gì???

Nó cố hét thật to khi nhìn xuống tư thế của mình. Đúng là nó đang ngồi trên người của Phi thật. Thật làm nó tức chết quá đi. Nếu bây giờ có cái hố nào đó nó sẽ nhảy xuống xoá sạch tội nghiệt này.(Trời hổ mà làm giống như sông Hoàng Hà ấy nhỉ? đồ ngốc)

Theo phản xạ nó nhảy bật ra khỏi người Phi lùi về sau lấy khoảng cách an toàn rồi đưa tay chỉ về phía cửa mà hai má ửng đỏ mặt cúi xuống bối rối:

-Cậu ra ngoài đi?

Khi vừa nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng nó chạy tới thật nhanh và đưa tay khoá chốt cửa lại. Tim nó đang đập rất nhanh, nhanh đến nỗi hình như nó còn không kịp thở. Nó đứng dựa người vào cánh cửa đã được đóng chốt. “Cậu ấy đã thấy cả rồi...mình thật ngu ngốc mới mang cái áo này” Nó đưa tay lên kéo kéo lớp vải trong suốt đang bám lấy thân người trên của mình, làm lộ cả phần ngực đầy đặn và phần da nõn nà trắng mịn.

-Cậu không định thay quần áo à! sẽ bị cảm đấy?

-..._Tim nó vội ngừng đập khi nghe giọng nói quen thuộc đang cách lên bên kia lớp cửa kính.

-Tớ lên phong thay đồ! cậu cũng ra đi, còn phải vào Bệnh viện nữa...

-...

Nó cố áp cả tai sát vào lớp gỗ dày 5cm để đến khi nghe thấy tiếng bước chân nơi cầu thang thì mới vội lấy chiếc khăn tắm to treo bên cạnh và choàng vào người, vừa mở cửa. Quả thật nó không thể ở trong này càng được.

Nó đưa mắt ngó quanh sau đó mới chịu lao người trong tình trạng như vậy về phòng thay đồ.

Phi đứng dựa vào thành lang can khẽ mỉm cười khi thấy những hành động kì cục vừa rồi của nó. Sau khi cánh cửa phòng nó đã đóng sập lại cậu mới quay người nhìn về phía cánh cửa phòng có đồ đạc của mình. Nhớ lại hình ảnh lúc ban nãy, thì ra vật ảm áp tối qua lại có sự hấp dẫn đến như vậy. Cậu khẽ cười lắc đầu vì suy nghĩ của mình rồi bước nhanh về phía cửa phòng, bước vào trong. Trên môi là một nụ cười và kèm theo là ánh mắt gian gian như nghĩ ra trò gì đó thú vị lắm.

-Ê..._Nó lí lí hơi đưa mắt nhìn người lái xe bên cạnh. Hai má nó đỏ ửng lên vì chuyện ban sáng. Lúc ăn sáng nó cứ lằm lằm cúi đầu ăn mà không biết Phi đang nghĩ gì. Bây giờ chịu hết nỗi nên nó mới đánh bạo gặng ra từng tiếng. Đã đi giữa sông rồi thì không thể quay lại nữa.

-..._Phi không nói gì. Quay sang đưa đôi mắt như muốn nói “Chuyện gì?” nhìn nó.

Khi bắt gặp ánh mắt của Phi theo lẽ thường tình trong tình huống ban nãy nó quay đầu nhìn ra ngoài của xe. Hai mắt vờ như đang chăm chú nhìn ra khung cảnh bên ngoài nhưng giọng nói thì có chút bối rối và run run...

Hành động của nó làm Phi cảm thấy buồn cười. Nhưng cậu không làm lộ ra mà thay vào đó là cái nhìn cong cong của đôi mắt có vẻ gian gian. Vẫn đuổi sát chăm chăm vào hai gò má đỏ ửng ngượng ngùng của nó. Cậu biết nó muốn nói gì.

-Cậu..._Nó lắp lửng. Hình như đã thông hết tư tưởng nên nó mới quyết tâm quay sang và bắt gặp ánh mắt của Phi nhìn nó. Tim nó đập nhanh. Chợt hoảng về bối rối nó lấy lại trạng thái cân bằng ban đầu và thay vào đó là ánh mắt nghiêm túc, nhưng hai tay của nó đang nắm chặt vào nhau. Móng tay bám vào các thớ thịt trắng mịn chuyển sang đỏ ửng.

-Yên tâm. Tớ có nhìn thấy gì đâu. chỉ nhìn thấy ...màng hình phẳng không à!!

Phi đưa đôi mắt gian gian nhìn nó như đã biết trước nó định nói gì rồi cậu quay mặt về tư thế tập trung lái rồi đưa tay vẫy vẫy về không có chuyện gì quan trọng hết.

Toàn thân nó run lên... “màng hình phản ánh? thật không thể tin được! cậu ta lại có thể nói bằng cái giọng thân nhiên đó”. Mặt nó từ từ đỏ ửng vì tức giận, hai tay có nắm chặt với nhau càng mạnh. Bây giờ nó chỉ muốn đâm cho thủng con trai bên cạnh một cái cho hắn chết luôn cho rồi. Nó cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình. Nó như vậy mà cậu ta bảo là màng hình phẳng. Cô gái nào mà nghe thấy câu tương tự chắc cũng sẽ giết cậu ta. (Đó gọi là động chạm vào lòng tự tôn của phụ nữ) :(

-Cậu chết đi..._Sức chịu đựng của nó chỉ có vậy. Nó vung tay lên đập mạnh về phía người đang lái xe bên cạnh. Làn xe hơi lệch sang làn đường một chút.

Tay nó vừa vung lên định đánh cú tiếp theo thì bàn tay to to thô ráp nhưng ấm áp của Phi giữ lại. Cậu vẫn tập trung lái xe nhưng cũng liếc qua nó nói giọng vẻ có lỗi:

-Thôi, thôi...Tớ mà chết thì ai lái xe cho cậu...

Lúc nó tới bệnh viện thì gặp bác Tâm cũng đang ngồi chờ ở bên ngoài phòng bệnh. Nghe nói bố nó đã tỉnh nhưng được một lúc rồi lại thiếp đi. Bác sĩ nói tình trạng bố nó như vậy là chuyện bình thường làm nó cũng đỡ lo lắng. Ở bệnh viện cho đến khoản trưa thì mẹ nó bảo nó dẫn cậu con trai đang ghét kia về nhà như nó không chịu. Cuối cùng bác Tâm phải lên tiếng phá vỡ chiến tranh giữa hai mẹ con nó. Bác nói một câu làm nó hơi sửng sốt...

“Về nhà Bác chơi !!!”

Và bây giờ nó đang ngồi trong căn phòng khách quen thuộc mà hồi nhỏ nó thường giong đồ hàng ra bày la liệt. Nhưng thay vào hình ảnh của nó là hình ảnh của con bé Na đang bày đồ hàng ra chơi. Bé Na là con của anh chị Kiên con trai cả của bác Tâm. Con bé nhỏ nhắn trong chiếc váy màu kem có chiếc nơ xinh xắn ở giữa chiếc cổ áo. Năm nay nó gần ba tuổi. Đã một năm rồi nó không gặp con bé, một năm trước con bé chỉ nhỏ chút, có vài sợi tóc nâu li ti mà bây giờ đã có mấy sợi tóc nhỏ để cột thành chùm hai bên búi hai sợi giun màu hồng. Trông rất yêu.

Nhà bác Tâm thuộc dạng khá giả ở trong vùng. Vì mọi người trong nhà đều là công nhân chức nhà nước. Duy có chị Lan vợ anh Kiên là dân buôn bán nhỏ. Chị đầu thầu một gian hàng ở trong chợ của vùng nên làm ăn cũng xem như vừa đủ. Nó rất quý chị Lan bởi không chỉ vì chị lớn tuổi hơn nó mà chị còn giống như là một người bạn của nó...

Nó còn nhớ cái buổi đầu anh Kiên dẫn chị về nhà chơi, xem như là rằm gia đình. Chị mặc một chiếc áo bà ba cổ tròn màu tím nhạt làm nổi bật lên làn da trắng mịn của chị. Với nụ cười bối rối lộ ra cả chiếc răng khểnh nhỏ bên phải làm nó cảm thấy ở người phụ nữ này có cái gì đó rất đáng yêu. Nó đến bên bắt chuyện với chị không ngờ nó và chị lại có nhiều điểm chung đến thế... Và cứ vậy tết năm ấy chị về làm dâu nhà bác Tâm.

Tay nó vuốt ve cái bím tóc lung lay của con nhỏ. Cái vẻ mũm mĩm làm nó thấy thích.

-Bé...

Cô nhỏ vút cái nôi đồ chơi cầm trên tay xuống đây quay sang bập bẹ nói đòi hỏi. Đôi môi hồng phớt ươn ướt chu lại làm nũng. Hai tay đưa lên ôm lấy eo nó. Nó cảm thấy nhột khi vài sợi tóc tơ cứ cọ vào người nó. Cái đầu của con bé không để yên mà cứ nhúc nhích làm nó càng nhột hơn. Bất chợt nó bật cười.

-Gi bé Na nhé...

Nó đưa hai tay vòng lấy thân hình nhỏ nhắn của cô bé, hai tay nó đặt ở eo có thớ thịt trắng ngần của đứa con nít. Hình như động tác của nó làm cô bé nhột. Cô bé cứ oằn người trong tay nó. Rồi cười khúc khích. Nó cảm nhận được nên đưa tay chọc vào thớ thịt mình vừa chạm tới. Con bé càng oằn người trong lòng nó. Cười mỗi lúc một to lên, nụ cười của con nhỏ khiến cho nó cảm thấy ấm áp. Hình như cô bé rất khoái với hành động của nó nên mặc dù rất nhột nhưng vẫn không rời ra khỏi nó.

-Uống nước đi cháu...

Lúc nghe thấy giọng nói của bác Tâm nó mới buồn tha cho bé Na, ngược lên nhìn về phía người con trai đang ngồi trên chiếc ghế đối diện nhìn nó. Ánh mắt cậu làm lòng nó thấy hoang man. Hai má nó đỏ ửng lên. Khi ánh mắt đó bắt gặp nó đang nhìn thì chuyển qua nụ cười với đôi mắt cong cong hình bán nguyệt.

-cảm ơn bác!

Phi đón lấy chiếc li trên tay bác Tâm, giọng nói bình thân, lịch sự.

-Nghe nói cháu đưa con bé về! làm phiền cháu quá._Bác Tâm ngồi xuống chiếc ghế đối diện, gật đầu đáp trả rồi quay sang nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng thường ngày.

-dạ không có gì đâu ạ!

-Cháu..._Ba Tâm nhìn Phi bằng ánh mắt mà đến cả nó cũng không hiểu. Sau đó giọng lấp lửng.

-Dạ!_Phi đưa đôi mắt lễ phép nhìn bác Tâm.

-Ồ! Trưa rồi! Cháu đợi bác xuống nhà làm cơm.

Nó thấy bác Tâm toan đứng dậy thì cũng thả con bé Na đang ngồi trong lòng xuống đất làm mặt cô bé nhăn nhó đưa bàn tay trắng ngần múp má của mình túm lấy vạt áo pull của nó. Nó đưa đôi mắt dịu dàng nhìn cô nhỏ rồi gỡ bàn tay ấy ra, đứng lên.

-Để cháu giúp bác.

Bác Tâm đang nghĩ chuyện gì đó thì giật mình khi nghe nó nói . Vài giây nhìn sững nó, sau cũng gật đầu đi về phía cửa bếp.

-Na ngồi đây chơi với anh Phi để Gi đi phụ bà làm cơm ăn nhé.

Nó cúi xuống nhìn con nhỏ đang ngồi dưới sàn, mặt phụng phịu nhìn nó. Hình như con bé hiểu những gì nó nói hay sao đó mà con bé quay người tiếp tục chơi với con búp bê nhỏ bên cạnh.

-Cậu trong nó giúp tớ !

Phi nhìn nó cười cười rồi gật đầu. Nó không biết về sau cậu làm gì mà ở dưới bếp nó nghe thấy tiếng cười khúc khích của con bé vọng xuống.

Giúp bác Tâm rửa rau xong thì nó bị bác đuổi lên nhà với lý do “Đến người ta ở lâu trên ấy thì không tiện” Thế là nó đành vác mặt lên. Hơn nữa từ lúc xuống đây tới giờ trong lòng nó cứ băng khoăn mãi không biết Phi đang làm gì trên đó.

Nó đưa tay với chiếc khăn trắng treo ở gần cửa lau tay rồi đưa chân giẫm lên lớp vải lau đặt ở trước cửa. Khi ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng khách...

Cảnh tượng trước mắt làm nó thoáng sững lại...Cậu con trai đáng ghét thường ngày đang ngồi chơi đồ hàng với con nhóc chưa đầy ba tuổi. Nụ cười của cậu làm nó giật mình. Chưa bao giờ nó thấy cậu cười như vậy. Nụ cười trong, thuần khiết như một đứa trẻ. Không có một chút gian tà như khi cười với nó. Phi dường như thoát khỏi một con người mà nó từng biết. Vậy đâu mới chính là con người của cậu. Cậu chàng hay sùng si chọc ghẹo nó, hay cậu con trai có nụ cười thiên thần với ánh mắt dịu dàng nhìn cô nhóc trước mặt. Còn có thể hồn nhiên chơi trò của một đứa con nít. Trong lòng nó có chút hoang man.

Nó giật mình khi ánh mắt của Phi lướt qua người nó, rồi rút xuống khuôn mặt nó trao cho nó nụ cười khó hiểu. Động lại ở đó rất lâu rất lâu sau đó.

-Nhìn gì sững thế _Giọng của Phi vang lên bên tai đánh thức nó rakhỏi những suy nghĩ mơ hồ. Nó lại bắt gặp nụ cười của Phi. Không phải nụ cười khó hiểu lúc đó mà thay vào đó là nụ cười với ánh mắt cong cong bán nguyệt gian gian như mọi ngày.

Mặt nó đỏ ửng lên. Rõ ràng cậu ta biết nó đang nhìn gì, mà còn hỏin như đánh trúng vào tim đen của người ta. Thật đáng ghét. Nó hất mặt đi một cái sau đó không giả bộ chăm chú lau bàn chân đang ướt của mình

vào tâm vải bên dưới. Lấy lại bình tĩnh xong nó ngẩng mặt nhìn về phía phong khách vị trí có cô bé con mà không buồn đưa mắt nhìn Phi.

-Sao thế? _Phi đưa mắt nhìn nó hỏi về quan tâm.

-Không sao cả!

Nó bước tới, ngồi nhẹ xuống sàn nhà lót men màu xanh ngọc bích mát lạnh bên cạnh cô nhóc đang loay hoay ngồi chơi đồ hàng mà không để ý đến sự xuất hiện của nó.

Một lúc sau cô nhóc mới ngẩng đầu lên nhìn nó, nở nụ cười thật tươi. Rồi sau đó cầm chiếc thìa nhựa đồ hàng lên quay về phía Phi. Chiếc thìa đưa lên cao làm nó sững lại không biết cô bé định làm gì thì có một giọng nói lí nhí bập bẹ cách lên...

-Há miệng ra nào...

Trong lúc nó đang sững người vì câu nói ấy thì người con trai ngồi trước mặt nó đã hơi mở to khoang miệng có vẻ như chuẩn bị co cái gì vào miệng rồi cúi đầu chạm vào phần thìa sau đó khép miệng lại, hai má căng phồng lên như nhậm cái gì đó vào miệng rồi đánh cái ực. Sao đó nó nở nụ cười dịu dàng nhìn cô nhóc ba tuổi.

Cái quái quỷ gì thế này... Cậu ấy...

-Hahaha..._khi đã định hình được chuyện gì đang diễn ra thì nó mới khẽ rùn mình một cái hai vai run run , rồi ôm bụng ngả ngửa ra sau cười rôi cả nước mắt “Công tử nhà ta mà cũng chơi mấy trò này... Quả đúng là...”

-Như thế là không tốt đâu bé Na nhỉ..._Giọng nói cách lên khiến nó khẽ rùng mình thêm một cái nữa. Nụ cười còn đọng trên môi của nó bây giờ tắt ngấm.

-Cái gì..._Nó đưa đôi mắt tròn to có vài giọt nước nhìn phi vẻ khó hiểu.

-Há miệng ra nào..._Lại giọng nói lí nhí kia phát ra. Nó cúi người nhìn xuống bên dưới thì nhìn thấy chiếc thìa nhựa ban nãy giờ ngay trước mặt. đằng sau là nụ cười tươi như hoa của cô bé ba tuổi đang ngập chìm trong tư cách của một người mẹ tốt.

Nó hết đưa mắt nhìn cô nhóc ngồi trước mặt với chiếc thìa rồi đưa mắt ngẩng lên nhìn người con trai đang nhin cười trước mặt mình. Vai cậu run run, hai mắt mở to nhìn nó vẻ chăm biếm, khoe môi mím chặt như sắp bùng ra một nụ cười “haha” yêu thích của cậu.

Nó lại cúi xuống nhìn cái thìa nhựa đang lơ lơ trước mặt mình như kêu gọi. Nó khẽ nhếch người về phía sau một chút.

-Không!

Giọng nó lí nhí nhưng đủ để cô bé trước mặt nó không hài lòng. Đôi môi đang cười tắt ngấm, hai mắt tiu tiu sụp xuống như sắp khóc, quả thật là sắp khóc...Nó biết con nít khóc sẽ như thế nào.

-Hư quá đấy! Há miệng ra đi..._Nó bắt gặp ánh mắt phi trừng trừng nhìn mình có vẻ gian gian. Sau đó cậu ấy cúi xuống nhìn cô nhóc trước mặt vẻ an ủi. Cô nhóc thấy vậy liền đưa cao chiếc thìa hơn hướng vào mặt nó.

Cuối cùng cái vẻ tội nghiệp đó đã chiến thắng nó. Hai mắt nó sụp xuống , hít một hơi đầu lòng ngực rồi nó ngẩng đầu lên nhìn cô bé trước mặt, nở nụ cười gượng gạo rồi há miệng gần với chiếc thìa ngậm lại nhanh sau đó làm giống động tác đang ăn gì đó. Và sau đó nó nhận được phần thưởng là nụ cười thoải mái của cô nhóc và tràn cười của Phi nối tiếp sau đó. Sao bây giờ nó thấy ghét cậu ấy như vậy. Thật là...

Nó đưa tay cù vào người con bé, con bé thả chiếc thìa nhỏ xuống sàn cười khúc khích nhìn nó. Cái vẻ ngây thơ giống của Phi lúc đó. Thật sự rất khó hiểu. Về sau rất lâu nó mới biết nụ cười của cậu vì sao lại như vậy.

Hắn ngồi trên mặt sàn màu ngọc bích mát lạnh. Trước mặt hắn người con gái nhỏ nhắn trong bộ đồ áo pull và quần ngắn ở nhà trong khỏe khắn và tràn đầy sức sống. Nụ cười của cô in sâu vào tâm trí hắn ngay lúc này. Cô đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình cù vào người của đứa bé gầy gò bên cạnh rồi cả hai cùng cười khúc khích. Cô giống trẻ con. Cái mặt ngó ngó của cô làm hắn muốn châm chọc. Hắn không hiểu sao lúc đó hắn lại hòa theo hành động của một đứa trẻ. Chắc chỉ đơn giản hắn thích cái cảm giác lúc này. Ngồi gần

người con gái hân thương và một đứa trẻ. Cảm giác như đây là gia đình của hân. Hân thích nụ cười có cái lún đồngtiếng sâu của cô, thích cái má phụn phụn của đứa bé gái bên cạnh.

Hân ngẩn ngơ nhìn hình ảnh trước mặt mình mà trong lòng cảm thấy sao mà xao xuyến. Nhớ lại một thời hân cũng đã từng chứng kiến cái việncảnh như vậy sau đó mọi thứ như vụt tắt kể từ lúc một đứa bé con sáu tuổi ngồi bên thành giường trải ga trắng xoá chỉ biết khóc và khóc.

-Nè! Sao vậy?

Hân định thần lại khi giọng nói ngọt ngọt kéo hân ra khỏi cái kí ức mơ hồ nhỏ nhoi đó. Ánh mắt lo lắng của cô nhìn hân. Lúc này hân chỉmuốn ôm cô vào lòng thật sâu. Sau đó cọ cảm vào mái tóc của Di, hít hà cái hương vị mà tối hôm qua hân đã từng có.

-Không sao...nhưng cậu lo lắng cho tớ à?_hân đưa đôi mắt cong cong thường ngày của mình nhìn Di. Bây giờ muốn loại bỏ ý nghĩ xấu xa ấy hân chỉ còn cách là chọc cô giận.

-Ai...ai..bảo thế!_Di quay đầu đi. Đôi môi hồng thắm nhếch lên vẻ kiêu kì. Hai má ửng đỏ, làm tim hân xao xuyến.

-Thế thì hỏi làm gì?_hân đưa tay vuốt vuốt cảm vẻ không tin.

-Kệ cậu nghĩ sao cũng được!

Nói xong, Di quay sang tiếp tục chơi đồ hàng với cô nhóc bên cạnh.Đường như hân đã quá tham lam rồi. Hân cười cười lắc đầu. Nhưng tính của hân là đã chơi thì không dễ gì bỏ cuộc. Vờn mèo nhỏ cũng phải vờn cho hết chứ.

Hân kéo lấy tay Di làm người Di ngã về về phía gần hân một chút rồi cúi đầu nói nhỏ vào tai của cô.

-Tớ nghĩ...Cậu thích tớ!!!

-Cậu..._Di quay phắt đầu lại, nhìn vào ánh mắt bắt hủ của hân. Cô biết hân đang trêu cô.

-Không đúng sao_Hân đưa ra câu hỏi nhưng không phải là câu hỏi. Như một sự khẳng định. Làm hai má và vành tai của Di lúc đó đã đỏ náy càng đỏ hơn.

-Cậu..._Di không thể nói gì khác ngoài lặp lại cái câu chưa nói lên thành lời. Như bị động vào trúng chỗ nguy hiểm nhất.

-Hahaha..._Hân cảm cực không được vì vẻ mặt quá ngố của Di lúc này.Cái khoé môi run run không nói thành lời và hai má đỏ lựng lên một cách quá dễ thương. Giống như mèo nhỏ bị giõn vào chân tường.

-...

-Cậu ngốc thật._Hân buộc miệng nhìn người đang ngồi trơ như gỗ trước mặt mình.

-Cậu...quá đáng!!!_Bây giờ thì cậu nói cô muốn nói cũng thoát ra khỏi cửa miệng. Bật cao lên không trung. Rồi vắn tọt vào một ngọn nui lửa chuẩn bị phun trào nào đó.

Hân đã đoán được những gì mà cô muốn nói. Càng đoán trúng thì hân càng cười sặc sụa. Cho đến khi có cái vật nhựa ném vào người hân mới biết, mình đang bị cô tấn công. Hân không cười nữa chỉ đưa tay lên chống đỡ. đến lúc hết mọi thứ trên sàn thì Di lao về phía hân dùng hết sức mình đánh vào người hân. Hân cảm thấy đau một chút.

-Thôi...Tớ đầu hàng..._Hân nắm lấy hai tay của Di dơ lên cao rồi cười cười nói.

-Cậu...ai cho dễ thế!_Di vùng mạnh tay ra, vắn hết sức đánh mạnh vào người hân. Hân cảm thấy hình như hân càng chống cự thì Di càng đánh mạnh hơn nên tốt hơn hết là hân ngồi yên cho cô hả cơn giận thì tốt hơn.

Hân bị cô đánh cho đến khi có một giọng nói vang lên đằng trước hân. Di không đánh hân nữa, nhưng ngược lại hai tay đang bị hân giữ lại runrun, hân cảm thấy hai vai Di khẽ rung lên một cái.

-Bé hạt tiêu...

Cái giọng con trai nghe có vẻ hồ hởi vang lên từ phía hắn. Hắn cảm thấy Di có chút gì đó rất lạ nên dừng lại vài phút sau ngẩng đầu lên. Người con trai đứng ngoài cửa nhìn về phía hắn với ánh mắt như có tia sáng lấp lánh làm cho hắn cảm thấy chói lóa. Vốn dĩ, con trai thì rất kém trong việc đánh giá người cùng phái nhất là lúc này, nên cho phép hắn không tả chân dung chi tiết về người con trai này. (Theo t/g thì cậu ấy rất đẹp trai và phong độ) :))

Khi hắn vừa mới quan sát thằng con trai trong chiếc áo sơ mi màu xanh dương đứng ngoài cửa thì mắt hắn ngay lập tức bị một vật màu đen với những sợi nhỏ xíu quất vào mặt, làm hắn phải cúi đầu đau nhói nơi khoé mắt có giọt nước chảy ra. Hắn chưa kịp hét lên thì cái thân người mềm mại vừa tấn công hắn bằng đuôi tóc tủa cao, ép sát vào người hắn.

Hắn hơi dừng lại. Quên luôn mình đang định làm gì. Hắn định thần sau vài giây rồi cúi đầu nhìn cô bạn đang xoay người ép tấm lưng mềm mại vào ngực hắn. Cái mùi Oải Hương thoang thoảng sọc thẳng vào mũi hắn. Nhưng có điều hơi lạ là qua lớp áo pull mỏng hắn cảm nhận được người đang dựa vào hắn đang run lên.

Vì Di quay lưng về phía hắn nên nhất thời hắn không biết được cô đang nghĩ gì. Cho đến khi tiếng bước chân trên nền sứ xanh ngọc bích vang lên, cứ lớn dần về phía hắn thì hắn ngẩng lên. Bất gặp ánh mắt của người con trai tha thiết, kèm theo đó là nụ cười tươi hai tay dang rộng ra đi về hướng hắn. Đôi môi người con trai mấp máy.

- Bé hạt tiêu... (Thú thực không nghĩ ra được cái tên gì cho hay hơn thì lấy đại tên nick chat của đứa bạn thường bị tớ bắt nạt ra đặt luôn. Thấy sến quá trời luôn) =_= "Y

- Dừng lại gần đây... ruốc cuộc trên... tay anh có gì hả??? _Tiếng Dikhê rít lên rành rọt từng chữ một. Đôi vai dường như đã lấy lại bình tĩnh hơn lúc đầu rồi mới nói. "Cô ấy hình như sợ anh ta"

Người con trai nghe thấy Di nói vậy thì cũng dừng bước chân lại. Hai mắt mở to hơi ngạc nhiên, sau đó dường như hiểu được vấn đề nên nở nụ cười tươi, đưa hai tay mở rộng, làm lộ cả những ngón tay thon dài và bàn tay trắng mịn.

- Anh đâu có cầm gì trên tay!!! _Anh ta nói với giọng điệu khê chắc chắn rồi lại nở nụ cười i như củ.

Hắn cảm thấy bắt đầu ghét gã đàn ông này rồi đấy. Ruốc cuộc thì hai người này đang chơi trò quái quỷ gì mà hắn không thể hiểu. Hai đồng tử của hắn cố dán vào khuôn mặt mà hắn cho là đáng ghét kia, chắc là Di cũng thấy vậy. Nhưng trái ngược với hắn, anh ta không thèm liếc hắn một cái mà vẫn đưa ánh mắt tràn ngập niềm vui nhìn người con gái đang ngồi trong lòng hắn.

- Nói láo! Anh bước thêm hai bước là tôi... đánh anh đấy!

- Anh không nói láo! Và anh sẽ không bước tới chỗ em nữa đâu. Yên tâm _Về mặt người con trai hơi ỉu xìu một chút rồi lại đưa hai tay lên trời cười cười về đã đầu hàng.

Sao lúc này hắn chỉ muốn bứt đi cái đầu ngưu ngao kia. Thật là không hiểu nổi bản thân.

- Ồ Kìa! Long! Cháu đến lúc nào thế _Bác Tâm từ dưới bếp đi lên, hình như bác nghe thấy tiếng ồn ào, nên mới tay cầm chiếc vá còn người vẫn mang luôn cái tạp dề màu xanh hình như còn rất mới.

Cả ba người họ xoay đầu nhìn người phụ nữ đang đứng ở nơi cửa thông giữa phòng bếp và nhà khách. Họ không nói gì chỉ im lặng nhìn người phụ nữ kia.

- Dạ! cháu chào bác cháu vừa mới đến.

Bác Tâm nhìn xung quanh một hồi, sau quay sang nhìn người con trai tên Long đứng trước mặt hắn cách vài bước chân. Bây giờ hắn vẫn đang trong tư thế ôm lấy Di. Toàn thả ra nhưng Di cứ lùi về phía hắn như xem hắn là chỗ dựa an toàn, tránh cái gì đó mà cô lo lắng đang dần ập đến.

- Thế thằng Toàn đâu???

- Dạ cậu ấy về với cháu nhưng lúc mới bước vào nhà thì có điện thoại nên đang đứng nghe ngoài cổng. Chắc sắp vào rồi đấy ạ! Hình như là điện thoại của bạn gái mới đấy bác ạ!

Hắn trong thấy nụ cười gian gian trong ánh mắt khi anh chàng tên Long đứng nói chuyện với bác Tâm.

-Nó có bạn gái mới nữa hả?

-Dạ! cháu cũng không biết! Nhưng có lẽ nhiều là đằng khác.

Anh chàng này cũng đáng để thật. Trong lời nói của anh ta nửa khẳng định nửa phủ định như muốn bao che cho bạn mình nhưng thực ra sẽ khiến người nghe hiểu nhiều điều hơn khi mà trả lời “có”.

Mắt hắn nheo lại nhìn người con trai đối diện vẻ ngấm ngấm thì lại bị một giọng nam trầm đánh thức. Con bé Na lúc này cũng đứng bật dậy, bập bẹ đi đến đứng dựa vào chân người con trai tên Long từ lúc nào. Trong cái vẻ rất thân thiết.

-Ê! thằng quý! Nói gì vậy mày!

Hắn đưa mắt trong ra cửa, thấy bóng một người con trai trẻ tuổi người trước trong chiếc áo sơ mi màu tro khoẻ khoắn.

Lúc này Di mới nói lỏng ra khỏi người hắn. Thở một hơi dài...Đưa mắt nhìn hai người con trai trước mặt.

9. Chương 9 : Giao Ước Của Những Chính Nhân Quân Tử

Bây giờ nó có thể nói cho các bạn lý do tại sao nó lại sững người khìnghe bác Tâm bảo về nhà bác ấy chơi. Đó chính là vì người con trai đang ngồi trước mặt nó, nhìn nó với ánh mắt bao đời nay luôn thế. Đứng với hiểu lầm là nó thích anh ta mà ngược lại, không phải nó ghét mà là nó sợ. Đôi mắt sang kia, cái mũi cao thanh tú và bờ môi nhếch lên một nụ cười mê hồn làm nó sợ. Các bạn có nghe người ta từng nói “đừng để vẻ ngoài đánh lừa bạn” Đây chính là câu mà nó thường dùng để nói về anh ta.

Nó phải cố mở to mắt hết mức có thể để chống lại cái sắp sửa ập đến bất cứ lúc nào. “đừng để vẻ ngoài đánh lừa bạn” Trong đầu nó lại xuất hiện câu nói ấy khi mà nụ cười của người con trai đang ngồi cách nó một cái bàn và ánh mắt của anh ta có thể đâm xuyên qua ngực nó.

-Bé hạt tiêu!!!_giọng người con trai dịu dàng khẽ vút lên không trung rồi đâm tọt vào tai nó làm ọi tri giác của nó lúc này như ngừng hoạt động. Nó phải cố gắng chống cự. Hai bàn tay nó đang vào nhau các móng tay đâm vào da đau buốt khi nó cố nắm thật chặt.

-..._Bây giờ thật sự nó không nhìn thấy những người đang ngồi xung quanh trừ anh chàng trước mặt nó ra. Đôi vai nó run run, cổ họng có vẻ đã khô cứng lại.

-Này em về từ khi nào thế!!!

Giọng nói quen thuộc cách lên làm nó thoát khỏi cái ám ảnh thời thấu. Nó quay sang nhìn người anh con bác Tâm tên Toàn đang ngồi đối diện nó, bên cạnh là người mà nó phải đề cao cảnh giác. Hai mắt nó dịu đi khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng quen thuộc của anh ấy.

Toàn là sinh viên năm nhất khoa Máy tính Điện tử, anh ấy hơn nó một tuổi. từ nhỏ nó đã sống ở nhà bác Tâm nên xem như hai anh em rất thân với nhau. Và người bên cạnh đang có bộ mặt khó lường kia tên Long, là hàng xóm của bác Tâm. Hai nhà chỉ cách nhau có cái dậu mỏng tờ, nên anh ta cũng được xem là bạn bè thời thơ ấu của nó. Anh ta là sinh viên năm nhất khoa Máy tính điện tử. Vì học cùng trường, mà trường lại xa nhà nên anh Toàn và anh ta đăng ký ở lại ký túc xá cho sinh viên. Hèn gì từ khi biết sẽ đến nhà bác Tâm chơi nó đã cảm giác rùng mình. Nó cứ nghĩ sinh viên khoá đầu là lúc bạn học nhất ai ngờ đúng lúc ngày cuối tuần nên hai người này về nhà nghỉ.

-Dạ! em về hôm qua!

-Cậu này là..._Toàn đưa ánh mắt sang nhìn Phi đang ngồi nãy giờ bên cạnh nó.

Nó nhìn về phía Phi cậu đang mỉm cười nhìn nó. Trong thoáng chốc nó cảm thấy hình như cậu bạn của nó nhìn nó bằng ánh mắt gian gian...Khoé môi cậu ta hơi nhếch lên những từ muốn nói như sắp tuột ra bên ngoài.

-Cậu ấy..._Nó nghĩ mình phải cất tiếng trước khi con người kia định nói ra những điều điên rồ nhất có thể.

-Cậu ấy tên Hoàng Phi là bạn của con bé! Hôm qua đưa nó về!

Đang định tìm một ngôn từ đầy đủ nhưng không quá phức tạp để nói về mối quan hệ giữa nó và Phi, thì phía sau lưng nó giọng nói quen thuộc của bác Tâm cách lên. “Đúng là bạn. Thế mà nó cũng không nghĩ ra” Nó gật đầu cái sục khi thấy ánh mắt của hai cậu con trai nhìn nó.

-Đưa về bằng cách nào?_Cậu con trai tên Long bây giờ mới lên tiếng.Nhìn nó với ánh mắt có chút nghi ngờ “Đúng là con người bất lịch sự”.

Nó hất mặt về phía Long. Tỏ vẻ mặt Không thêm để ý. Cũng không buồn trả lời câu hỏi của anh ta.

-Bằng xe!!!_Giọng nói quen thuộc của Phi cất lên sau đó.

Nó quay sang đưa mắt nhìn Phi. Trong lúc này nụ cười nó cảm thấy không bình thường chút nào của cậu dành cho Long làm nó thoáng nổi cả da gà. Kì lạ...

-Không phải xe máy chứ??? Nếu đi xe máy về đây cũng mất một ngày trời đấy!_Ông anh họ của nó đưa tay lên xoa xoa chiếc cằm trơn trắng mịn màng của mình về ngẫm nghĩ.

-Vâng! Không phải...

Phi đưa mắt nhìn ông anh họ của nó rồi gật đầu cái sục.

-Vậy bằng cái gì?_giọng của người con trai đáng ghét kia cất lên.

Nó đưa mắt nhìn trừng trừng cậu ta. Thật đáng ghét. Chuyện này mà cũng hỏi cho đến cùng hay sao. Đây mới thật sự là điều mà hai người con trai kia đang cố dồn nó vào thế phải truy cho ra ngô ra khoai.

Đưa đôi mắt như muốn nói “Chẳng có gì quan trọng” của nó ném thẳng vào hai ông anh thừa thiếu thời để chỏm với nó.

-Để ngoài kia!!!_giọng của phi lại cất lên.

-Cái con xe Focus màu xanh ấy hả._bốn con mắt tròn tròn nhìn Phi.

Phi gật đầu khi nghe hai người con trai đang ngồi trước mặt mình cất lên cùng một lúc.

Đấy nhá! Nó nói cấm sai. Cuối cùng thì phần quan trọng nhất cũng được đề cử bởi một trong hai ông anh gốc gác.

-Vậy! Chiều nay ra biển chơi không?_Hai người con trai chúi đầu vào nhau nói nhỏ gì đó rồi ngẩng đầu lên nở nụ cười có chút mờ ám nhìn Phi.

Nó đưa mắt ra hiệu cho Phi là tuyệt đối không được đồng ý. Lúc cậu ta gật đầu nó mới thấy yên tâm. Nào ngờ cái câu thốt ra từ cửa miệng cậu ta làm nó cảm giác bị phản bội.

-Được!

Hahaha...Cậu ấy bảo được đấy. “Được” cái từ mới đẹp làm sao, giống mũi tên chuẩn bị nhắm trúng vào nó mà búng ấy. Haha. Cậu ấy sẽ phải hối hận khi trả lời như vậy Nó đã cảnh cáo cậu ta từ trước rồi mà. Kể từ giờ cậu ấy có chết thì nó cũng mặc kệ.

-Nhảy từ đây xuống á?

Hắn tròn tròn mắt nhìn ba người đang đứng sau lưng mình. Trước mặt hắn là một cái vách lớn, bên dưới là biển mênh mông. Đứng sát mép như vậy đảm bảo nếu gió mạnh quạt qua thì người hắn cứ siêu siêu vài cái giống như người say. Chỗ hắn đang đứng cách mặt biển xanh xanh xinh đẹp kia khoảng hai mét rưỡi. Thế mà những người này lại bảo hắn nhảy từ trên này xuống. Thật điên khùng.

-Ừm!

Hai cậu con trai đang đứng bên cạnh Di Khoanh tay nhìn nhau cười cười rồi gật đầu một cái chắc chắn.

-Nhưng tại sao?_Hắn đưa đôi mắt không thể tin được. Bây giờ hắn cần một lời giải thích cho những việc quái quỷ mà hai người con trai nói hắn làm.

-Quy tắc thôi._Cậu trai tên Long nở nụ cười gian gian nhìn hần rồi đáp. Nụ cười đó làm hần ghét.

-À! Em chưa kể với cậu ấy à!_Cậu con trai tên Toàn nhíu mày quay sang hỏi Di đang nhìn băng quơ dưới chân. Hần sắp chết rồi mà con nhỏ này vẫn còn tâm trạng làm những chuyện không đâu đó đấy.

Di ngược mắt lên nhìn hần rồi quay sang nhìn người anh họ bên cạnh mình. Lắc đầu một cái rồi lại tiếp tục hoà mình vào cái gì đó ở dưới chân.

-Chuyện là như vậy! Vì Di là cô em gái duy nhất của chúng tôi. Nên chúng tôi đã đặt ra một quy tắc. _Long nhìn hần cười cười rồi quay sang nhìn Di về âu yếm. Ánh mắt có chút dịu dàng, khác lạ.

-Di không biết bơi! Vì một chuyện hồi nhỏ ngoài ý muốn!..._Toàn ngập ngừng khi nhắc đến chuyện hồi nhỏ của họ.

-Ngoài ý muốn á! Không đời nào! Chính các anh...ừm..._Di quắc mắt lên nhìn Long và Toàn. Trong giọng nói hần cảm thấy cô đang rất phẫn nộ. Định nói thêm điều gì đó thì bị bàn tay của Toàn túm chặt miệng. Thế là hần chỉ nghe con nhỏ nói mấy từ không ra làm sao. đại loại như “Ấy ouch”...v.v.v.

Khi Toàn đang làm nhiệm vụ phát sinh sự cố ngoài ý muốn thì Long tiếp tục tiếp lời.

-Nói chung chúng tôi đã đặt ra một yêu cầu nho nhỏ: Khi con bé dẫn một cậu con trai về nhà (Bác Tâm) cho dù là bạn bình thường thì cậu ấy cũng phải nhảy từ trên này xuống. Xem như là lễ ra mắt.

Hần tròn mắt hết nhìn cậu con trai tên Long trước mặt rồi lại nhìn sang Di và Toàn đang giằng co bên cạnh. Từ trước đến giờ không ai có thể ra lệnh cho hần làm một việc gì hoặc không làm một việc gì. Thứ hần thích thì hần sẽ làm còn không thì thôi. Vậy mà hai thằng con trai trước mặt lại dùng một cái quy tắc ngớ ngẩn để bảo hần nhảy từ trên cao này xuống dưới đó. Hần không rãnh để mà đi chơi cái trò vô bổ làm xấu hình tượng của mình.

Hần cười nhếch môi, vẻ kiêu ngạo hiện hữu qua đôi mắt mở to, lắng đọng một vệt nước màu xanh.

-Tại sao tôi phải nhảy vì cậu ta chứ!

Di dăng mạnh tay của Toàn ra. Đưa đôi mắt có chút tức giận nhìn hần, rồi quay đi thật nhanh. Chỉ buồn thối lại một câu.

-Tôi cũng đâu có bảo cậu là bạn tôi.

Hần đứng lặng người như thế. Hình như kể từ lúc hần nhận ra cái điều mà hần xem trong đó thì mọi lời lẽ phát ra từ miệng cô luôn làm hần có chút gì đó đau. Hình như cô đang giận. Nhưng nếu cô không xem hần là bạn thì cô giận gì chứ. Đúng là con gái. Không ai có thể hiểu được.

Bàn tay của Toàn vỗ vỗ vào vai hần. Hần đưa mắt nhìn nụ cười gượng gạo của cậu ta.

-Hình như trò chơi có chút quá đáng. Con bé giận thật rồi.

Nó xong Toàn bước đi về phía con dốc thông với đường nhựa nơi chiếc xe của hần đang đậu. Đi được vài bước, Toàn quay người lại. Tay đưa lên cao vẫy vẫy, rồi nói vọng về phía hần:

-Về thôi. Chán quá!!!

Rồi cậu ta lại quay người đi khuất sau bụi cây gai.

-Cậu biết vì sao Di lại sợ tôi như vậy không?

Cậu bạn tên Long quay đầu hướng ánh mắt ra biển, không để ý đến cậu bạn của mình đã đi khuất. Anh ta đưa ra một chủ đề mà hần đang rất thắc mắc. Hần ngỡ như có thể nhìn xuyên qua được con người này. giữa vũng trời rộng lớn bao quanh là biển, người con trai này dường như trong suốt. Hần không nói gì cả. Chỉ trầm trầm nhìn anh ta rồi lại đưa anh mắt hướng ra không gian xanh thẳm phía trước. Hần nghe được sóng biển vang lên được điều quan trọng mà một thằng con trai đang nói với hần...

-Tôi thích Cô ấy.

Hần quay sang nhìn người con trai bên cạnh. Hần biết anh ta đang nói về ai. Người đó đối với anh ta quan trọng và đối với hần cũng quan trọng. Nhưng khi nghe được câu chuyện sắp sửa xảy ra thì về sau này hần vẫn

cảm nhận được cái mà hẳn không thể có như người con trai này, Điều mà hẳn cảm thấy có chút thua thiệt. Hay nói chính xác hơn là điều hẳn không thể.

-Hồi tôi và Toàn 10 tuổi. Cô ấy 9 tuổi. Cũng trên vách đất này...

• Câu chuyện của Long...:Giao ước của chính nhân quân tử.

-Cậu không được nói với Di là tớ thích nó...

Cậu bé Long lúc đó vừa tròn 10 tuổi, trên người đang mang luôn bộ đồng phục tiểu học và cặp sách, đưa mắt lên trường tròng vừa có vẻ vannài cậu bạn đang đi bên cạnh mình.

-Vì sao tớ không được nói! Không nói thì tớ được gì_Cậu bé tên Long đưa đôi mắt to sáng trong. Vẻ khiêu khích, châm chọc.

-Bộ bài PIKACHU. Quà của bố tớ đấy._Long lôi trong túi chìa ra bộ bài có hình thù ngộ nghĩnh còn mới nguyên. Mặt có vẽ tiếc nuối, xong định rút tay lại thì cậu bạn Toàn đã giật mất từ lúc nào.

Mở nắp hộp bài ra, Toàn đếm đếm các quân bài . Khi thấy không thiếu con gì thì quay sang vỗ vai cậu bạn đang ỉu sù bên cạnh mà rằng:

-Yên tâm! tớ sẽ cho cậu chơi chung và tuyệt đối sẽ không nói với con bé. Nhưng với một điều kiện.

-Gì?

-Nhảy từ đây xuống á?

Cô bé có tóc đuôi gà mở to đôi mắt đen láy, sáng trong của mình nhìn hai người bạn nhỏ đang đứng sau lưng mình vẻ lo lắng có chút sợ hãi khinh bỉ từ trên vách đất xuống mặt biển.

-Cũng bình thường thôi mà!_Cậu bé Toàn đứng bên trái nheo nheo đôi mắt nhìn xuống mặt biển vẻ suy xét. Song lại nhìn cô em họ đang đứng sát vách đất cười cười, lộ cái lúng đồng tiền trông có duyên đến lạ, vẻ an ủi kèm chút khuyến khích.

-Nhưng tại sao Di phải nhảy từ trên này xuống???_Khuôn mặt tròn trịa dễ thương của cô nhóc bây giờ trong đến tội nghiệp. Chỉ hỏi nhưng không được chống đối những người bạn của mình.

-Vì đây là trò chơi của những cậu con trai.

Cậu bé toàn lúc này lại tiếp lời cô em họ trông đến ngớ ngẩn của mình.

-Nhưng Di là con gái mà..._Cô bé tròn xoe mắt nhìn ngơ ngẩn anh họ lớn hơn mình một tuổi trước mặt. “Rõ ràng Di là con gái tại sao Long lại nói Di là con trai. Không hiểu nổi”

-Vậy Di có muốn chơi với tụi anh không. Tụi anh là con trai. Mà nếu Di muốn chơi với tụi anh thì Di cũng phải là thằng đàn con trai. Nên để chứng tỏ điều đó hãy nhảy xuống từ đây. Rất đơn giản._Cậu bé Toàn đưa đôi mắt nhìn sang thằng bạn bên cạnh mình không nói gì. Sau xoay đầu nhìn cô em họ rồi đưa hai tay ngang vai lắc lắc đầu về “Nếu như không làm được thì chấm dứt”.

Quả thật ở độ cao này thì đơn giản với một người trưởng thành nhưng với một cô nhóc chín tuổi thì coi như toi mạng. Và với Toàn và Long thì điều này hết sức đơn giản vì hai cậu là tuyển thủ nhi đồng trong môn bơi lội của trường đã đạt rất nhiều giải. Cứ nhìn cô em họ của Toàn thì biết, không biết bơi mà có biết bơi thì chỉ ẽnh ương là cùng.

-Nhưng em..._Cô bé bước tới sát mũi vách nhìn xuống mặt biển xanh thẳm vẻ lộ sự lo lắng.

-Không nhưng nhị gì cả._Người anh họ của cô bước tới bên cạnh từ lúc nào.Cậu nhìn theo hướng ánh mắt của em gái mình và nở nụ cười thật tươi.

-Xuống đi!_Giọng nói cậu có vẻ vừa khuyến khích nhưng đa phần là rả lênh. Nói xong cậu đưa tay đẩy mạnh bờ vai đang run run của cô em chít tuổi của mình.

“Tủm” ...

Một tiếng kéo dài rồi đứt quãng trong không gian. Giữa mặt biển xanh rì rào gợn sóng mạnh, Bọt biển trắng bắn lên tung toé trên không trung. Sự vùng vẫy của cô nhóc chín tuổi hình như vô vọng. Cô bé cảm thấy choáng ngợp bởi sự tiếp xúc quá mạnh của bản thân và mặt biển lạnh lẽo từ trên cao xuống. Cô bé cứ vùng thật mạnh, nước mắt cô chảy ra... Một cô nhóc chín tuổi, không biết bơi lúc này thì có thể làm gì được ngoài chuyện đó. Cô cố dùng sức hét thật to...

- Cứu em...

Cô nghe mang máng tiếng hai người con trai bên trên vách đất cãi cọ, ... Hình như là nói chuyện... Cô không biết nữa. Bản thân cô sắp kiệt sức, ngạc thở, mặt biển lạnh lẽo, tất cả... “Sợ quá... Mẹ ... Ba... Bác Tâm...” Trong đầu cô bé loé lên những cái tên người lớn. Ở trường cô thường day j: “Khi gặp nguy hiểm các con hãy gọi tên thật to người lớn để họ đến giúp...”

- Tại sao mà lại làm vậy? _ Cậu con trai tên Long tức tối, vẻ mặt trắng hồng ban này chuyển sang sắc xanh nhạt, rồi trắng bạch... Cậu chạy đến mũi vách đất nhìn xuống mặt biển rồi nhìn người bạn đang đứng bên cạnh.

- Con nhỏ không biết bơi đâu! _ cậu bạn Toàn bên cạnh cười haha rồi vòng hia tay trước ngực bình tĩnh nhìn xuống mặt biển có cô em họ đang khuấy khuấy nước.

- Mà... _ Cậu bé Long mắt trừng trừng nhìn cậu bạn bên cạnh tay phải giơ lên thành nắm đấm.

- Xuống cứu nó đi. Dù gì sau này nó cũng là “vợ” mà! _ Toàn sua sủa nắm đấm của Long sang một bên. Đưa đầu hất về phía dưới mặt biển.

- Chính mà nói đấy nhé! _ Cậu bé tên Long như hiểu ra mọi chuyện. Vừa nói xong chưa kịp để người bạn bên cạnh nói thêm gì, cậu lao mình xuống vách đất một cách điệu nghệ.

“Túm...”

.
. .

- Mà tới giúp đi chứ! _ Cậu bé Long hét thật to khi đã lôi được cô nhóc Phương Di vào được bờ cát dưới vách đất. Cậu cúi xuống vuốt mấy giọt nước còn đọng trên khuôn mặt hơi đỏ vì đã dùng nhiều sức. Rồi quay sang nhìn cô bạn nhỏ đang nằm thở hổn hển bên cạnh.

- Thôi về nhà... _ Cậu bạn Toàn vừa xuống đến nơi. Cúi đầu nhìn cô em họ đang nhìn mình trừng trừng vẻ tức tối có chút sợ hãi ban này (Từ nhỏ Diluôn là người cứng rắn), rồi cười cười với cô bé.

- Từ bây giờ em sẽ gia nhập vào hội những kẻ sĩ. Em rất dũng cảm... hihi. Nhưng chuyện này tuyệt đối không được nói với ai đâu đấy.

Cô bé Di nghe ông anh mình nói như vậy không hiểu sao lại mỉm cười, Ngồi bật dậy rồi nói lớn:

- Thật hả?

- Thật. Đại tướng đã tuyên bố là thật.

- Anh không được nuốt lời nhé.

- Ừm!!! _ Ông anh dụ dỗ em gái đang đưa anh mắt chắc nịch nhìn cô em gái đang ướn rùn trước mặt. Rồi khi nhớ ra điều gì đó. Cậu bé Toàn đưa mắt nhìn qua cậu bạn của mình đang trừng trừng nhìn mình này giờ.

- Có một điều này. Em phải tuân theo.

- Điều gì em cũng sẽ đồng ý cả. (Đây là những người bạn mà di từ nhỏ đã thích chơi và không muốn bị tẩy chay. Làm con trai vẫn thích hơn là con gái) T^T!!!

- Kể từ giờ, nếu em đưa con gái về chơi thì không sao nhưng con trai cho dù là bạn thì cũng phải vượt qua thử thách này xem như ra mắt.

-Vâng_Cô bé con hồn nhiên gật đầu cái xụp mà không biết sau lưng mình những đợt sóng lớn đang đập mạnh dữ dội.

Họ sóng bước ngang nhau trên nền cát trải dài bãi biển. Để lại con đất nhô cao cùng bao nhiêu lời hứa ấu thơ kéo dài cho tới tương lai.

Cậu bé Long kéo bạn đi chậm lại so với cô nhóc đang ướt sũng, vừa lẩm nhẩm bài hát nho nhỏ vừa nhảy lò cò trên nền cát mịn.

-tại sao Mày lại đặt ra cái điều lệ đó với con nó?

-Đơn giản là tao đang tính chuyện có để nó cưới mày không? Nếu sa này gặp thằng nào ngon hơn mày thì toa phải nghĩ lại..._Cậu nhóc 10 tuổi đưa tay vuốt vuốt cằm như ông cụ 90 vẻ mặt nghiêm túc như cha chọn chồng cho con gái cành vàng lá ngọc của mình.

-Mày không giữ lời?_Cậu bé Long vẽ mặt cáu gắt hai long mày nhỏ dính chặt với nhau.

-Mày sợ !_Đôi mắt khiêu khích, và đôi môi nhếch lên vẽ chế dễ của Toàn như một sự khẳng định.

-Không!!!_Sự quả quyết trong lời nói nhưng hiện rõ trên khuôn mặt của cậu bé Long lúc này là sự lo lắng.

-Vậy cứ chờ đi!!!_Toàn nhìn về hướng trước mặt thấy cô em họ của mình đã cách quá xa nên có chân lên chạy một mạch rồi hét lớn.

Cậu bé Long lúc này giờ đứng yên bất giác cũng phải chạy đuổi theo. Bước chân và giọng đùa giỡn của những đứa trẻ cứ vang vọng trong không gian chiều tà của thời xa xưa và quay cả còn vang vọng khi một ai đó bất giác nhớ về nó.

-Vậy anh...

-Đúng vậy!!! Cậu nghe thì cũng biết rõ rồi. Vậy tự cậu đi đến quyết định. Nếu cậu làm được tôi sẽ xem cậu là đối thủ của mình.

Long nhìn hấn. Hấn cảm nhận được trong đôi mắt đó chứa một nét buồn phiền nhưng tất yếu vẫn là sự thất thức. Trước giờ hấn không bao giờ từ chối lời thất thức của bất kì ai nhất là trong lúc này. Nhưng...Để hiểu rõ người trước mặt hơn hấn cần biết một chuyện...

-Nhưng tại sao tôi lại trở thành đối thủ của anh..._Hấn cần phải loại bỏ đi cái cảm giác ngay lúc này. Cảm giác hấn là một cái gì đó mờ mờ mà người khác không nhìn thấy.

-Đừng đánh lừa tôi. Cậu nhỏ hơn tôi một tuổi để làm chuyên đó. Và tôi là người gặp cô ấy trước và đã từng chơi trò chơi y như cậu.

-..._Hấn đưa mắt nhìn anh chàng đang đứng trước mặt vẽ mặt anh ta quá đối bình thân.

-Vậy tại sao cô ấy lại sợ anh đến vậy..._Hấn lại tiếp tục dò hỏi người tất nhiên bây giờ hấn xem anh ta là "đối thủ"

-Hahaha...Chuyện ấy hả. Bởi tôi thích trêu cô ấy nên mỗi lần gặp là trong tay tôi là một con vật mà cô ấy sợ. hay tôi sẽ làm một trò gì đó mà tôi vừa học được ở trường áp dụng vào cô ấy!!!_Chàng trai như trời tuột về cái hồi ức mà anh ta xem là vui vẻ nhất. Cái hồi ức của nhỏ Rắc rối mà hấn không biết.

-...

-Thôi! tùy cậu. Về!_Long nói một hơi rồi quay người định đi xuống vách đất. Ánh mắt của anh như đã cảm thấy an toàn hơn, lòng nặng trĩu lúc đầu khi anh nhìn thấy Di dựa lưng vào người cậu ấy dường như đã dễ chịu hơn. Lúc đó tim Long như ngừng đập.

"TUM"...

Tiếng động thân quen bao năm nay dường như dội ngược về. Tiếng động lắng dài lan toả trong không gian biển cả mênh mông.

10. Chương 10 : Điểm Ngoặt...

-Cậu có bị thần kinh không vậy? Ai bảo mà cậu nhảy xuống đó?

Nó nhìn cậu bạn bạn ướt như chuột lột đang ngồi ở ghế bên cạnh mình trong xe. Nhớ lại lúc đó mà tim nó như ngừng đập.

.....

Thật là tức giận khi cái thằng con trai khủng điên kia lại tự caotự đại như vậy. Đúng có ai xem cậu ấy là bạn bao giờ đâu và...cậu ấy cũng đâu xem nó là bạn. Có lẽ nó đã ảo tưởng quá chăng. Nhưng tại sao cậu ta lại có thể nói như vậy chứ, cho dù không là gì đi nữa cũng không nên...Đầu nó bây giờ cứ ong ong khi nhớ đến câu nói của cậu “Tại sao tôi phải nhảy vì cậu ta?”... “Hừ! Đúng cậu là gì mà nhảy xuống đó vì tôi...Tôi là con ngốc mới nghĩ cậu nhảy xuống đó vì tôi...”_Nó đưa tay lên túm lấy nắm tóc trên đầu mà lắc mạnh, vì lắc nhiều quá nên khi nhìn vào tấm kính xe nó đã suýt hét lên khi nhìn thấy một con nhò...Cái đầu của nó cứ nói là như vừa bị điện giật...Điên quá đi mất.

Nó đang chải chuốt lại mớ bồng bồng trên đầu thì bị một bàn tay đập khê vào vai, làm giật cả mình.

-Tại sao em lại phản ứng như vậy?_Giọng ông anh họ của nó cất lên sau lưng.

Nó bình thân quay đầu lại khi đã chắc chắn mớ tóc của mình đã được chỉnh chu thành khối gọn gàng.

-Không có gì cả!_Nó nở nụ cười với ông anh họ, xong quay đầu trông ra phía bờ cát trắng mịn phía trước mặt.

-Thật không!

“Đây không phải là một câu hỏi.”_Nó quay đầu mình trừng trừng vào ông anh họ yêu quý đang cố ám chỉ điều gì đó với nó.

-Anh nói vậy là ý gì?

Ông anh họ nhìn nó thoáng sững lại một lúc rồi nở nụ cười thật tươi nhìn nó. Trong đôi mắt ấy chứa đựng mặt biển xanh và một thứ gì đó mà nó không biết. Nhưng khê làm nó rùng mình...

-Em đang nói dối!!!

Nó hơi khựng lại trước câu nói của Toàn. Câu nói quá đỗi bình thân, bình thân đến mức như đâm một nhát chí mạng vào ngực có quả tim đang đập nhanh của nó.

Im lặng và lặng im...

-Nè tới giúp tớ với...

Giọng nói quen thuộc của cậu con trai mà nó ghét nhất vang lên. Rátto, nhưng hình như bị hụt hơi vì đang làm một cái gì nặng nhọc...Nhưng đã giúp nó thoát khỏi khổ sở.

-Đúng với ý em rồi nhé.

Ông anh họ của nó lại nói một câu không ăn nhập gì làm nó phải quắc mắt lên nhìn ông anh đang đứng bên cạnh.

-Lại gì nữa đây?

-Nhìn kia..._Ngón tay thon dài chỉ về hướng có tiếng người hét lên. Bãi cát bên cạnh vách đất...

Nó khựng người lại. Long đang kéo một vật gì đó, trông quen quen...Tim nó ngừng đập. Bàn chân nó bắt giắc nhấc lên rồi chạy thật nhanh từ đường quốc lộ xuống bãi cát trắng đó. Mắt nó nhưng không nhìn thấy gì cả. Cứ lao như bay như vậy...Khoé mắt ước ướt từ lúc nào.

Phía sau nó Toàn đang dựa khê người vào chiếc xe màu xanh biển sẫm. Đôi mắt nhìn cô em nhỏ của mình đang cố chạy thật nhanh về phía bãi cát. Trên khoé môi anh nở nụ cười...Ánh mắt như vui mừng nhưng lại pha lẫn hụt hẫng đau thương...hai long mày rậm khê dín lại rồi giãn ra.Toàn cất tiếng nói khê:

“Cái thằng bạn ngốc nghếch này!!! ”

Nó nhìn trừng trừng vào cậu bạn bên cạnh đang yên lặng không trả lời nó. “ Như vậy càng khiến người ta lo lắng mà. Thiệt tình...”

Đưa tay giật giật phần chiếc áo pull đang ướt rùn của Phi nó đưa đôi mắt lo lắng hỏi cậu khi chiếc xe đang được ông anh họ ngốc nghếch vừa lái xe vừa huýt sáo của nó điều khiển.

-Này...

-...

-Cậu không sao đấy chứ?_Sự lo lắng hiện rõ trong đáy mắt nó. Nó khẽ đưa tay lên chạm vào vành trán cao của Phi. Cảm thấy như có dòng điện nóng đang chườn vào tay mình. Rất nóng. Cậu ấy bị sao vậy?

-Không sao!_Giọng nói bình thản của Phi cất lên sau khi nhìn sững nó vài giây. Nó cảm thấy trong đáy mắt của cậu chứ sự tha thiết, chút gì đó dịu dàng làm nó rút tay về, rồi quay đầu nhìn ra ngoài của xe.

-Cậu bị điên à! Không biết bơi mà làm gì nhảy xuống đó! Không muốn sống nữa à..._Giọng điệu nó có chút gì đó trách móc, nhưng vẫn đầy sự quan tâm.

-...

“Thôi mặc kệ cậu ta! người ta quan tâm mà chỉ biết nhắm mắt ngủ là sao. Trong bộ dạng đang ghét.”

Nó lườm cậu bạn ướt rùn đang ngồi bên cạnh. Cái dáng vẻ cậu ta bây giờ trong đến là tội nghiệp. Trên sống mũi cao tanh tú kia một giọt nước còn đọng lại làm tim nó đau.

Nhắm nghĩ một điều gì đó, nó nhào người tới nói vọng vào tai ông anh họ đang lái xe ở ghế phía trước.

-Về nhà em nhé?

-Sao vậy?_Ông anh họ xoay đầu lại nhìn nó, mà không tập trung tay lái nữa. Nó có cảm giác chiếc xe đang đi chậm dần chậm dần...

-Chẳng nhẽ anh muốn để cậu ấy người ướt như chuột vậy về nhà anh à! Mà cũng tối rồi. Tụi em cũng nên về nhà.

-Ừm!_Ông anh mở to mắt nhìn nó, xong vội quay lên để lại cho nó cái gật đầu và tiếng nói khê.

-Cậu tự đi được không đấy?_Nó gọi giật phía sau lưng cậu bạn đáng ghét khi cậu ta đang tính đẩy cửa bên cạnh đi ra ngoài.

-Được.

“Đấy nhá! Cậu tự nói. vậy tớ mặc kệ cậu”_Nó đưa mắt nhìn cái lưng khom khom mở cửa bên cạnh bằng cái lườm sắt bén rồi quay người mở cửa bên cạnh mình bước xuống xe.

Nó vừa mở cánh cổng sắt thì cái dáng người cao cao gầy gầy cả Phi đã lắt vào từ lúc nào. Đi ngang qua trước mặt nó xem nó như người vô hình rồi đi thẳng vào nhà. Nếu có ai nói “lườm” sẽ giúp mất cái mụn mồi đâm trồi trên vầng trán của nó thì bây giờ chắc nó đã hết rồi.

Nó quay người. Nhìn hai người con trai trước mặt đang đứng trong nó với ánh mắt mager không sao nó hiểu nổi. Cố nặn một nụ cười nơi khóe mồm nó nói:

-Vậy hai anh lấy xe hần về nhé! Sáng mai qua đón chúng em sớm là được rồi. Nhưng tuyệt đối đừng làm gì hư hại con xe của hần ta đấy...

Nó nói câu sau như một lời nhắc nhở nhưng đồng thời cũng cảnh cáo cái tính quá Vô tư của ông anh họ mình.

-Biết rồi! Vậy không vào nhà à?_Ông anh của nó lại bắt đầu đỡ trò nữa đây. Nhưng tuyệt đối nói “không” ngay bây giờ.

-Khỏi đi. Nhà em thì khi nào anh chẳng vào.

Quay đầu sang nhìn người con trai đang ướt rùn không thua kém gì Phi đang đứng trầm tư dựa vào lớp cửa kính xe phía sau lưng. Nó cũng phải cảm ơn anh ta chứ nhỉ. Mặc dù thường ngày hay làm những chuyện điên rồ...Nhưng lúc này anh ta đã cứu Phi.

-Cảm ơn Anh._Giọng nó lí nhí nhưng cố tỏ ra bình thản.

-Tại sao? Anh đâu có giúp gì em..._Đôi mắt ướt ướt vì nước của người con trai này như đâm xuyên vào người nó. Khoét một lỗ thật sâu sau đó lại trở lại vẻ bình thường cố hữu.

-Vì...đã giúp cậu ấy?_Giọng nói nó càng nhỏ hơn. Nó đưa mắt nhìn chiếc túi đang đeo trên vai để có thể tránh ánh mắt khó hiểu của Long đang đuổi gắt gao.

-...

-..._”Tại sao không trả lời chứ! Ngại chết đi được”_những ngón tay nơi bàn tay phải cố gắng siết chặt vào các thớ thịt. Phải bình tĩnh.

-Ừm Không sao. Em vào nhà đi._Giọng nói của Long nhạt dần rồi mất hút.

Nó ngược mắt lên thì ra Long đã bước vào ngồi trong xe từ lúc nào. Đáng lí ra, nếu như thường ngày anh ta sẽ bắt bẻ nó nhưng hôm nay quả thật đáng rất kì lạ.

-Anh về nhé! Sáng mai anh qua sớm. Ok?_Ông anh họ của nó đập mạnh vào vai của nó một cái rồi cười xoa nhìn nó , ánh mắt cũng rất khó hiểu.

-Vâng!

Chiếc Fors màu xanh nước biển lao nhanh ra đường quốc lộ rồi mất hút vào đám xe cộ của vùng biển.

.
. .

-Phi! Xuống ăn cơm đi!

Tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài nhưng hắn không tài nào mở mắt được. Hai mắt hắn nặng trĩu. Hắn lại cố mở miệng ra nói cái gì đó thì bên tai hắn chỉ nghe thấy tiếng ư.ư...xong rồi thì kết thúc. Cổ họng hắn rất đau. Hắn phải ngồi dậy, Di đang đứng bên ngoài gọi hắn.

Toàn thân hắn như có tảng đá nặng đè lên...Chưa bao giờ hắn có cảm giác bất lực như thế này. Vừa nóng lại vừa lạnh, thật khủng khiếp. Chỉ tại cái vụ chết tiệt bạn chiều. Nước rất lạnh. Với lại hắn đã học bơi đâu. Hắn kị nước. Tất cả cũng vì con nhỏ rắc rối đang đứng hét cái gì đó bên ngoài kia. “Ồn chết đi được.Thôi vậy tiếp tục ngủ tiếp”...Thế là hắn nhắm mắt lại.

Xung quanh toàn là màu đen...Hắn không thấy gì cả. Nghẹt thở quá,lạnh...Nhưng tại sao hắn không thoát ra được...Hắn cố tìm khắp nơi, chẳng người nào đã ướt cả rồi... “Mẹ”...Trong đầu hắn chợt loé lên tiếng hét khi nhìn thấy người phụ nữ đang tươi cười cất hắn chừng vài mét trên tay là một đứa bé trai...trông rất giống hắn... Tại sao..Hắn ở đây cơ mà...mẹ không thấy hắn sao...

-Mẹ..._Hắn cố hét thật to...

Nhưng người Phụ nữ kia chỉ quay đầu nhìn hắn cười rồi ôm đứa bé biến mất vào bóng tối trước mặt...Hắn ứa nước mắt. Cố hét thêm lần nữa...

-Mẹ..._Nhưng vô vọng...Hắn cảm thấy lạnh...

Hắn nghe thấy giọng nói bên tai hắn, ngọt ngọt, nhẹ nhàng có mùi Oải Hương thoang thoảng.

-Có tớ đây!

Mắt hắn đã giãn ra sau khi nghe được tiếng nói, hắn không cảm thấyngệt thở hay lạnh nữa. Một vật mềm mại ấm áp khẽ chạm vào trán hắn, cái vật run run khẽ rồi cú dứ lại trên trán hắn. Ấm và dễ chịu...

Cái vật khẽ rùn mình một cái rồi sau đó từ từ rời vầng trán hắn một cách nhẹ nhàng. Hắn có cảm giác cái vật như đang chuyển động. Đưa taytóm chặt lấy cái vật mềm mại ban nãy, hắn cảm giác là một bàn taynhỏ,..trông rất quen thuộc với hắn, bàn tay khẽ run lên rồi dứ để yêntrong tay hắn. Thế là hắn yên tâm ngủ. Nhưng tuyệt nhiên hắn vẫn khôngrời bàn tay ấy ra.

Hình như trên vầng trán hắn đang được chòm một chiếc khăn lạnh. Dễ chịu hơn ban nãy. Hắn nở nụ cười.

-Mày không sao chứ?_Toàn đang lái xe quay đầu sang ánh mắt có vẻ lơ đãng nhìn cậu bạn đang ngồi trầm tư nãy giờ ở ghế bên cạnh.

-Sao là sao?_Long đưa mắt nhìn Toàn rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài, trên khoé môi anh nở nụ cười khó hiểu.

-Thế mày định làm gì?

-Làm gì là làm gì?_Cái giọng thân nhiên của Long lại cất lên , nhưng vẫn không quay đầu liếc nhìn cậu bạn thân một cái.

-Mày thấy thằng đó sao?

-Là một đối thủ thú vị.

Khi nhắc đến Phi, vẻ mặt long hơi co lại như nhớ lại điều gì đó saulại giãn ra, quay đầu sang nhìn Toàn nở nụ cười khó nhọc.

-..._Ghế bên cạnh Toàn vẫn chăm chú lái xe. Khéo môi hơi nhếch lên định nói gì đó rồi lại thôi. Anh im phật.

-Bây giờ là lúc quyết định tao có nên từ bỏ hay không. Cũng đã gần mwoif năm rồi còn gì.

Giọng Long trùn xuống một chút khi thoáng nghĩ đến thời gian dài đãtrôi qua. Mỗi tình đầu của một thằng nhóc kéo dài cho tới khi trưởngthành. Hình như anh là người sống thiên về tình cảm thì phải. Long khẽ lắc đầu rồi mỉm cười bản thân mình.

Toàn không nói gì chỉ tập trung lái xe. Hai người con trai im lặng,mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.(T`T” hix. Nghĩ đến tình củm quáchung thủy như vậy mình lại cảm thấy mủi long quá)

Chiếc xe vừa dừng lại trước căn nhà có cánh cổng màu xanh nước biển với thiết kế giản dị nhưng vẫn có gì đó hiện đại.

Cái dáng cao cao gầy gầy của người con trai mặc chiếc áo sơ mi màuxanh biển đã khô tự lúc nào , từ trong xe bước ra. Ánh mắt anh trông vào phần ánh sáng của ánh đèn mờ mờ nơi phòng khách. Mẹ anh chưa đi ngủ.

-Thằng bạn ngốc này!

Giọng của người trong xe đang vịn tay lái vừa nhớm người ra khỏi cửa xe nói vọng sau lưng anh.

Long quay người nhìn anh bạn đang ở trong xe. Khéo môi nhếch lên mỉm cười rồi nói khẽ, đủ chỉ để chó chính bản thân anh nghe.

-Đây là một điểm ngoặt.

“Đúng điểm ngoặt cho chính bản thân anh và cho câu chuyện tình yêu dang dở mà chỉ anh biết đến...

11. Chương 11 : Ngốc!!!

>O<...ồ!!!! hehe,=" có=" phát=" hiện=" thú=">

Nó ngoắc miệng ra vẻ thích thú, đưa tay chạm nhẹ vào hàng long mi dài màu nâu của cậu bạn đang nằm trên giường...

-Long mi cậu ta dài thật đấy...Hơn cả mình..._Vừa nói nó vừa đưa ngón tay lên chạm vào hàng long mi một bên mắt của nó => ngắn cũn cỡn và...không dài chút nào cả...Hix...

Ngắm nghĩ gì đó rồi lại ngoắc miệng ra cười như một con ngốc xì. Nó cảm thấy mình ngốc thật, tự dừng hơi đầu lại nghĩ về đứa con trai đáng ghét mà nó vừa **** rửa chiều nay rồi con tự cười một mình nữa chứ.

Nhìn cậu bạn đang nằm trên giường, hai mắt khép lại, khoé môi tím tái trông đến tội nghiệp. ~_~!!

Tay nó vẫn bị cậu ấy giữ chặt, người đang ngủ mà vẫn có ý thức đấy. Nhưng tức chết đi được, nắm tay cũng phải nhẹ nhàng chứ sao lại nắm tay nó mà giống đang định bóp chết con gì là sao...Tay nó đã dành đủ lực, mất hết cảm giác khi máu không lưu thông. T^T"

Nó khó nhọc lắm mới gỡ được tay Phi ra khi cậu đã dành chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc nó rút được tay ra thì mặt Phi khế nhăn lại, hai hàng long mày rậm tạo ra những nếp nhăn trên vầng trán cao vẻ không hài long...nhưng được một lúc thì lại trở về trạng thái bình thường...haix! Sao dễ thương thế nhỉ?~"

~ Cái sống mũi cao cao thân tú, hàng long mi dài và cong vút, làn da trắng mịn hơn cả nó...Tại sao giữa con trai và con gái lại có sự khác nhau đến vậy. Đáng lí ra con trai phải có làn da rám nắng, long mi không được dài hơn con gái, cái mũi không được thon dài như con gái như vậy...Và tất nhiên khi nhìn vào không phải quyến rũ mà phải rất chi là The men mới phải...Sao đàng này lại...Ồi ông trời thật quá bất công...huhuhu

>0

Nó nhìn cậu bạn đang say ngủ trên giường mà cảm thấy tủi thân. Thiết nghĩ dù gì nó cũng là con gái, tại sao..tại sao..lại thua cả một đứa con trai về cả "nhan sắc" như vậy.

"Haix! Thường ngày lúc nào cũng có thể la lối hay chọc ghẹo người ta mà bây giờ cũng có lúc nằm liệt giường như vậy, Thật không lường trước được...Nhưng...Lúc này cậu ấy thật sự rất dễ thương, im lặng không ồnáo, không quát tháo, không trêu chọc...Giống như quý trong lồng mèo làm người ta thương hại, làm người ta yếu lòng...Bây giờ có phải như vậy là tốt hơn không...Thiệt tình..." <(t^t)>

Khoé môi nó nhếch lên nụ cười khi trong đầu nó nghĩ biết bao chuyện. Nó khẽ đưa tay lấy chiếc khăn đã nóng lên từ lúc nào trên vầng trán Phi xuống rồi với tay lấy một chiếc khăn lạnh đặt lại trên trán cậu chàng.Nó sững người lại, hai má đỏ ửng dành lên khi ngón tay nó bắt gặp động vào bờ môi cậu. Vô ý thức...

Khoé môi trắng bạch của cậu bạn vì bị bệnh nằm trên giường đang mím chặt lại, ngón tay nó có cảm giác nóng ấm...Sức nóng lan toả lên cả khuôn mặt nó và lan toả vào tim...Chỗ sâu kín mà nó đang cất giữ.

-Ồi ngốc này...Thường ngày thông minh như vậy mà sao lại không tự lượng sức mình mà nhảy xuống đó chứ...Thật tình...

Nó đưa tay cốc nhẹ vào trán của cậu bạn ...Nước mắt nó đọng lại nơi khoé mắt từ bao giờ...

Nó đưa tay lên ngăn dòng nước mắt lại...Cười một cách ngốc nghếch:

-Hehe...Trả cậu khoản hay cốc đầu tớ...Nhưng có đau không. Tớ xin lỗi...

Vừa nói nó vừa đưa tay lên xoa xoa chỗ mà nó đã động tay tới. và lại "người ta" cũng là bệnh nhân, mà bệnh nhân thì không nên động tay động chân....!!!

-Duy hả? Tớ Di đây...

-...

-Ừm bố tớ không sao_Nó nghe giọng điệu lo lắng của cậu bạn bên kia điện thoại thì vội bật cười. Đúng là chỉ có cậu ấy mới tốt với nó như vậy...>

-...

-Mấy ngày nữa tớ về! Cảm ơn cậu đã giúp tớ mấy ngày vừa rồi.

-...

-Không! Cái vụ đi làm thêm ngại quá! mới làm chưa hết tháng đã nghĩ lâu vậy.

-...

-Thế hả? Cảm ơn chị chủ giúp tớ. Hôm về tớ sẽ chăm chỉ làm việc...hihi

-...

-thế thôi nhé.

-...

-có chuyện gì à?

-...

-Ừm vậy thì Bye!!! Chúc cậu ngủ ngon! ừm...

-Này..._Hắn đưa tay lai lay cái vật đang ngủ gục bên cạnh mình.

-...

“ Trời con nhỏ này chăm người bệnh mà ngủ khiếp thế. Còn chảy nước dãi nữa chứ, cười hê hê giống con ngốc ý...=> Nhưng dễ thương...hihi”_Hắn đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc rũ xuống gò má của Di về sau mang tai. Rồi mở nụ cười gian xảo.

Hình như hôm qua hắn bị cảm lạnh thì phải. Cũng tại cái lời thất thục của ông anh đó cả. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh giường, toàn là khăn vớ vẩn trên giường rồi có cả dưới đây. Chậu nước đặt bên chiếc bàn bên cạnh giường, Nhìn cái đồng này thật hỗn loạn... “Con nhỏ này làm quái gì vậy nhỉ?”

Hắn lại đưa mắt nhìn trân trân vào cô bạn nhỏ đang ngồi ngủ gục trên chiếc ghế đặt sát hắn.

Hai mắt Di khép lại, cái sống mũi cao nhỏ dễ thương có lúc nhăn lại tỏ vẻ khó nhọc, khoé môi bất giác nở nụ cười trong giấc mơ...Tất cả sao nhìn vô duyên mà trước mặt hắn lại dễ thương đến vậy. Hắn trúng độc thật rồi. Tim hắn khê xao xuyến.

(=> àh da!!! Có thằng ngốc mới nghĩ vậy. Si tình quá thì có :)))^)

Hắn đưa tay định chạm vào gò má của Di, “Một chút thôi, đừng tỉnh dậy bất ngờ đấy nhá”. Hắn cầu nguyện...

Hắn khựng người lại, ngón tay đưa ra dừng nguyên vị trí, hai mắt mở to hết cỡ...Tim hắn ngừng đập, hắn cảm thấy ngọt ngào. Hai má hắn đỏ lựng cả lên...

-Ồ! Cậu dậy rồi à?

Di đã thức dậy, trong khi hắn đang làm cái chuyện mà không muốn mèo nhỏ biết...

-..._Hắn không nói gì cả. trong lúc này hắn không nghĩ được gì trước khuôn mặt ngây thơ của cô bạn nhỏ.

-Cậu bị sao vậy?_di mở hai mắt tròn to nhìn sát vào mặt hắn.

-...

Di đưa mắt liếc xuống tay hắn. Trong lúc này tay hắn đang cứng đờ trên không trung.

-...Tay mày là sao...mà sao mặt cậu càng lúc càng đỏ vậy. Chưa hết sốt à? _Di không để ý đến tay hần nữa, mà chuyển sang để ý sắc mặt của hần. Còn đưa bàn tay nhỏ chạm vào trán hần, khiến hần khẽ rùn mình.

Bất giác tay hần đưa lên cao cốc một cái vào đầu Di một cái thật thật nhẹ. Nhưng đối với hần là nhẹ thôi ^^~!

-Tại sao lại cốc đầu tớ chứ...Đau chết đi được! _Di rút tay trên trán hần về đưa lên ôm lấy đầu, đưa mắt trừng trừng nhìn hần, tay thì suýt xoa đầu.

-Ngốc!

-Hả? _Di tròn mắt nhìn hần, mắt càng mở to hơn khi nói tiếp:

-Cậu bảo ai ngốc hả?

Trong lòng hần bật cười.”Đúng là Ngốc nghếch thật”

-Ngốc!

-Cậu...Cậu...Dù gì thì tớ cũng có IQ 100 đấy nhá...Sao lại có thể nói tớ như vậy hả? Cậu nói với người đã chăm sóc cậu cả tối như vậy đấy hả?

Di hất mặt về phía hần, khinh khỉnh nói.

-Mặt cậu ngốc chết được! Chăm sóc người bệnh mà như thế này à? Còn ngủ gật đến nổi trong giấc ngủ còn cười hềnh ngốc nghếch chết được, chưa kể là chảy cả...Trên miệng kìa...

Hai má Di đỏ cả lên, con nhỏ lật đật đưa tay lên sờ vào miệng mình, sau đó nhắm nặt trừng trừng nhìn hần...

-Cậu lừa tớ!

Di chồm từ ghế tới người hần, đưa tay đập mạnh vào người hần. Hần phải đưa tay lên đỡ không thì cũng nát sừng...

-Thật! Cậu soi gương đi...Ngốc chết được.

Di dừng tay, mặt hừng hừng nhìn hần, vẻ không tinh. Đưa mắt liếc hần một cái rồi chạy tới đứng nhìn vào chiếc gương tủ quần áo trong phòng. Sau đó hét lên rồi chạy vụt ra khỏi phòng không quay lại nhìn hần một lần.

Hần nhìn biểu cảm của Di trong gương mà phải bật cười thật to. Má trái của cô có mất vệt lằn dài do gác đầu lên chiếc áo khoác nhăn nhúm, tạo thành mấ vệt trên mặt giống như bị người ta làm dấu ấy. Đầu tóc rối tung lên, cái chùm tóc búi có mấy sợi tóc bung ra vẻ thảm hại, hai mắt thì đỏ lên...haha...Phải nói là tàn tệ...

Hần cười to đến nỗi hai má Di đỏ lựng lên dễ thương, môi mím chặt lại, rồi quay đầu chạy đi. Hết lại với hần một câu. “Tại cậu cả đấy”

Đúng tại hần, tại hần mà cô thức suốt đêm chăm sóc hần nên không về phòng ngủ, nên mới như vậy. Hần thật là xấu khi trêu chọc cô như vậy. Thật ra hần định ba phút cho cố một lời cảm ơn nhưng câu đầu tiên hần nói khi nhìn thấy khuôn mặt “Dễ thương” của Di lại là “NGốc” thế là hần đành thuận chiều đi theo thôi. Trêu cô cũng khiến cho hần có chút vui vui...hihi..

-Mặt em bị gì vậy?

Ông anh họ nhìn vào má nó mà hỏi với vẻ mặt tức cười nhất. Khiến nó như muốn ọc máu mà chết cho rồi. T^T

-..._Nó không mở miệng nói chỉ nhìn thẳng bạn đang đứng bên cạnh mình đang ôm bụng cười không ra tiếng. Thật tức chết đi được.

-Ngốc chết được!

Giọng thằng con trai mà nó ghét nhất. Cái câu phán của anh ta làm nó sốc toàn tập. Tại sao ai cũng bảo nó “ngốc” chứ. Nhất là toàn mấy đứa mà nó cảm thấy ghét nhất. ông trời ơi! Thật ra kiếp trước nó làm gì nên tội mà kiếp này nó toàn gặp mấy thằng con trai “mồm miệng chém chết”(Độc mồm độc địa...Hehe!!!>^^^{< nó=“” hết=“” vậy=“”>

-Anh..._Nó gắt lên thật to, hai má đỏ lựng lên. Phi đang đứng bên cạnh nó thì càng cười một lúc một to...
“Sôi máu”

-Ừm cũng đúng thật! Ngốc chết được!_Trên nỗi đau của nó ông anh nó cuộn dằm vào vết thương của nó một nhát dao. Phán một câu với giọng điệu rất chi là bình tĩnh như không để ý trên mặt nó đang có hai chữ “Tức giận”

Long nhìn nó, khoé môi nhếch lên nụ cười châm chọc rồi khi nghe Toàn nói như vậy thì cậu quáy người cười phá lên=> Toàn cũng cười ta...

Tiếng cười của ba chàng trai tạ thành những hợp âm rất chi là trong trẻo mê hoặc lòng người cuốn hút mấy cô gái đang đi trên đường. Còn cô gái nhỏ nhắn, toàn thân đang đỏ dằm vì tức giận đứng im, hai tay nắm chặt lại rồi cố gắng nghiền từng từ một:

“Các. Người. Chết. Đi”

Cô gái đưa chiếc túi xách đang cầm trên tay của loạn vào người những cậu con trai. Thế là ở giữa đường trở nên hỗn loạn. Những cô gái đi trên đường đang chú ý chuyện đó bây giờ cũng lên tiếng:

“Con nhỏ đó bị gì vậy?”

“đúng là bạo lực”

“Tội nghiệp mấy anh ấy quá”

“Bạo lực quá đấy! Dừng lại đi”

“Đúng...”

Ôi trời! Mấy con nhỏ mê trai này. Mới gặp người ta chưa đầy mấy giây mà đã bị trúng sét ái tình rồi. Đứa tung người húng... Chưa biết chuyện gì đã xen vào. Cứ thấy trai đẹp lại sáng cả mắt lên. Định làm Nữ Hùng cứu Mỹ nam chắc!!!_Di trợn tròn mắt nhìn mấy đứa mê trai đang đứng cúi cúi bàn tán cố để nó nghe thấy. Nhưng nó để tâm làm gì. Ta cứ tiếp tục đánh đấy. làm gì được ta. Rồi mấy anh Đẹp trai của mấy người cũng phải bị te tua thôi. Hehe <(^0^)>!!!

Vậy ruốc cuộc ai mới là đồ ngốc đây???

12. Chương 12 : Rắc Rối Của Phương Di!!!

-Tóc tai mấy đứa bị sao vậy? Sáng dậy không chải đầu à?

Bà Liên mở to đôi mắt nhìn ba cậu con trai đang đứng trước mặt mình trong tình trạng tóc tai rối bù. Ai cũng gãi đầu về ngóc ngách khi nghe thấy câu hỏi của bà. Còn cô con gái đứng bên cạnh bà lúc này cứ tưng tưng, cười mỉm...

-Dạ không phải tại...có sự cố...hihi

Phi lên tiếng trả lời bà.

-hihi nhưng như vậy vẫn đẹp trai mà Thím hai._Toàn đưa tay vuốt vuốt mấy cọng tóc phủ trước mặt hất về một bên về điệu nghệ.

-..._chỉ duy nhất Long là không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn mẹ nó.(Bà Liên)

Nó nhìn ba cậu con trai đang làm điệu bộ trước mặt mình vẻ đang ghét. thật tình mà nói thì cho dù họ có bị sơ sác thế nào thì họ vẫn luôn gây sự chú ý với mấy ả mẹ trai. Đây đây..bằng chứng là đang có mấy cô ý tá sinh thực tập đứng núp núp ở quầy thu ngân bắn tia chớp tới đây. nó cảm thấy xung quanh sao toàn là trái tim là trái tim nhỏ xinh xinh, đỏ đỏ...Thật hết chịu nổi.T^T!

-Bố...

Nó chạy tới bên giường bệnh. Người đàn ông mà nó gọi bằng bố đang nằm trên chiếc ga trải giường bệnh viện trắng toát, khuôn mặt ông lợt lạt mệt mỏi, làn da xanh xanh, hai mắt thâm quầng, trên vầng trán có vài nếp nhăn nổi lên rõ rệt..."Bố đã già mất rồi"

-Di đó hả con?

Ông đang nhìn trong ra cửa sổ thì đưa mắt nhìn nó. Khoé môi ông hé nụ cười hiền từ rồi đưa hai tay lên cao, có ý muốn ôm lấy nó.

Nó ép người vào ngực ông, giọt nước mắt chảy ra tự bao giờ...Hơi ẩm thân quen lan tỏa khắp da thịt nó, mặc dù bây giờ kèm theo đó là mùi của thuốc sát trùng bệnh viện, nhưng vẫn quen thuộc quá...

Hình như bố nó có vẻ gầy đi hẳn rồi. Nó cảm thấy ở bụng ông không còn gần thịch mà hồi nhỏ nó thường hay nghịch ngợm nữa...T^T thương bố quá đi thôi...huhuhu

-Con bé này, sao lại khóc...

Ông Tiền đẩy nó ra xa, đưa đôi mắt hiền từ nhìn vào hai mắt đang đỏ hoe của nó, đưa tay lên lau nhẹ mấy giọt nước mắt vừa chảy ra nơi má nó nhẹ nhàng bảo.

Nước mắt nó càng chảy ra nhiều hơn, bàn tay ấm áp của bố đặt vào má nó như lúc nhỏ, lâu rồi nó cũng quên dần với cảm giác đó. Đúng là đáng ghét quá mà...

-Hihi...tại con nhớ bố quá mà.

-Con bé ngốc nghếch này...

Ông Tiền đưa tay cốc nhẹ vào đầu nó một cái.

"Hử" ... "Ngốc ư?" ...tại sao cả bố cũng nói nó vậy chứ.

Nó đưa hai mắt nhìn ông bố đang cười híp mắt nhìn mình. Sáng giờ nó bị súc phạm nhiều rồi đấy nhá... nhưng không sao đó là câu mấn yêu của bố nó mà. Nó vòng hai tay ra sau lưng ông. Ôm ông một cái thật chặt rồi dụi đầu như một đứa trẻ nhìn ông.

-Con bé này. Nũng nịu vừa thôi chứ! Lớn rồi. không biết xấu hổ à?

giọng dịu dàng có chút vui mừng của bà Liên mẹ nó vọng lên. Nó đưa mắt nhìn mẹ nó vẻ muốn nói "Kệ con"...mẹ nó đang gọt một trái táo to trong bát. Thứ quả nó thích ăn nhất...hêêê...

Rồi nó lại đưa mắt nhìn ba chàng trai đang đứng bên cạnh cửa sổ. có người quay đầu ra ngoài, có người đang ngồi trên ghế cúi đầu nhìn xuống đất...còn cậu bạn Phi đáng ghét của nó thì bặm bụng cười không ra tiếng đến nỗi nặn ra cả nước mắt...nói chung ba người họ đang nhin cười...tức chết đi được ~~~

-Di...cậu này là...

Ông Tiền bố nó lên tiếng, đưa ánh mắt về lịch sự nhìn Phi. Đến lúc này cậu ta mới lấy lại trạng thái bình thường nhưng vẫn nhìn liếc nó một cái về chế diễu.

-Dạ cháu chào bác. Cháu tên Hoàng Phi. bạn của Phương Di.

-Ồ! Cậu đưa con bé về à!

-Dạ vâng!_Phi lễ phép đáp. Cậu chàng này có cái tính lạnh chanh như vậy nhưng khi nói chuyện với người lớn thì rất được lòng.

Ông Tiền nở nụ cười hiền hậu nhìn Phi, rồi nói:

-Cảm ơn cháu!

-Dạ không có gì đâu ạ!_Phi đưa tay lên gãi gãi đầu vẻ dễ thương. “Đồ con trai láo toé”

-Cháu có phải là..._Ông Tiền đưa mắt dò hỏi Phi.

-Dạ?

-Ông!_Mẹ nó lại lên tiếng nhắc nhở điều gì đó với bố nó sau bố nó im bất chỉ mỉm cười như hiểu được ý vợ.

-Ồ! Không có gì._ông quay sang nhìn Phi mỉm cười rồi lắc đầu nói.

-Long và Toàn cũng đến đây à!_Ông qua sang đưa mắt nhìn hai cậu con trai đang đứng sát bên cửa sổ.

-Vâng ạ! Chào chú!

-Ừm! Long dạo này sao rồi?_ông Tiền nhìn Long với ánh mắt đầy tình thương.

-Dạ! Cháu vẫn khỏe!

-Vậy thì tốt! Cháu chăm sóc con nhỏ này giúp chú nhé._Bố nó vừa nói vừa đưa tay sang xoa xoa lấy đầu nó, mỉm cười dịu dàng.

-Dạ vâng!_Long đưa mắt gian gian nhìn nó.

Tại sao bố nó lại nói như vậy chứ! Thật là...Thật ra bố có dụng ý gì đây._Nó khẽ nhăn mặt, nhìn người bố đang mỉm cười hạnh phúc nhìn Long.

-Bố này!_Nó đập vào tay bố nó một cái đưa mắt lên nhìn ông vẻ không vui.

Tất nhiên con gái không vui thì bố cũng phải im lặng rồi. Bố nó im lặng nhưng nó cảm thấy ông vẫn trao đổi ánh mắt với Long.

Khi nhìn bốn đứa trẻ đã đi khuất ra ngoài hành lang phòng bệnh. Ông Tiền mới đưa mắt dôi ra xa ngoài cửa sổ. Rồi nói khẽ đủ để bà vợ nghe thấy.

-Bà này! Giống thật đấy!

Bà Liên hơi ngẩn ra một chút rồi, sau lại đưa tay kéo chăn lên đắp lại cho chồng rồi cúi đầu nói nhỏ.

-ừm!

-...

-...

-Thế ngày hôm qua bà có đi thăm em nó không!_Giọng ông Tiền hơi trùng xuống khi nhắc đến một người nào đó. Cổ họng ông nghẹn ắng lại.

-Có! Tôi có chăm sóc, tu sửa hết rồi. Cũng lâu rồi không làm lại.

-ừm! Cảm ơn bà nhé!_ông Tiền đưa đôi mắt nhìn bà Liên đang khuấy sữa bên cạnh với ánh mắt ấm áp.

-..._Nước mắt bà Liên tự đâu ứa ra hết cả khuôn mặt. Bà không nói gì, vội vã quay đi lấy vạt áo lau mấy giọt nước mắt.

Ông Tiền nhìn vợ, rồi đưa mắt ra nhìn xa xăm...

-Dù gì người đi cũng đã đi rồi...Thằng bé tội nghiệp.

-Di à!_Giọng con nhỏ Thủy Tiên đầu giường bên kia cứ rống lên làm như giọng nó nhỏ lắm vậy.

-Ừm! tao đây! Nhưng mày làm gì mà la dữ vậy!_Nó giật mình đưa chiếc điện thoại ra xa, cái giọng nói rất chi là nhỏ của con bạn lại hét lên. Mặc dù không để chế độ loa ngoài nhưng xem chừng giọng của con bé không nhỏ chút nào cả, có thể làm cái loa phát thanh cho cả vùng biển này nghe luôn quá...hêhehe..^^

-ô! Tao mừng quá! Cái con nhỏ này...Mày ra đó học rồi thì quên tụi tao luôn hả! Không gọi điện lấy một lần.

Nó áp tai vào điện thoại, bây giờ thì có lẽ giọng của cô bạn đã dịu lại hẳn.

-Đâu có! Không phải năm trước tao có về chơi với tụi bay là gì! Năm này học còn phải chuẩn bị thi đh nữa nên cũng không có thời gian mà.

-Êc! Mày thì học làm gì! học giỏi như mày có đi thi trên trời mới rớt thôi.

Giọng cô bạn nhỏ cong cong lên, sau có tiếng cười phát ra đầu giây bên kia...

-Mày giỡn tao đấy hả! tao gặp là ày chết nhá! _Nó trợn tròn mắt vẻ đe dọa.

-hêhê...mày làm gì giết được ta! Mày và tao đang ở cách nhau cả một ngày đi xe đấy nhá...chưa kể là mày đi xe đạp...hồô...^”^

-Tao chỉ cách mày có mấy đoạn đường nhựa thôi à! _Giọng nó tỉnh bơ.

-cái gì..._cô bạn bên kia hét lên.. Hình như nó cảm thấy cô bạn của nó đang nhảy dựng lên vì bất ngờ.

-Tao đang ở nhà.

-Nhà mày á.

-ừm! _Nó lại phải đưa chiếc điện thoại ra xa, tránh xa cái giọng hét lên hồ hởi của Thủy Tiên ở giây bên kia.

-Thế mày về lúc nào? Sao không báo tao một tiếng..

-ừm tao về hai hôm rồi. Nhưng tối nay mới báo với mày nè. Vì bố tao làm phẫu thuật nên chưa kịp điện cho tụi mày. Đến bây giờ thì khá ổn rồi.

-Bố Tiên phải phẫu thuật à! tụi tao không biết...

Cái giọng đầu giây bên kia lúc này còn oai oái bây giờ khi nhắc đến bố nó thì trùng xuống. Cũng đúng thôi. Vì hồi đó cứ mỗi lần tụi này về chơi là bố nó lại đi hái biết bao là trái cây ở vườn nhà bác Tâm cho tụi nó nhấm nháp nên tụi này xem bố nó như “bố nuôi”...Haha...tụi nó còn kết nghĩa chị em nữa chứ. Còn chưa kể cứ mỗi lần về nhà là lại gọi bố nó như vậy một “BỐ Tiên”, hai cũng “bố Tiên:” Lần đầu nó thấy phát bực vì có người tránh bố của nó. Nó vẫn nhớ mãi cái câu mà tụi này nói: “Bố mày như vậy giữ một mình làm gì. Chia cho chị em với chứ”. Làm như bố nó là bánh kẹo á!

Nhưng mà vui...

-Không sao! Khi nào vào thăm cũng được với lại tụi bây cũng bận mà. mỗi đứa một trường sao tụi tập lại được.

-mày nói gì thế! Tụi tao vẫn thường hay đi chơi đấy. Chỉ có mày là lơ lơ lơ tụi tao không à!

-Thì tao ở xa mà._Giọng nó trùn xuống vẻ giải thích. Xem lần tiếc rẻ.

-À! Mày biết tin gì chưa...

-Tin gì? _Nó khẽ nhăn mặt “ con nhỏ này nói thì nói luôn đi, còn làm ra vẻ. Vốn biết nó mới về đã liên lạc với ai đâu”

-Mày nhớ con Ngọc chứ? _giọng Tiên vẻ quan trọng.

-Con nào..._Nó cố lục lại trí nhớ nhưng mãi vẫn không ra.

-Cái con nhỏ Bích Ngọc học cùng lớp mình ý! Cái con nhỏ mà chúng ta thường gọi là “Hắc Ngọc tiểu thư” ý!..._Giọng Tiên cố nhấn mạnh từng chữ. Kèm theo vẻ chế diễu.

-ak... “Ngọc đen” đó hả? _Giọng nó khinh khỉnh khi nhắc đến cái con nhỏ mà mấy năm trước học Sơ trung với nó. Cái con nhỏ mà nó không bao giờ quên được. Có chết nó cũng phải mang cái tên con nhỏ “hắc ma” đó lê thiên đường.

*Năm học Sơ trung cuối cùng (Lớp 9)

Hôm đó đúng vào ngày diễn văn nghệ toàn trường, cũng là chúc mừng ngày thành lập trường.

Bước chân nó hí hửng nhún nhảy thành điệu nhạc vào phòng thay đồ của nhóm diễn kịch. Nhóm diễn kịch của nó hôm nay diễn vở : “Bạch tuyết và bảy chú lùn” và tất nhiên nhân vật Bạch Tuyết chính là nó rồi. Vì ở trong nhóm nó là người có tài năng nhất kaka...

Chiều qua nó đã ngắm nghía bộ váy của Bạch Tuyết được chị của nó Tiên đang học khoa thiết kế thời trang vẽ mẫu và may rất tỉ mỉ. Nên hết cỡ chê. Nó đưa tay chạm vào mấy chiếc kim tuyến lấp lánh ở phần chân váy được ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào nên càng sức rõ hơn.

Đẩy chiếc cửa tủ đã ổ vàng trong phòng. Chiếc tủ mà hôm qua vừa xem xong chiếc váy nó đã cất vào đó.

Hai mắt nó mở to ra... Bên trong chiếc váy đã biến thành một đồng đẽ vụn, và bên cạnh còn đặt một chiếc dao rọc giấy cỡ nhỏ. Nó vội cầm lấy chiếc dao rọc giấy lên, rồi cầm một miếng vải trong phần chiếc váy đã rách toạc tua thành nhiều mảnh. Hai má đỏ ửng lên về tức giận.... ‘ai đã làm ra chuyện này...” ...“Hôm nay là ngày diễn mất rồi?”...

Trong đầu nó đang rất choáng váng thì bên ngoài cửa vọng vào tiếng cười khanh khách ma quái của một con nhỏ không phải xa vời gì với nó.

Nó quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa, trên tay vẫn nắm chặt lấy mảnh vải và chiếc dao rọc giấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của con nhỏ có vẻ ma quái hiện ra sau thanh cửa. Nụ cười trên môi vẽ chế diễu và đắc thắng. Khoé môi cô ta nhếch lên :

-Cậu thua rồi!_Rồi sau đó lại nhìn nó mỉm cười nụ cười càng ma quái hơn làm nó thoáng rung mình. Sau đó khi đã hiểu chuyện gì đang xảy ra nó vội hét lên.

-là cô...

Tiếng hét của nó lan toả cả căng phòng rồi chậm chậm chìm vào không gian lạnh lẽo với sự xuất hiện của những thành viên lớn nhỏ trong đoàn kịch. Mọi người không nói gì nhìn vào cái vật trên tay nó về bất ngờ... Nó giật mình, vứt những thứ trên tay xuống rồi lại nói:

-Không phải đâu! Cái này..._Nó định nói gì nữa thì có tiếng khóc thút thít và giọng nói xen ngang:

-Cậu ấy...em...vào thì thấy cậu ấy...Hức...Thật khủng khiếp..._Con nhỏ quay 180*, mấy giọt nước mắt chảy ra, tay đưa lên bịt lấy miệng vẻ rất sốc.

-Không phải...cái này là..._Nó lôi hết những thứ trong tủ ra trước mắt ngạc nhiên hơn của mọi người, kèm theo đó là ánh mắt tức tối.

Con nhỏ đó vẫn không cho nó tiếp tục nói, vẫn cố ý xen ngang trong khi bản thân nó cũng đang cảm thấy cực kỳ rất sốc và không biết giải thích thế nào cả.

-Cậu ấy còn bảo. Ôi! Lời lẽ quá đáng lắm...

-Em cứ nói đi...._Chị đội trưởng nhóm kịch nhìn nó về thất vọng rồi qua sang nhìn con nhỏ “đồng kịch” kia về an ủi.

-Cậu ấy nói: Các người chỉ là một lũ vô dụng. Chẳng làm ăn được gì cả. Tôi đã chịu đựng quá đủ rồi. Đừng đem mấy vở kịch...Dở tệ của mấy người ra diễn....Xấu hổ lắm...

“Cậu ta đang nói gì thế! tại sao mọi người lại nhìn mình như vậy chứ”_ánh mắt mọi người chuyển từ con nhỏ đang đồng kịch sang nó, với sự thiếu thiện cảm và tức giận... “dở tệ ư? Xấu hổ ư? Thật ra cô ta tìm đâu ra mấy từ ngữ này vậy?”

-Cậu..._Nó không thể nói hết lời khi mọi ánh mắt càng trở nên xấu tệ khi nhìn nó.

-Thôi bây giờ cô có thể ra khỏi đội kịch._Chị trưởng nhóm nhìn nó về chần chừ rồi quay đi đưa mắt nhìn mọi người.

-Nhưng không phải em..._Nó cố hét to hơn nữa khi mọi người lần lượt ra khỏi phòng thay đồ và ném lại cho nó cái nhìn đầy khinh bỉ.

.
. .
Nó cảm thấy cực kì sốc. Ở trong đội đã gần ba năm Sơ trung rồi mà đến lúc này đây lại bị đá đi không thương tiếc. Thật sự rất quá đáng...

Thế là nó bị Hắc Ngọc chơi ột vỏ. Đá tích ra khỏi đội...Bây giờ nhớ lại mà ruột gan nó cứ lộn cả lên.

-Ê! Mày còn nghe đấy chứ?_Cô bạn đầu dây bên kia vẻ lo lắng khi thấy nó im lặng.

-Ừm tao nghe đây! Mà không phải con nhỏ ma quái đó đã đi du học rồi! Mày nhắc đến nó làm gì...Làm tao cảm thấy sôi ruột đây này!!_giọng nó hầm hầm nói với cô bạn của mình khi cái cảm giác bị con nhỏ đó chơi một vỏ đau lại hiện về khi 2 năm đã xa tít tịt ở đâu đó...~”

~ -Chờ đã!...Làm gì mà mày nóng vội thế! mới đó mà đã tức giận rồi! Tao mà nói tiếp nữa chắc mày muốn xé con nhỏ đó thành trăm mảnh ngay lập tức mất...Thôi hay là tao không nói nữa vậy..._Cô bạn nó giọng có vẻ chùng xuống, e ngại.

-Ok! Tao sẽ cố gắng . Thật sự cố gắng để nghe hết những điều mày đang nói nhưng kể xong phải để tao nổi điên lên. Ok? Con nhỏ đó lại ở bên ấy có chuyện gì à...Hay là giết người rồi_Cái câu phát ra cuối cùng của nó có vẻ châm biếm.

-Nó không gây ra chuyện gì ở nước ngoài hay đại loại là giết người gì cả. Mà là...Nhưng mày phải thật sự bình tĩnh nghe tao nói hết nhé?_giọng Thuỷ Tiên càng lúc càng rõ nhưng không phải hét lên mà là dè chừng người đang nói chuyện điện thoại với mình và người đó chính là nó.

Long mày nó khế co lại, tạo ra những nếp nhăn trên trán vẻ khó chịu. sau đó sảng giọng chắc chắn:

-Ừm!

-Con “Hắc Ngọc” ý mà..._giọng Tiên vẻ lưỡng lự.

-Tao biết chuyện này đang nói về nó. Mày có cần phải đưa tên nó ra không_Nó tức tối cô bạn thân của mình.

-ừm! Vậy tao nói nhé! Nó về nước rồi!_Thuỷ Tiên đánh bạo nói một hơi dài.

Bên tai nó nghe tiếng “ầm”...Sấm chớp nổ lên chằng...Kinh hoàng quá, Con bạn nó vừa nói cái gì “Con Hắc Ngọc về nước rồi!!!” ... ‘Ầm ầm...’

-Mày nói cái gì?_Nó cố dụ giọng. Chắc nó nghe nhầm. ời bữa nay sao tai nó lẩn thế nhỉ. Thật tình...hihi “^^>

-Tao không nói láo đâu. Hôm trước đi chơi ý! tụi tao : Tao và nhỏ Thư có gặp nó! Dù nó có thay đổi đến sảy long thì tụi tao vẫn nhận ra nó vẫn nụ cười ma quái của nó mà ạ. Tao thất thanh._Tiên nói một hơi dài như đã đoán ra nó đang rất sốc và đang tự dối lừa bản thân.

-...

-Mày không sao đấy chứ?_Cô bạn thân của nó lại có giọng rụt rè lo lắng cất tiếng.

Phải cố lấy lại bình tĩnh. Con nhỏ thì có gì phải sợ chứ! Tất nhiên là không rồi! Nó thì làm được gì mình chứ...Nhưng đáng ghét quá. Sao nó không ở quất hay chết quất ở số sỉ nào đó đi...Sao lại về vùng biển bình dân này chứ!! T^T”

-Thế nó có nói gì mày không?_giọng nó cố tỏ ra bình tĩnh.Cất lên rất nhẹ như làn gió thoảng qua.

-Á! Suýt nữa tao quên nói với mày! Có chuyện này vui lắm...Hôm trước tao có gặp mấy người trong trường mình ở cái quán gần trường ý! Mấy anh chị đó trong ban tổ chức sự kiện của hội học sinh năm tụi mình mới vào hội kịch ý!_thuỷ Tiên la toáng lên vui mừng tránh át đi cái cảm giác nặng nề ban nãy.

-Tao nhớ rồi! Vậy thì sao?_Nó trả lời.

-Tao đi với anh Nguyên nên gặp mặt họ luôn. Họ có gửi đưa cho hội tụ mình một đĩa một tấm vé. tổng cộng là có bốn tấm tao đưa ấy nhỏ hết rồi... chỉ mình mày là quên mất. suýt nữa thì...hihi.Sr!!_giọng Tiên là chả.

Đúng rồi, bạn trai Tiên là đàn anh tên Nguyên học trên tụ nó một khoá làm trong hội học sinh năm đó. Nên tiên gặp họ là chuyện bình thường. Nó gì thì nói bốn đứa chúng nó dù sao vẫn là thần viên của đội kịch nổi tiếng toàn trường..hêhê...Nhưng công nhận hai người này yêu nhau đã gần ba năm rồi mà tình cảm vẫn như :‘Thủa ban đầu anh em mình gặp nhau’ ý! ~”~.

-Thế có cái gì mà vé với giấy mời vậy?

-À! Cí đó hả? Tối mai ý có một buổi party lớn. Nghe anh Nguyên nói là gặp gỡ lại các nhóm clb cũ và giao lưu với các member trong clb mới nên lớn lắm. Tổ có tới chỗ tổ chức rồi...Cực đỉnh ý!..._giọng con nhỏ cứ nói to lên, rồi lại suýt xao mấy tiếng khi đang nói.

-Ở đâu?_Bực mình.

-Ở biệt thự Bách Hợp của nhà của Hội trưởng hội học sinh năm đó đấy. Cái anh mà hồi trước cứ theo đuôi mày đó...

-À! Nhớ rồi..._Nó vừa nói vừa nhớ lại, cái anh chàng thương thầm nó mấy năm trước...Phải nói là rất rất khủng khiếp. ọ ọ...

-Ôi! hồi đó anh ấy theo đuổi mày làm mấy con nhỏ ở trường cứ nói là trở mắt ra ngẩn ngơ...Nhất là cái bó hoa hồng 999 ấy. to khủng khiếp cơ _Giọng con nhỏ lại tiếp tục tràn đầy khí chất ngưỡng mộ.

-Đừng nói với tao là có con nhỏ ma quái đó đi nữa đấy!_nó nói như muốn một câu trả lời không. Nhưng đầu giây bên kia vẫn bình thản trả lời.

-ừm!

-...

Một phút im lặng, nó lại hét lên:

-Tao. Không. Đi ._Nó cố gắp từng chữ một.

-...Mày có biết tao gặp con nhỏ đó nó nói gì với tao không?

-..._Nó im lặng...

-Nó nói: Con nhỏ như mày một đời mới hơn nó về mọi mặt kể cả về ...bạn trai.

-Nó..._Nó lại gắp lên về tức giận định nói thêm điều gì đó thì chiếc điện thoại trong tay nó bị giật phắt ra. Nó quay đầu lại tức giận nhìn đứa nào mà bất lịch sự như vậy.

Nụ cười ma mãnh của phi hiện ra trước mặt nó, cậu chàng đưa mắt nhìn nó về dò hỏi: “Có chuyện gì thú vị thế” Rồi cậu ta áp sát tai vào máy điện thoại. Nó tức giận nhảy xổm lên cố giật lại cái máy trong tay cậu bạn đáng ghét kia. Huhu 1m6 là quá cao đối với một đứa con gái rồi nhưng vs một thằng con trai mét 8 thì không là gì cả...

Tim nó ngừng đập khi nghe thấy giọng con nhỏ trong điện thoại tiếp tục hét to lên... Đến nỗi một đứa bên này như nó cũng có thể nghe thấy...

-Nó bảo mày :Không Có Nỗi Một Mống Bạn Trai Đấy!!!!...._Cái giọng cô bạn thân của nó gắp lên rồi đâm thẳng vào không gian yên tĩnh...

Ôi trời ơi! Mayg hại tao rồi!!!

Một phút ngẩn ngơ nó đưa mắt lên liếc nhìn cậu bạn cách nó hai cái đầu...Ánh mắt và cái khoé môi xinh đẹp của cậu hình như đang mỉa mai nó...Đâm một nhát vào long tự trọng của một đứa con gái...

~>O

~ -Buổi tiệc tổ chức ở đâu? _Phi nhìn chăm chăm vào nó trong khi nó đang cố tình tránh né cái nhìn của cậu với vẻ lúng túng. Quỷ tha ma bắt tại sao nó phải như vậy chứ.

-Ai vậy? _Giọng con nhỏ bạn thân nó lí nhí.

-Bạn trai của cô ấy! _Phi nhìn nó cười cười sau đó bình thân đáp gọn.

“BỪm” Bạn trai ư? Cậu muốn hại tôi à...

-Bạn ...bạn trai...

-Đúng! _Giọng Phi chắc chắn nói qua điện thoại. Cậu không để ý cái cảm mạnh của nó nắm cánh tay trái của mình...Nó đang cố gắng để cậu thả bàn tay đang ấn miệng không cho nó hét lên. Nhưng tất cả điều vô nghĩa với cậu.

-...

-Cảm ơn cô! Mai cô ấy sẽ đến với tôi. Vậy gặp ở ngoài cổng nhé. Bye...

Vừa nói xong Phi đã nhìn nó nhăn mặt rồi buồn miệng nó ra...

-Đưa đây! _nó cố găm lên dữ tợn.

-Nè! Làm gì cần người ta đau dễ sợ! _Phi ném trả cho nó chiếc điện thoại. Rồi lại nhìn cánh tay có vết răng sâu dấu tích của nó để lại hehe...

-Tiên... _Nó cố hét vào điện thoại nhưng đầu giây bên kia chỉ trả lời nó bằng tiếng “Tít...tít...” Kéo dài vô tận. Nó sưng sờ...Phải làm sao đây, nó không muốn đi chút nào. Nhất là gặp con nhỏ quái quỷ đó.

Nó như sự nhớ ra điều gì đó rồi bấm số gọi lại cho Tiên...Nhưng có cái điện thoại chết tiệt đó chỉ trả lại cho nó cái tín hiệu “Máy bận”...Ồi mới đó mà con nhỏ này đã làm gì rồi...đừng nói với nó nhỏ lại đi. Oh My god. hồi đó nhỏ ta đã có cái biệt danh là loa phát thanh của trường” hay nói chính xác hơn nữa là của cả vùng biển này.

Có một vụ yêu đương ở bê trường Q xa xôi bị gia đình nghiêm cấm mà nhỏ ta cũng biết và đi đồn âm lên cả. Còn có cả vụ một đứa con trai ở trường gửi thư tỏ tình cho đứa con gái thể là nhỏ ta đi điều tra kiểu gì mà có luôn cả bức thư thể là cậu con trai và cô gái trở thành tâm điểm chú ý của cả trường trong suốt hai tuần lễ. Phải nói là chuyện đó cũng không có gì quan trọng cả...Nhưng nhờ cách kể chuyện của nhỏ có thay đổi tình tiết “Đôi chút” mà thành ra vậy...

Vậy bây giờ “Máy bận” đến n+1 lần...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....TOT^...OH MY GOD

“Anh viết cho em mùa hè yêu thương .Và anh hát cho em khe khẽ dịu dàng...”

Tiếng chuông điện thoại cất lên khiến nó làm rơi luôn cả điện thoại trên tay xuống đất. Nó im lặng nghe tiếng chuông cứ lặp lại mãi. Cho đến khi:

-Cậu không nghe điện thoại à! Vậy tổ để tổ! _Phi cúi xuống nhặt chiếc điện thoại đang phát sáng và kêu lên dai điệu thân quen.

-Ồ! Con gái đây tên Thư thì phải...Rồi máy còn báo có tin nhắn nữa đây._Giọng Phi hết sức bình thân đưa máy lên, đưa tay định bấm nút nghe thì chưa đến 0,001 giây đã bị nó giật tít lại. Nhưng điện thoại đã phát ra giọng của một cô gái hết sức trong trẻo.

-Di à! Tao Thư đây! Con nhỏ Thủy Tiên mới gọi tao. Báo mày có người yêu rồi còn bảo mai mày đi cùng anh ấy. Nó nói nghe giọng thì dám chắc người yêu mày rất đẹp trai.

-Không phải...Tao không có..._Giọng nó át lấy lời của cô bạn trong khi bên cạnh nó Phi đang cố lại gần chiếc điện thoại để nghe xem người bên kia đang nói gì. Xong cậu lại ban cho nó nụ cười và cái nhún vai như muốn bảo : “Hết cách rồi”...Hừ hừ

-đừng có dấu. Không phải thế sao đêm hôm anh ta lại ở nhà mày?

Hết nói nổi rồi! Hết nói nổi rồi! dù nói gì thì lời lẽ của mấy nhỏ này điều có lú cả...huhu T^T”

-Không phải chuyện đó..._Nó vẫn cố tiếp tục giải thích.

-tao không biết! Nhưng ngày mai mày phải dẫn anh ấy đến! Không phải mày sợ con nhỏ đó đấy chứ_Giọng Thư tỏ vẻ mỉa mai.

-Không phải!_Nó hét lên vẻ quả quyết. Hừ đúng. Sợ gì con nhỏ đó chứ. Nhưng bạn trai thì không...

-Vậy là mày Ok rồi hém! Tụi tao đợi mày ở ngoài biệt thự nhá! Bye!Gửi lời hỏi thăm đến bạn trai mày nhá!_Giọng con nhot Thư nhẹ nhàng như vẫn không để nó giả thích.

-Không..._Nó chưa nói hết câu thì pót tay vì đầu giây bên kia đã nghe tiếng “tít... tít...” kéo dài.

Nó nắm chiếc điện thoại trong tay nhìn Phi trừng trừng. Mắt long lên như toé lửa trước cái vẻ quá đỗi bình tĩnh của cậu bạn.

“anh hát...”_Lại tiếng chuông điện thoại reo vang...

Cái giọng hét lên như hộp xướng của hai cô bạn thân khác của nó sít lên.

-Tao và nhỏ Mi đang trên đường đi mua váy thì nhận được điện thoạicủa nhỏ Thủy Tiên. Nó bảo mày có người yêu rồi và mai sẽ dẫn theo...ôituyệt quá_Giọng nhỏ An Cát lên bay ra khỏi chiếc điện thoại và vang vọng trong không gian đang hết sức nặng nề . kèm theo đó là tiếng hét rấtchi là ngọt mà của nhỏ Mi hào hứng phụ họa.

-..._Típ đó là mấy lời nhẩn nhủ và hỏi han hết sức nhiệt tình củahai đứa chúng nó giống nhỏ Thư. đại loại như : “Không được thua con nhỏđó”...”phải oách lên mới được”...vân vân và vân vân...

Nó cố dãi thích cho hai cô bạn này hiểu nhưng cuối cùng vẫn như nước đổ dầu vịt. vẫn quay về cái câu ban đầu. sau đó cúp máy không thươnggiếc.

-Đợi mày ở trước cổng nhé và anh đẹp trai nữa...haha...

“tít..tít...”

Thế là số kiếp của nó đã được định sẵn. Tại con người đang đứng ở kia...Chết tiệt. đồ quái quỷ đồ tâm thần...huhu...

Như nhớ ra điều gì đó nó cười hì hì như một con ngốc làm cho Phinhìn nó bằng ánh mặt như muốn nói : Ngốc thật đấy”...Nó đáp trả cho Phimột nụ cười ma mãnh. rồi đáp cùn tối:

-Lần này tha cho cậu!_Nó định quay bắt đi thì lại nhận được tin nhắn của nhỏ Thư. Mở ra tay nó run run...

“Lần này không được gọi anh Toàn hay anh long đi đâu. Hai anh ấy đều là những ngwoif mà tụi này biết đến. Và điều là khách mời đặc biệt củahội học sinh đấy nhá...haha ^O^ . iu m nhiều”

AAAAAAAAAAAAAAAAA

Tụi này ruốc cuộc muốn gì đây...Bây giờ phải làm sao._Nó ngồi xuốnglấy đầu lắc lắc. huhu ông trời lơ trên đũa một đứa trẻ vô tội vậy sao.

-Cậu. Tại cậu..._Nó ngẩng mặt lên, trông mắt có lửa. Lao người vềphía cậu bạn đang ngồi ở ghế xem chương trình tivi rất tự nhiên. Khoémôi cậu ta nở nụ cười rảnh mánh như đã đoán trước được điều gì. T^T Tạicậu hại cả. huhu

Nó ra sức đánh mạnh vào cậu bạn đang ngồi trên ghế đến nổi cả cậu và nó đều đổ ập người xuống sàn nhà.

Ồ! Nhưng ngã sao mềm dữ vậy, lại còn ầm ầm. Cái mùi Oải Hương và sữa tắm quen thuộc phả vào mũi nó, dễ chịu, xua đi cả cơn tức vừa bọcp phát..Có cái gì đó đập rất nhanh...

-haha..._Tiếng cười khúc khích của Phi làm nó mở to đôi mắt. Nó đang nằm trên người cậu. Hèn gì không thấy đau gì cả.

Mặt nó đỏ hết cả lên. Bật nhanh ra khỏi người cậu. Rồi đưa tay đánh mạnh vào ngực cậu bạn vừa nhòm người ngồi dậy vừa cười.

-Còn cười được ak!_Nó hất giọng lên khinh khỉnh kèm tức giận.

-Vậy tớ khóc nhé!_Phi không cười nữa. Nhìn nó hỏi về mặt nghiêm túc, nhưng ánh mắt toát lên vẻ trêu chọc.

-Cậu...

Nó tức giận đứng bật dậy. Dù gì tức giận cậu ấy lúc này cũng không phải là cách hay. Haix phải tự nghĩ cách thôi. Sô mình đen đủi quá.

Tay nó bị bàn tay lạnh lạnh của Phi nắm chặt lại. Dặt một cái mạnh đến nỗi nó lảng choáng đổ ập vào người Phi. Hơi bất ngờ!...Nhưng...cái mùi Quyển rũ đó lại đánh vào mũi nó ...Nó cảm thấy choáng váng. Tim đập nhanh. Đưa tay đẩy mình ra khỏi người Phi nó tức giận hét lên.

-Cậu làm gì vậy hả?

-Tớ sẽ tự nguyện làm bạn trai của cậu một buổi tối hehe...

-không cần!_nhìn cái mặt đáng ghét.

-Thế ngày mai đi một mình được không đó!_Giọng Phi vẻ chế diễu. Cậu ta thật quá đáng biết rồi còn hỏi. “Chóang”

-Cậu! Tại cậu hết đây!_Nó đã tự với lòng là phải tìm đôi sách cứ không được nổi giận mà con người này hết lần này đến lần khác vẫn không cho nó yên ổn.

-thì bây giờ tớ chuộc lỗi. Vì mấy hôm nay chán quá. Không lẽ ngày mai cậu đi mà để tớ ở nhà. Hay tớ bắt cậu ở nhà để cậu không được gặp mặt bạn cũ và...còn mang tiếng sợ cái con nhỏ hơn cậu mọi mặt đốn nữa._Giọng nói của phi vừa cậu khảnh vừa chế diễu.

-...

-Vậy đi thôi! _Nó chưa nói gì đã bị cậu bạn lôi tuột đứng dậy rồi đi nhanh ra ngoài cổng.

-Cậu định đi đâu vậy???_Nó cổ hét lên rồi đưa tay gỡ tay Phi ra.

-Thế cậu định mặc áo pull quần jean đi tiệc à. Nếu cậu đi một mình thì Ok_Phi cười mỉm nhìn một lượt khắp người nó. Xong lại nói tiếp:-Còn đi với tớ thì thôi đi.

Cậu không nói thêm gì mở cửa xe rồi hất nó vào bên trong. nổ máy và “Chúng ta lên đường nào”

13. Chương 13 : Nụ Hôn Dịu Dàng (trong Mơ)

“OAO” Mắt nó chữ O miệng chữ A nhìn cái biển tên của cái quán mà Phi dẫn nó đến. Phải nói là cực đỉnh. Tám bản màu đen, treo lên cao sang trọng với ánh đèn lấp lánh vàng và...qua lớp của kính trong suốt có thấu vào bên trong gian phòng cực kì cực kì lộng lẫy thì nó định dạng được đây là một shop thời trang có cái tên quá đổi lịch sự:Queen.

-Cậu..._Môi nó lắp bắp, đưa mắt nhìn vào trong shop rồi nhìn cậu bạn đang đứng khoanh tay trước ngực vẻ xem xét gì đó.

Phi không để nó nói hết. Lôi tuột nó bước đi, cậu đẩy chiếc cửa kính sang trọng mà không để ý đến sự kháng cự của nó.T^T

-Xin chào quý khách!_Giọng ngọt ngào của một chị nhân viên bước từ quầy thu ngân đi về phía nó và Phi rồi mỉm cười tươi rói.

Nó biết bước vào những quán như vậy thì phải biết phép lịch sự chứ không thể tung tung cứ bỏ nháo lên như mấy cô trong phim tình cảm hàn quốc được. Nhiều lúc nó thấy cảnh đó trong phim nào thì nó lại lẩm bầm**** rửa...Nhưng bây giờ khi đã đứng vào trong trường hợp đó thì quả đúng là phải nhảy dựng lên thật. Một là: Nó đâu có dư dả tiền để vào mấy quán này. Hai là những bộ váy trong này quá quá đẹp (dù gì cùng là con gái với nhau mà...thông cảm hém). Ba là bộ nào bộ nấy giá lên trời ấy...T^T vừa ngắm nghía cái “bản giá” nó lại cảm thấy da gà bắt đầu nổi hết cả lên.

Nó quay sang véo vào tay cậu bạn đang chọn chọn mấy bộ váy bên cạnh. Ôi trời! đàn ông con trai gì mà đi chọn váy cho phụ nữ bao giờ. Nó nhìn cậu bạn bằng ánh mắt kì lạ khi cậu ấy cố tỏ ra bình tĩnh trước cái véo của nó, và quay mặt sát vào tai nó nói nhỏ.

-Chuyện gì!_Nhỏ nhưng giọng cậu ấy vẫn gắt lên bực tức. Chắc là muốn dữ thể diện đây haha...(=>Thật ra không phải giữ thể diện cho Phi mà giữ thể diện cho cái con nhỏ cứ trở mặt lên cầm xem cái bản giá hết cái này đến cái khác. Ruốc cuộc đi mua trang phục hay mua bản giá cả vậy trời) ><>

Nó kéo tai Phi thấp xuống chút nữa rồi đáp giọng cố tỏ ra nhỏ nhẹ. Nó để ý từ lúc bước vào đây mấy cô gái trẻ từ khách hàng hay nhân viên trong shop và nhất là cái cô đang đứng bên cạnh Phi nhìn nó trầm trầm có tia lửa. Nó đưa mắt bắt gặp ánh mắt ghen ghét của cô nhân viên thì bantặng miễn phí cho cô ta một nụ cười mê hồn rồi nói nhỏ vào tai Phi:

-Đây làm gì?_Nó cố nói nhỏ nhưng rành rọt từng chữ. Trên môi cố nặng nụ cười.

-Thì mua quần áo!_Phi nhìn nó với ánh mắt như thể nó là sinh vật lạ từ hành tinh nào rơi xuống. Sau cậu quay đầu tiếp tục chọn chọn lựa lựa trong đám bày sắc màu đó.

-Nhưng...Tớ không có tiền_Nó lại kéo tai Phi xuống nhẹ nhàng rồi lại nói nhỏ. Cái kéo tai lần này làm cho nó cảm thấy sát khí xung quanh nó càng dày đặc hơn.

-Tớ trả nợ mà!_Phi mím môi che dấu nụ cười rồi ra vẻ bình tĩnh nói vào tai nó.

-Nhưng!_Nó ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu. Dù gì cũng không thể được. Với lại chuyện này lại liên quan đến tiền bạc đây.

-Ngốc!_Phi cố tránh ánh mắt của nó đưa tay cốc vào đầu nó một cái rồi nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng lại nói tiếp, cố to hơn:

-Anh nói thì em phải nghe chứ! Không biết nghe lời gì cả.

Nó bắt ngờ vì cái cốc đầu củ Phi còn câu nói của cậu. Không những nó mà mấy cô gái đang rìn mò xung quanh cũng đưa mắt hướng về phía nó. Không khí càng trở nên đầy sát khí.

-Sao lại cốc tớ!_Nó đưa tay lên xoa xoa lấy chỗ bị Phi cốc lúc nãy. Nhìn cậu trừng trừng tức giận.

-Vì em bú đờn bình quá!_Phi lại có lạnh lùng nhìn nó rồi rướm cao âm điệu của mình lên.

Nó cảm thấy ánh mắt của mọi người trong shop như bắn vào nó. Khó chịu. Cái cậu đáng ghét này. Đang muốn làm gì đây...T^T!!

-Cậu..._đang định nói thì bàn tay to có mùi sữa tắm quen thuộc của Phi đã túm chặt lấy rồi kéo nó đi về phía phòng thử đồ. Trên tay kia cậu cầm một chiếc váy màu trắng. Lôi đi nhanh quá, nhìn chiếc váy không rõ nên không thể nói cho các bạn biết được.

Còn cái cô nhân viên đi đằng sau cố tỏ ra mỉm cười trên tay là hai ba bộ váy màu sắc khác nhau. Y^Y

-Làm gì vậy?_Khi đã đứng thẳng bằng lại một chỗ cố định nó mới đưa mắt sang nhìn Phi vẻ tức giận.

-Đứng trước phòng thử đồ không thử đồ thì làm gì?_Giọng Phi lạnh băng nói với nó.

Nó cảm thấy mấy cô gái xung quanh sau đó nhìn nó vẻ chế diễu. Thật là..tức..tức..quá...quá.....aaaaaaaaaaaaa!!! ~O~!!

Phi nhét vào tay nó chiếc đầm cậu cầm tay bên kia này giờ va cú đầu nói với nó khi nhận ra nó đang tức giận cực độ nhưng vẫn cố kìm nén.

Phi cười hihi đang ghét:

-Dồn chút!

Đúng là đồ thằng con trai đáng ghét. Dồn gì mà dồn chứ. Bây giờ nó như con rối cho cậu ta đặc giầy ý! Chết tiệt. Đồ Quái quỷ.

Nó ngược lên nhìn phi vẻ muốn nói: “Cứ đợi đấy rồi biết”

Phi như hiểu được ánh mắt của nó đưa tay đẩy đẩy sau lưng nó vào phòng thay đồ vừa nói:

-Biết rồi! Về nhà rồi cho cậu làm gì cũng được._Giọng Phi càng to lên khi nói càng về sau.

Bây giờ thì xem như nó đang chìm nhím trong ánh mắt của cái đám mệtrai giàu sang kia. Cậu ta có biết nói vậy dễ gây hiểu lầm không nhỉ.Hay lại cố ý chơi sỏ mình đây. Nó ném cho Phi cái nhìn tức giận rồi bước vào phòng thay đồ.

Nó tức giận bước ra từ phòng thử. Trên người nó bây giờ đang là mộtchiếc váy không thể ngắn hơn được nữa. Nó có bao giờ mặc vậy đâu. Bâygiờ tự đứng cái cậu chàng ngốc nghếch này lại lôi đầu ra một chiếc váy“không thể ngắn hơn” được nữa.

Nó đưa tay kéo keo chân váy ren xuống. Cầu mong nó có thể che lại cái đầu gối đang lộ cả ra của nó. Mặc dù chân nó trắng thật nhưng khôngthể ăn mặc không thoải mái như vậy được.

Ngước mặt lên nhìn cậu bạn đang đứng ngai giờ ở trước mặt nó màkhông lên tiếng. Cậu đang đứng sững nhìn nó với ánh mắt kì lạ. Một lúc sau cậu mới mỉm cười ma mãnh nhìn nó, nụ cười muôn thừa và phán cho nó một câu ngon ơ!

-Ok!_Phi đến trước mặt nó, rất gần. Tay cậu chạm nhẹ vào bờ vai trần của nó. Tay cậu Hơi lạnh nên làm nó cảm thấy lạnh theo. Cậu xoay người nó đối mặt với chiếc gương lớn bên cạnh.

Cái cô gái xinh đẹp trong gương là nó sao... “Ồ! Không thể tinhđược. Mình lại có vẻ đẹp tiềm ẩn đây” hahahaha. >0<. trên=“” người nó,=“” chiếc=“” váy=“” nó=“” nói=“” không=“” thoải=“” mái,=“” hay=“” “ngắn=“” không=“” thể=“” ngắn=“” hơn=“” lại là=“” một=“” chiếc=“” váy=“” vô=“” cùng=“” thanh=“” lịch=“” và=“” trẻ=“” trung.=“” có=“” cảm=“” giác mcj=“” nó=“” và ngắn=“” cũn=“” nhưng=“” khi=“” nhìn=“” vào=“” trong=“” gương=“” lại=“” không=“” thấy=“” như=“” vậy,=“” nó=“” làm cho=“” đôi=“” chân=“” trắng=“” ngắn=“” và=“” ài=“” của=“” nó=“” bây=“” giờ=“” càng=“” quyến=“” rũ=“” hơn.=“” chiếc váy=“” ông=“” không=“” giây=“” làm=“” lộ=“” bờ=“” vai=“” thon,=“” trắng=“” mịn=“” màn=“” của=“” nó.=“” chiếc=“” cổ trắng=“” ngắn=“” và=“” còn=“” nhiều=“” thứ=“” khác=“” mà=“” cả=“” bản=“” thân=“” nó=“” cũng=“” không=“”>

Nhưng nói gì thì nói chiếc váy trên người nó rất hoàn mỹ, lại nhã nhặn. Chiếc áo đa phần là màu trắng sữa mà nó yêu thích, phần ngực trên có khoét ở giữa nhưng không sâu lắm thể hiện sự trẻ trung và năng động.Lộ rõ phần trên làn da trắng mịn khi phần ngực được đính các hạt đá màu đen rất bắt mắt. Chiếc váy được chíp eo nơi phần ngực nên phần chân váy xoè ra. Xếp thành nhiều tầng vải voan rồi sau đó là một lớp vải ren mềm mại uyển chuyển gấu thành từng đoạn sóng một bên trên có đính vô số các hạt đá đen như phần ngực nhưng được sắp xếp không theo trật tự mà mỗi chỗ một hạt nhỏ. Chiếc váy kéo dài chỉ vọn vẹn đến ngang đầu gối nhưng trong cực kì dễ thương giống búp bê vậy. Và chủ yếu nó có kèm theo chiếc nơ xinh xắn thắt một bên phần eo màu đen hình như được làm bằng lụa.:))

-Thế nào!_Phi nhìn nó trong gương, nụ cười ma mãnh chắc thắng rồi nói.

-Tạm ổn_haix đúng là nói dối bản thân thật rất rất đau lòng như vì cái anh chàng đang đứng sau lưng nó cười đắc ý nên thôi vậy.<(t^t)>

-Vậy là được rồi!_Phi lại tiếp tục cười ma mãnh roo đẩy nó lại vào phòng thay đồ. Sau cậu nói tiếp:-Vây bộ này là Ok rồi!

Nó không biết cậu ta định làm gì quay người đi tới quầy thu ngân nói nhỏ gì đó với cô gái đang đứng đở mặt ở quầy chính. Con mầy cô gái khác lại thể hiện sự ghen tị nơi ánh mắt .

Haix...Bây giờ nó chỉ muốn nằm lăn ra giữa sàn nhà mà ngủ cho đã đời thôi.

Vừa mở cửa nó đã chạy áo vào trong phòng khách và bật Ti vi lên xem tập phim được chiếu vào giờ đặt biệt mà nó thích nhất. Bây giờ chương trình tivi vẫn phát mục quảng cáo.

“Đi tắm cái đã” nó vừa nghĩ vừa nhảy hí ha hí hửng vào trong nhà tắm. tắm gội sạch sẽ xong nó thay ngay bộ đồ pít mát mẽ màu xanh da trời. Bước ra khỏi phòng tắm, như nhớ ra điều gì đó. Nó lại chạy áo vào phòng lôi ra chiếc chăn và hai chiếc gối ôm lớn... Vừa đi nó vừa ngẫm nghĩ “Ủa mà sao lại là hai chiếc gối ôm nhỉ”. Xong thấy thừa nhưng quay vào thì mệt nên nó lại trở ra.

Vừa đi đến phòng khách nó đã thấy cái dáng cao gầy ngồi sừng sững ở trên chiếc ghế mắt chằm chú nhìn vào màn hình tivi như không để ý có người đến.

Nó đặt hai chiếc gối ôm xuống đất rồi ném luôn cả chiếc chăn to ềnh xuống. “Nặng chết được” Nó tự nhủ rồi lại ngồi bịch xuống đất. Keo chân lên quần ngang vai rồi nhìn chăm chú vào màn hình tivi đang phát bộ phim hành động của mĩ “Vượt ngục” cực cực hay... haix không cần nói chắc các bạn cũng biết... hihi >

Tự dưng có cái gì đó ngồi xuống bên cạnh nó, kéo chiếc gối ôm đang nằm chổng chơ một phía. Nó quay người nhìn cậu bạn bên cạnh. Thì cái này cũng quen rồi... nhưng nhớ lại “Tội lỗi” tối hôm đó nó lại hoảng cả lên. Để tránh áp cho cái sự rối rắm của mình nó vội nhìn Phi rồi cất tiếng nói:

-Cảm ơn cậu nhe!

-Hử?... Phi đang chăm chú xem trên màn hình nghe nó lí nhí nói gì đó thì quay sang hỏi. Hình như cậu không nghe thấy gì cả. Cũng tốt. Lỗi này do cậu ấy gây ra mà.

-Không có gì. Xem phim đi. Nó chỉ lên màn hình tivi rồi cười ngốc nghếch.

-... Phi nhìn nó với ánh mắt kì lạ song quay đầu tiếp tục với bộ phim.

-Nè! Đắp đi chứ! Nó kéo phần chăn còn thừa về phía cậu bạn đang run lấy bầy bên cạnh.

-Được không? Phi nhìn nó vẻ dò hỏi. Hừ cậu làm như nó là ác ma không bằng ý.

-Chẳng nhẽ sợ tớ làm gì cậu à! Nó chu chu môi lên nhìn cậu bạn.

-Có thể! Phi lại nở nụ cười ma mẫn.

-Thế thì thôi vậy! Nó tức giận quay đi. Nhưng bàn tay của cậu đã đưa qua kéo một phần chăn và siết sát vào người nó. Cái mùi Quỳn rũ lại sộc thẳng vào mũi nó, đâm vào các giác quan cảm xúc.

-không! Làn này lạnh thật! hihi Phi quay sang nhìn nó cười cười rồi lại tiếp tục xem phim.

Không lâu sau Phi quay đầu sang nhìn nó vẻ dò hỏi:

-Này! Mà con nhỏ mà cậu ghét nhất là như thế nào?

-Hỏi làm gì! Nó dường như sắp gất lên khi nghe Phi nhắc đến cái con nhot chết bầm đó.

-Thì sắp vào chiến trường rồi. Cũng phải biết quân địch sao chứ? Cũng có lí.

-Ừm! Chuyện kể ra dài lắm... Nhưng cũng không cần biết!

-Trời ơi! Lỡ ngày mai cô ta chơi với cậu mà tớ không biết chuyện rồi lại đứng im re nhìn “Người yêu” của mình chịu trận mà không nói được lời nào à!

-Cũng đúng! chuyện xảy ra khi tớ vào học Sơ Trung năm nhất.

“Nói chung là tớ rất rất giỏi luôn ý! Cái gì cũng suất sắc cả đấy!...” Nó kể kể và kể... kể về những trò chơi khăm mà con nhỏ xấu xa đó chơi nó... đến cái biệt danh mà chúng nó đặt cho con nhỏ... Rồi đến cái ngày mà nó bị đuổi ra khỏi đội kịch không thương tiếc ở năm cuối. Kết tất cả... Kể bằng những sự phẫn nộ bị kìm nén, lòng tự trọng khi không thể giả thích lời nào khi bị buộc tội, và những trò chơi khăm có chủ ý của con nhỏ “Hắc Ngọc tiểu thư”... vân vân và vân vân... (= > Bên trên là chứng minh cho sự giả dối của con nhỏ xấu xa. Vì vậy không kết nhiều nữa. Ở chap 12 ý)

Nó kể rồi không biết chìm vào giấc mơ nào đó. Chàng hoàn tử giấu mặt lại hôn nó, dịu dàng nó đáp lại và rồi cả thân hình nó được nhấc bổng lên cao, có bàn tay ấm áp xoa vào vành trán của nó và tiếng nói như gió thoảng phả qua má nó mang theo mùi oải hương quen thuộc.

-Ngốc. _Rồi nó được đặt xuống nơi thân quen, cảm giác trong giấc mơ rất thật. Nó vậy chứ đã hai lần rồi đấy. hêhê...dù gì nó cũng là con gái..nên mơ mộng cũng là chuyện thường

Ruộc cuộc trong giấc mơ của nó hoàng tử của nó là ai vậy nhỉ...khakhaha

14. Chương 14 : Bạn Trai Của Phương Di...tot

Chiếc xe từ từ dừng lại trước cánh cổng to lớn đông nghẹt người của một Biệt thự lộng lẫy, đèn lấp lánh bảo trùm cả căn biệt thự như một khối sáng lấp lánh giữa khoảng đất hướng ra biển cả đen xixia...Mọi vật xung quanh đều phát sáng rực rỡ...giống cung điện trong các câu chuyện cổ tích như điều này lại làm nó càng thấy nặng nề hơn.

Nó cố hít một hơi dài để lấy dũng khí bước xuống xe. Bên cạnh cậu bạn đáng ghét đang bình thản huýt gió rồi không để nó kịp làm gì đã đẩy cửa bước ra ngoài.

Thấy cậu bạn đã đặt chân xuống đất nó mới giật mình níu tay cậu lại lôi tuột vào lại trong xe rồi nhìn cậu bạn đang có phần tức giận nói:

-Thôi! Hay về đi!

-Về hả? _Phi trố mắt lên nhìn nó. Vẽ như tai mình đang nghe nhầm.

-Ừm! _Nó bằng cái giọng lưỡng lự đáp lại cậu bạn.

Phi nhìn nó một hồi rồi khoé môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ, kèm sự chế diễu.

-Cậu sợ gặp con nhỏ đó! _Phi lại đưa đôi mắt chất chứa nhìn nó. Trong đáy mắt cậu nó cảm thấy như tâm gan mình lộ rõ.

-...

-Thôi vậy! Thì về..._Phi lật người sang đưa chiếc chìa khoá vào lại ổ khoá.

Ôi! Thế là thoát được rồi haha. _Nó thở ra một cách nhẹ nhàng như đã trút bỏ được phần 0,0001 nỗi lo lắng.

-Nhưng mà này! Cậu không cảm thấy thế này quá mất mặt hay sao. Càng thể hiện cậu sợ cô ta hơn đấy. _Phi lại quay đầu sang nhìn nó. Khoé môi lộ ra nụ cười ma mãnh.

Đánh trúng rồi, trúng vào nỗi đau của nó. Chắc chắn nếu bây giờ mà về thì nó không còn mặt mũi nào nhìn lũ bạn nữa. Và cái sự thật “Nó sợ Hắc Ngọc tiểu yêu” được khẳng định...Không...Không...con nhỏ đó có gì mà để nó sợ chứ. Không sợ không được sợ. Và tất nhiên nó chưa bao giờ sợ cô ta. Haha

-Tớ nói tớ không sợ! _Nó gắt lên nhìn cậu bạn đáng ghét.

-Hehe...Thế là cậu tự nhận rồi đấy! Nói không sợ mà không dám vào là sao. _Phi lại nhếch môi lên chế diễu.

-Đi! _Nó dùng hết sức mình hét lên rồi vội mở tung cánh cửa xe và...Nó không để ý cậu bạn bên cạnh mình đang cười đắc thắng.

WOa ...Không biết động lực nào giúp nó bước ra bên ngoài không gian sáng rực này. Có rất nhiều ánh mắt đang nhìn nó lộ vẻ vừa bất ngờ vừa ngưỡng mộ. Nhưng sao lúc này cái sức mạnh kéo nó ra xe hình như không còn nữa bây giờ nó chỉ muốn chui lại vào trong xe và về nhà...Nhưng hình như mọi ánh mắt chú ý tới nó lúc đầu nay càng nhiều hơn...nhiều và nhiều đến nỗi hai má nó đỏ cả lên, chân như muốn khụy xuống đất.

Bây giờ quay đầu thì đã muộn rồi. Hai tay nó bám chặt vào tấm ren của chiếc váy trên người cố lấy lại bình tĩnh.

Đưa mắt nhìn xung quanh toàn người là người. họ tạo thành nhóm có khi chỉ đi một mình như xem ra ai cũng ăn mặc hết sức lộng lẫy.(Dù gì buổi tiệc cũng tổ chức ở đây mà)

Haix...Xuống sông rồi thì phải đi qua thôi. T^T

-Đi nào em yêu!_Giọng nói của Phi cất lên cao vút nhẹ nhàng vào không gian. Bàn tay to dài của cậu đặt lên vai nó dịu dàng có chút ấm áp, hơn siết chặt một chút làm nó ngẩng lên đưa mắt nhìn cậu bạn đang đứng sau lưng mình khi nào.

Ánh mắt của cậu rất sáng, rất đẹp, neho neho lại cong cong như mọng ngày như không cảm thấy gian gian mà thay vào đó là vẻ Quyến rũ chết người. Khoé môi đẹp nhếch cao lên như muốn bảo. “Có tớ đây”_Mọi cử chỉ của cậu đều làm nó yên tâm hơn rất nhiều.

Phi nhìn sâu vào đôi mắt to tròn đen láy của nó rồi cúi đầu xuống tai nó. Cái hơi thở quyến rũ lại phả vào tai nó. Haix thật ra thì cậu ấy dùng loại kem đánh răng gì vậy nhỉ.

-Cứ làm theo tớ nhé. Gọi “Anh yêu” đi nào.

Nó ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao của Phi rồi cất tiếng gọi lí nhí. Hai má đỏ ửng lên.

-Anh yêu?_Giọng chỉ một mình nó và Phi nghe thấy.

Phi đưa mắt trừng trừng nhìn nó trên căn vào môi dưới như nhắc nhở. Xong cậu đưa tay vuốt nhẹ vào má nó tạo thành hình trăng khuyết làm cho hai má nó càng đỏ lên nhưng mà cảm thấy trong tim có cái gì đó mà nó không định dạng được. Rồi cậu nhẹ nhàng nhắc nhở.

-To lên. Phải nói là “Vâng anh yêu!”. Cười lên nữa nhé.

Theo lời cậu thì nó phải cô nặn ra một nụ cười thật tươi... Nhưng trong tình huống này làm sao mà cười được đây thật là.

-Cậu có muốn trả thù cô ta lần này không!_Lời nói Phi như đâm vào lòng tự trọng của nó một nhát chắc chắn.

Đúng nó phải cười. Cười vì lúc này nó có một chàng người yêu “dorm”ma mãnh và hạnh phúc trước mắt khi nó có thể cho con nhỏ kia một vố đau.

-Vâng anh yêu!_Nó cổ rướm môi lên tạo thành hình nguyệt đẹp rồi nở nụ cười mà trong lòng nó đáng rất vui sướng haha...Hắc Ngọc tiểu quý. Tắt đi đây.

Nó không biết mọi hành động của nó và Phi lúc này làm ọi người xung quanh đó nhất là mấy cô gái phải trở mắt lên nhìn.(Nổi tiếng quá rồi)

Và nó đâu có biết nụ cười của nó đã đâm xuyên vào lòng hai chàng trai với nhiều tâm trạng khác nhau.

-Nè! Thân thiết như vậy khiến mọi người ghen tị đấy!_Giọng của nhỏ Thư cất lên, kèm theo nụ cười mỉm.

Nó giật mình bất giác đưa mắt nhìn qua lỗ hổng nơi tay Phi. Thấy con nhỏ Thư đang nở nụ cười khanh khách và phía sau là cả ba vị đại cô nương và người yêu của họ.

Phi cũng quay đầu nhìn lại phía sau lưng mình. Nó chưa kịp lên tiếng gì đã bị mấy tiếng ồ lên làm cho lúng cả màng nhĩ.

-Woa...Woa...Các cậu thấy tớ nói đúng không! Anh ấy rất đẹp trai_Giọng của nhỏ Thủy Tiên cất lên trong những tràng bất ngờ kinh ngạc. Nhỏ Nhảy từng từng khiến anh chàng người yêu tên Nguyên bên cạnh cũng phải nhăn mặt.(đáng thương cho anh ấy quá. Sao lại chịu nổi con nhỏ này nhỉ)

-Di! Mày tài thật đó..._Giọng nhỏ Mi lại cất lên có vẻ suýt xoa còn bên cạnh cậu ta anh người yêu tên gì đó mà nó không thể nhớ ra nổi mỉm cười nhìn người yêu mình.

-Thế mà tao tưởng nhỏ Tiên nói dối..._An An nhìn nó xong lại nhìn Phi. Cong cậu người yêu tên Phong lại nhìn nó cười cười.

Thật là đời mấy người này bình tĩnh lại chắc đến sáng quá.

-Tụi mày làm gì mà ghê vậy._T^T Thật ra không chỉ có mấy nhỏ này ghê mà nó chú ý tất thấy đám con gái đứng xung quanh đó đều nhảy cẫng lên khi Phi quay mặt về phía cổng nơi có ánh sáng chiếu rọi rõ nhất.

-Thì tại mày thân thiết quá mà!_Giọng Thủy Tiên từng tưng lại cất lên làm tràn cười của mấy cô nương lại nổ ra.

Thân thiết cái nỗi gì chứ! đồ khùng...Nó đưa mắt nhìn Phi rồi lại nhìn xem nó làm gì mà tụi này nói thân thiết.

OH MY GOD...Thân thiết không thể thân thiết hơn được nữa. huhu 0^0

Lưng nó đang ép vào lớp kính xe phía sau và Phi thì đang đứng đối diện với nó. Một tay còn đặt dựa vào lớp kính. Đổ cả người về phía nó.

Nó ngược mắt lên nhìn cậu bạn. Đôi mắt cong cong hình bán nguyệtmuôn thừa, khoé môi nhếch lên nở nụ cười tinh quái với nó. “Cậu cố ý...”_Trong đầu nó cố hết lên...

Tức chết đi được. Hai má nó đỏ lựng cả lên. Đưa tay véo thật mạnhvào cánh tay Phi. Rồi nói nhỏ từng chữ. Cũng tùy trường hợp chứ.

-Cậu cố ý!

Phi không để ý đến cái véo đau của nó. Cậu xem đó như là cái tráchvê của bạn gái vậy. Thiết tình. Xong cậu cúi đầu xuống nhìn sát nó cười cười rồi đưa tay lên cốc đầu nó một cái.

-Ngốc!

“ôi! trời ơi! Tại sao lại là cái từ này chứ...”_Tức giận.

Phi kéo nó đến gần hơn với mấy đứa bạn. Lúc này sao mọi người lại không giảm bớt mà còn gia tăng nữa là sao hả trời.

-Chào các bạn! Mình là người yêu của Di! Tên Hoàng Phi. Rất vui được gặp các bạn.

Phi nở nụ cười nhìn những người bạ của nó. Nhất là bốn con nhỏ đangmở to mắt hai má đỏ ửng. Miệng há hốc ra nhìn Phi...Nói thật thì lộ racái về “Đần độn”

Xong lại hồ hởi lên tiếng, nở nụ cười tươi roi rói của mấy cô nàng.

-Vâng! Rất vui được biết anh!_Nhỏ nào cũng lắp như vậy xong lại đưa tay lôi tuột nó ra khỏi tay Phi rồi nói:

-Cho bọn em mượn cô ấy chút nhé!_Da ơi! Làm về lịch sự gì chứ.

-Được!_Nó xong Phi quay sang chào hỏi các anh người yêu của bốn nhỏ bạn thân nó.

Còn nó thì...

-Ê! Mày kiếm đâu ra chàng Ht này vậy!_Hoàng tử gì vậy trời

-Mày nói lung tung_Nó đập vào tay An An. Con nhỏ này khinh thường nó thế à!

-Thế anh ấy bao nhiêu tuổi?_Giọng the thé của nhỏ Mi lại cất lên.

-Bằng tuổi!_Nó bình thân trả lời.

-Bằng tuổi á!_Bốn cái miệng cùng đồng thanh hét lên gây sự chú ý của những ngwoif chưa chịu vào nhập hội.

-Tụi mày làm gì vậy hả!_Nó rít lên.

-Thế con xe đó là sao! Không phải mượn của ai đấy chứ_Nhỏ Thủy Tiên lại hạ giọng rồi chỉ tay về con xe thể thao màu xanh biển của Phi.

-Của cậu ấy!_Lại tiếp tục trả lời bình thân

-Cái gì? Học sinh c3 đấy mày à!_nhỏ Thư lên tiếng trong khi từ đó tới giờ chỉ lặng lặng chăm chú nghe nói.

-Ừm!

-Giàu vậy hả?

-Ừm!_Bình thân. “giàu” nếu không phải nói là “tỉ phú” vì theo nó biết thì tập đoàn của nhà Phi ở bên Anh rất lớn. Bố cậu ấy lên báo kinh tế suốt. Nhưng nếu nói ra chắc chắn ở đây sẽ dậy làn sóng “Người” ngay lập tức.

-Mày vớ được vàng rồi con ơi! Lại vừa cực cực đẹp trai nữa chứ._Thuỷ Tiên hồ hởi nói nhanh với nó.

-Vớ được vàng gì...con nhỏ vô duyên_nó gắt lên đập mạnh vào vai con bạn.

-Thế cái váy này ở đâu ra. Mày chọn à! Có mắt thắm mỹ đấy!_An An lại lên tiếng đưa mắt ngắm nghía bộ váy trên người nó.

-Không! Cái này là cậu ấy chọn._Nó cười cười đưa mắt nhìn bốn cô bạn thân đang trở mặt khi nó trả lời xong.

-Cậu ấy chọn á!_Mi lại rí lên.

-Ừm...

-Mèn ơi! Mày có phải là Trần Phương Di bạn tụi này một năm trước không vậy._Thư lên tiếng.

-Sao?_Hử! không hiểu.

-Hôm nay mày lộng lẫy quá đấy...còn anh người yêu thì cực đỉnh._AnAn đưa đôi mắt cười cười lém lỉnh nhìn nó rồi cả bốn đứa cùng phá lên cười một lúc.

-Quen nhau mấy tháng rồi!_Thư lên tiếng.

Quen nhau hả! Trả lời sao đây nhỉ...Hừm, hay tính luôn cả lúc nhỏ nhỉ. Đúng rồi, lúc 8 tuổi bây giờ là 18 tuổi vậy...

-10 năm.

-10 á!_Bốn cái miệng lại đồng thanh hét lên.

-Chính xác là vậy!_Nó ngắm nghĩ rồi gật đầu.

-Tụi mày yêu nhau từ lúc 8 tuổi á?_Cái giọng Thuỷ tiên lại hét lên.

-Hử yêu nhau gì..._Nó hỏi ngốc nghếch.

-Tụi mày bắt đầu yêu nhau từ lúc nào ý!_Giọng nhỏ An An lại cất lên.

-Hử cái đó...từ..._Ôi trời phait trả lời sao đây.

-Từ hai năm nay rồi_Giọng phi xen ngang, bàn tay cậu đặt nhẹ lên vai nó. cậu đứng sau lưng nó từ lúc nào. Nó quay đầu bắt gặp nụ cười của Phi.

-Thế là mày giấu tụi tao à!_Thuỷ Tiên trừng mắt nhìn nó.

-Xin lỗi! Nhưng chắc tại cô ấy ngại có một chàng giống như tôi chăng!

Lời nói của Phi làm những người bạn của nó phải bật cười.

-Thôi vào rồi! Đến giờ rồi đấy__Anh Nguyên đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay rồi nhắc nhở khéo léo. Anh đưa tay nắm lấy tay cô người yêu bé nhỏ.

Họ tổng cộng có tám người bốn trai và bốn gái nối tiếp nhau bước vào cổng. Đám người đứng trước cổng bây giờ tắt ra thành một hàng dài với những tiếng ồn xôn xao...

Phi đưa tay nắm lấy tay nó đặt vòng qua tay mình thật chặt rồi nhìn nó mỉm cười và nói : “Đi nào”

Tất nhiên phải đi rồi. Vào trong đó nó mới có thể trả đũa cái con nhỏ Hắc Ngọc tiểu thư kia chứ. hô hô

15. Chương 15 : Người Bạn Trai Thế Thân Hoàn Mỹ

Chương 15: Người bạn trai thế thân hoàn mỹ

Trong khoảng sân có bể bơi lớn của căn biệt thự Bích Hợp nằm sát bờ biển rực rỡ và trắng lệt.

Cả một khoảng sân sáng rực huyền ảo và âm ỉ bỗng chìm vào im lặng, như có thể đếm được tiếng của từng con mũi bay qua.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, mở to đôi mắt nhìn ra cửa ravao. Những người nói chuyện thì quên cả nói chuyện, đứng ngẩn người ramiêng há hốc, bộ dạng cực kì kinh ngạc. Những người đang ăn thì quên cả bỏ thức ăn vào mồm, đôi đũa rơi bộp xuống mặt bàn lúc nào không hay. Còn những người đang đi lại, làm việc, thậm chí có người còn ngủ gật bên cạnh chậu hoa cảnh, vào khoảnh khắc ấy, đều dừng lại mọi hoạt động của mình, cứ như thể bị điểm trúng vào huyết nào đó trên người vậy...

Ở lối bước vào khoảng sân tổ chức buổi tiệc cùng một lúc bước vào là năm cặp trai gái đẹp hoàn mỹ và trong đó có cả nó và cậu bạn trai “dỗm” bên cạnh...

Nhưng mọi ánh mắt đều dồn về phía Phi và nó. Tại này lần đầu tiên gặp trai đẹp hay sao mà lại há hốc đến nỗi chảy cả nước dãi như vậy chứ. Nó đưa mắt liếc nhìn tất thấy những người có mặt trong hậu trường.

Mấy nhỏ bạn đang đi phía trước nó cứ tí ta tí tởn mà không để ý đến ánh mắt kì lạ của mọi người xung quanh và bầu không khí lúc này. Như chuyện này là của chỉ mình nó vậy. Nó đang rất căng thẳng... vậy mà mấy con nhỏ đó vẫn có thể khoác tay người yêu cười cười nói nói một cách bình thường như vậy... Bầu không khí càng trở nên im lặng và nặng nề hơn khi Phi quay sang mỉm cười với nó.

Sau một lúc như vậy, hình như bầu không khí ấy chỉ có mình nó cảm nhận được...

“Bộp...Bộp...bộp...”, Những đồ vật trong tay họ, bao gồm cả túi xách, đĩa, cốc...(Nói quá một chút...hồ hô) đều lần lượt rơi xuống đất tạo thành những hợp âm vui nhộn, trong phòng tiệc vang lên tiếng đổ vỡ của đồ vật. Trong những tiếng đổ vỡ hỗn loạn ấy, điều khiến người kinh ngạc nhất chính là, phản ứng của mọi người phần lớn đều là chú ý vào cặp trai gái đang đi phía sau. Nó và Phi...

Rồi lại những tiếng xôn xao đầy phấn khích của cái lũ mê trai đầu đó:

-Woa...

-Đẹp quá...

-Hai người vừa này ở ngoài cổng phải không?_Cố đưa còn cổ hét lên.

-Á! Là hai người họ đấy! đi chiếc thể thao focus màu xanh biển đấy ấy!

-Woa! Anh ấy đẹp trai quá đi..._Giọng nói không có gì là thua cái loa phát thanh của một nhỏ nào đó lại vọng lên.

Đầu đầu quá đấy! nó nhăn mặt, đưa tay lên cổ che tai mình lại tránh những tạp âm không ra gì đó.

Nó đưa mắt lên nhìn Phi, cậu ấy đang cúi đầu nhìn nó như không để ý đến mọi thứ xung quanh. Thượng đế ơi! Thật sự không thể quay lại được rồi.

T^T...

Nó cố nhìn Phi để tìm kiếm ở cậu ta cái gì mà làm cho người khác phải trầm trồ như vậy... Nhưng nói thật có tìm 100 năm..ôi không 1 vạn năm cũng không có cái gì đặc biệt cả. Vẫn khuôn mặt đó, ánh mắt đó, bờ môi đó, sống mũi đó...chỉ khác là hôm nay cậu ấy khoác lên mình chiếc áo sơ mi xanh biển cộng với quần jean màu gì đó mà nó không biết nhưng xem rất vừa mắt. Mà cũng bình thường mà, chẳng qua chỉ thay áo pull với áo sơ mi trong trức hơn một chút...Hừ. :?(Con nhỏ này ngu đến độ đầu đầu)

Vẫn mấy tiếng ồn ào đó phát ra cho tới khi cái giọng nhỏ nhẹ của Phi phủ vào tai nó mang theo hơi thở quen thuộc.

-Cậu sao vậy! Sợ rồi à?_Giọng có chút khiêu khích.

Nó ngược mắt lên nhìn cậu bạn lúc này đang lộ ánh mắt bất hủ gian gian thường ngày. Tức chết mất.

-Ai bảo...

-Vậy tại sao còn níu tở đứng lại đây thế! Không đi tiếp nữa à? _Phi đưa tay lên chỉ bốn đại cô nương bạn thân của tôi đã đi sâu vào nhậptiệc tự lúc nào...và tất nhiên cái vẻ sững sờ của những người trong bữatiệc có vẻ không thay đổi mà còn nhiều thêm...

-Cậu không cảm thấy có gì thay đổi khi chúng ta bước vào à?_Nó ngược đôi mắt ngây thơ tròn to đen láy chớp chớp nhìn Phi.

-Thay đổi! _Phi nghe nó bảo thế xong lại đưa mắt lên nhìn về phía những bàn tiệc và nhếch môi hé nở nụ cười tạo thành đường cong hoàn mỹ.

Nụ cười ban phát bất ngờ của cậu ta làm cho các cô gái lúc nãy đã xôn xao bây giờ còn toát loạn hơn. Nó thấy có nhiều, nhiều trái tim nhỏ xinh xinh hồng hồng ra từ tung như muốn nhập chìm lấy nó...

-Thì sao! _Phi quay đầu lại nhìn nó rồi đưa tay vuốt ve sợi tóc đang phủ xuống trán nó. Bình tĩnh nói.

-Cậu biết rồi à? _Đôi mắt nó càng mở to ra, miệng há hốc. Cứ tưởng tượng có thể nhét cả quả cóc vào miệng nó là được.

-đi thôi nào! Kệ họ! _Phi đưa tay nhìn nó nở nụ cười rồi kéo nhẹ nhàng kéo nó đi tiếp về hướng bàn tiệc có bốn đại cô nương và bạn traicủa họ.

Đi được khoảng chừng năm bước thì sau lưng nó có tiếng gọi thật khẽ:

“Phương Di”

Nó giật thót tim khi đang căng thẳng mà đứa nào lại...Nó đưa mắt trừng trừng quay ra sau...

Không phải chứ.

-Hội... trưởng _Miệng nó lắp bắp. Dù gì thì anh ta cũng là người theo đuổi nó những mấy năm Sơ trung. Là người tặng 999 bông hồng cho nó làm nó không thể tới trường đúng một tuần liền. Và là một người cực kỳ cực kỳ cực kỳ Kinh khủng. T^T

-đúng là Di rồi! Anh không nhận ra..._Trên khuôn mặt trắng trẻo hé nở nụ cười tươi như hoa. Vừa nói xong anh ta đã bắt chắp tất cả mọi ánh mắt đang dò nín thở nhìn nó và Phi nãy giờ của những người ở xung quanh mà dơ hai tay ra lao nhanh về phía nó...

Nó biết anh ấy đang định làm gì...

>”

“á” _Nó ôm lấy đầu vừa phát ra tiếng hét thì cả thân người nó đã đổ về phía một vòng tay hết sức ấm áp và có cái mùi Oải Hương quen thuộc phả phất trên lớp vải áo.

-Anh làm gì vậy hả? _Giọng Phi có chút không vui vang lên.

Nó đang được cậu ôm chặt vào lòng. Phù! Dù gì cũng đỡ hơn là bị cái con ngowif biến thái kia ôm...Nhớ lại nỗi đau năm học sơ trung.

Nó đang bị người con trai có khuôn mặt thân tú trắng trẻo ôm chặt vào lòng không chịu buông.

-Á! Anh làm gì vậy! Buông tôi ra! _Nó cố hét lên. Giản mạnh. Nhưng vô ích.

-Anh không buông! _Người con trai đấy chính là Hội trưởng hội học sinh đấy.

-Anh! Ở đây mà anh có thể làm vậy hả? _Nó cố hét lên, vùn vằng. Học sinh trong trường đã đến đứng đông nhệt nhưng không có ai có ý tốt lỏnó ra cả. Nhất là là bốn nhỏ tiểu quỷ kia.

-Anh đang tỏ tình với em mà! Làm gì mà ngại đúng không? _Anh ta đưa mắt lên nhìn hết tất cả học sinh đứng quanh đó mà không có ý định buông tôi ra.

-đúng đây hội trưởng. Anh làm tốt lắm..._Có giọng nói của một đứa quái quỷ nào hòa theo.

-đồng ý đi!_Tất thấy mấy giọng nói hoà lẫn vào nhau chói tai.

-Buông tôi ra!_Nó cố vùng vẫy thêm một lần nữa. Xong gắt lên. Thậtra thì anh ta không phải là người xấu mà nói đúng hơn là người quá hồnmĩ của các cô gái, chỉ có điều là nó chưa từng thích anh ta.

-Nếu em chấp nhận anh làm bạn với em thì anh sẽ buông ra!_Anh ta cố gắng nói từng chữ.

-Làm bạn không hơn không kém! _Nó cố gắng dũ giọng bình tĩnh.

-được! Nhưng sau này em sẽ làm người yêu của anh!_Anh ta buông nó ra. Nhìn nó cười ngốc nghếch.

-Không. Đờì .Nào!_Nó nhấn mạnh từng từ một thật ta rồi chạy ào rakhỏi đám đông đang cười cười nhìn Hội trưởng hội học sinh đầy khích lệ.

Vừa chạy nó còn vừa nghe thấy giọng anh ta phát ra :

-Cảm ơn mọi người quá!Mong mọi người giúp đỡ Tiểu Di nhà tôi...

...

Cái gì “Tiểu Di nhà tôi” anh ta có phải là người có thành tích giổitoàn trường không nhĩ hay chỉ là mấy đậu phụng thúì vút đi...

Ôi! Lần đầu tiên Trần Phương Di tôi tiếp xúc thân mật với một thằng con trai mà lại nhất định trong tình húng này hả trời!_Nó vừa chạy vừangắt mặt lên trời than thầm.

Ấm ảnh lớn nhất là hôm sau đến trường nó đã nhận ngay bó hoa hồng999 bông. Ặc ặc...Còn có lời chúc phúc của mọi người nữa chứ, rất nhiệttình là đằng khác...Ruốc cuộc ngày hôm qua anh ta đã nói gì với mọngwoif xung quanh vậy. T^T

**

Nhớ tới mà da nó như nổi lên cả một lớp à không phải nói là nhiều nhiều lớp da gà ấy chứ...

-Cậu là ai?_Hội trưởng nhìn nó rồi lại quay sang nhìn Phi đang ômấy nó vào lòng. Còn nó thì thân thiết nép vào ngưtoại cậu về mặt antoàn.

-Bạn trai cô ấy!_Phi lên tiếng.

“Bùm” _Mặt của anh chàng Hội trưởng từ trắng chuyển thành xanh lè.

-Bạn trai! Thế Những gì Thuỷ Tiên nói là đúng?_anh ta nhìn nó có vẻ ngờ vực.

-Ấy da! Em đã báo trước với anh rồi mà anh không tỉnh cơchứ!_Giọng lãnh lút có sự thương cảm của nhỏ Tiên cất lên phía sau lưngnó và Phi.

-Vậy! Di có bạn trai rồi!_Anh ấy cố hỏi lại thêm một lần nữa.

-Anh không thấy đây à!_Nhỏ Tiên bước tới phía trước ma mãnh chỉ tay về phía nó và Phi.

Con nhỏ này cái tật 88 vẫn không bỏ được. Lấy cả bạn thân của mình ra đùa nữa chứ. Thật ra thì nhỏ đã thông báo chuyện này cho bao nhiềungười biết đây.

-..._Chàng trai kia đứng sững lại vài giây, xong nhìn Phi trừng trừng và nói :

-Tôi nhất định phải lấy lại cô ấy!!_Xong anh ta nhìn nó về tổn thương rồi quay đầu bước một mặt vào nhà trong.

“Lấy lại cô ấy” haha...Trước đó nó đã là gì của anh ta đâu mà lấy lại với chả không! Điên khùng

-Anh ta là ai vậy?_Phi nhìn nó trừng trừng về ra lệnh. Buộc nó phải tả lờì. Về mặt cậ rất lạ.

-Anh ấy là người tình chung thuỷ nhất của nhỏ Phương Di khi học Sơ trung _Chưa để nó nói hết câu cái miệng lạnh lạnh của con nhỏ bạn thânlại tiếp tục nói to, làm cho tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vềphía nó.

Cái quái quỷ gì đang diễn ra vậy! Hết anh chàng người yêu dỏm đẹp trai...bây giờ lại còn liên quan đến cậu con trai quý tử nổi tiếng của căn biệt thự...ô hô...Loạn hết cả rồi..loạn rồi...

Nó đưa tay lên lắc đầu trong khi bốn người bạn của nó đang cười sặc sụa bên cạnh còn mấy anh người yêu của họ thì lại cố nhịn cười. Thật ra nếu ở đây ai đã từng học cùng nó những năm sơ trung khi nhớ lại “mối tình Chung thủy” của hội trưởng không ai là không cười sặc sụa cả.

-Cậu cũng được nhiều người thích nhỉ _Phi cúi đầu nói nhỏ vào tai nó

Nó ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt chế diễu của cậu nhưng vẫn cố đôi nét kì lạ. Đang có tìm kiếm cái kì lạ đó thì....

-Haha...Cô em gái của anh vẫn nổi tiếng nhỉ! Vừa vào đã được mọi người chú ý rồi._Tiếng cười của ông anh họ đáng ghét cất lên phía trước nó.

Đưa mắt lên nhìn cái vẻ ranh mãnh của ông anh nó bắt gặp ánh mắt khó hiểu của một người đáng ghét nữa không xa với đối với nó _Long.

Long nhìn nó, ánh mắt khó hiểu giống như Phi. Nó nhìn anh ta rồi nhìn về phía Phi hai người nay đang nói chuyện bằng ánh mắt sao.

Hình như ông anh tôi biết chuyện gì đó thì vừa lên tiếng. cắt ngang đoạn đối thoại bằng ánh mắt của hai anh chàng cao trên mét tám.

-Ồ! Phi cũng ở đây kìa à! _ông anh họ của tôi đưa mắt nhìn cậu bạn bên cạnh tôi rồi nở nụ cười tươi.

-Vâng! _Phi gật đầu.

-Anh biết rồi à? _Như nhìn Toàn xong lên tiếng.

-Chuyện gì? _Toàn nhìn Thư về dò hỏi.

-Cậu ấy là người yêu của em anh mà. _An An lên tiếng trả lời. Vẻ mặt khó hiểu. Thật ra cô bạn này luôn khó hiểu như vậy.

-Người yêu á? Cậu này! _Ông anh của tôi ơi! đừng có làm lộ kế hoạch của tôi đấy.

-Vâng! _Phi gật đầu. Nếu cậu không nói thì chắc tôi cũng không biết làm gì cả.

-Là sao Di? _ông anh ngốc nghếch nhìn tôi dò hỏi.

-Là người yêu. Ngu ngốc! _Long nhìn Toàn sau đó lạnh lùng nói những từ đầu tiếng với người anh về mặt đang cực kì ngu ngốc của tôi. Sao lần này nó lại cảm thấy anh ta tốt vậy nhỉ. Cảm ơn anh...hahaha...^^

-Vở kịch của mấy người kết thúc được rồi đấy. Trần Phương Di. _Cái giọng nói ngọt ngào yếu điệu của một con nhỏ nào đó phát ra. Hình như là sau lưng tôi...

Đứa nào to gan gọi cả họ lẫn tên của nó là sao. “vở kịch” là sao...Con nhỏ thói tha này. Nó rửa thắm. Nhưng sao cái kiểu nói chuyện này thấy quen quen.

Tôi quay lưng. Sau lưng tôi một con nhỏ đẹp như yêu ma, trên người con nhỏ này là một chiếc đầm màu vàng mơ ngắn ngang đầu gối như nó nhưng ở phần ngực khoét sâu hơn một chút để lộ hình xăm cánh bướm hoàn mỹ bên bờ ngực trái trần trụi nà.

-Cậu là..._Nó lấp bắp.

-Ồ! Hắc Ngọc tiểu thư! _Thủy Tiên lên tiếng về châm biếm. Kèm theo nụ cười mỉa.

-Rất vui khi cậu đã trở về! Không biết Hắc Ngọc cô có gì chỉ giáo? _Giọng của nhỏ thư danh đá không kém.

-Ồ! Cảm ơn mọi người đã tiếp đón tôi nồng hậu như vậy _Cô ta ra vẻ “đại nhân không chấp tiểu nhân” càng làm cho bốn cô nương lén lút vì tức giận.

-Ồ! Đâu giám ! Tưởng không về cái sứ bị cô làm ô uế này nữa chứ! _Giọng An An lạnh lùng cất lên.

Trong lúc đó nó chỉ trợn tròn mắt nhìn mấy đứa bạn trước mặt. Còn con Hắc Ngọc tiểu yêu kia nữa...Sao nó không nhận ra nhỉ.

-Hi! _Cô ta hé nụ cười mỉa An An rồi cất giọng nói tiếp:-Thật ranhững nơi ô uest rồi tôi không muốn về nhưng tôi lại có hứng gặp những người bị tôi làm cho ô uest đấy! _Cô ta hất mặt lên trời tự tình nói. Đomắt ma quái của cô ta đảo quanh rồi dừng lại nơi khuôn mặt của nó. Ánh mắt của cô ta làm nó thoáng rùng mình. Nhưng có cảm giác cánh tay mình có một hơi ấm bảo bọc nên nó hất mặt nhìn cô ta trừng trừng và nở nụ cười mỉa mai. Nụ cười của nó làm cho cô ta thoáng khựng lại một chút.

-Con nhỏ này,..._Thuỷ Tiên long lộn lên. Nhưng chưa kịp nói đã bị nhỏ Mi kéo lại. Cái con nhỏ này ấy, Nhiều lúc nói thì lí nhí nhún nhẩy nhưng mỗi khi đã có ai động vào mình hay bạn thân của mình thì không biết nhỏ ta sẽ xử lí thế nào đâu. Các bạn xem nhé.

-Ồ! Tôi lại tưởng có người giết quất cô rồi vắt xác ấy người cô làm ô uest và xác cô đã tan tành rồi chứ _Mi hơi nhếch môi lên. Ánh mắt kinh thường nhưng ma mãnh nhìn đối thủ. Trước giờ nhỏ này và con Hắc Ngọc kia chưa lần nào phân thắng bại trong mấy vụ này cả...

Ác mồm ác miệng thật. Thực ra buổi tiệc đã trở thành cấm địa ấy bản cô nương tiêu diệt yêu ma...hồ hô ^^

-Vốn dĩ tôi lúc nào cũng được lòng tin nơi mọi người mà. Những người tôi làm ô uest đều là kẻ bại trận thôi. Và Mi tiểu thư cô đây không phải trong số đấy chứ _Long mày cô ta hất lên cao vẻ cao ngạo.

Tiểu Mi ý! Thật ra thường ngày rất rụt rè ngoan hiền nhưng thật ra là một cô gái rất khó ỉu. Đối phó với cô ấy là một chuyện khó đối với Hắc Ngọc. Còn Thư, Thuỷ Tiên, và An An điều đã từ bị chơi một vố, Kèm theo đó là cô bạn sui sẻo như nó đây luôn bị cô ta chơi sỏ. Vốn dĩ tại nó hiền quá mà...

-Ồ! Tôi nghĩ cô không phải là người không có đầu óc mà lôi tôi vào đó mới đúng.

-Cô..._Mặt cô ta hơi sạm đi nghĩ nghe những lời nói bằng giọng điệu sắc lạnh của nhỏ Mi.

Sau đó là một tràng cười bất tận do bốn cô nương tạo nên. Nó thấy mặt của con nhỏ Hắc Ngọc này thật đúng là đáng buồn cười. Khoé môi nín hích lên khi cô ta đưa đôi mắt sắc lạnh qua nhìn nó. Qua bao năm rồi bây giờ đứng như vậy trước mặt cô ta nó không thấy sợ chút nào cả.haha...

-Ồ! Di Di không phải càng ngày cậu càng đẹp lên sao._giọng con nhỏ như lướt khắp người tôi.

-Cô quá khen rồi Hắc Ngọc tiểu thư._Nó mỉm cười nhìn con nhỏ. Tay nắm chặt bàn tay to dài ấm áp của Phi.

-Không phải kiêu tốn như vậy! Nhưng bao năm rồi mà cậu vẫn diễn kịch tốt nhỉ._Cô ta có vẻ nhạo bám nó.

-Diễn gì cơ _Bực tức.

-Hình như cậu nói anh đây là bạn trai cậu!cậu..._Cô ta ngẩng đầu nhìn Phi đang định nói gì thì khoé môi lấp bắp không nói nữa. ánh mắt cô taxa sầm lại.

Nó không nghĩ vẻ đẹp của Phi trong mắt nó chỉ là tầm tạm vậy mà có sức công phá lớn vậy. Con nhỏ này phải nhậm miệng lại luôn haha... Lần đầu tiên nó thấy cậu ta có giá trị thật đấy(khuôn mặt ý) ^^

-Anh..._Con nhỏ nhìn nụ cười của Phi lấp bắp thêm một câu nữa.

-Ồ! Chào cô! Tôi là bạn trai của cô ấy! _Phi đưa tay ra kéo lấy bàn tay đang chỉ về phía mình của con nhỏ nắm chặt. Hành động của cậu làm long mày nó co lại, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Nó thấy hai người này rất rất kì lạ...

16. Chương 16 : ...không Biết Nói Gì Cả

-Lại gặp anh rồi! _Cái giọng lãnh lút của cô gái đang cầm trên tay chiếc li thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ nhạt thoang thoảng mùi của những trái đỏ tươi.

Hắn không nói gì chỉ đưa mắt quan sát cô nhỏ nhắn rồi Phương Di và những cô bạn lém lỉnh của cô đang đứng nói chuyện tại chiếc bàn dài cách đó khá xa mà không để ý đến hắn. “Hừ con nhỏ này! Làm gì có ai mà thằng người yêu đứng một mình để đi ăn vậy hả trời” Mặt hắn nhăn lại.

Cô gái bên cạnh không nghe hắn trả lời gì thì có vẻ bức tức đưa mắt dõi theo ánh mắt của hắn thì khuôn mặt trắng trẻo của cô ta chuyển dần sang màu xanh. Lòng tự trọng của cô ta không cho phép như vậy. Nhất là hắn ta lại có cái vẻ mặt như vậy khi nhìn nhỏ P.D, con nhỏ mà không bao giờ thắng cô được về mọi mặt (Con nhỏ láo sược) ^^

-Ồ! Xem ra anh rất yêu cậu ấy! _Giọng của cô gái cong lên đâm xuyên qua cả màng nhĩ của hắn. Có ý đồ.

Hắn đưa đôi mắt dài lạnh lùng nhìn cô ta.

-Cô là ai? _Hắn buồn gọn một câu.

“Bùm” Lòng tự trọng bị nóc ao một cú. Mặt cô ta càng xanh hơn.

-Anh không nhớ em à? _Gặng cười. Đưa đôi mắt to chớp chớp.

Hừ. Hắn có quen loại con gái này sao. Yêu ma, quỷ quyết. Chẳng bù cho con nhỏ ngốc nghếch đằng kia. Hắn lại nghĩ rồi đưa mắt hướng về cô bạn P.D, nở nụ cười.

Mặt cô gái lúc này như không còn một giọt máu, hai tay cô ta nắm chặt lại, các móng tay được trang trí tỉ mỉ khẽ đâm vào thớ thịt mềm cổ kìm nén cơn tức giận.

“Anh làm tôi tức đấy nhé” _Cô ta đưa mắt nhìn Di xong khoé môi xinh đẹp nhếch lên quái lạ.

-Ồ! Thế cái vụ ở quán Bar Diễm Lệ chắc không phải anh cũng quên nhỉ! _Cô ta nhìn hắn cười cười chắc chắn.

-Có à _Thật sự hắn không nhớ gì cả. Vẫn đưa mắt nhìn về phía Di hắn trả lời hờ hững. Tính của hắn là mấy con nhỏ trong quán bar qua lại xong là hắn quên sạch. (Thằng này lằng nhằng hay phải nói là ...):((

Về mặt cô gái càng trở nên đáng sợ hơn.

-Ồ! Vậy thì chắc nói cho cậu ấy biết cũng không sao nhỉ? _cô gái cười khẩy rồi đưa mắt nhìn theo ánh mắt của hắn.

Hắn quắc mắt. Lạnh lùng hỏi:

-Cô có ý gì?

-Anh quên em nhưng em đâu có quên anh _Cô gái đưa tay động nhẹ vào cánh tay của hắn. Các nhón tay trêu đùa trên da thịt hắn.

-... _Hắn nhìn cô ta trừng trừng không nói gì. Cố nhớ xem đã gặp cô ta ở đâu..nhưng...Pó tay.(Thằng ngu này trêu đùa phụ nữ quá...Đi đêm lắm có ngày gặp ma)

-Tối hôm đó anh tuyệt lắm đấy._Cô ta cố ý nói to hơn một chút nữa. Làm cho những người đang đứng quanh đó chú ý về phía hắn.

Hắn quắc mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh mình. Cố gắng nhìn thật kĩ xem có phải đã từng gặp ở đâu rồi hay không.

-Cô ... _Cô gái trước mặt hắn mặc trên người chiếc váy màu vàng mơ, ngực váy khoé sâu để lộ hình xăm bướm bướm bên ngực trái trắng mịn màng. Nói chung là hoàn mỹ...Quen quen....

-Em là người bị anh đá tối hôm ấy đấy! _Cô gái cười khẩy nhìn hắn.

Đến đây hắn mới chợt tỉnh. Haha...thì ra...

Hắn nhếch môi lên cười mỉa mai làm cho cô gái kia khẽ rùng mình.

Khi đã lấy lại cái vẻ cao ngạo vốn có, cô ta mỉm cười lộ vẻ ma quái nhìn hắn rồi nói:

-Em có thể nói với cậu ấy chứ!_Nụ cười sáng ngời như ánh mặt trời (tại mấy cái răng trắng quá) ^^ . Nhưng nếu nhìn kĩ lại lại là một sự khiêu khích.

-Cô cứ nói đi _Giọng hần trả lời bình thản. Quay đi nhìn về phía cô bạn nhỏ. Xong mỉm cười và đưa li thủy tinh có chứa chất lỏng màu xanh lên nhấp một ngụm.

Uống xong hần nhếch môi cười khẩy.

-Anh!..._ “Hần không sợ ư?” _trong đầu cô ta loé lên một suy nghĩ.

-Tại sao tôi lại quan tâm khi hôm đó tôi đã cô đơn về với người tôi yêu nhỉ. Hay là cô muốn mọi người biết hôm đó cô đã thua cô ấy _hần quaysang lạnh lùng mặt không chút biểu cảm. cả cười cũng không.

-Anh..._Lần đầu tiên cảm giác bất lực đánh ập vào cô như vậy.

Cô ta không nói gì. Quay người bỏ đi. Con nhỏ này không dễ dàng như vậy đâu các bạn ạ

Hần mỉm cười khi Di quay đầu đưa đôi mắt to tròn nhìn hần.

Di đưa tay lên vẫy vẫy như muốn nói “đến đây”. Và như thế hần bước đến bên cạnh cô bạn nhỏ.

-Thật ra hai đứa đang làm trò gì vậy?_Ông anh ngốc nghếch của nó lên tiếng khi cả bốn người đã an toạ trong chiếc xe thể thao focus.

-Không làm gì cả!_nó quay phắt người từ ghế trước ra sau nhìn ông anh trờ trờ như có ý “Anh nói nhỏ được không!”

-Không làm gì...sao mọi người lại nói hai đứa là một cặp._ông anh nó cố nặng rõ từ chữ cuối cùng.

-Cái đó là tại có lí do._nó nhìn ông anh họ, quay đầu ngồi lại tư thees rồi đưa tay lên vẫy vẫy.

-Lí do gì?_ông anh cố hỏi trong khi hai chàng trai người trước kể sau chẳng nói năng gì. Và con xe vẫn tiếp tục lướt trên đoạn đường nhựa không có một chút ánh sáng.

Nó kể lại đầu đuôi sự việc, lúc này ông anh nó mới để cho nó được yên trên đường về nhà. Haix sao tự dưng hôm nay quan tâm giữ vậy không biết nữa.^^

Cảm ơn thượng đế! Dù gì hôm nay cũng không bị con ác quỷ kia chú ý đến. Nhưng trong lòng nó vẫn có cảm giác run rợn, không yên.

Hô hô...thế là trả nợ được rồi. Thoải mái quá. Nó vừa nhớ lại vẻ mặt của con nhỏ khi nhìn Phi và tối hôm nay cô ta không đụng tới nó. Làm cho nó cảm thấy sung sướng. Xong lại cười ngốc nghếch.

^^ Ông anh họ và Long đã xuống xe ở đoạn trước đó. Bây giờ trong xe chỉ có hai người.

-Ê! Bị khủng à?_Phi hỏi nó khi thấy nó mỉm cười một mình còn hơ tay múa chân.

-Đâu có gì đâu! Hề hề..._Nó lại cười ngốc nghếch.

-Ngố chết được!_Phi buồn thông một câu.

Thường ngày ý mà. Nếu cậu ta mà nói vậy thì đã nhừ từ rồi nhưng hôm nay là ngoại lệ. Vì niềm vui của nó cũng có sự giúp sức của cái cậu đáng ghét này..haha <(^>)

Nó quắc mắt trờ trờ nhìn cậu bạn xong lại cười ngoác cả miệng nói:

-Tại vui quá!_haha...

-Vui quá nhỉ?_Cậu bạn từ từ cho xe chạy chậm tấp vào lề đường tối om. Vì trong xe có ánh đèn mờ mờ nên nó thoáng nhìn thấy nụ cười gian gian của cậu, và ánh mắt cong cong hình trăng khuyết bất hủ.

-Cậu, cậu...!_Nó vừa nói vừa lùi lại nép sát vào cửa kính. Miệng lắp bắp. Nó có linh cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra. Hix>^^^

-Vậy cậu cũng phải đền đáp cái gì đó chứ nhỉ?_Giọng nói phả vào mặt nó kèm theo hơi thở quen thuộc.

Nó cảm thấy hư một đoạn ngắn nữa thôi thì bờ môi nó sẽ chạm vào môi của Phi. Nên cười hay nên khóc đây.

-Cảm ơn cậu! Tất..tất nhiên là vậy rồi...nhưng...nhưng cậu ngồi xara được không..._Nó lấp bắp, mím chặt môi lại. Đầu nó đã đổ ập xuống nệm ghế từ lúc nào. Nó chắc chắn là người nó đang nằm trên ghế. Và nó chuẩn xác hơn là Phi đang chống tay vào nệm ghế để giữ khoảng cách còn nó thì lại nằm cả người ở trên lớp nệm ghế. Cái này hơi kì cục.

-Tại sao!_Về mặt Phi bình thân, nhếch đôi môi đẹp lên:-Tớ phải lấy phần công sức cả tôi của mình mà._Phi đưa đôi mắt cong cong nheo lại vègian gian.

-Nhưng tư thế này không hợp lí cho lắm_Nó cố gắng nặn ra từ từ một, giọng lí nhí.

-Sao lại không hợp lí! Quá hợp lí đi chứ_Phi đưa mắt nhìn nó. Ánh mắt của Phi mở to rất đẹp, phát sáng như màu của đêm tối. Nó có thể thấy rõ khuôn mặt mình trong ánh mắt của Phi. Một con nhỏ đưa đôi mắt to chớp chớp. hai má đỏ bừng...

AAAAAAAAAAAAAA...T0T...Toi nó rồi. tại sao hai má lại đỏ lên cơ chứ...

Phi cúi xuống sát nó hơn nữa. Nó có thể cảm thấy hơi thở của cậu như lang toả khắp da thịt của nó. Thật là..nhưng nó lại chẳng thấy ghét gì cả. T^T Nó cũng trở thành lũ mê tai mất rồi (Con nhỏ Ngu ngốc)

Sau đó nó chỉ biết nhắm mắt...cố nhắm mắt thật chặt hai hay nắm chặt lại...huhu...

“Tại sao nó không khản cự nhỉ...”

-Phi..._Có tiếng cười phì phát ra đâu đây. Nó vội mở to đôi mắt.

Phi đang cúi người cười sặc sụa bên cạnh nó. Khoé mắt có hai giọt nước sắp lăn ra đến nơi. “lại bị lừa nữa rồi”..

.(Có thể nói cô gái này không có cá tính gì không nhỉ. Mình nghĩ nhiều lúc người ta yêu ý. Thì sẽ trở nên ngốc nghếch lắm. Nên mình tạo nhân vật này nếu không hợp với các bạn thì nói với mình nhé. Thường thì ở mấy đoạn này cô gái phải đá cho chàng trai một cái rồi **** mắnnhưngmình muốn fic mình khác đi một chút hihi. Thường các bạn hay thích nhân vật nữ mạnh mẽ. mình thấy như vậy cũng thú vị lắm nhưng sao càng viết tự dưng khi đọc lại thì lại ra thế này nek)

^^

-Cậu...quá đáng!_Nó cố hét lên. Đánh thẳng vào người Phi mấy cái...Tức chết được.

Phi đưa tay đỡ lấy mấy cú đấm của nó nhưng vẫn cười cười. Sau nắm được tay nó lại cậu ấy lại nói, có vẻ rất rất nghiêm túc khác lạ lắm.

-Tớ đói rồi?_đôi mắt Phi lúc này rất rất đáng yêu(đây là lời của t/gdấy nhá hôô. Các bạn tưởng tượng thì sẽ thấy vậy. Ôi...)

^^

Nó cố giằng tay ra khỏi tay Phi. Nhưng mãi mà không được. Lại gắt lên.

-Thả ra đi chứ! Không về nhà thì ăn gì được!_tức giận vì bị chơi vố.

-Nhưng tớ thích ăn cái khác..._Phi đưa mắt lém lỉnh nhìn nó. Nhưng sao nó cảm thấy cả vẻ không yên tâm cho lắm.

-Cái gì!_Nó lại gắt lên. đồ con trai kén chọn. Tớ rồi ăn cái gì mà ăn. Với lại cậu muốn ăn món gì ngoài mì ra thì đợi tới sáng con nhé! hừ hừ...

-Cái này này..._Phi từ từ cúi đầu xuống...

17. Chương 17 : Nàng Tiên Cá_bọt Biển Và Tên Ấy

-Tớ đói rồi?_đôi mắt Phi lúc này rất rất đáng yêu(đây là lời của t/g đây nhá hôô. Các bạn tưởng tượng thì sẽ thấy vậy. Ôi...)

^^

Nó cố giằng tay ra khỏi tay Phi. Nhưng mãi mà không được. Lại gất lên.

-Thả ra đi chứ! Không về nhà thì ăn gì được!_tức giận vì bị chơi vố.

-Nhưng tớ thích ăn cái khác..._Phi đưa mắt lém lỉnh nhìn nó. Nhưng sao nó cảm thấy cả vẻ không yên tâm cho lắm.

-Cái gì!_Nó lại gất lên. đồ con trai kén chọn. Tớ rồi ăn cái gì mà ăn.Với lại cậu muốn ăn món gì ngoaig mĩ ra thì đợi tới sáng con nhé! hừhừ...

-Cái này này..._Phi từ từ cúi đầu xuống...

-a!_Di hét lên một tiếng sau đó đưa tay lên đẩy hấn ra xa.^0^

Cú đẩy quá mạnh làm đầu hấn đập vào lớp kính phía sau xe phát ra âmthân trong không gian tĩnh lặng “Cốp”...Mặt mày hấn xa xăm...cái con nhỏ này.

Hấn trừng mắt nhìn cô bạn đang từ từ ngồi dậy nhìn hấn bằng ánh mắtnhư muốn nói:”Tại cậu cả”...Haix hết chịu nổi con nhỏ này.

Hấn nhìn Di, gất lên:

-Cậu làm gì vậy hả?

-Tại cậu mà...ai bảo cậu định làm gì tớ._Giọng Di lí nhí nhưng vẫn cố đưa đôi mắt khinh khỉnh nhìn hấn.

-Làm gì là làm gì. Đầu óc cậu có bị gì không vậy_Hấn tiếp tục quắc mắt. kaka thật ra hấn cũng có ý định làm vậy thật đấy. Hơn nữa là cả hai lần cơ. Nhưng lần đầu nhìn cô như sắp sửa chết đến nơi, bộ dạng hết sức dễ thương nên hấn tha, còn lần thứ hai có ý định mà cô lại phản đối,còn gây thương tích cho người khác nữa chứ(Dè xồm) ...hừ...

-Cậu...Lúc đó cậu định làm gì ai mà biết được_Môi Di chu lên vẻ dễthương, tay vân về lớp ren trên bộ váy. Hành động này của Di khiến hấnchỉ muốn cắn cho cô một miếng.(haha...tâm hồn đen tối)

-Này1 Đầu óc cậu đen tối thật đấy! Không nhìn lại mình à?_haha...hấn không cắn cô đượ thì trêu cô vậy.

-Cậu..._Di tức giận nóng cả mặt không biết nói gì trước lời nó mang tính chế diễu của Phi. Hai tay cô nắm thành nắm.

-Tớ thì sao!!!_Hấn đưa đôi mắt khiêu khích nhìn vẻ giận dữ không nói được gì của Di.

-Vậy thật ra lúc đó cậu muốn làm gì ? Nói đi..._DI hình như đã lấy lại được bình tĩnh nên nói một hơi dài nhìn Hấn không sợ hãi.

-Tớ bảo đói mà!_Hấn đưa đôi mắt chắc chắn nhìn Di kèm nụ cười khoái trá.

-Đói sao lại chồm người về phía tớ!_Di lại tiếp tục tra khảo cho ra ngô ra khoai.

-Cái đó..._Hấn đưa ta chỉ xuống chân chiếc ghế của Di.

“Bùm” Quê độ. Mai má Di đổ ững trong rất dễ thương. Cô nhìn túi đồ dưới chân mình về bất ngờ sau đó chuyển sang thù hận.

Tiếng cười của hấn cất lên làm Cho hai má của Di càng đỏ hơn. Trong lúc này cô không biết nói gì hơn...^^

-Gì mà nhìn sưng vậy?_Hấn không cười nữa đưa mắt sang nhìn cô bạn nhỏ có vẻ mặt đang cực kì cực kì thú vị...

-Sao không nói sớm_Hắn bật cười khi trong thấy cô bạn có vẻ thú vị này...haha. Đôi mắt to tròn khẽ nhấp nháy rồi dịu xuống vẻ khó hiểu...

-Đưa cái túi đây?_Giọng nói của hắn cất lên trwoes khi kịp suy nghĩ.Hắn đưa tay xách chiếc túi toàn đồ ăn mà Di đưa sáu đồ bước ra ngoài xetrong sự ngỡ ngàng của Di.

-Xuống đây?_Hắn đưa tay gõ nhẹ vào cửa kính rồi nói vọng vào với Di. Không biết hắn nghĩ gì nữa.

-Nhưng trời tối rồi! Về nhà đi._Di vừa mở cửa đưa đôi mắt to đen láy nhìn một vùng tối trước mặt có vẻ sợ hãi.

-Không sao!_Hắn đưa mắt nhìn Di rồi với tay vào bật đèn ngoài xe chosáng hơn. Hình như lúc này Di mới nhận ra bên kia đường là một bãi cát.Còn có tiếng sóng vỗ.

-..._Cô lưỡng lự.

-Đi thôi!_Hắn vừa xách một bị đồ lớn vừa kéo tay Di đi về phía bãi cát theo ánh đèn của chiếc xe.

Di không nói gì cứ lặng lặng đi theo hắn. Thật ra bây giờ hắn nên quyết định.

-Tưởng tối lắm, hoá ra ra đây cũng sáng thật._Nó đi bên cạnh Phi cười mỉm rồi buột miệng nói.

-Thế hồi nhỏ vào buổi tối cậu không ra biển à?_Phi đưa mắt quan nhìn nó vẻ bất ngờ. Dân biển mà chưa tối nào ra biển kì quá nhỉ.

-Ừm!_Nó mim cười nhìn bộ dạng bất ngờ của Phi rồi nói.

-tại sao?_Phi lại đưa mắt bất ngờ. Chân hơi bước chậm lại.

-Vì sợ_Nó không nhìn Phi bước đi về phía trước.

-..._Phi không nói gì cả...kì lạ thường ngày nếu thấy nó nói nhữnccâu này thì đáng lí cậu ta sẽ chạy tới cốcvào đầu nó và ***** liền mộtmặt sao hôm nay có vẻ hơi kì kì. Nhưng nói trước nó vẫn còn đang tứcgiận vụ mới đây đây nhá.

-Tớ đói rồi. Ngồi đây đi!_Phi ngồi bệt xuống lớp cát trắng mịn. đặtcái túi lớn mà hồi nãy nó và Phi đã vào Siêu thị gần nhà Bác Tâm mua.Thế mà lúc đó nó lại quênmất là mình để cái túi giười chân. Quê độ thật.

Cả hai đứa nó không ai nói với ai câu nào, chỉ thấy cậu bạn đáng ghét bên cạnh nó đang ăn ngấu nghiến cái bánh mì kẹp thịt.

Haix (*-) Bỏ tay thật rồi...

Ánh trăng chiếu xuống mặt biển, các đợt sóng đập vào bờ lại mang theo lớp bọt biển trắng xóa được ánh trăng chiếu rọi càng nổi bật hơn...

-Cậu có từng nghe câu chuyện về bọt biển chưa_Tự dưng lúc này nó lạihở tới câu chuyện mà hồi nhỏ bố nó đã kể. Và đó là lần đầu tiên nó thấy ông rơi nước mắt.

-Hừm...kể đi..._Phi nhìn nó. Bằng ánh mắt co vẻ bây giờ chỉ chăm chú vào ăn thôi.

Thôi kệ vậy...(_ _)

-Bọt biển này là hoá thân của nàng tiên cá..._Nó cất tiếng đan cả vào tiếng sóng vỗ.

-..._Phi vẫn không nói gì. Nó không liếc mắt nhìn cậu mà đưa mắt nhìn ra phía mặt biển đen thẫm loáng thoáng có ánh sáng mờ mờ của ánh trăngchiếu xuống.

-Nàng tiên cá đen lòng yêu thương chàng hoàng tử mà nàng đã cứu sống khi thuyền của chàng ta bị chìm xuống biển...

-...

Giọng nói nó cứ đều đều như muốn hoàn làm một nhịp với tiếng sóng biển kia.

-Khi chàng hoàng tử đã bình phục trở lại, chàng ta đáp lại tấm lòng của nàng tiên cá, hai người sống bên nhau rất hạnh phúc nhưng ít lâu sau chàng ta bảo với nàng là mình phải về cung để gặp vua cha...chàng ta hứa là sẽ sớm trở về lại bên nàng tiên cá. Nhưng...một ngày, hai ngày...rồi ba năm mà chàng trai vẫn không trở lại. Nàng tiên cá vì nhớ thương chàng trai mà bất chấp sự ngăn cấm của cha mình để đi tới nơi ở của mụ phù thủy. Nàng đã đổi lấy bàn chân con người bằng giọng hát tuyệt đẹp của mình. Mụ phù thủy cho nàng mượn bàn chân của con người nhưng chỉ trong vòng một ngày là nàng phải trả lại. Nàng tiên cá đã chấp nhận lí do này và nàng đã có đôi chân con người khi đánh dấu vào bản hợp đồng của mụ phù thủy độc ác.

-...

-Nàng lần đầu tiên được có cảm giác đi trên mặt đất, được có cảm giác thoải mái tự do như vậy nên nàng đã dùng hết sức mình để chạy thật nhanh đến hoàng cung nơi có người thân yêu mà ba năm nay nàng cảm thấy nhớ nhung vô tận. Khi đến bên hoàng cung, nàng đã cố nói với người canh vệ nhưng giọng nói của nàng đã biến mất ở phù thủy rồi còn đâu. Hôm ấy nhà vua tổ chức một buổi lễ linh đình. Nên có rất nhiều xe kéo ra vào cung điện, nàng tiên cá vì nhanh trí đã trốn trong một chiếc xe và có thể đi vào hoàng cung một cách dễ dàng. Nàng đi men theo con đường mà các cô nữ bưng lễ vật và bước vào căn phòng sang trọng ấy, cảnh tượng trước mắt như phản bội lòng tin của nàng, trái tim nàng đau khổ tổn thương, nàng cố chạy thật nhanh ra khỏi hoàng cung, muốn thoát khỏi hình ảnh người con trai mà nàng yêu và từng thề ước với nàng đang tay trong tay bước vào lễ đường với người con gái khác. Nàng cố đặt chân chạm vào nước biển mát lạnh, đâm xuyên thấu trái tim nhỏ nhắn của nàng. Vừa mới chạm vào nước biển thì chân của nàng lại biến mất và tiên cá thì chỉ là tiên cá mà thôi không thể là người được. Đau lòng nàng nhảy úm xuống lòng đại dương quen thuộc mang theo suy nghĩ “ Tại sao ta không phải là con người”...Nàng đứng dựa mình vào vách đá cao có thể trong thấy lâu đài của chàng hoàng tử, nước mắt nàng từ từ rơi xuống, nàng cất tiếng hát, nàng hát nhưng giọng của nàng đã bị mụ phù thủy lấy rồi còn đâu...và nàng khóc, khóc suốt ngày suốt đêm cho tới khi biến thành bọt biển trắng xóa...Cứ mỗi lần bàn chân ai đó đạp xuống đám bọt biển sẽ cảm thấy nỗi đau sâu thẳm...

Giọng nói nó bắt đầu nhenh ần lại, nước mắt rơi ra từ lúc nào. Nó cười cười đưa tay lên lau giọt nước mắt rồi quay sang nhìn Phi. Chưa kịp nói gì thêm thì môi nó đã bị lòng môi ấm ấm bịt chặt.

Hai mắt nó cố mở to như có thể đếm được mấy sợi lông mi khẽ run run hoàn mĩ của Phi, như thấy được cái song mũi cao thanh tú đỏ dần lên vì lạnh...Phi đang hôn nó...

Nó khẽ cự người định thoát ra nhưng bờ môi kia cứ cố giữ nó lại bằng cái hôn thật sâu, thật ấm. Đầu lưỡi Phi mơn trớn đùa nghịch trong miệng nó nhưng lại hết sức dịu dàng và dễ chịu. Hai mắt nó nhắm lại, hai tay khẽ run lên nhưng cái ôm siết chặt của Phi đã khiến nó có cảm giác dễ chịu. Ủa...mà sao quen thuộc quá vậy 0^0?

Giống như những lần trong giấc mơ đó, chẳng nhẽ...nó lại mở trừng mắt thêm một lần nữa, định thốt ra nói gì đó nhưng bờ môi và cánh tay Phi lại không chịu cứ như vậy chắc nó nghệt thở mất nhưng...phải nói sao nhỉ hạnh phúc chẳng, tim nó đập nhanh hoàn vào tiếng của con tim Phi. Người ta thường bảo, hai con người có chung một nhịp đập trái tim là họ đang có chung hạnh phúc. Nó nhắm mắt lại đáp trả nụ hôn của Phi theo một sự nhắc nhở nhỏ của ai đó...^^

Nghệt thở...nghệt thở...Nó cảm thấy tim như sắp ngừng đập đến nơi ý. Cả thân hình nó như muốn vỡ tan thành nhiều mảnh...hàng trăm mảnh vụn...

Từ từ nó cảm thấy như đã thở lại được, như cảm giác vừa lướt tiếc vừa vui mừng....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
*^^* Ngượng chết đi được...nó mở trừng mắt nhìn Phi. Ánh mắt cậu đang nhìn nó tha thiết, sau bắt gặp ánh mắt nó thì ánh mắt cậu chuyển sang cái vẻ gian gian cố hữu, nó vội quay đầu đi, mặt nó đỏ cả lên.

Ánh mắt Phi như không muốn để nó thoát, cứ đuổi theo nó. Haix thằng cha này, người ta đã ngượng chính cả mặt mà vẫn không chịu buông tha. Cuối cùng nó quyết định quay đầu lại thì bắt gặp nụ cười trên khoé môi của Phi...cậu lại cúi xuống.....

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Chưa kịp nói gì cả thì nó lại bị môi Phi buột chặt.

Một lúc sau khi nó cảm thấy ghệt thớ cậu bạn đáng ghét kia mới chịu buông ra. Mặt nó đỏ ửng lên, cổ gấn lấy lại bình tĩnh rồi quát vào mặt Phi:

-Cậu làm gì vậy hả?...Đồ dê xồm..._Nó cổ hét lên thật to.

-Ai bảo cậu quyền rũ tớ làm gì?...Mắt Phi cong cong nhìn nó, cái vẻ gian gian...

-Cậu..._Nó tức giận...hơ hơ...Quyền rũ là có ý gì...*^^

-Mà ngon thật đấy! Nhưng tớ chưa thấy nó gì cả..._Phi nheo nheo mắt nhìn nó vẻ ngay thơ tội nghiệp. (Nhưng rất rất dễ thương=> Cái con sói háo sắc này ý sập bẫy của P. Di rồi đấy)

-Cậu..._Nó vừa nói vừa đưa ta đánh mạnh vào người cậu bạn đáng ghét bên cạnh.

Phi nắm lấy tay nó, ấn vào ngực cậu rồi cười cười nói. Long ngực cậu chắc chắn, ấm áp làm cho tim nó khẽ run.

-Cứ thế này nhé. Đừng ngốc nghếch mà biến thành bọt biển đấy. Lúc ấy tớ sẽ vớt sạch cậu đen về sàn lọc lại..haha...

Haix vẫn mấy câu ngốc nghếch như vậy. Quỷ quyệt thật, nhưng sao nó thấy vui thế nhỉ.

Nó nhìn phi bằng đôi mắt đen to tròn khẽ chớp chớp. Không nói gì, sau đó nó bị Phi cốc trên đầu một cái rõ đau:

-Lần sau không được đưa đôi mắt như vậy nhìn đứa con trai khác, mà có đứa nào nhìn cậu tớ sẽ móc mắt ra. À chỉ được nhìn tớ thôi và chỉ tớ mới được nhìn cậu như vậy! Nhớ chưa..._Phi nghiêm túc nhìn nó nói.

-..._Nó không nói gì. Chỉ là có cái gì đó bắt nó gật đầu một cái. Sau đưa mắt chớp chớp nhìn Phi.

-Haix! Tớ đã bảo rồi đừng quyền rũ tớ mà...

???? Là sao...Mặt nó nghếch ra nhìn Phi khó hiểu.

-Nhưng lần này tha cho cậu._Phi không nói gì cúi đầu hôn nhẹ vào trán nó. Tự dưng không đau làm mấy chuyện quái quỷ...hừ hừ...T^T

-...

-Thôi về nhà nào!_Phi đứng dậy vươn vai nhìn nó rồi nói.

-..._Nó mặt nghếch đứng dậy theo Phi nhưng sao tự dưng thấy lạnh kinh khủng. Nhìn lại trên người thì quả thật nó thật đáng thương mặc mỗi chiếc đầm còn hở vai mới chết cứ..hừ hừ...lạnh quá...

-Này lại đây..._Phi đưa tay kéo nó về gần mình. Sau đó đưa tay ôm lấy vai nó. Ồ ầm rồi đấy. Hai má nó đỏ ửng lên...

-Tớ lạnh quá đứng vậy ầm hơn.

Ồi trời ơi! Thế mà tưởng quan tâm tới mình lắm chứ._Mặt nó sị xuống thành bánh bao. Hai má phụng phịu. Nhưng Phi đâu có chút ý cứ thế ôm nó vào long mà bước đi...Nhưng nhưng còn ba từ thiên liêng kia đâu rồi...sao lại không có chứ..tên này tức chết đi được...bữa nào ta bắt người đâu khổ...huhuhu...tình yêu đầu của nó là vậy sao..cả ba từ còn con mà cũng không thấy đau...

18. Chương 18 : Người Con Trai Kì Lạ!!!

Sáng sớm vừa thức dậy nó đã cố chạy thục mạng thật nhanh ra khỏi nhà. Cố gắng không để Phi thức giấc. Chuyện tồi qua đối với nó không phải giấc mơ mà là sự thật. Nên vì là sự thật mới thấy khó đối diện với nó.T^T

Nó chen người trên tuyến xe buýt buổi sáng. mặc dù rất khó chịu nhưng còn hơn là sáng nay đi với Phi. Nếu đi vs cậu ấy chắc nó không có lỗi mà chui xuống mất.><>

Vừa đặt chân xuống đất mẹ thân thương nó cảm thấy như mình từ cõi chết trở về. Quả thật từ cõi chết trở về đây. Xe buýt gì buổi sáng mà đông khủng khiếp. Không có chỗ ngồi nên nó phải đứng xuốt hai tiếng và thay trạm xe đến ba lần mới có thể đứng ở đây...đứng trước cổng bệnh viện.

Nếu không có cái vụ tối hôm qua thì nó cũng chẳng dại gì mò lên máy tuyến xe buýt như vậy.

-Mẹ._Nó gọi to khi trong thấy mẹ mình đang xách cặp lòng đi ngược về phía nó. Chắc là mẹ đi mua đồ ăn sáng.

-Con đến đây à!_Bà hỏi nó nhưng mắt thì trong ra xa như muốn tìm một người nữa.

-Cậu ấy ngủ nướng ở nhà rồi!_Nó cảm thấy hụt hẫng khi mẹ mình quan tâm đến Phi.

-Vậy con vào chơi với bố! để mẹ đi mua chút thức ăn._Bà nhìn Di vs ánh mắt âu yếm.

-Vâng!_Nó gật đầu vs mẹ rồi trong theo cái bóng gầy gầy của mẹ nó đã đi khuất sau lùm cây hoa giấy .

...

-Bố! con đến rồi đây..._Nó vội đẩy cửa. hai mắt tíu lại cười cười nhìn bố...nhưng bất ngờ hai mắt nó mở to, mồm cứng lại khi nhìn thấy người con trai đang ngồi bên phía của sổ.

Người mà nó không muốn gặp nhất.

-Làm gì đứng thờ người thế?_Bố nó cười cười đưa mắt nhìn nó.

-Anh..._Nó lắp bắp khi thấy Long cũng cười với mình. Nhưng ánh mắt của anh thoáng vẻ khó hiểu không giống thường ngày. Ánh nắng bên ngoài của sổ hắt vào mặt anh. tạo nên cái vẻ đẹp lạ lùng và nét buồn thấp thoáng ẩn hiện. Nó vội lắc lắc đầu về không tin...

-Làm gì thế ! Long đến đây chơi với ta lúc sáng sớm! Con thấy bất ngờ vậy à?_Ông tiên đưa đôi mắt không hài lòng nhìn cô con gái rụt rè là nó.

-Di! Em mới đến à?_Long nhìn bố nó cười xong quay sang nó hỏi.

-Vâng!_dù gì anh ta cũng hơn tuổi. Trước mặt bố cũng nên lịch sự một chút.

-Tới đây ngồi đi._anh ta đưa tay đập xuống lớp nệm của chiếc ghế còn trống bên cạnh mình.

Nó bấp giắc bước tới rồi ngồi xuống. Nó thoáng trông thấy nụ cười hài lòng của bố khi nhìn nó và Long...Sao mấy hôm nay ai cũng khó hiểu cả...^^

Nó ngồi nói nghe bố nó và Long nói mấy chuyện mà nó không biết và cũng không thích nghe lắm. Ánh mắt đôi mông lung ở cái nơi cố định nào đó.

-Vậy cháu đưa con bé đi ăn sáng nhé!_Giọng của bố nó dường như đánh thức nó. Hử sao nó phải đi vs anh ta chứ...aaaaaaaaaaaa T^T Bố luôn luôn thích anh ta, thật ra thì anh ta có gì hay chứ luôn bắt nạt nó không à.

-Vâng! Vậy tụi cháu đi ạ!_Long đứng lên cười với bố nó.

-Bố..._Nó cựa nựa.

Bất chấp ánh mắt phản đối của bố nó chỉ lơ lơ mà chào tạm biệt Long. Nó biết dù nói cái gì thì bố nó cũng không thay đổi.

-Vậy con đi đây!_Nó nhìn bố vẻ thất vọng. Nhưng vẫn bwoacs đi theo Long.

Ra đến bên ngoài cửa. Nó mới cố đi thật lúi tạo một khoảng cách xa Long hơn một chút.

-Lại đây nào? Anh không làm gì em nữa đâu! Dù gì thì anh cũng đã lớn rồi!_long nhìn nó, nụ cười của anh ta càng trở nên khác lạ. Khác lạ đến mức làm cho nó nhìn sững. Xong lại bất giác bước chầm đi song song với Long.

Nó đứng đợi Long ở trước cổng bệnh viện, anh đang vào lấy xe ở bãi đỗ.

Nó thấp thoáng thấy bóng dáng của Long đang giắt chiếc xe máy đi về hướng nó. Nụ cười của anh vẫn như lúc đó, khó đoán...

-Lên xe đi!_Long đưa chiếc nón bảo hiểm cho nó rồi cười cười bảo nó ngồi lên phía sau._Hành động cực trái ngược vs mấy năm trước. Thật ra một năm này anh ta ăn phải cái gì mà trở thành người trái ngược 180° vậy nhỉ...

-...._Nó không nói gì lặng lặng theo lời của Long đội nón bảo hiểm xong rồi ngồi phía sau lưng Long.

-em thích ăn gì?_Long quay đầu nhìn nó, xong quay lại bật khoá xe.

-Ừm...cháo cá vậy!_ hehe..đó là món mà nó thích nhất. thích nhất lần ở cái quán thân quen đó.Nó thấy lời lẽ của anh này sao mà khác thường ngày quá. Hồi đó cứ đi đâu, chơi gì. Làm gì hay ăn gì anh ta điều bắt nó làm theo mình thế mà hôm nay lại hỏi nó muốn ăn gì mới lạ chứ. Hix T”T

-Ừm!_Long gạt đầu rồi cho xe chạy từ từ hoà vào dòng người ngoài đường.

....

....

Đang ngẫm nghĩ thì chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào. Nó ngờ vực nhìn Long.

Sau đó nhìn lên tên biển quán:Cháo cá 45..._Bất ngờ. Hai mắt mở to. Miệng há hốc...

Sao sao lại là quán này...Chỉ có mấy đứa bạn của nó mới biết nó cực kỳ ghét cái quán này và mỗi lần đi học thêm về vào buổi tối nó thường ghé quán này ngồi thưởng thức bát cháo cá thân quen... và chỉ có một mình...hử hử...???

-Không xuống à?_Giọng Long dịu dịu.

-Không!... xuống chứ!_Nó áp úng.

Long dựng xe trong bên kia vỉa hè rồi cầm tay nó đi vào phía trong quán.

Nó đưa mắt nhìn xung quanh, cái bàn chiếc ghế, cách bài trí...vẫn còn nguyên. Đã lâu lắm rồi nó không tới đây, cũng ba năm rồi..thật bất ngờ đây...thường đến đây nó thường ngồi chỗ kia...haha...thuận lợi một chỗ là có thể quan sát toàn bộ khách ra vào trong quán.

Tay Long nắm lấy ta nó, kéo đến chiếc bàn, cái ghế...mà lúc nào..muôn thừa khi đến đâu nó điều ngồi ở vị trí này...Nhưng sao anh ta biết...

Long kéo ghế ngồi xuống sau đó nhìn nó như muốn bảo “Sao không ngồi xuống”.

Nó cũng kéo ghế ngồi đối diện với Long.

-Sao anh dẫn tôi đến quán này?

-Không phải em thường đến đây sao?_Long đưa mắt nhìn nó.

-Sao anh biết?_Nó cố gắng hỏi.

-Anh cũng không biết nữa._Long nở nụ cười khó hiểu xong quay đầu vào trong quán gọi hai bát cháo cá.

-bát của..._Nó định nói gì đó thì như bị điện giật khi nghe tiếp câu nói của Long vs bác chủ quán.

-Một bát để nhiều hành xanh và nhiều hành phi nhé bác...

“Bùm”...Ặc Ặc...

Sao anh ta lại biết cái sở thích của nó thế nhỉ. Thường thường anh ở nhà hay nhà bác Tâm nó có bao giờ ăn vậy đâu. Chỉ có khi đến quán này mới vậy...O?O

Nó đưa mắt nhìn Long ngờ vực...Chưa có ai biết sở thích này của nó,kể cả mấy nhỏ bạn hay tới đây ăn cũng thường quên bèn đi cái sở thíchcòn con của nó.

-Mặt anh có dính gì à?_Long đưa tay lên xoa xoa mặt trong cực ngổ.

Hành động của anh làm nó phải phì cười, quên cả câu định hỏi anh ta.

-Mời quý khách!_Chị nhân viên bưng hai suất cháo còn nóng hổi đặt xuống bàn rồi nhìn hai đứa nó cười cười nói:

-Hai em là người yêu à? đẹp đôi thật đấy!

Nó ngược mắt lên nhìn chị gái tròng tròng vẻ không tinh vào tai mình, chị ấy thấy mặt nó vậy thì chỉ mỉm cười rồi quay lưng bỏ đi.

-anh với em người ta nhìn vào nói đẹp đôi đấy_Long nháy mắt vs nó nó quay sang quýt anh ta một cái dài hết ngân hà.

Trên tay anh ta đang để cái gì đó vào bát của nó, là là nước nêm cònđúng hai muỗng theo thói quen của nó nữa chứ...chẳng nhẽ anh ta theo dõi nó à...hết chịu nổi rồi.

-Anh theo dõi tôi à?

-Gì cơ?_Long đưa mắt không hiểu gì nhìn nó.

-sao anh biết tôi thường ăn ở đây! Thường ăn cháo bỏ hành nhiều và bỏ hai muỗng nước nêm....không phải anh điều tra tôi à?_Nó quắc mắt nhìnLong.

-Hử...Ồ! cái đó anh không hiểu sao lại tự biết vậy thôi...hihi_Long nhìn nó sau đó cười ngốc nghếch.

-Tự biết hở._Nó đâu có ngu ngốc để đi tin lời anh ta chứ.

-haha..._Long lại cười cười

-..._Tức điên.

-Thôi ăn đi. Nguội rồi đấy!_long nhét chiếc thìa vào tay nó. Sau cúđầu ăn ngon lành. Hừ may nhờ có em ý nên lần này tạm tha khôn truy cứtanh đó.

Ở cô viên:Giấc Mơ thần tiên.

-Em thích chơi cái gì nữa hả...hay chơi vòng cười ngựa nhá.

Trò này nó rất thích...haha...cái cảm giác tự đứng được rời khỏi mặt đất ý...

-Không! Trò đó của con nít mà..._Nó quả quyết mặc dù trong lòng rất thích chơi.

-Đâu có phải..._Long đưa tay kéo tay nó bước về phía đua quay ngựa trong khi nó quyết liệt phản đối.

-....

-Cho cháu một vé đi..._Long nhận vé từ chị bán vé rồi dẫn nó tới nơi xoát vé.

-Anh định làm gì tôi vậy hả. Thả tôi ra...Quê chết đi được..._Nó cố gắng mãi nhưng cuối cùng vẫn bị con ngựa màu hồng phấn có gắn mấy viênđá lấp lánh quyến rũ. Và bất chấp tất cả nó phải ngồi trên con ngựa đó.

-Lên đi._Long bước tới giữ ngựa mà hồi nãy nó đã chấm. Tại ...tại sao...cái gì nó muốn thì anh ta điều biết thế nhỉ...

-Anh nói đấy nhá. Nhưng không được đi đâu cả. Mọi người cười tôi ngại chết được._Nó phụng phịu bước lên con ngựa về bị cưỡng ép.

Nhưng khi đã ngồi trên mình con ngựa này nó lại có cảm giác hạnh phúc tột độ. Mặc dù nó chưa khởi động nhưng...Hạnh PHúc quá đi...T^T

-Hét to lên đi...hét to lên nữa..._Nó chưa kịp nói gì yhem thì cô bé đã bị Long bế bổng lên ngồi trên cổ mình. Lúc đầu cô bé hơi sợ hãi nhưng lúc sau cô bé lấy lại được bình tĩnh và gọi tên mẹ mình thật ra...

Lần đầu tiên....nó thấy anh chàng này thật khác với những gì nó ác cảm về anh...Anh chàng kì lạ...

19. Chương 19 : Mưa Và Gã Con Trai Kì Lạ...

Nó đang ngồi trên chiếc ghế đã lúc này, đưa mắt trông theo cái dáng cao cao với chiếc áo sơ mi màu xanh biển đáng đi khuất sau cánh cửa của quán cafe gần đó, mà chợt có ý nghĩ lơ lửng rồi chợt phì cười khi nhớ tới chuyện cách đây vài phút.

“Hét to nữa lên, không mẹ em sẽ bỏ em lại đây mà về nhà đấy”_Long ngẩng đầu lên nhìn đứa bé gái đang ngồi trên cổ mình bằng đôi mắt dò dẫm.

Đứa trẻ trong đêm toại nghiệp vừa hoảng loạn vừa sợ hãi. Hết được mấy tiếng trước mấy tiếng sau đã bị tiếng khóc áp đảo làm anh chàng tên Long kia cảm thấy bức tức. Nó mở to đôi mắt nhìn Long trừng trừng như muốn nói “Thôi đi” nhưng anh ta chỉ đáp lại nó bằng ánh mắt quá đối bình thân. Làm nó vừa thấy thương đứa nhỏ vừa thấy những suy nghĩ tốt đẹp về con người này mấy phút trước nên để cho chó gặm hết thì tốt hơn...T^T

Nó bức tức đưa tay định gỡ đứa nhỏ xuống thì bất ngờ cánh tay của nó bị đứa bé này hất ra với ánh mắt cực kì cực kì đầy sát khí. Đứa bé nhìn nó, mắt dần đỏ lên mấy giọt nước mắt không còn rơi ra nữa, rồi đứa bé đưa tay lên lau nhanh mấy giọt nước mắt đi, xong mở rộng khoang miệng, hét tên mẹ. Mỗi từ đứa nhỏ hét ra đều có uy lực như cái loa phát thanh của vùng biển này...

Nó mở to mắt, miệng há hốc, như không tin vào mắt mình. Những lời nói của Long mà nó xem đó như lời độc ác làm tổn thương đứa bé này thì ngược lại lại kích động nhóc ta như thế...O-O”

Đưa mắt hét nhìn đứa nhóc lúc đầu còn khóc bây giờ vẻ mặt hùng hục nó lại quay sang bắt gặp nụ cười của Long. Anh như được bao bọc bởi một vòng hào quang dịu nhẹ của các tia nắng xuyên qua kẽ lá, nụ cười trên khoé môi làm lộ hàm răng trắng ngần quyến rũ. Chiếc áo sơ mi mà xanh dương yêu thích của anh như hoà làm một với vòng hào quang toả nên khung cảnh hư hư ảo ảo...Giống như cảnh vật trong các bức tranh vẽ vườn địa đàng được vẽ trên trần nhà của các nhà thờ ...Lần đầu tiên nó mới thấy ở người con trai đáng ghét lại có thể có nụ cười thuần khiết như vậy, nụ cười lay động lòng người và lay động một phần nào đó ở gốc nhóc nào đó trong tâm hồn của nó. Nó nhìn sững người con trai này mà anh không hay biết, nhìn nụ cười của anh tự dừng trong lòng nó đan xen suy nghĩ. Con người này thật ra nên làm thiên thần hay nên làm ác quỷ.

-Tiểu Nhi à..._Tiếng người phụ nữ sau lưng đánh thức nó dậy khỏi khoảng khắc đó. Nó quay lưng thì bắt gặp người phụ nữ có vể mặt hùng hục đang bước như chạy về phía đứa nhỏ.

-Mẹ..._đứa bé mừng húp sấp bật ra tiếng khóc khi trong thấy mẹ mình.

Long thả đứa nhỏ xuống đất, nhìn con nhỏ chạy ào về phía mẹ mình ôm ôm, thơm thơm, rồi lại ép sát vào mẹ mình mà khóc.

-Các người làm gì con tôi hả._Người mẹ sau một hồi xem xét đứa bé xong quay sang nhìn hai đứa nó trừng trừng nói, như hét lên về tức giận.

-Chúng cháu..._Nó định nói gì đó.

-Các người định bắt cóc nó phải không_Người phụ nữ mắt con này như một bà gà mẹ bảo đang hai cánh thật rộng ra để gà con không bị điều hâu độc ác bắt thêm một lần nữa.

-Không phải, chúng cháu..._Nó cố nói, quay sang nhìn Long như vẻ mặt bình thân như không có điều gì phải minh oan. Ngồi phụ nữ này thật quá quái.

Nó thấy đứa nhỏ hất tay mẹ nó rồi chạy đến chỗ Long, đôi tay nhỏ nhắn nắm lấy vạt áo sơ mi của Long nói rành rọt:

-Cảm ơn anh đẹp trai.

Hừ đúng là đứa nhỏ này biết đạo lí hơn cả bà mẹ cứ hừng hừng hổ hổ kia.

Nó mở to mắt nhìn cái cảnh trước mặt. Long đang cúi gập người xuốngnụ cười với đứa nhỏ và đứa nhỏ tặng ngay cho anh cái “thơm” nhẹ nơigò má trái. Xong đứa nhỏ còn nói lớn:

-Lớn lên Tiểu Nhi sẽ lấy anh. Vì nụ hôn đầu của Tiểu Nhi trao cho anh đó._Cô nhóc cười cười xong hai má đỏ ửng lên vẻ dễ thương.

Nhưng bất ngờ hơn là Long véo má cô bé một cái lại quay sang nhìn nó về “âu yếm” cười cười nói với đứa nhỏ:

-Nếu nói vậy thì anh phải lấy chị này rồi vì nụ hôn đầu của chị ấy dành cho anh đấy.

“Bùm...” tiếng nổ phát ra bên tai nó...Nụ hôn đầu của nó hả...Khi nào đâu...T^T

-KHi...khi nào..._Nó lấp bắp nhìn Long đang cười gian gian bên cạnhkhông nói lên lời. Hai má đỏ lên, mặc dù không biết có phải là thật haykhông...

-Em không nhớ à?_Long cười cười gian nhìn nó.

-Này chị đẹp gái?_Cô nhóc này không biết trả ân nghĩa gì cả. Nhìn nó hừng hực khí thế. Như nó là đối thủ á. Nên rút nhanh lại lời nhân xétcon nhóc này có “đạo lí” hơn mẹ nó thì hơn.

-Gì vậy?_Nó nhìn đứa bé cười cười. Thật tự nhiên có thể. Nếu không nó sẽ bóp cổ con nhóc láo sược này mất.

-Nói gì cũng phải cảm ơn chị_Ồ nói được từ cảm ơn xem như con nhóc này cũng Ok. Nhưng câu nói sau của con nhóc mới thật ra hiểm.

-Nhưng em vẫn sẽ lấy anh ấy. Vì khi em lớn lên thì chị đã già nuarồi haha..._Nụ cười của cô nhóc hồi nãy đang ngây thơ khóc bây giờ lại trở thành cáo chín đuôi con...huhu. Lòng người thay đổi vì hoàn cảnhthay đổi như vậy đấy. Nó chỉ muốn hét lên. “ê con nhóc, trả cây kemchanh yêu thích lại cho ta...”

T^T

“Nó còn bảo mình già nua nữa kia chứ...huhu...Tức chết được...”_Nó vừa nghĩ vừa quay sang rửa thềm cái anh chàng đang đứng bên cạnh mìnhnày giờ. Trong anh ta như nhện cười ấy.... đángghét....aaaaaaaaaaaaaaaa

-Thôi nào....Thì ra là hiểu lầm_Người mẹ trừng mắt nhìn đứa con gái của mình. Tối trước nắm tay con bé kéo ra khỏi Long. Xong quay lại nở nụ cười. Đúng là mẹ nào con nấy. hai người cứ xoay như chong chóng ý.

-Vậy chị cảm ơn hai đứa nhé. Cục cưng về thôi._Chị biết thừa là đứacon gái của chị không chịu đi nên nắm chặt lấy tay con bé. Vừa cườivới nó rồi quay sang trừng trừng con nhóc. Hình như cũngbiết tính mẹ nên con nhóc cố rảo bước đi. Xong lại quay đầu lại sụt sùi:

-Em nhất định sẽ lấy anh_haha....đứa nhóc này nó chung rất chí là cương quyết. Cương quyết đến độ khiến nó ôm bụng mà cười luôn. Cười đến nỗi cậu chàng Long phải nhìn nó trừng trừng đe dọa.

Nghĩ đi nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên nó cười thoải mái như vậy trước mặt anh ta. Mà nếu nói chính xác hơn thì từ trước đến giờ nó không cười trước mặt anh ta. Và nói chuẩn xác hơn là nó luôn khóc trước mặt anh ta...T^T”

Ôi tức cười thật...

Nó cười đến nỗi rơi nước mắt đến khi cốc trà sữa đá được đưa ra trước mặt mình. Chiếc cốc được làm bằng nhựa trong, cắm ống hút màu hồng và bên trong là loại trà sữa dâu mà hồng nhạt có mấy hạt trân châu mà đen nổi nên xung quanh, đã được cán vụn hoà quện vào nên trong cái không khí o nóng này thì phải gọi là rất rất hấp dẫn hay cực kì hấp dẫn nhỉ...haha...Nó đưa mắt ngược lên nhìn Long.

-Cầm đi chứ! Lạnh chết mất._Anh buông cho nó một câu .

-Cảm ơn_Nó lí nhí rồi cầm cốc trà sữa từ tay Long. Bàn tay của nó bị sự mát lạnh của cốc trà sữa làm cho vai khẽ run lên nhưng rất rất là dễ chịu. Khoé môi nó nở nụ cười ngốc nghếch.

-đừng cười vậy! Ngốc chết đi được_Long đưa mắt nhìn ra xa nhưng vẫn nói vs nó.

Nó nhận thấy ở anh ta có cái gì đó giống Phi nhưng không hoàn toàn giống lắm...Có chút khác... nhưng nó không biết khác ở chỗ nào. Bây giờ nó mới cảm thấy đây là lần đầu tiên mình có thể nói chuyện với anh thoải mái như vậy...

Nó quắc mắt nhìn Long.

-Ngốc đầu mà ngốc! Dù gì tôi cũng có YQ hơn 100 đấy!_đúng vậy tại sao cả đến câu nói thì hai người này lại rất giống nhau

-..._Long quay sang nhìn nó. Nhưng không nói gì chỉ cười cười rồi lấy tay cốc trên đầu nó một cái rõ đau...

-Anh..._Chưa nói hết lời thì nó cảm thấy hình như trên sống mũi mình có một chất lỏng mát lạnh chảy xuống, ngẩng mặt lên xem xem đó là cái gì thì....

“ÀO ÀO....Ào....”_Chưa định thần được thì trên trời đã tạt xuống hay cái công viên này một trận mưa không báo trước. Trời đang nắng lúc này tự dưng bị mây đen bao phủ bao giờ...huhu

Mới định thần lại được một chút thì nó cảm thấy hình như trời đã không còn mưa nữa thì phải nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thì nó lại bắt gặp ánh mắt có chút lo lắng của Long, là trên đầu nó bây giờ là chiếc áo sơ mi màu xanh đang che cho nó khỏi bị những hạt mưa bắn vào.

Long lấy chiếc áo sơ mi trên người che lại cho nó, trên người anh chỉ mặc mỗi chiếc áo balô cùng màu. Mưa cứ bắn ướt hết cả một mảng áo của Long, bó sát vào thân người...quyến rũ của cậu con trai vùng biển, lãnh trên cánh tay như chan hoà vào với giọt nước mưa nhỏ xuống, nước làm tóc bết cả vào khuôn mặt trắng trẻo chảy xuống sống mũi và chảy xuống những đường cong của vành môi xinh xắn. (đỏ mặt *^^*)

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....Bị hoa mắt rồi...tại trời mưa thôi...tại trời mưa thôi...sao những lúc thế này nó có thể biến thành đồ háo sắc thế nhỉ....huhuhu

T^T

-Tôi...tôi không sao anh mặc áo vào đi. Sẽ bị cảm đấy_hix dù gì cái áo cũng ướt mất rồi.

-Không sao_Long nhìn nó cười cười, nụ cười của anh thật ấm áp trong làn nước mưa. Tim nó khẽ đập mạnh.(Nếu như bạn thấy một người con trai đập trái tim ướt hết cả...thì...thình thịch thình thịch ...hahaha...^^)

-...Nó không nói gì cả, quay mặt đi cố tìm một chỗ nào đó có thể trú mưa chứ nó không thể chịu nổi khi đứng cùng với người con trai này thêm một lần nữa...

-Qua bên đó nhé?_ngón tay của Long chỉ vào một khoảng nhà nhỏ ấy đứa trẻ chơi cầu trượt có mái che màu đỏ rất đáng yêu.

-Ừm!_Nó gật đầu. Vui mừng khi nó tìm mái mà không thấy cái nào cả...

-ướt hết mất rồi_Long đưa mắt nhìn nó xong lại nhìn mình, trên khoé môi nở nụ cười tươi.

-Xin lỗi, áo anh ướt cả rồi_Nó chỉ tay vào chiếc áo sơ mi đang trũng xuống vì nước trên tay Long.

-Không sao..._Anh lại cười cười. Đưa tay vắt kiệt nước chiếc áo trên tay rồi trả lời giọng vẫn không mấy quan tâm tới chiếc áo.

-Tại sao đang nắng trời lại mưa nhỉ. Kì quái?_Nó đưa mắt lên tròng tròng nhìn ông trời vẻ thán thất.

-Cũng không tồi!_Long nhìn lên trời cười cười.

-Không tồi? Là có ý gì?_Nó đưa mắt nhìn Long vẻ dò hỏi...

-không có gì cả. Ngồi xuống đây đi._Long cười cười. Đưa tay chỉ chiếc ghế dài mà người ta đặt ở đây.

-..._Nó không nói gì thêm. Từ từ ngồi xuống theo Long.

-Uống đi. Tan hết rồi đây.

Nó nhìn xuống cốc trà sữa trong tay mình. Nhờ có cái nắp ở trên mà mưa không giọt vào được. Li cà phê giấy ở trên tay Long cũng vậy. Nó đưa miệng hút hút chất nước đặc sệt có mùi hương dâu thoang thoảng và một chút sữa tươi.

-Trời mưa cũng tốt thật?_Tự dưng nó giật mình khi cái giọng khàn đặc của Long lại cất lên nhẹ nhàng như đang thì thầm bên tai nó.

-Tốt gì? ướt hết cả?_Nó nhăn nhó nhìn Long rồi nhìn ra bên ngoài. Bây giờ mọi người đã trốn biệt vào quán cafe bên cạnh hết rồi. Chỉ có lác đác vài đôi người yêu che dù đi trong mưa...Không khí vô cùng lãng mạn.

-hihi...Lâu rồi không tắm. Bây giờ tắm luôn một thể ý mà?_Long quaysang nhìn cái vẻ nhăn nhó của nó xong nheo nheo mắt nhìn nó cười.

-Anh..._Mặt nó nóng bừng lên, cái li nhựa trong tay như muốn bóp nát cả.

-Anh nói không đúng à?_Long lại nheo nheo mắt nhìn nó.

Tức chết đi được...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Nó đưa tay đánh vào người anh ta. Anh ta la oai oái rồi lấy tay che lại trên đầu.

Đánh xong như nhớ lại chuyện gì đó nó quay sang nhìn anh trừng trừng rồi nói:

-Thế anh nói tôi hôn anh bao giờ_Bình tĩnh.

-À cái đó..hahaha...em không nhớ à?_Long đưa mắt nhìn nó có chút thất vọng.

-Không!_dứt khoát.

-Cố nhớ đi...anh không nói đâu..._Long cương quyết...

-Nói đi..._Nó dồn người về phía Long, đưa tay lên cầu khẩn...

-Không! Chuyện này em phải nhớ chứ...haha _Long cười cười rồi đưa mắt gian gian nhìn nó.

-..._Nó cố gắng làm khuôn mặt ngây thơ lắm để dụ dỗ nhưng vẫn không thần công.

-không nhớ à?_Long hỏi nhìn nó cười.

-Không!_Nó gật đầu.

-vậy cái này có nhớ không?_Long cúi đầu sát lại gần nó hơn.

Nó có thể cảm thấy hơi thở mạnh của Long bao phủ cả khuôn mặt nó. Mặt nó nóng cả lên. Nó thấy sóng mũi cao cao của Long cạ vào mũi nó nhẹ nhàng...Không thể được...Chưa kịp làm gì thì nó đã thấy bàn tay ai đó kéo tuột Long ra rồi đâm anh nhào vào bụi cây cảnh bên cạnh.

Nó hoảng hốt đưa mắt trừng trừng nhìn người đó. định quát lên thì ...OH MY GOD...

Cậu con trai hùng hực sát khí, hay tay nắm chặt lại, cả thanh người ướt rùn, chiếc áo bun xanh lá ướt rùn có sát vào thân hình quyến rũ cao to mét tám...Cả ngwoif cậu toả lên vẻ tức giận. Ánh mắt cậu nhìn nó như truy hỏi...Nó thấy ánh mắt đó làm tim nó đau...đau...rất đau.

-Cậu..._Nó lí nhí.

Cậu con trai đứng trước mặt nó , tóc bết cả vào khuôn mặt đã đỏ dần lên vì tức giận, khoé môi cậu mím chặt lại cái sóng mũi cao thanh tú thường ngày . Vẫn khuôn mặt đó nhưng sao lại khiến nó cảm thấy như gần chết đến nơi, con người này như muốn bóp chết nó bằng ánh mắt ấy...

20. Chương 20 : Yêu...

-Cậu...cậu làm gì vậy hả? _Nó chạy tới bên cạnh Long, đưamắt trừng trừng nhìn cậu bạn. Haix mặc dù muốn hỏi tại sao cậu ấy lạiđến đây nhưng điều cần giải quyết trước tiên là thảm họa mà chàng ta gây ra cho người ta cái đã. Tự dưng không đâu lại bắt ngờ đánh người ta như vậy. Thật vô lý.

-..._Phi vẫn không nói gì. Ánh mắt cậu long lên nhìn nó, da mặt đỏ lên như bóc lửa làm nó có vẻ sợ sợ. T^T

-Anh không sao chứ?_Nó ngại ngùng qua sang nhìn Long, vẻ như chuyện lúc này là bản thân nó có lỗi.

-Không sao!_Long đưa tay lau vết máu nơi khoé môi nhìn nó cười vẻ cho nó an tâm.

-Cậu xin lỗi anh ấy đi!_Nó ra lệnh cho Phi. Mặc dù biết thế nào cậu ta cũng ngang bướng. Cái tính không biết mình sai chỗ nào.

-..._Phi trừng trừng nhìn nó. Xong quay mặt sang nhìn Long vẻ bồngôai tai những lời nó nói. Khiến nó tức điên, thiếu điều đâm cậu ta một cái.(ước mơ thôi) >

-Cậu xin lỗi anh ấy đi! Tại sao lạ đánh người khác như vậy chứ?_Cố bình tĩnh. Cấp 1.

-..._tấn lợ. Vẫn nhìn trừng trừng Long. Lúc này nó mới biết lời nó nói như gió thoảng qua . Còn hai tên con trai trong tình thế này khôngcoi lời nó ra gì mà chỉ nhìn nhau trừng trừng như nói chuyện bằng ánh mắt làm nó thêm bực mình.

-Xin lỗi đi!_Gắt lên. Cố kìm nén Cấp 2. Tiếp tục vs động điệu ra lệnh.

-..._Xem lời nói của nó như cái gãi tai.

Tức quá...

-Hoàng Phi! Xin lỗi đi!_Tức giận.Cấp12...bùm bùm...

-..._Quay người bước bước nhanh không nhìn nó một cái.

-TRƯỞNG HOÀNG PHI!!!!_Nó vụt đứng dậy. tức giận hét lên. Bỏ mặc cậu con trai đang ngồi dưới đất. Vụt chạy theo Phi.

Vừa lao ra khỏi mái nhà gỗ thì nó lại thấy thật là điều sai lầmnhất của nó. Vì bây giờ trời đang mưa...huhu...và tất nhiên quần áotrên người nó cũng ướt như chuột, tóc tai rũ rượi...

Nó hậm hực tóm lấy cánh tay Phi. Một là cậu ta thật là quá quấthai là tại đi theo cậu ta mà toàn thân nó ướt rùn như một con cóc.

-Tại sao cậu lại vô lí và cứng đầu như vậy hả?_Nó cố hét lên, miệng mở to khiến ấy giọt nước mưa cứ bắn vào miệng(Khỏi uống nướcchaha).

-..._Phi không nói gì cả, cũng không quay đầu lại nhìn nó. Cánh tay cậu hất mạnh tay nó ra rồi bước đi tiếp, không có ý định đứng lại thêmmột lần nữa. Nhìn cậu ấy như vậy nó cảm thấy hình như nó đã sai, nhưngnó sai chuyện gì chứ?

-Cậu đứng lại đó..._Nó lại hét lên. Nó cố gắng đi như chạy để đuổi kịp bước chân dài của Phi.

-...

-Cậu đứng lại...á..._Nước mưa làm cho nó không biết nước mắt nó cóchảy không. Mà hình như nước mắt nó có chảy. Chảy rất nhiều là đẳnghá. Nhưng tất cả đã hoà lẫn vào trong làn mưa. vừa hét lên một cáchtuyệt vọng vừa cố đưa tay lên lau nước mắt. Mặc dù nó biết cho dù nó cóchảy bao nhiêu nước mắt bây giờ thì có ai biết đâu. Vì lau nước mắt laudi mấy giọt nước mắt bướng bỉnh mà nó không để ý đến cái anh chàng caoto lúc này còn bước đi hùng hồn dừng lại lúc nào. Làm nó đang đi chạy mà đâm sầm vào cái dằng to lớn đó. Xuyết chút nữa là ngã. Haix. Hú hồn.

-Cậu..._Nó ngược mắt lên nhìn Phi đang trước mặt mình. Như hình nhucậu trong mắt nó đã bị màn mưa bao phủ nên nó không biết cậu đang nghĩ gì và tất nhiên cậu cũng không biết nó đang tức quá hay vì một cái gì đó mà khóc.

-Cậu cứ về chơi với anh ta đi! Đi với tôi làm gì._đọc địa, lạnh lùng.

-Cậu...cậu nói gì vậy hả?_Nó gất lên. Chẳng nhẽ cậu đã thấy...

-Không phải hai người định làm gì hả._Nó không biết cậu đang nghĩ gì nhưng trong lúc này nó cảm thấy cậu đang nở nụ cười mỉa mai thường ngày.

Bốp.

Bàn tay nó vung lên. Đánh mạnh vào má người con trai đang đứng trước mặt. Nước mắt nó rơi ra . Không nói gì nó bước đi...Nó thấy đau. Tại sao những lời đáng ghét của cậu lại làm tim nó như có ai đó bóp nhẹ.Nó đưa tay lên gạt những giọt nước mắt buồn bã của mình. Tại sao cậu có thể nói như vậy được chứ.

....

...

...

-Anh không sao chứ?_Nó bước đến bên cạnh Long. Cố nở nụ cười thật tươi.

-umk._Long gật đầu rồi cũng cười lại với nó. Nó nhìn thấy vết thương bên khoe môi anh đã động máu lại.

-Tôi xin lỗi!_Nó lí nhí. Cái cậu đáng ghét cứng đầu đó chắc chắn là sẽ không chịu nói những lời này. Vậy thay mặt cậu ta cũng phải xin lỗi người ta.

-Tại sao em lại xin lỗi?_Ánh mắt của Long có chút lạ lùng làm mặt nó đỏ cả lên.

-Vì cậu ấy đánh anh bị thương. Cậu ấy là kẻ ngang bướng nên không bao giờ chịu xin lỗi người khác cả._Nó lí nhí. Vừa nói vừa lục cái cặp xách.

-Thay mặt cậu ta xin lỗi?_Long nhìn nó trân trân.

-Không_Nói cũng có cái đúng nhưng...-Chỉ vì tôi cảm thấy có lỗi. Nếu tôi không đưa cậu ấy về đây thì cũng không có chuyện này vậy nên..._Nó cố gượng cười.

Lấy trong túi xách ra một hộp băng y tế loại bỏ túi, lấy ra một tấm rồi giã vào nơi vết thương cho Long. Nó vừa ngắm nghía. “Không biết cậu ấy có sao không nhỉ?”. Câu hỏi đó cứ lảng vảng trong đầu nó cho tới khi nó giật mình khi Long nắm lấy tay nó. Thật nhẹ nhàng, bàn tay của anh thật ấm, nhưng không ấm bằng bàn tay ai đó. Vừa nhìn Long trân trân nó vừa ngắm nghía. Định rút tay về thì cả người nó đã đổ ập vào người của Long. Cái áo ướt rùn của nó làm cho chiếc áo ba lỗ duy nhất trên người anh ướt theo. Nhưng anh lại ôm nó thật chặt. Làm nó có vẻ bất ngờ xen lẫn ngẹn thở.

Nó cố vung ra khỏi người Long, nhưng càng cố thì nó càng bị gìm chặt lại.

-Anh...Anh làm gì vậy?_Nó hét lên.

-Thật sự anh nên bỏ cuộc hay không?_Tiếng nói của Long phả vào cổ nó nhẹ nhàng, ấm ấm... làm cho cả người nó nóng bừng lên. Những gì anh nói nó không hiểu. nhưng trước tiên phải thoát khỏi tình cảnh ngại ngùng này đã.

-Anh nói gì vậy...Nhưng trước tiên thả tôi ra rồi nói chuyện chứ._Hai tay nó dùng sức đẩy nhẹ Long ra như cánh tay anh quá chắc chắn làm nó cảm thấy sức lực của mình giống như một con kiến đang kéo một con voi(dù nhỏ hay lớn)

-Anh Anh có nên bỏ cuộc không?_Lại câu hỏi đó. Cái giọng khàn đặc của một thằng con trai lại phả vào cổ nó.

-Xin lỗi. Tôi sẽ nói cậu ấy xin lỗi anh. Nhưng anh không sao chứ. Có cần đi bệnh viện kiểm tra...não không?_Nó cảm thấy bức bối. Thật ra thì đầu anh ta bị va chạm vào cái gì vậy. Cậu ta có giầu đến mấy thì không nên đánh con người ta ra nông nổi như vậy chứ.

-...

-Anh không sao chứ?_Nó cảm thấy cánh tay của Long đã dần ra đôi chút.

-haha...

Long đang cúi đầu cười làm nó tức điên lên. Thôi người mới bị đập đầu chỗ nào đó thường hay bị chạm. Không chấp.

-Anh có bị đập đầu chỗ nào không?_Nó mở to mắt, vùng ra khỏi người Long. Xong cả người nóng giần lên vì lúc này Long càng cười to hơn.

-Không không sao_Long đưa cánh tay lên vẫy vẫy với nó như không có chuyện gì nhưng người thì cúi gập xuống cười càng to.

Choáng.

-Anh...anh ...không sao thật chứ! Hay ..._Nó lo lắng cúi đầu nhìn Long.

-Về thôi...haha..._Long cố nịnh cười. Kéo tay nó đi. Mặc cho cái vẻ mặt lo lắng của nó.

Nó bị Long dẫn đi. Trời lúc này đã trong xanh trở lại. Mấy đám mây hình kẹo bông gòn cứ bước đi chậm chậm trên nền trời xanh thẳm. Có cảm giác cái nóng lúc này được mưa làm dịu bớt.

“Cốc ...cốc...cốc...”_Tiếng gõ cửa cứ đánh lên liên hồi mà cánh cửa vẫn không dịch chuyển.

-Phi..._Nó lí nhí nói.

....

....

....

Im lặng và Im lặng...Đường như trong phòng không có người. mà cho dù có người thì cậu ấy cũng không buồn ra mở cửa cho nó dù nó vì cái táthời chiều.

Nó uể oải nhìn xuống cầu thang. Lúc bước vào nhà nó không để ý lắm như lúc này đây nó nhận ra là căn nhà tối om không có một bóng đèn. “Chắc cậu ấy vẫn chưa về nhà” Ý nghĩ loé qua trong đầu nó rồi tự nhắc nhở mình. “Cậu ấy chắc là giận lắm”. Mặt nó hơi nhăn lại rồi nhìn xuống chiếc túi nhỏ trong tay mình này giờ.

-Thôi để đây cũng được._Nó đưa chiếc túi lên cao, đang định mắc vào chốt khoá cửa thì...

Bất ngờ cánh cửa mở toang. Nó bị lôi tuột vào bên trong. Nhưng không biết là ai kéo nó cả. Vì bị bất ngờ nên nó hét lên một tiếng. Nhưng lại bị bàn tay to mềm mại có cảm giác quen quen giữ lại. Bàn tay có mùi Oải Hương quen thuộc.

Nó không la nữa. Nó biết đó là ai. “Cậu đã ở trong phòng từ trước khi nó về”

Nó bị ném mạnh xuống đồng chăn gối ấm áp có mùi dịu nhẹ. Đầu hơi choáng một chút nhưng vẫn có chút bình tĩnh.

-Cậu làm gì vậy hả?_Nó lí nhí. Cả người nóng dần lên.

Khi đã quen với bóng tối. Nó mới thấp thoáng nhìn thấy vẻ mặt của Phi. Ánh mắt của cậu như phát sáng, có chút kì lạ nhưng lại rất dịu dàng. Sống mũi cậu cao cao, mặt nó sát cậu đến nỗi nó có thể đếm được hơi thở của cậu. Bờ môi cậu nhếch lên, trong bóng tối tạo thành đường cong quyến rũ. Ánh đèn yếu ớt của cây đèn đường chiếu vào má cậu tạo nên cái vẻ huyền bí lạ lùng.

-Cậu..._Nó thấy cậu vẫn im lặng. Chỉ nhìn nó kì lạ nên định hỏi thêm gì đó thì...

Bờ môi nó bị môi cậu khoá chặt lại bằng một nụ hôn thật sâu. Có chút nhẹ nhàng như vãn nguyệt liệ. Đến nỗi nó cảm thấy không khí trong phòng như bị cậu hút đi hết. Nó đưa tay lên định đẩy cậu ra thì bàn tay nó bị cậu ghim chặt. Bàn tay ấm áp của cậu ấn tay nó xuống chiếc gối êm mại. Đôi môi ấm áp mơn trớn trôi nó, có vẻ thích thú...hừ hừ Quên luôn cả chuyện buổi chiều.

Nghệt thở...nhưng nó chỉ muốn thời gian dừng lại như giây phút này đây...Hạnh phúc.

-Nè! Hắn ta còn làm gì nữa không?_Phi dừng lại. hơi thở dịu nhẹ phả vào mặt nó.

-Không_Nó trả lời đôi mắt mở to về ngay thơ.

-Lần sau không được như thế nữa!_Phi nhìn nó, ánh mắt nghiêm nghị về ra lệnh. Ánh sáng yếu ớt chiếu vào khoé môi đang cười về hài lòng vì câu trả lời của nó hồi nãy.

-Nhưng lúc này cậu..._Nó định nói đến chuyện cậu quá quắt ban chiều thì khoé môi lại bị cậu bịt chặt.

Rất lâu sau đó cậu lưu luyến một hồi mới thả nó ra...để nó được hít hà cái không khí trong lành.

Nó ngồi bật dậy, cố điều hoà lại nhịp thở của mình. Con sói háo sắc này...hừhừ..Định giết người ta hay sao vậy chứ. Hai má nó đỏ bừng lên.

Phi đưa tay ôm từ phía sau nó, cúi đầu hôn vào phần vai trần của nó làm cho nó thấy nhột, người thì cứng đờ lại. Nóng khắp toàn thân. Hơi thở của cậu phả vào da thịt của nó, có cảm giác âm ỉm...

-Lần sau không được đi với đứa con trai nào mà không có tớ nữa.

Tiếng nói khàn đặc của cậu cất lên. Tóc cậu dụi vào vai nó như một đứa trẻ con không nhẽo.

-Cậu đói chưa?_Nó lí nhí hỏi.

-Ừmk!_Phi trả lời nhưng vẫn không quên nghịch ngợm lông tóc phía sau của nó.

-Vậy tớ nấu mì xào ăn nhé!_Nhột.

-Ừmk! Nhưng không được để ớt nhiều đâu đấy!_Cảnh báo, cười gian. =^=

-Cậu...cậu hôm đó không phải cậu không sao à!_Lí hí. Quay phắt lại nhìn Phi.

-Cay lắm đấy nên phải phạt cậu._Phi cúi xuống nhìn cái vẻ trẻ con của nó mà trong lòng buồn cười. Cúi xuống cắn nhẹ vào bờ môi đỏ mọng của nó, bờ môi có mùi hoa Oải Hương quyến rũ.

-..._Đỏ mặt.

-Đi nào!_Phi đứng dậy. Kéo nó bước ra khỏi phòng. Trong lòng cười thầm.

-Về thôi_Chàng trai đứng dựa vào tường. Điều thuốc thứ n+1 trên môi đã gần hết. Đưa mắt nhìn cậu bạn có đôi mắt màu cafe buồn buồn đang nhìn trân trân vào căn nhà trước mặt. Ánh đèn của căn nhà từ từ được bật lên. Giống như phím đàn piano ấn tay xuống phím là tạo nên một tạp âm vui tai.

21. Chương 21

-Nhớ đấy! Bữa nào đi đâu thì phải nói vs tớ. Biết chưa hả?_Hắn bậm môi nhìn Di đe dọa.

-Hứ!_Di dẩu môi lên nhìn hắn. Hai mắt mở to trông yêu lạ.

-Sao?_Hắn vẫn bậm môi nhìn Di. Nhưng trong thâm tâm “Trong sáng” của hắn chỉ muốn cắn đôi môi kia một cái. Cho đỡ đáng ghét. Ý lộn “đáng yêu” chứ...khà khà...^^

-Thế sao cậu không nhấc nhỡ bản thân cậu đi. Chỉ được cái đi nói người khác._Di làm điệu hờn dỗi quay mặt tiếp tục đưa đôi mắt to tròn nhìn lên màn hình tivi chiếu bộ phim mà cô thích nhất. Nhưng bây giờ không có tâm trạng nữa. Hứ...

-Tớ thì sao?_Hắn đưa tay lên kéo mặt Di nhìn về phía hắn. Cười cười. Trong cái đầu hắn nghĩ “Ha ha..Cậu ấy đang ghen ak...”

-Cậu...cậu..._Di cúi mặt nhìn xuống hai tay của mình đang đan chặt lại với nhau. Nói lí nhí. Như đang tìm lời nói thích hợp nhất.

-..._Hắn cười cười. Cúi đầu xuống sát mặt Di. Nhìn vào đôi mắt đang bối rối của cô bạn nhỏ.

.
.
.

-Cậu ý! Lúc nào cũng đi chơi đến tận khuya mới về còn có những hôm không về nhà. Thế mà còn bảo tớ._Di tức giận hết mạnh tay hắn ra. Khi cô cảm thấy vẻ mặt hắn quá đang ghét. Quay đầu nhìn ra cửa sổ. Về giận dỗi.

-Còn lăng nhăng vs mấy cái cô..._Di tiếp tục nói tiếp. Nhưng vẫn không để ý đến vẻ mặt đắc thắng của hắn khi hắn đã đoán đúng tâm ý của cô.

-Cậu ghen à?_Hắn tiến sát lại người Di. Cúi đầu nói nhỏ vào phía tai Di. Lời nói của hắn vừa cách lên thì hai vai di hơi run nhẹ một cái rồi Di quay phắt người lại. Làm cho hắn suýt chút nữa là bổ nhào ra đằng sau.

-Ai bảo vậy!_Di hất môi lên. Vẻ phủ nhận.

-Cậu ghen thật à?_Hắn lấy lại thăng bằng. Hai mắt cong cong hình bán nguyệt về gian gian, đôi môi nhếch lên nở nụ cười nửa miệng.

-Ai...ai..._Di nhập ngừng trước câu hỏi của hắn. Ánh mắt và nụ cười nửa miệng muôn đời của hắn làm Di cảm thấy bối rối.

-..._Hắn cúi đầu xuống nhìn sâu vào mắt Di.

-Không nói với cậu nữa._Di cúi đầu xuống lí nhí. Tránh ánh mắt của hắn.

-Ủa! Không ghen sao giận thế!_Hắn nói nhỏ. Kéo chiếc gối sau lưng mình đặt trước mặt Di. Ngón tay thon dài của hắn xoa xoa vào lớp gối mềm vẻ thích thú.

-..._Di không nói gì vẫn cúi đầu.

-Thôi! Tớ biết rồi! Từ nay sẽ không đi chơi ban đêm. Không quan hệ vs mấy đứa con gái..._Hắn đặt tay lên vai Di. Tổ về bất lực. Con gái khimà dỗi lên thì phát khiếp quá.

-Nhớ đấy _Di đợi hắn nói xong. ngẩng đầu lên. Hai mắt rực sáng, vẻ hờn hờ.

-Nhớ!_Hắn gật đầu, cười cười nhìn cái vẻ hờn hờ của cô bạn nhỏ. Đúng là hắn quá ngốc nghếch mới đi thương cái con nhỏ ngốc nghếch kia. Nhưng bây giờ có hối hận thì đã muộn rồi. Ai bảo hắn yêu cô nhiều đến như vậy. Nhiều đến mức hắn cũng không biết từ khi nào.

-Lạnh không?_Di hỏi hắn. Bây giờ trên người cô là lớp chăn bông quấn quanh vào người giống cái tổ kén...còn hắn thì ngồi co ro một góc.

-Lạnh!_Hắn gật đầu. Miệng méo xệch. Hắn nhớ vài phút trước, lúc ăn tối xong, lôi chiếc chăn bông định đắp chung hai đứa thì con nhỏ rắc rối kia nói “Nam nữ thụ thụ bất tương thân”...Lúc đó hắn phát điên lên. Thầm ***** rửa thằng cha nào sáng tác ra mấy câu đó. Bây giờ thì hắn phải cảm ơn vì có mấy câu đó. Mà hắn biết cô cũng quan tâm tới hắn lắm...haha...^^

Hắn vừa gật đầu xong thì lớp chăn bông ấm áp mang mùi dịu nhẹ quen thuộc của hoa Oải Hương đã bao trùm lấy hắn.

Bên cạnh hắn, Di nhìn hắn cười thật tươi sau đó lại tiếp tục quay đầu xem tiếp tập phim trên màn hình Ti vi. Hắn cảm thấy xao xuyến. Lần đầu tiên hắn thấy. Hắn và cô thân thiết như vậy. Cảm thấy cô tự tay đắp chăn bông lên người hắn, cảm nhận được hơi thở của cô gần hắn nhưng không có một chút xa cách như ban đầu... Và quang trọng nhất bây giờ cô đã trở thành bạn gái hắn...(* _ _)

-Lạnh quá._Hắn đưa tay ôm lấy eo của Di. Cảm thấy cả thân người cô hơi run lên. Sau đó hắn cúi đầu hít hà vào mái tóc của cô. Cái mùi bạch hà thơm mát.

-Cậu làm gì vậy?_Giọng di lí nhí.

-Hihi...Thích ôm cậu vậy đó!_Hắn cười cười nhìn vào mắt Di. Cúi đầu xuống hôn nhẹ vào vầng trán cao cao trắng mịn của Di.

-Cậu ..._Hai má Di ửng lên ngượng ngùng. Cái biểu cảm lúc này của cô làm hắn thích thú. Hắn cười hà hà. Rồi véo vào bầu má bầu bĩnh của Di.

-Xem phim kìa..._Hắn nói nhỏ. Nhắc nhở.

Di quay đầu lên tiếp tục xem phim. Còn phần hắn cứ mon men hít hà cái mùi mà hắn tham lam suốt thường gian qua...(ac...=>dê)

-Ngày mai mình về nhà!_Giọng Di cất lên làm hắn hơi giật mình. Hắn nghiêng đầu nhìn Di.

-Không thích ở đây chơi nữa à?_Hắn hỏi.

-Không phải. Sắp thi tốt nghiệp rồi. Làm sao mà nghỉ lâu vậy được.Ngày mai là chủ nhật rồi. Mình về nhà. Thứ Hai đi học...Còn kiến thức của một tuần nữa. Phải học thôi...Nhất là cậu ấy..._Di cúi đầu tính toán.

-Thôi cũng được. Càng an toàn...hihi_Hắn gật đầu. Mặc dù muốn tránh cái chuyện học hành ở đây tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc nhưng cái quang trọng vẫn là chuyện sắp ra vào chiều hơn qua...Hơi có chút nguy hiểm.

-An toàn gì?_Di đưa mắt khó hiểu nhìn hắn.

-Haha...không có gì...Thôi xem phim đi. Mai vào viện rồi chiều mai về.

-Umk!_Di gật đầu. Vừa xem phim vừa nghịch ngợm ngón tay đang ôm chặt lấy cô của hắn.

Hắn có cảm giác thật hạnh phúc.

-Bố khi nào con về thăm bố lại nhà! Bố phải cố dưỡng bệnh tốt há._Nó ôm chầm lấy bố nó. Cúi đầu thút thút.

-Con nhỏ này!_Bà Liên ôn tồn mắng con gái.

-haha...Lên lại trên ấy thì phải cố gắng học tốt vào con. Còn thi đại học nữa đấy. Khi nào thi xong thì về đây chơi với bố._Ông Tiền khẽ đáp vào vai nó nhắc nhở.

-ạ!_Nó buông ông ra về lưu luyến. Hai mắt nó đã đỏ hoe từ bao giờ. Huhu...nó không muốn xa người bố thân yêu đâu.

-Nhờ cháu chăm sóc con bé nhé?_ông tiền đưa tay lên xoa đầu con gái. mỉm cười nhìn Phi về nhờ cậy.

-Vâng! Chắc chắn rồi ạ!_Phi nhìn ông Tiền cười cười. Rồi đưa mắt nháy nháy điệu nghệ với nó.

-Cậu chủ! Nấu con bé có điều gì không phải với cậu thì cậu cứ điện thoại nói với tôi. Trong thời gian qua tôi không lên đó được nên con bé thay tôi. Nhưng khoảng mấy tuần nữa tôi sẽ về lại làm._Bà Liên dịu dàng nhìn Phi.

-ạ! Bác không cần lên sớm vậy đâu ạ! Việc nhà cậu ấy làm rất tốt!

-Vậy cũng không được! để mấy tuần nữa tôi thu xếp rồi lên.

-Không cần..._Phi chưa nói hết câu đã bị cái véo mạnh của Di làm cho im bật.

-Bố mẹ ở lại mạnh khỏe! Con qua nhà bác Tâm một chút ạ! Trưa con lại ghé vào.

Nó cười cười kéo tay Phi đi nhanh ra khỏi phòng bệnh. Trùng trùng nhìn cậu bạn.

-Cậu điên à! Muốn mẹ biết hả?_Nó cố gắng từng chữ.

-Càng tốt!_Phi khoanh tay trước ngực nói về bình thân. Ánh mắt hơi gian gian như tính toán điều gì đó.

-cậu..._Giận xanh mặt.

22. Chương 22 : Chỉ Mới Bắt Đầu...

-Nó đi rồi!_Toàn đánh mạnh vào bả vai của anh. Cái cảm giác đau do bị đánh không thể khiến cho anh quên đi nỗi đau nơi trái tim mình. Có thật anh nên bỏ cuộc không? Người ta nói .Khi yêu một người sẽ cầu chúc cho người đó hạnh phúc như sao trong lúc này đây anh lại không làm được.

-Này thằng kia! Nghe tao nói gì không vậy hả?_Toàn tức giận.

-..._anh không để ý thằng bạn mà vẫn tiếp tục theo đuổi cái suy nghĩ của bản thân. Chìm đắm trong nỗi đau thấu tim mà không thể dứt ra được.

-Đik m! Mày định làm gì vậy hả? Đừng có giống thằng điên như vậy!_Toàn nổi khùng nhìn anh bạn của mình. Cảm giác sao lại thấy thương thằng này quá chừng. Buông lời **** rửa tặc tiêu một câu. Thật ra nói mấy từ này cũng không phải là thói quen của anh. Chỉ có điều khi thật sự bức mình vì kìm nén quá lâu Toàn mới xả ra như vậy.

Toàn bức mình khi nhìn thấy thằng bạn của mình trong mấy ngày qua luôn có tâm trạng như một kẻ mất hồn và bất lực như vậy. Một thằng con trai luôn tự tin vào bản thân mình, luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý mà trong lúc này lại biến thành kẻ đang tìm cách trốn chạy với bí mật 10 năm qua hay sao.

-Tao không sao! Mày về đi!_Anh ngẩng đầu nhìn cậu bạn có ánh mắt như muốn đập vỡ bất cứ đồ vật nào có trong căng phòng này. Anh biết Toàn quan tâm đến anh...nhưng chuyện này không phải nói bình tĩnh giải quyết là có thể bình tĩnh được.

-Mày nói cho tao biết! Ruốc cuộc thì mày định làm gì hả thằng kia?_TOàn tức giận khi thấy vẻ mặt tiêu tụy của Long.

-Không làm gì cả? Chuyện này đâu phải tao nói làm gì là làm được đâu!_Long cúi đầu. đưa tay lên nắm lấy mái tóc một mớ vuốt ngược ra đằng sau.

-Thì mày cũng phải nói với con bé chứ! Làm gì mà hôm qua để thằng nhóc đánh cho sức mồi mà còn bày đặt yêu nó những 10 năm.

-Mày không nói thì người ta bảo mày căm à!_Anh tức giận hét lên.

-Kệ mày tao về!_Toàn lắc đầu nhìn thằng bạn. Đã lâu rồi anh không thấy nó tức giận như vậy. Trừ cái việc cách đây ba năm về trước.

-Mày đừng lại đi! Đánh nữa là nó chết đấy!_Cậu bé Toàn mặc đồng phục của học sinh cấp ba nhún nhún bả vai bần thần vì vật lộn đánh mấy thằng đang nằm liệt sĩ một góc đưa tay kéo thằng bạn đang tức điên đánh cái thằng chọc ghẹo nhỏ Di trên đường về nhà, làm nhỏ ta khóc lên khóc xuông.

-Bỏ tao ra!_Long hét lên. Hất mạnh tay Toàn ra. Đánh tới tấp vào mặt thằng đó. Khiến mặt thằng đó toàn là máu răng mũi lẫn lộn. Cuối cùng phải vào viện nằm xuất một tuần liền...(gồm)

Chỉ duy nhất lần đó gần đây nhất Toàn thấy thằng bạn của mình nổi giận như vậy.

Toàn vừa đi ra khỏi cửa phòng, đưa chân đạp mạnh vào cánh cửa một cái. Xong anh đưa tay vào túi quần zin lấy ra hộp thuốc lá. Ngậm một điếu bật lửa rồi rít một hơi dài xong nhả ra một cách điệu nghệ.

Sáng thứ hai...

-Hoàng Phi! dậy nhanh lên! sắp muộn học rồi đấy!_Nó đưa tay giật mạnh chiếc chăn bông mà cậu bạn lười biếng kia...(ây da là bạn trai của nó mới đúng) đang quấn quanh lấy thân hình dài lêu khiêu đó.(Mà bạn trai khi nào vậy nhĩ. Đã tỉnh tò gì đâu)

-Một chút nữa thôi!_Phi đưa tay giật mạnh lại phần chần trên tay nó làm suýt chút nữa nó bỏ nhào xuống giường. Nó giận xanh mặt.

-Không một chút gì cả! Ngày đầu đi học mà vậy đó hả?_Nó đưa tay đập mạnh vào chiếc chần bông. Dùng hết sức cố kéo mạnh chiếc chần ra.

-ừmk...hay cậu vào đây luôn đi! Sáng dậy sớm vậy lạnh chết được!_Phi tóm lấy tay nó. Đôi mắt ngái ngủ lúc đầu bây giờ lại cong cong hình bán nguyệt gian gian...

-Akkkkkkkk...không ..._Chưa nói hết lời nó đã bị Phi kéo mạnh làm cho bỏ nhào vào lớp chần bông bên cạnh Phi.

-Ngủ đi!_Phi kéo nó lại gần cậu. Trong khi nó vẫn cố gắng thoát khỏi vòng tay chắc chắn của cậu bạn. huhu...Đáng ghét. Cái con sói háo sắc này.

-Thả tớ ra! Nhột quá!_Nó hơi buồn buồn ở phía sau cổ. Khi Phi đưa đầu dụi vào phần gáy của nó. Mái tóc dày ngắn của cậu cọ vào cổ nó làm nó cảm thấy vừa tức giận vừa ngượng.

-Không! Ai bảo người cậu thơm vậy!_Phi thấy nó vậy thì không hề giống một đứa con nít hơn. Cúi đầu sát vào cổ nó. Tay kéo chần đắp kín người nó rồi đưa tay vòng ôm chặt lấy eo nó. Mặc cho nó cố dẩy dựa cỡ nào thì cậu vẫn tiếp tục hà cái hương thơm dịu nhẹ và cảm giác ấm áp rồi chìm vào giấc ngủ...

-Nè..._Nó cảm thấy vui vui khi được cậu ôm như vậy. Cái cảm giác ấm áp, có chút trẻ con mà cậu phát ra làm tim nó đập khê. Hơi thở của cậu phả vào cổ nó đều đều, nóng ấm. Vòng tay ôm eo nó dịu nhẹ nhưng cho dù có dùng sức cỡ nào thì nó vẫn không thoát ra được.

-Nè...Phi!_Nó lại lí nhí nói. Nếu không dậy đi học sớm thì e hai đứa nó phải đứng tường rồi. Với lại dù gì nó cũng là lớp trưởng. Từ trước đến giờ cứ gương mẫu chứ có đi học muộn bao giờ đâu.

-...khò khò..._BÙM...BÙM...Ngủ mất tiu.

-Nè..._Nó giật mình quay nhìn sau lưng thì...Anh bạn của nó đang ngủ ngon lành mà không để ý đến nó gọi giật mấy lần. Tức quá đi mất.

Hai hàng mi của Phi dài và cong ngả nghiêng lại. Cái sống mũi cao cao thở nhẹ từ từ. Bờ môi cong cong mím chặt lại trong giấc ngủ. Nó đang nắm tay nhỏ của mình sờ nhẹ vào má của Phi. Nước da trắng mịn không có chút vết tí nào, vừa chạm vào thì ngón tay nó như muốn tan ra.

Sao con trai lại đẹp hơn cả con gái cơ chứ...huhu(tủi thân) T^T

-Nè ! Làm gì vậy hả _Phi nắm lấy ngón tay nó. Mắt không mở ra nhưng môi thì khê nở nụ cười gian gian.

-Không! Không làm gì cả..._BỐi rồi! Như làm việc xấu bị bắt. Nó giật mình rút ngón tay về nhưng không sao rút được. Cố thêm chút sức nữa chắc được. ^^

-Thật không _Hai mắt Phi bình thần nhìn nó. Bình thần đến độ nó cảm thấy như chuẩn bị có điều gì đó xảy ra.

-Thật...thật..._Nó mở to hai mắt chắc chắn. HUUHU...Chết mất thôi. (*__ __)

-..._Hai mắt Phi cong cong hình bán nguyệt, khoé môi nhếch lên cười nửa miệng gian gian.

-Thôi! Muộn học rồi..._Nó lấp bắp chống tay định ngồi dậy thì cả người nó lại bỏ mạnh lại xuống...Nhưng điều quang trọng bây giờ nó không phải ngã vào đồng chần như lúc nãy mà ngã ngay vào người Phi. Tất nhiên là do nó ngã là tại cậu bạn đáng ghét kia kéo nó.

-Cậu không thành thật chút nào cả?_Phi nhìn vào mắt nó cười cười.

-Cậu...cậu...thành thật cái gì chứ. Đồ ...đồ khùng...!_Nó ngượng ngùng quay đi. Có nói ra từng tiếng. Dù nó có cố ngồi dậy thì với sức lực của một đứa con gái vẫn chỉ bằng con số không. T^T

-haha...Ngó chết được!_Phi đưa tay cốc lên đầu nó một cái rồi ngồi bật dậy. Còn nó thì thót tim hai mắt mở to khi Phi cúi đầu xuống sát mặt nó. Kèm theo đó là nụ cười gian quen thuộc.

-Cậu định...định làm..._Chưa nói hết cậu thì nó đã nhắm tít mắt lại vì sợ hãi. Có cái gì ươn ướt đặt khẽ vào trán nó. Dịu dàng.

Nó mở trừng mắt nhìn Phi đang cười nhìn nó. Khuôn mặt cậu được ánh sáng yếu ớt cố gắng len lỏi qua lớp rèm cửa màu kem để tiến vào căn phòng hắt lên. Hai mắt cậu dường như phát sáng, khoé môi nhếch lên cười được ánh sáng hắt lên những phần tối như bức tranh mà người ta đánh bóng bằng bút chì. Cảm giác không rõ nét lắm.

-Thôi! Đi học nào! muộn rồi!_ Phi kéo tay nó lười dậy. Rồi cậu bước xuống giường trong tình trạng hết sức...sức...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....””””.....Cậu không....akkk mặc áo...._Nó đưa tay lên bịt chặt hai mắt lại. Hết lên.

-Vợ yêu! Em làm seo mà hét lên ghê vậy!_Phi cười gian gian nhìn bản thân rồi lại nhìn nó về “chuyện bình thường như cơm bữa”

-Ai vợ yêu hả_Nó gằng từng chữ. Mở to mắt trừng trừng nhìn Phi. Sau đó...

-Sao..._Phi nhìn nó cười cười đắc thắng.

-Cậu...mang áo vào! Nhanh lên._Nó tóm chặt hai mắt. Ra lệnh. Mặc dù rất giận cái cách Phi gọi “vợ yêu” lúc này nhưng cái quang trong vẫn là chuyện ô nhiễm mắt này.

Vật lộn với cậu chàng này cả buổi sáng nó mới đặt chân tới trường được an toàn. Phi bắt nó đứng đợi cậu ngoài hành lang rồi cả hai cùng vào lớp.

Nó ra về chống đối nhưng vẫn không thể nào hơn cái anh chàng đáng ghét kia được...haix...!T^T

-Trần Phương Di!_Cái giọng mà muôn thừa cho dù có lên thiên đàng thì nó cũng không thể nào quên được. Tim nó đập thình thịch...Mạch máu trong người hoạt động hết công suất. Hai mắt mở to, hai tay nắm chặt lại...Bộ não đang hoạt động mạnh để tìm cách giải quyết vấn đề...Và tất nhiên phải ở thể phòng thủ...

23. Chương 23 : Sự Xuất Hiện Của Tiểu Hắc Ngọc

-Di Di! Vợ yêu đợi lâu không?_Cái giọng bồn chồn khiếm nhã của Phi vang lên làm nó khẽ giật mình có chút tức giận vì tiếng “Vợ yêu” ghê rợn. Nó thoáng giật mình thêm một cái nữa khi có cảm giác lạnh lạnh phía sau cổ. Thầm nghĩ “Nếu nó biết chuyện hôm trước không phải là sự thật...Á quên! Hôm trước không phải là sự thật như hôm nay là sự thật haha...” Nỗi lo lắng trong lòng nó kết thúc và thay vào đó là sự tự tin mãnh liệt chưa bao giờ nó có...kaka ^^

Nó quay người lại, nở nụ cười mà nó cho là đẹp nhất. Đôi mắt sáng lên tỏ vẻ vui mừng nhìn Phi đang đi tới, trên tay cậu là cái balô to tướng của nó.

-Không! Không lâu!_Nó lắc đầu cười cười một cách dễ thương. Cái dáng vẻ của người đang yêu hiện rõ qua hành động của nó(Chắc vậy ==*)

Xong quay sang tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy cái người đứng cách đó không xa, đang nhìn nó với vẻ mặt hết sức quái dị. Hô hô.^O^!!

-Ồ! Hắc Ngọc tiểu thư sao cậu lại ở đây?_Bình tĩnh, nó nheo mắt nhìn về mặt càng kì quái hơn của con nhỏ mà bấm bụng nén cười. haha...Lần đầu tiên nó được trông thấy vẻ mặt thú vị của tiểu yêu tinh. Nếu bốn nhỏ đó mà được trong thấy thì chắc ở đây thành sở thú mất. “Ồ! Mà seo nó lại ở đây! Có âm mưu nào không nhỉ?”. Vất bỏ suy nghĩ ban đầu nó bấm bụng phòng thủ.

-Ồ! Chuyện đó hả? Mình là học sinh mới!^^_Con nhỏ cười đểu dè dặt. Hai mắt nó nhấp nháy iu kiu....=>Thấy mà ghê. Nhưng quang trọng cái câu phát ra ngọt ngào từ miệng nhỏ làm nó khẽ giật mình, gai óc nổi hết cả lên...”Học sinh mới”

-Học sinh...mới! Trường ...trường này sao? _Hai mắt nó mở to. Tay bám chặt vào lớp vác vác làm ấy xếp li gần nắp trở nên nhẵn nhụi lại. Mỗi hồi con mồ hôi mẹ túa ra sau lưng như tắm. Cảm giác rùn rợn vì cái câu như “Phán sét cuối cùng” làm nó không dám đưa cả tay lên lau đi mấy giọt mồ hôi chết tiệt trên trán. Biết thế sáng bỏ mái trước xuống. Nếu mồ hôi túa ra cũng không ai thấy. Hừ. Đàng này cột đuôi ngựa lên cao để trán cao như vậy...huhu T^T

-Ồ! Thế từ nãy giờ cậu không để ý bộ đồng phục trên người mình sao! Hay giữa bộ đồ trên người cậu và bộ trên người mình có sự khác nhau quá lớn! _Nhỏ cười đều khi thấy phản ứng của nó như vậy. Nở nụ cười yêu quái mà nó ghét nhất. Ánh mắt nhấp nháy nhìn bộ đồng phục trên người nó.

Thấy nhỏ đưa mắt nhìn mình thì nó theo phản xạ cũng đưa mắt trông theo... Huhu...Bây giờ nó mới để ý bộ đồng phục trên người nó hơi nhẵn nhụi nhìn nó ghê ghê... Còn trên người nhỏ ta thì bộ đồng phục sáng lấp lánh. Chiếc áo sơ mi tay ngắn có nơ lụa mà xanh dương nơi cổ, chiếc váy xếp li cùng màu với nơ. Trông đến hoàn mỹ. Seo cùng một bộ đồng phục, cùng một cỡ mà sao vào người con nhỏ này lại...

Huhu...(tủi thân) TT^TT...

Nó đưa mắt sang nhìn thủ phạm đã gây ra bộ dạng này cho nó. Hai răng ê lên ken két. Phi đang nhìn nó cười cười gian gian như chuẩn bị làm một việc gì đó. Nó trừng mắt lên hỏi cậu nhưng cậu chỉ bước lại đứng trước mặt nó, không trả lời. Đưa tay phải thẳng chiếc váy hơi nhăn của nó, nhìn nó với nụ cười ầu ỷ. Sau đó chỉnh lại vạt áo sơ mi, chỉnh lại chiếc nơ cổ rồi nở nụ cười và đặt trên trán nó một nụ hôn bất ngờ.

-Xin lỗi! Rאי sáng nay tớ không để ý đến cậu đang mặc đồng phục mà ôm ngủ như vậy! _Ấu ỷ không còn gì hơn.

“Ôm”... “Ngủ”... Mặc dù đó là sự thật nhưng...T^T...

Sìu...Mặt nó đỏ bừng lên, hai mắt mở to, người cứng đờ, miệng nhấp nháy không biết nói gì hơn...

Im lặng và im lặng...Hành động của Phi gần gũi đến nỗi mấy đứa con gái quanh đó đứng đực tại chỗ. Đứa đang ăn sáng thì há hốc mồm cả ra. Đứa mua nước ở máy bán nước tự động thì bỏ tiền sót luôn xuống đất...“Trời sập rồi tôi ơi”...Dù gì Phi cũng là HotBoy của mấy đứa con gái này...chắc chắn vài giờ sau nó không còn đất mà sống nữa mất...huhu...TT^TT.

.

.

.

-Ai đây! Em yêu? _Phi đưa tay vòng ra sau eo nó, Cười cười. Ở trường mà cậu ta làm như ở nhà vậy. Bây giờ nó chỉ muốn giết chết con người này ngay lập tức...Sao lúc này mà cậu ta còn đùa giỡn được cơ chứ.

Nó nghe xung quanh đó có tiếng sầm sì. Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, Ánh điện bập từ mọi phía nhắm vào một mục tiêu là nó. Nhưng tất nhiên nó phải bình tĩnh. Ai bảo người yêu đáng ghét của nó là một HotBoy...và cái con nhỏ Hắc Ngọc tiểu yêu kia đang cười khẩy khi nhận ra diễn biến xung quanh. (haix...Trừ một người không để tâm đến đó là cậu bạn Hoàng Phi đáng ghét kia) Nhỏ cười khẩy như đang chờ đợi xem màn kịch sắp tới.

Nhưng ruốc cuộc con nhỏ này ở đây làm gì? Từ hôm nghe tin nhỏ về nước thì nó đã có cảm giác không an tâm cho lắm (Chỉ một chút thôi nhé. Vì cảm giác không an tâm của nó để dành cho cậu bạn trai háo sắc)

-Hôm trước chúng mình đã gặp tại buổi tiệc ở biệt thự ngoài biển này! _Nó bình tĩnh. Nở nụ cười gương. Vắt hết cái cảm giác rùn rợn. Nhưng tức giận vì bàn tay Phi vẫn ôm ngang eo nó.

-Ồ! _Phi cười cười nhìn nó xong lại quay đầu nhìn Hắc Ngọc:

-Chào mừng bạn mới! _Phi cười cười thả eo nó ra xong đưa tay ở thế bắt tay chào mừng nồng nhiệt. Nhưng nó thấy cái vẻ khó hiểu của con nhỏ Hắc Ngọc có cái gì đó... Àk giống cái hôm tới dự tiệc.

Nhỏ đưa tay nắm nhẹ lấy tay Phi. Cười nhếch môi. Sau nhìn nó với ánh mắt khó hiểu nhưng làm nó thấy ghét ghét ánh mắt đó.

-Anh quên em mau thật!_Nhỏ cười cười âu yếm nhìn Phi. Làm nó ghét ghét.

-Ồ! Tôi thường không cố gắng nhớ những thứ không đáng nhớ!_Phi thả tay nhỏ Hắc Ngọc ra. Quay sang nhìn nó ầu ầu.

-Anh..._Mặt nhỏ đỏ cả lên. Làm nó thích thú...hahaa....

“Reeeeeeeeengggggggggggg.....”_Tiếng chuông báo giờ vào học kéo dài. Rất may là nó không bị muộn học haha.

-Phương Di!_Định quay sang dục Phi vào lớp thì sau lưng nó có tiếng nam sinh gọi vọng. Nó biết là ai.

Quay nhanh nở nụ cười tươi rói với cậu nam sinh đang đi đến gần nó.

-Duy! Cậu đi đâu vậy?

-Umk! Tớ đi lấy sổ điểm cho cô Maria(Cô giáo dạy tiếng anh mà nó cũng quen).

-Thế hả...hihi_Nó cười ngốc nghếch không để ý đến vẻ mặt tức giận của Phi và nụ cười nhếch mép của Ngọc.

-Cậu về khi nào vậy? Không báo với tớ một tiếng_Duy đưa tay đẩy đẩy còng kính còng vàng trong rất lảng tử của cậu.(Nói thêm nữa. Duy là Hotboy thứ hai của trường nó vì cậu học giỏi, tính tình hoà đồng nhưng điều quang trọng nhất là đẹp trai và lúc đến trường thường đeo còng kính trong rất tri thức. Mặc dù cậu ấy không bị cận gì cả. Nên fan nữ trong trường đặt tên cậu ấy là “Hoàng tử kính cận” hhaa...nó thấy cái tên nghe cũng có duyên.) ^^

Nó quen Duy trong một cuộc thi Hùng biện của trường...hihi...Lúc đó nó khâm phục cậu cái khoảng trả lời nhanh với chỉ số IQ hơn 200. Sau đó thì nó cũng không biết thân với cậu ấy từ lúc nào...***

-Hôm qua! Hihi! Tại thấy phiền cậu suốt tuần qua nên định gặp cậu rồi nói lun ý mà_Nó cười ngọt ngào.

-Phiền gì đâu! Bạn bè mà..._Duy nở nụ cười để lộ cái răng khểnh có duyên.

-Vào học rồi!_Phi đặng háng. Giật bàn tay nó mạnh một cái suýt ngã.

Nó quay sang trừng mắt nhìn Phi.

-thì tớ chuẩn bị vào đây! Mới 15 phút đầu giờ ak!_Nó chu môi. Cổ cãi. Nhưng vẻ mặt Phi càng dữ tợn hơn. Khiếp.

-Cậu vào lớp đi! Tớ cũng phải đi đây. Sắp vào tiết rồi! Ra về gặp._Duy cười cười nhìn nó về an ủi. Xong quay sang nhìn Phi vẻ khó chịu. Ít khi nó thấy Duy có vẻ mặt đó.

Nó đưa tay vẫy vẫy với Duy.

-Bye! chiều..._Chưa nói hết câu đã bị Phi kéo giật mạnh. Quá đáng.

-Tần Khánh Duy!_Giọng con nhỏ đáng ghét vọng lên sau lưng nó. Nhưng bắt ngờ bây giờ không phải gọi tên nó mà là gọi tên cậu đang đứng trước mặt nó.

Nó thấy Duy giật mình một cái. Rồi nhìn con nhỏ sau lưng nó với vẻ mặt khó chịu, có đôi chút kì lạ. “Hai người này quen nhau sao?”

Duy quay sang nhìn nó cười cười rồi bước đi nhanh qua người nó.

-Chiều gặp nhé!_Duy vẫy tay nói vọng lại. Xong bước ngang con nhỏ đang có nụ cười nhếch mép đáng ghét. Nhỏ chạy theo phía sau Duy. Con nhỏ nói nhỏ gì đó với Duy.

Điều nó đang bắt ngờ bây giờ là “Hai người này quen nhau sao?”...

-Đi thôi._Phi tức giận kéo mạnh tay nó bước đi. (Ghen ý mà)^^

-Từ từ..._Nó lí nhí. Để lấy thăng bằng thì bắc buộc nó phải bước nhanh theo Phi. Ặc . Cao mét 8 bước chân dài khiếp....

“Hai người đó quen nhau....”

24. Chương 24 : Mối Tình Của Tiểu Yêu Hắc Ngọc Và Lần Chạm Mặt Của Diêm Đế Và Nữ Yêu Tinh...

Một cô bé yêu đuổi lấy vỏ bọc Yêu tinh để nguy trang.

Một cậu bé biết quan tâm lấy sự cãi cọ để thể hiện.

Một Yêu tinh xinh đẹp và gian tà lộ bộ mặt thật ra khi gặp Diêm Đế (Người trong coi yêu quái)... Vậy thật ra còn bao nhiêu mặt nạ nữa mà những con quỷ chưa gỡ bỏ...

Phía sau khu nhà B...

-Cô làm gì ở đây? _ Cậu con trai khoanh tay trước ngực. Dựa lưng vào bức tường sau lưng. Còng Kính vàng của cậu phát sáng như một sự cảnh báo. Cậu lạnh lùng nhìn người con gái trước mặt.

-Em là học sinh mới! _ Khoé môi cô nhếch lên nụ cười khó hiểu khi nhận thấy sau mấy tháng không gặp mà anh vẫn lạnh lùng với cô như vậy.

-Tôi không nghĩ trường K.M lại thấp kém hơn trường này. _ Cậu con trai nhếch môi về phía mai. Vẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái.

-Tất nhiên là ở đây không tốt bằng. _ Cô đưa mắt nhìn xung quanh giã bộ như đang nhận xét. Xong quay lại nở nụ cười lạnh với anh.

-... _ Cậu con trai không nói gì nữa. Ánh mắt cậu chế giễu này càng chế giễu hơn.

-Chú Tẩn bảo em về đây! Dù gì mấy tháng nữa là tổ chức. Nên về tập cho quen _ Cô biết tính của anh. Anh ít nhưng ánh mắt luôn bắt buộc người khác nói tiếp mà không anh không cần nói thêm lời nào.

-Cô bỏ cái ý định quái quỷ ấy đi! Tránh xa tôi ra. _ Nghe nhắc đến bố mình anh lại nổi đóa lên. Con người đó ở thập kỉ 21 rồi mà vẫn sử dụng con cái như công cụ để kiếm tiền. Anh bước ngang qua người cô. Ánh mắt lạnh cùng sợi nắng vàng rọi qua kẽ lá như một lời cảnh cáo.

-Tại sao em phải bỏ. dù gì anh cũng là... _ Cô nhếch môi lên cười mỉa mai. Anh vẫn như vậy. Vẫn phản đối cái điều mà cô mong ước nhất.... Mong ước từ năm 10 tuổi...

-Tôi cảnh cáo cô! Đừng để mọi người trong trường biết. Nếu không thì đừng trách _ Anh vừa bước đi. Nghe cô nói như vậy thì quay lưng lại. Ánh mắt phát lửa.

-Thì ra anh sợ con bé ấy biết _ Cô nhìn thẳng vào anh. Lúc này người anh như cứng lại, thoáng qua vẻ giận mình. Lần đầu tiên cô thấy biểu hiện này của anh.

-...

-Vậy! Nó cũng không biết con trai nhà tài phiệt ở Đức là anh đâu nhỉ. _ Lần đầu tiên.... lần đầu tiên.... Cô thấy anh sợ một điều gì đó. Tại sao cơ chứ. tại sao... Mỗi hành động biểu hiện của anh lúc này như bóp nghẹt trái tim cô lại. Đau... Nỗi đau không thể gọi tên, không thể nói...

-Tốt nhất là cô nên giữ cái miệng của mình. _ Anh nhắc lại thêm một lần nữa. Ánh mắt có vẻ dữ tợn hơn nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh và uy nghi. Đúng là gia đình tài phiệt nỗi sợ hãi không bao giờ làm họ đánh mất lí trí.

-Hừ! Thì ra anh sợ con bé ấy biết. _ Cô đứng khoanh tay trước ngực. Khoé môi nhếch lên tạo thành đường cong tuyệt mỹ.

-... _ Anh không nói lời nào. Ánh mắt cảnh cáo. Xong quay lưng bước đi.

Hai tay cô nắm lấy vạt váy xếp li làm cho chúng nhăn nhúm. Mặt nóng dần lên. Trái tim như bị ai bóp nhện đến nỗi không thể thở được.

Tại sao lại là con nhỏ đó. Lúc thấy anh đứng nói chuyện với nhỏ đó cô đã thấy rõ điều không muốn biết trong mắt anh... Chưa lần nào dù là với người nhà hay là đối với cô anh lại có ánh mắt như vậy. Trừ mấy năm trước anh có dần ánh mắt đó cho Phương Như... cô gái đã chết và mấy năm trước là người đính hôn của

anh. Bây giờ vị trí đó là cô nhưng cô vẫn không thể có được ánh mắt mà mình khao khát. Và bây giờ nó lại dần chomột con nhỏ thua kém cô về mọi mặt.

Giọt nước mắt kìm nén lúc trước tự dưng trào ra khi thấy cái dáng của anh đã khuất sau toà nhà lớn. Hai tay cô thả lỏng ra. Toàn thân như kết sức. Cô ngồi bẹp xuống thảm cỏ xanh. Nước mắt cứ thế trào rangày càng nhiều....

Tại sao anh lạ không nhận ra cô chứ. Cô đã tìm anh thật lâu. Đã thuyết phục bố mẹ thật lâu để có thể có cơ hội gặp anh...Nhưng tại sao...Mấy tháng trước khi gặp anh...cô lại thất vọng đến vậy. Anh không còn là cậu bé trai 10 tuổi tối hôm đó. Cũng không có cây kem socola ròn nước, không có cái cảnh cô ăn kem mà cắn vào tay anh, không có tiếng khóc thét lên của anh, không có nụ cười răng khảnh, tất cả những gì đêm đó không có...Và cô biết không bao giờ có lại được cái đêm mà có cậu con trai đối xử thật tốt với cô, an ủi cô,...

Lúc đó cô đã thích anh mất rồi. và mấy tháng trước khi gặp lại thì cô đã yêu anh...nhưng nói thế nào anh vẫn không còn là cậu nhóc nhìn cô bé bằng ánh mắt to và nụ cười răng khảnh mà thay vào đó là cái nhếch môi và ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ....

Quá khứ năm 10 tuổi....

Bố mẹ đang đứng giữa ngưỡng cửa li hôn....

Cô con gái từ khi sinh ra cho đến giờ không hề nhận được sự quan tâm chân thành của người phụ mẫu...

Noen năm đó, cô bé lại lặng thầm đứng một mình trong góc căn phòng nhộn nhịp to lớn. Đưa đôi mắt tròn to của mình nhìn xung quanh, lạc lõng...

Hôm nay, nhà cô bé tổ chức tiệc. Cũng như mọi năm. Căn phòng rộng lớn, trống trải thường ngày bây giờ trở nên đông nghẹt và nhộn nhịp. Những bà cô, cô gái ăn mặc sang trọng đi lại, trên tay cầm cái li nghe mùi rất thơm...Những người đàn ông mặc những bộ đồ màu đen, trên cổ có thắt nơ và điều làm cô bé chú ý là áo khoác của họ đều giống nhau một điểm là phía sau có lớp vải dài hơn phía trước giống như cái đuôi...Họ đi lại tấp nập, tụ tập lại nói chuyện từng nhóm một...Cái cảnh quá đối quệ thuộc trong các ngày lễ như vậy tại nhà cô bé.

Đưa đôi mắt to tròn, tìm papa mama trong đám đông. Nhưng không tài nào tìm được. Mặc dù nói họ gần li hôn, nhưng vs lí do nào đó mà cô bé không biết họ vẫn đi với nhau trong các bữa tiệc.

Hôm nay, cô bé mặc một chiếc đầm màu hồng xin xấn mà bà quản gia đưa, tóc búi cao nhìn dễ thương nhưng cô bé không thích chút nào cả... Lí do thì là cô bé không thích có buổi tiệc này. Các bạn trong lớp của cô bé thường ngày này đều được bố mẹ dắt tay đi xem pháo hoa...nhưng tại sao cô bé chưa từng được như vậy. Và cô bé suy ra rằng...do buổi tiệc này nên papa và mama không dẫn cô bé đi được..thật là tức. Mặt cô bé méo xệch.

Trên tay cô bé là con gấu bông nhỏ mà sáng nay khi đi học cô bé đã giật được của nhỏ Hoa...Nghe nói là món quà papa và mama nó tặng ngày noen ...Mặc dù tối hôm đó mama và papa của cô bé có gửi hai món quà to tướng về, một chú gấu teddy nghe nói là hàng độc nhất nhưng cái đó vẫn không thú vị bằng con gấu bông bình thường của con nhỏ đang có về mặt hạnh phúc kia. Thế là cô bé 10 tuổi như thường ngày đặt ra một trò chơi nếu hơn thì con gấu sẽ là của cô bé. Và tất nhiên...Cô bé đã hơn. Thú vị chỉ khi dần giật được còn khi đã vào trong tay thì chẳng vui chút nào...

Cô bé vắt con gấu bông xuống ghế một cách giận dỗi, trút giận vào một vật gì đó là cách tốt nhất để vứt bỏ cái cảm giác lạc lõng thiếu vắng cảm giác của một gia đình mà bản thân hằng mơ ước.

-Nè! Sao cậu lại dỗi con gấu như vậy! Xấu lắm biết không._Tiếng thằng nhóc con trai vọng lên sau lưng cô bé.

Tức giận quay nhanh người lại. “Mắc mớ gì xía vào...”_Hai mắt cô bé mở to...chưa kịp nói gì cả...Thằng con trai đứng trước mặt cô bé là...Bạch mã hoàng tử trong các câu chuyện cổ tích mà cô bé thường đọc một mình vào buổi tối đi ngủ(con nhỏ này thú vị tình yêu thương và sự quan tâm quá nhiều...hix)...Thằng con trai...Í lộn! Bạch mã hoàng tử cao hơn cô bé một chút, mái tóc bông bênh, mặc trên người bộ đồ màu trắng có nơ cổ màu đen trong rất chừng chặc...(ừ đâu biết chừng chặc là gì đâu. Nói đại hehee)^_...

Nụ cười rạng rỡ, hai mắt mở to trong veo, cái nhú mồm tròn mĩ và tất nhiên là hơn đéch mấy thằng học cùng lớp với cô bé...(* _ _)

-Tớ... tớ..._Lần đầu tiên cô công chúa kênh kịu lấp bắp. Hai má đỏ lên e dè.*^^

-Lần sau đừng có ném gấu bông như vậy nữa nhé! Con gái phải thùy mị!_Thằng con trai...Í Lộn nữa...Bạch mã hoàng tử thấy vẻ mặt bối rối trong đền ngỗ của cô bé thì cậu ấy phì cười...Giống diễn viên Hàn Quốc.(Hùi nhùi *^^* suy nghĩ hay vậy vậy hihi). Làm cô bé con nóng hết cả mặt.

-Vâng...Vâng_Cô bé con cúi đầu.

-Ủa! Cậu bị nóng đầu nè!_Bạch mã hoàng tử đưa tay lên chạm vào trán của cô bé con làm cô bất ngờ.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn xoe nhìn Bạch mã hoàng tử đang quan tâm đến mình. Lần đầu tiên có người sờ nhẹ vào trán cô bé, hỏi cô bé có sao hông...Mà bây giờ nhất lại là một đứa con trai mà quang trọng hơn lại là một Bạch mã hoàng tử...

Ngẩng tò te....(* _ _)

-Cậu đi với bố mẹ à!_Bạch mã hoàng tử hỏi.

“Umk! Nói đây là nhà cô hả...Vậy Bạch Mã hoàng tử sẽ đem cô đến cho Quấn gia và đi mất...Thui suy cho cùng thì ở đây cũng có papa và mama...hehe...Có nghĩa là đi với bố mẹ”_Cô bé con thầm nghĩ rồi gật đầu.

-Vậy bố mẹ cậu đâu.

Cô bé con lắc đầu như nói “Không biết”...Cậu bé con thấy vậy cũng cười cười để lộ chiếc răng khểnh.

-Tớ cũng không biết bố mẹ tớ đâu cả. Vậy hai đứa chúng mình chơi với nhau hém! Đến khi tìm được bố mẹ...

Nghe Bạch mã hoàng tử nói vậy. Bé con vui mừng gật đầu cái rụp. hehe...

-Nhưng ở đây ồn quá._Bạch mã hoàng tử nhăn mặt.-và còn nóng nữa...

-Vậy cậu đợi tớ một chút!_Cô bé con lí nhí kéo tay Bạch mã hoàng tử rồi thả tay ra khi Bạch mã hoàng tử gật đầu và cô bé lao vụt đi.

Khi quay lại trên tay cô bé là que kem socola vẫn chưa gỡ vỏ còn đang rất lạnh. Cô bé mới lấy trong tủ lạnh ra mà...

Cái này là cô giấu phía sau ngăn đá trong cái tủ lạnh trong bếp.Bà quấn gia không cho cô ăn mấy thứ này nên hihi đi học về cô bé chạy xuống căng tin trường giấu vào trong cặp xách một cây. Tính tối lấy ra ăn với em búp bê...Nhưng bây giờ này phải dẫn cho Bạch mã hoàng tử...hehe...

-Cái này_Cô bé con chìa cây kem socola ra trước đôi mắt ngạc nhiên của Bạch mã hoàng tử.

-Kem hả...Chỗ nào đấy!_cậu bé con ngạc nhiên hỏi. “Con nhỏ này. Đi dự tiệc mà đem kem theo.

-Của tớ!_Cô bé con gục gặc.

-Của cậu hả...

-umk! Thôi! Đi thôi! Ở đây ồn quá..._Cô bé con nắm lấy tay của Bạch mã hoàng tử. Bàn tay trắng mịn mềm mại như da em bé.

...

-Ngồi đây hả?_Cậu bé tròn xoe đôi mắt hỏi. Tay chỉ vào chiếc ghế gỗ khuất sau bụi hoa

-umk...

-Sao cậu biết chỗ này?_Cậu bé nhìn xung quanh. Dưới đất có đặt một chiếc hộp bằng gỗ có mái che...hình như là nhà búp bê. Bên trong là mấy con gấu và vài con búp bê vắt chống chơ. Cậu khẽ nhăn mặt.

-Cho cậu nè!_Cô nhóc lại chìa cây kem ra. Híp mắt cười.

-Sao cậu có cái này..._Cậu bé tròn mắt hỏi.

-Ak!...Tớ xin mấy người phục vụ._Cô bé bối rối.

-Thế sao cậu không ăn mà cho tớ!_Đa nghi.

-Cái này quý...Í quên...tớ cho cậu mà...hihi_Cười ngốc nghếch.

-...Thế thì hai đứa mình một người một nửa._Cậu bé bóc vỏ cây kem.Rồi cầm que lồi ngược cây kem ra. Nhìn cây kem ngẩn ngừ rồi quay sang nhìn con nhỏ đang có anh mắt long lanh thèm thuồng nhìn cây kem ngồi bên cạnh mình. Rồi nói.

-Cậu cho tớ ăn chung á!_Hai mắt sáng lên. Cô bé con nhìn chăm chăm vào cậu bé. Thật ra thì cô không nghĩ là cậu sẽ cho cô ăn đâu.

-Ừm! Dù gì nó cũng là của cậu._Cậu bé con gật đầu.

-Vậy cậu ăn trước đi..._Cô bé con thèm thuồng nhìn cây kem rồi nói.

-Cậu ăn trước đi..._Cậu bé con nhìn cô bé mà buồn cười. Rõ ràng là thèm đến vậy mà bảo người ta ăn trước.

-Vậy..._Cô bé con gật đầu rồi cậu bé con cầm cây kem cao lên. Cô bé con cúi xuống... Và một tiếng hét rùng rợn tiếp đó cất lên...

Cô bé con ăn Kem rồi cắn lộn luôn tay của cậu bé con...

-hihi..._Vừa khóc cô vừa cười ngốc nghếch... Nhưng nước mắt vẫn chảy ra, chảy nhiều hơn lúc này...

Sau mấy năm gặp lại cậu bé con đã thay đổi, cậu bé ấy không nhận ra cô bé con đêm nào... Rồi cậu bé con yêu...Yêu say đắm một cô gái nhínhảnh, hồn nhiên và năng động gia đình tương xứng...Cô bé con tưởng mình không còn cơ hội khi nghe hai người họ đính hôn... Và cô mong ước cái điều đó đừng diễn ra...và vào ngày đính hôn cũng là ngày ra đi của cô gái ấy...vì vụ tai nạn xe ô tô khi cô gái đi bộ trên vỉa hè. Và cô bé con có cơ hội nhưng...Cơ hội chỉ là cơ hội...còn điều thật chỉ có thể là cậu bé con chỉ yêu một người...Cô bé con ước muốn cậu bé con có thể quên đi được hình bóng của cô gái đó và cậu bé con đã quên...Nhưng bây giờ trong ánh mắt ấy.Cô bé con biết cậu đã có thêm một người ở trong tim...vậy đến khi nào..Cô bé con năm xưa mới có hi vọng...

Nhưng tại sao lại là con nhỏ đấy chứ. Con nhỏ là cô không dễ đối phó...Vì bên cạnh nhỏ ta đang có một chàng Hoàng tử quá xuất sắc. Về vẻ ngoài và lẫn gia thế.

Vừa nghĩ nước mắt càng tuông rơi...

Từ bao giờ mà cô biết khóc...

Từ bao giờ mà cô cảm thấy bản thân quá yếu kém...

Từ bao giờ...

Bản thân cô luôn cảm cực. Luôn tỏ ra mạnh mẽ. Đeo lớp mặt nạ này nặng nề quá...

-Này con nhỏ kia!!_Tiếng thằng con trai hăng học sau bụi cây sau lưng Ngọc.

Cô quay nhanh lại. Đưa đôi mắt đậm nước mắt mở to nhìn chàng trai sau lùm cây.

Con nhỏ quấy rầy giấc ngủ của anh quay mặt lại.

Đôi mắt to tròn ướt đẫm nước mắt làm cho trái tim Khánh đập lệch nhịp.

Đẹp...

Nhưng Khánh ghét nhất là con gái mít ướt...

Còn ngồi ở đây khóc nữa chứ... Về nhà rồi khóc. Quấy rầy giấc ngủ của người khác.

-Nè! Biết cô phá hoại giấc ngủ của bốn thiếu gia không hả?_Khánh đăm mắt trừng trừng nhìn con nhỏ đang ngủ ngon một lúc nhìn xung quanh.

-Ai đấy?_Giọng mềm mại.

-ê! Đui à! Tôi ở sau bụi cây đấy. Con nhỏ chết tiệt._Khách bực tức.Không biết vì sao. Con nhỏ này không thấy anh cũng phải vì anh đang ngồi sau bụi cây mà.

-Mắc mớ gì cậu hét lên với tôi!_Giọng nhẹ nhàng chuyển sang hàng học. đôi mắt giống thỏ con hồi này chuyển thành yêu tinh...Chắc. Mới lúc này mấy phút còn khóc lóc đấy mà bây giờ đã như thế này. Đúng là con nhỏ khó lường.

-Cô quấy rầy giấc ngủ của bốn thiếu gia mà còn to mồm à?_Khánh quát. Thường thì chỗ này không có ai đến. Vì học sinh trong trường điều biết đây là cấm địa của Diêm đế. Chỉ ngoại trừ mấy chàng hot boy trong trường là thường xuyên lui tới. Giống như Duy và Phi. Còn lại thì cả con gái con trai bước vào cấm địa đều bị xử đẹp.

“Hồi này nghe tiếng thằng Duy. Hay con nhỏ này thất tình...Thằng quỷ đó giải quyết mấy vụ này mà giám đem vào cấm địa của ta...Đúng là không ra gì.”_Khánh thở hắt ra. Quan sát con nhỏ. Nhỏ này vất vả bộ mặt này đi...bộ mặt lúc này dễ thương hơn. Thằng Duy cũng đáng để thật...heee....

-Ở đây có phải chỗ của anh đâu. Đéo gì tôi phải ngậm miệng lại. Người ngậm cái mồm thú vị lại là anh đấy_Nhỏ gắt lên. đứng dậy phủi bụi nơi váy rồi y hăng học bước đi.

-Nè! Con nhỏ kia! Đứng lại đó..._Khánh hét lên. Lần đầu tiên trong đời có đứa con gái giám nói với anh như vậy. To gan. Vừa nói Khánh vừa bước ra khỏi bụi cây. Nhưng con nhỏ đã đi từ lúc nào...

-Được lắm! Tiểu yêu Tinh...để xem cô chạy đường nào. Giám cãi lời tôi hả...._KHánh tức giận bước đi. Bây giờ có ngủ cũng phải hốc máu vì tức giận. Đi đánh Bìa vài ván. KHánh tức giận đưa chân đá cái thứ vàng vàng người đất và rút điện thoại trong túi ra...

-Ý! Cái này...hahaa...Con nhỏ yêu tinh. Bây giờ cô chạy đằng trời._Khánh cầm điện thoại vừa ấn gọi cho cái tên Long.chuột... Vừa cúi xuống nhặt tấm kim loại nhỏ màu vàng lên. Cười gian tà theo kiểu của một ác ma.

-..._đầu giấy bên kia lên tiếng. Dạ dạ vâng vâng...

-Mày xem có con nhỏ tên Triệu Đan Ngọc lớp nào. Báo cho tao. Tìm xong ra quán BONLY gặp tao._Khánh ra lệnh.

-...

-Không cần cứ tìm xem lớp nào. Hỏi ông hiệu trưởng ấy. Chuyện của tao...cứ àm vậy đi...Ok...

-...

Đầu giấy bên kia dạ dạ vâng vâng xong Khánh nhét cái máy vào túi quần. Vừa bước đi vừa đưa tấm bảng tên lên rồi cười ma quái.

-Để rồi xem Diêm đế ta xử thế nào với tiểu Yêu tinh...

”Triệu Đan Ngọc

” Cái tên cứ thấp thoáng trong đầu Khánh...

25. Chương 25 : Những Người Bạn...

Giờ ra chơi...

Nó ngồi nhìn ra cửa sổ. Nhìn mấy đám mây bay bay trên bầu trời có hình kẹo bông gòn. Mấy chiếc lá của cái cây ngoài cửa sổ đã to hơn, chắc chắn hơn không mang vẻ của mùa xuân non nớt, ánh nắng hắt vào

mang theo cái nức của mùa hè...Thế là sắp phải...Thi đại học rồi...(Chắc...Thế mà cứ tưởng nó nói sắp phải xa trường...heeeeT_____T^)

-Cậu sao vậy! Tự dưng nhìn ra cửa sổ. Xong bơ tở luôn à!_Phi phụngphịu. Đưa tay hất hất vào khoảng không trước mặt nó. Làm nó chột phấtien cậu ngồi đó từ lúc nào.

-Không có gì! Tở đang nghĩ sắp đến kì thi tốt nghiệp với thi đại học rồi..._Nó quay đầu lại nhìn Phi cười cười. Cái mặt của cậu ấy lúc này vẻ dễ thương chứ không gian gian như mọi khi. Thật thà là một đức tin tốtthee...

-...?_Phi mở to mắt nhìn nó. Đúng rồi cũng phải thôi. Cậu là con trai của một tập đoàn nước ngoài thì tất nhiên phải đi theo cái đó. Bây giờ lo nghĩ về nên thì trường nào thì chỉ có mỗi mình nó. Nhưng Phi phải nối nghiệp việc của chú Đức thì không phải cậu ấy sẽ...Còn nó thì sao đây...

Nó khẽ nhăn mặt, khoé môi hơi khô khốc, đáy mắt có mấy giọt nước mắt trực trào ra...

-Cậu thì khoẻ rồi! Nối nghiệp của gia đình. Nên tất nhiên phải học Kinh tế...Không phải lo nghĩ giống tở..._Nó vừa nói vừa úp mặt vào cắhtay giơ bầ...Nó nó không làm vậy thì Phi sẽ thấy nó đang khócmất...Và lúc đó nó không biết chui cái mặt đi chỗ nào vì đây không có cái lỗ nào cả. Và đây lại là lớp học...

-Cậu thấy không khoẻ à!_Phi đưa tay chạm vào vai nó. Khiến vai nó run run...Phải cố gắng rất nhiều nó mới có thể không nắc nhẹ lên...

-Tở không sao...Đây là cách tốt nhất để suy nghĩ. Mặc tở đi..._Nó nói nhỏ. Cái vẻ như cười cười.

Không phải hẳn không biết cô đang khóc. Mà thật sự hẳn không biết tại sao cô lại khóc mà thôi...

Nhưng lúc này...Nếu hẳn còn chạm vào cô thêm một lần nữa. Thì hẳn biết chắc chắn cô sẽ oà khóc to hơn. Và hẳn sẽ không kìm nén được mà ôm chầm lấy cô...thật chặt...Hắn biết điều đó là điều cô không bao giờ muốn. Cô luôn kìm nén những giọt nước mắt của mình để ọi người thấy cô thật mạnh mẽ...Cô luôn là một lớp trưởng uy nghiêm và cô không muốn hình ảnh ấy được thay bằng một con bé khóc nhè được một thằng con trai ôm ấp...

Hắn thấy cô làm vậy không tốt chút nào. Nhưng hẳn vẫn phải tôn trọng suy nghĩ của người yêu bé nhỏ. Còn về nhà thì hẳn sẽ dạy cô sau...heeee...Về phải hỏi lí do vì sao cô khóc, nói cô lúc nào khóc hẳn phải là người dễ dãi...và nhiều nhiều điều nữa. Vì cô là của hắn và tất nhiên nước mắt của cô chỉ có thể là của hắn mà thôi...Mãi mãi...

Lúc này..Hắn có vẻ bất lực. Bàn tay hắn đặt xuống bàn nắm chặt lại.Tim hắn cảm thấy đau. Thấy sao cái giờ ra chơi quá quý này lâu thế,mong sao mấy tiết cuối trôi qua thật nhanh. Để hắn được mau mau về tới nhà và cần cô một cái vì cái tội lì lợm, vì cái tính luôn ình lảnhất...

-Tở đi mua nước cho cậu nhé!_Hắn nhẹ nhàng nói. Rồi đứng dậy. Tay đút vào túi quần.

Thấy Di không phản ứng gì hẳn bước đi...

Nó biết. Phi biết nó khóc...Nhưng nó không muốn mọi người thấy nó như vậy. Nó là một con bé lì lợm mà. Nếu lúc đó Phi chạm vào nó thêm một lần nữa thì không biết nó sẽ khóc rống lên và ôm lấy cậu như thế nào.Trong lúc này nó rất muốn ôm chầm lấy cậu mà khóc nhưng...Nó không thể...

-Này Di!_Con Nhung bàn trước lay lay tay nó.

Bây giờ nước mắt đã thấm hết vạt tay áo rồi nên có thể ngừng lên....

Èo...í...eo....

Nó trợn tròn mắt...mấy chục ánh mắt đổ dồn vào nó...Nó lắp bắp, hơn khó chịu:

-Có chuyện gì vậy?

-cái vụ hồi sáng có đúng không..._Nhỏ Nhung lại lên tiếng. Mấy nhỗ sau thì đang há hốc mồm và mở to đôi mắt nhìn nó chờ đợi. Có đứa thì gật đầu cười cười khuyến khích nó...sao nó thấy lũ này giống chó con vậy nè...^^*

-Vụ gì?_Nó ngêch mặt ra...

-Vụ gì nữa! Vụ Hoàng Phi gọi bà là “vợ yêu” ấy...còn cái vụ gì mà “mần” với chả “Ngủ”..._Mấy nhỗ bên kia hếch mặt lên không chờ nhỏ Nhung nói mà nói luôn. Có mấy đứa thì xì ra hơi dài cả trăm mét...

-Cái...đó..._Đây! nó đoán có sai chỗ nào đâu...Mới có hai tiết đầu thế mà nó đã không có đường sống nữa rồi...

Nó đưa đôi mắt mở to nhìn mấy đứa trước mặt. Về mặt của bọn nó càng tối tăm hơn khi nó cất tiếng.

Mãi ở trong này mà nó không để ý cái lớp của nó đang chật kín vàng ngoài hành lang, ngoài ban công cái của sổ nói liền giữa mấy lớp. nó để ý có rất nhiều nữa sinh mang bảng tên lớp 10...Chắc...

Ặc phải làm sao đây...

Nói phải thì chết với tụi này...

Nói không phải lại chết với Phi...

.
. .

Im lặng và chờ đợi. Sát khi càng nhiều....

“Râmmm”_Một tiếng động mạnh lan toả cả không trung. Làm cái không khí lúc đó có vẻ thay đổi. Tâm điểm không ở chỗ nó nữa...mà quay sang nhìn cái bàn phía trên gần cửa ra vào...

Mọi người tự động tản đi hết một cái rụt rè. Có mấy đứa nhìn nó với ánh mắt căm thù oán hận. Dụ gì vậy trời..._Vị bị đám đông che khuất nên nó không biết có chuyện gì xảy ra trên đó.

Đợi khi mọi người tản hết ra ngoài cửa thì nó mới thấy bàn trên đó...mặt cậu dữ tợn. Hai mắt long lên cảnh cáo...Tay thì đặt trên mặt bàn...

Hình như tiếng động lớn đó do cậu gây ra....

-Từ nay ai mà còn tới đây tụ tập gặp Di nữa thì đừng trách tôi._Phi nhìn xung quanh chỉ tay cảnh cáo. Bây giờ nó mới biết. Mấy nhỗ đang đứng ngoài cửa đang run lên bần bật...

Phi nói xong thì bước đến phía bàn nó. Ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Mấy đứa con gái lúc này thấy Phi đi xuống đã thông cửa chính nên bán mạng chạy toé khói không giám hét lên...^^*

-Cậu không sao chứ?_Phi nhìn nó âu yếm hỏi. Nhưng ánh mắt vẫn còn cơn thịnh nộ ban nãy...

-Không...không sao..._Chưa bao giờ nó thấy Phi nổi giận như vậy. trừ cái này mưa ấy. Cái ngày ở công viên...

-Nước của cậu này._Phi đưa chai nước cho nó. Tay bên kia của cậu là chai nước đã bị bóp méo đến độ khó coi, nước trong chai trào ra ngoài...

-Tay cậu không sao chứ._Nó đưa mắt nhìn tay bên kia của Phi.

-Ngốc quá ! Sao lại không sao chứ! Heee cậu thử dấm vào cái bàn đó đi. Cứng chết được._Phi cười lả chả. Ánh mắt hắt lên gian gian...Nhưng nó thấy lo...

-Nó có bị bông gân không!_Nó lúi lúi tay bên kia của Phi lên. Nhìn chăm chăm vào cái mảng đỏ ửng lên nơi bàn tay...Mắt rưng rưng...

-Không có sao đâu! Ngốc ẹ! Về nhà cậu bôi thuốc cho là được rồi!_Phi rụt tay lại. Tay kia xoa xao tóc nó...Thế giới như của riêng hai đứa nó khi nó không để ý mấy đứa trong lớp đang nhìn nó với Phi bằng ánh mắt muốn hỏi “hai đứa này đồng phim HQ hả trời?”

-..._Nó kéo tay Phi về lại. Chu môi thôi thôi...

-HEHEE...Nhật quá!_Phi cười cười...

-Ừ! Vậy mà không đau! Nó sưng to vậy nè_Nó chu môi..chỉ chỉ vào vết đỏ.

-Lần sau...Tụi nó có hỏi thì nói thật. Có tớ đây. Chúng không giấmlàm gì đâu...Có gì thì nói với nhỏ Son bên lớp B nó sẽ xử lí. Biết chứahả ngốc...

-Nhưng tớ không biết nhỏ đó. Và tớ cũng không muốn nhờ vả..._Nó sịxuống. Nhỏ đó nổi tiếng là “vua” của các cô gái...Nghe ghêghê...T_____T

-Tớ sẽ nói với cô ấy. Cậu không cần lo. Đó không phải nhờ vả. Cô ấy là bạn của tớ...

Đúng rồi! Hotboy toàn chơi mấy thứ hiểm không à...Kệ miễn sao có thể sống ở cái trường này là được rồi...

Cũng trong lúc đó...

-Mấy cưng...Biết người yêu anh Phi rồi chứ!_Cô gái có mái tóc màu đỏvà khuôn mặt baby cười cười nhìn mấy đứa con gái trước mặt đang khépnép...

-Vâng..._đồng thanh lí nhí...

-Vậy thì từ nay phải biết chuyện. phải tôn trọng chị ấy biết không_Cô gái lại cười nụ cười giống thiên thần...

-Vâng...

-Thôi mấy cưng vào lớp học tiếp đi! đừng để chị nói thêm lần nữa..._Son đưa chiếc điện thoại lên bấm số...Còn mấy đứa con gái thì sợset. Lặng lẽ bước đi...Cô nhếch mép cười. Cảnh cáo vài đứa tiêu biểu sẽđược truyện tai nhau bay xa...đỡ tốn thời gian....

-..._đầu giây bên kia bắt máy...

-heee...oK cả rồi! Bữa nào cho tôi gặp mặt chị với nhá. Không biết chị ấy ra sao mà cướp mất trái tim người tôi thích

-...._dây bên kia nói.

-Vậy hả? Vậy cách đền đáp này thì Okay... Khi nào cả đám tôi tới nhà ông.Heee..._Son nhấp nháy mắt.

-..._đầu giây bên kia dập máy...đồng thời tiếng chuông báo vào giờ.

Son cầm cầm máy. Định đi về lớp. Thì cái điện thoại lại đổ chuông....

-....

-Ồ! Ông rảnh hém! Làm gì mà ra Bi-a giờ này...không học ak_Son cười cười nói

-...

-Thôi! Biết rồi! Ra ngay..._Son dập máy. Nhét vào váy...và đi ra cổng sau...

-Xời ngon quá ha! Giờ này ngồi đâybi-a ak? Con trai ông chủ tịch trường_Cô gái có mái tóc nhuộm đỏ về mặtbaby tiến về phía Khánh. Hai tay đút vào túi váy, cười cười...

-Thôi đi bà! Ngồi đi bà nội!_Khánh vanh mắt lên hất về ánh mắt vềcái ghé đôi diện, mặt hơi cáu kỉnh về câu nói của Son. Ặc chẳng qua làcậu còn tức cái vụ con nhỏ ban nãy nên mới vậy...Chứ thường ngày cậuthích chơi với Son nhất.

-Gì nữa đây! Tự dưng gọi tôi ra đây rồi lại cáu kỉnh vậy?_Son kéoghế ngồi xuống. Nhìn nhìn mặt thẳng bạn hơi có chút vẩn đề.

-Không có gì cả! học chán quá gọi bà ra đây ngồi xơi nước. Nhờ bàchuyện này luôn._Khánh đẩy li nước cam cô nhân viên vừa đem đến tớitrước mặt Son. Mặt vẫn còn chút cáu kỉnh...Nhưng có hơi khoái trí vì đều gì đó...

-Trời! Có chuyện gì ông không làm được mà phải nhờ tôi! Chuyện tiền bạc thì tôi đâu có giàu bằng ông, chuyện học hành thì ông cũng nhất rồi, chuyện đánh nhau thì đánh toàn con trai tôi vào làm gì..._Son nhìn Khánh rồi phân tích...Tất cả đều đúng cả...

-..._Khánh không nói gì chỉ nhìn chằm ra phía cửa chính.

-Hay...đừng nói tôi đoán đúng nhé_Son nhìn cậu bạn. Mắt mở to miệng há hốc. Tự dưng cô bản năng của con gái mất bảo cô chuyện mà Khánh nhờ cô có liên quan đến một...

-Đoán cái gì...đúng cái gì..._Khánh nhăn mặt không hiểu. Cáu kỉnh...

-Heeeee...Thế là đúng rồi! Chuyện liên quan tới con gái phỏng_Son cười hee, xong nháy nháy mắt điều luyện.

-Ai bảo..._Khánh mở to mắt. “Trời con nhỏ này là quỷ à”...Xong chới rồi quay mặt đi. Mặt nóng lên...Lần đầu tiên anh định nói về một đứa con gái...

-Ôi! Em nào thế! Lần đầu tiên ông nói định nhờ tôi chuyện về một đứa con gái đấy! Từ trước đến giờ ông đâu chú ý đến đứa nào. Ghét cũng không mà thích cũng không nổi...Heeeee...Thế là trái tim băng giá của Diêm đế cũng bị tan chảy rồi nhé..._Son tiếp tục nháy nháy mắt trêu chọc, đưa ly nước cam lên hút hút...

-Bà có bị thần kinh không! Ai nói bà là tôi nhờ vả bà chuyện đứa con gái..._Khánh quay nhanh mặt lại. Nhìn Son trừng trừng. Hét toáng lên.

-Thế không phải hả? Thế về chuyện gì?_Son vẫn cố không tinh. Ánh mắt vẫn đảo qua đảo về.

-Aaaaaa...Cái bà này tôi bảo là không phải..._Khánh thấy con bạn như vậy...Vẫn thấy nhỏ bạn không tin nên lại hét lên...

-Thôi thôi! Thì ai có bảo gì nữa đâu_Son cười ha hả khi thấy phản ứng quá vui kia của thằng bạn. “Vây chắc chắn là đúng rồi!...Hee nhỏ nàonhi...”

-Chuyện tôi nhờ là..._Lúc đầu Khánh đúng là định nhờ Son cho nhỏ đọc một bài học thật. Nhưng bây giờ nói là không phải rồi nên đành tìm một cái khác. Thật thích hợp. Nếu không nó cười vào mũi...

-Em chào chị!_có tiếng cậu con trai cung kính sau lưng Khánh. Làm Khánh giật mình. Quay bắt đầu lại.

-Ừm! Không vào học à?_Son gật đầu. Thấy phản ứng kì lạ của Khánh. Son càng đoán chắc chắn Long đến đây có chuyện gì đó mà Khánh nhờ.

-Cậu...Cậu..._Khánh ú ớ...Không biết nói gì nữa...

-Dạ! Anh Khánh bảo em đến nên em mới đến ạ?_Long chuột không để ý đến cái bộ dạng của Đại ca mình. Mà chỉ nhìn vào nụ cười “Mê hoặc” của Son. Làm Khánh tức điên.

Son cười cười...Quay sang liếc Khánh. Thấy mặt cậu chàng nhìn Long đến độ khó coi thì Son chỉ muốn bỏ ra mà cười. Son lại quay sang nhìn Long chuột mọi tin.

-Có chuyện gì thì nói luôn đi!_Son cười nói. Làm Long chuột choáng váng.

-Dạ dạ...Thưa anh! Cái con nhỏ ấy đang học lớp 12.C vừa chuyển tới ạ!_Long chuột gật đầu vâng dạ với Son Xong quay sang nhìn Đại ca mình đang đông cứng lại. Rồi nói một hơi không đợi Khánh ngăn lại.

-Thế còn gì nữa không_Son lại cười hỏi luôn.

-Vâng! Em có hỏi thầy hiệu trưởng. Thầy ấy bảo nhỏ đó vừa chuyển từ bên Đức về._Long chuột nói thêm.

-Ồ! Con gái mới du học về à!_Son quay sang nháy mắt với Khánh làm Khánh lúc này chỉ muốn móc hai mắt nhỏ ra. Nhưng ngặt nỗi lực bất tòng tâm.

-Vâng! Nghe nói gia thế cũng rất lớn!_Long nói thêm.

-Ồ!..._Son lại nháy mắt với Khánh. Thế được rồi. Chứ gặp nhỏ nào gia thế bình thường mà yêu là cả một trở ngại sau này. Cô cũng đã từng vậy. Rồi cô lại nhớ tới anh. Chỉ thoáng qua thôi. Rồi cô lại cười nhìn Long chuột.

-Thôi cậu về lớp đi! _Son dịu dàng nói.

-Vâng! Vậy em về. Em chào chị. Chào đại ca _Long nhìn Son rồi quaysang nhìn Khánh. Bây giờ cậu mới để ý về mặt của đại ca hằm hằm như muốn giết chết ai đó. Thôi chuẩn nhanh....Cậu cúi đầu chào xong rồi vọt lẹ...Chỉ một thoáng đã qua bên kia đường...

-Seo...Sao không cười cho đã đi! _Khánh quay mặt đi nhìn ra cửa sổ.HỪ tự dưng con nhỏ hôm nay sao. Nghe xong lại ngồi yên là sao...

-Ông thích người ta thật à? _Son trầm lặng lên tiếng nhẹ.

-Bà có bị điên không. Con nhỏ đó là con điên sao tôi lại đi thích nó chứ. _Khánh lại nói nhanh...Chưa kịp suy nghĩ. Chỉ biết là giải thích.Và tất nhiên là cậu đâu thích con gái như nhỏ đó. Ai lại đi thích yêu tinh bao giờ....

-Vậy không thích sao lại thăm hỏi về người ta? _Son trầm mặc. Cái cậu này. Lại chối. Hoặc là chưa nhận ra.

-Tôi hỏi nhỏ đó hả. Là muốn kêu bà sử lí nó đây. Ngày đầu mới gặt mặt là chẳng thấy ưa chút nào. Con nhỏ yêu tinh...

-Thế hả? Thế không phải ông là người trong coi địa ngục sao. Cả con nhỏ yêu tinh mà cũng không giải quyết được. Sao lại nhờ một người bình thường như tôi _Son lại cười hỏi. Có lúc người ta yêu nhau ngay từ đầu vì mấy cái vụ không ưa nhau đó. Có lẽ cậu ấy đã thích con nhỏ đó thật rồi...đúng là đồ ngốc.

-Tôi không muốn mang tiếng cả con gái mà cũng không tha. _Khánh hất hàm về cao thượng.

“Đồ con nít” _Son nghĩ rồi cười cười gật đầu đồng tình. Đầu tiên cô phải xem mặt cô gái đó ra sao đã, tính tình nếu có chuẩn thì gán ghép cho “cu nhóc này” khỏi độc thân mãi. 12 rồi còn gì. Thế mà vẫn chưa thích ai lần nào. Đây là cơ hội tốt.

-Con nhỏ tên gì đưa đây tôi sử lí cho? _Son nói.

-Triệu Đan Ngọc! _Khánh nói. mắt sáng lên. Heeee...Con nhỏ này. Cuối cùng cũng hiểu chuyện thế này mới là bạn chứ...heeeeee....

-Triệu Đan Ngọc??? _Son hỏi lại. Miệng lắp bắp. Cái tên này nghe quen quen không phải là...

-Ừm! Mà bà làm gì vậy nghe tên xong tự dưng... _Khánh nhìn nhỏ bạn. Nhấn nhó.

-Phải thằng Long mới bảo nhỏ này ở Đức về phải không? _Son nói.

-Hình như là vậy? _Khánh đưa li nước lên miệng. Gật đầu...

-...Nó học lớp nào? _Son hỏi.

-Lớp 12C... _Khánh trả lời ngắn gọn theo câu hỏi của nhỏ bạn. Tự dưng lại như vậy là sao...

-Sao ông gặp nhỏ ấy? _Son lại hỏi.

-Tôi đang ngủ phía sau chỗ của mình thì nghe giọng ông Duy chui raxem sao thì thấy con nhỏ ngồi khóc. Tôi đuổi nó đi. Nó lại quay sang**** tôi...Tôi điên quá _Khánh vò vò đầu tóc của mình. Tức điên khi lúc đó không bóp cổ cô ta đi.

-Cậu nói Duy ấy hả? _Tại sao lại có chuyện này xảy ra được chứ! Ông trời 1 Ông đang chơi trò gì với chúng con vậy....

-Ừm! Chẳng nhẽ giọng của thằng nhóc đó tớ cũng không nhận ra sao... _KHánh nhấn nhó khẳng định.

-Khánh này... _Son ngẫm nghĩ. Nếu đúng là Duy thì không được. Tuyệt đối không bao giờ được....

-Gì vậy bà... _Khánh hỏi. Con nhỏ này. Quái quỷ quá .

-Ông đừng thích nhỏ đó nhé! Đừng bao giờ nhĩ vậy? _Son cầu khẩn như ra lệnh.

-Tôi...Tôi ...Bị điên mới đi thích con nhỏ đó_Khánh lấp bắp...Connhỏ này...Hồi nãy còn ...Nhưng sao nói vậy. Làm cậu thấy hơi hơi sao sao ấy.

-Thế thì tốt. Đừng bao giờ để mình bị điên. Đến khi bị điên rồi thì ông sẽ phải đau nhiều lắm đấy!_Son lặng im... “Đúng thế cậu nhóc...Đừng bao giờ để bị điên...Đừng bao giờ để bị điên...”

Khánh nhìn con bạn. Lần đầu tiên. Cậu thấy Son lạ như vậy. Tất nhiên là không kể cái lúc 2 năm trước...Cái ngày tồi tệ ấy...

26. Chương 26 : Trái Tim Màu Đỏ Và Ngôi Sao Màu Vàng...

-Còn đau lắm không?_Di chu môi thổi thổi vào bàn tay hấn. Cái hơi mát lạnh từ môi cô làm hấn thấy nhột nên từ nãy giờ cứ bấm bụng cười. Hấn biết nếu cười thành tiếng cô tưởng chọc quê cô thì cô sẽ mắckệ hấn mất...

-Còn..._Hấn méo mặt như sắp khóc. Cúi đầu xuống nhìn cô. Híthà...Người cô thơm quá. Mới tắm xong mà...heeee...Hấn cực mê cái mùi này đến nỗi lúc nào cũng chỉ có một ước muốn nho nhỏ là cắn cô mộtcái...Và tất nhiên cái mùi này chỉ thuộc về hấn mà thôi...heeee...Chỉthuộc về hấn ...(ai zô...*^^* gian quá đi...)

-Thế này còn đau không?_Di đưa ngón tay nhỏ của mình quẹt một chútkem bông gân trong cái lọ màu trắng rồi nhẹ nhàng nâng tay hấn lên nhưnâng trứng, nhẹ nhàng thoa vào như chỉ sợ sẩy một chút là hấn sẽ đau. “NGốc thật! Dù gì hấn cũng là con trai mà. Mới chùng này chẳng nhằm nhò gì mấy lần đánh nhau”.

Cô vừa bôi kem cho hấn vừa chu môi thổi thổi...haaaa...NHột...

Thật đấy hấn không nói điều đâu...Kem thoa bông gân thoa vào tayhấn cảm thấy lạnh lạnh tê tê nhưng khi ngón tay của cô dịch chuyển quạ lại thì nó lại biến thành cái cảm giác nhột khiến hấn nổi cả da gà chứđừng nói là cái hơi phả ra từ miệng cô...Khiến long tay long chân hấnnhư dựng đứng cả lên....(* _ _)

-Haaaa...haa...Hết ...hết đâu rồi...nhột...nhộtquá...hihihi..._Hấn không nhịn được cười. Đang ngồi dưới đất thì dây nẩy lên...làm cho Di đang thoa thuốc phải bực mình...ngẩng đầu lên nhìn hấn trừng trừng cảnh cáo...

-Thôi...được rồi...Tớ sẽ ngồi yên. Nhưng đừng làm tớ nhộtđây..._Hấn đưa ánh mắt hoà giải. Hấn sợ nhất là cô không quan tâm đếnhấn...=^=

-Được rồi đấy!_Di không ngược lên nhìn hấn nhưng hấn biết cô đang giận....Chết hấn rồi...

Di đưa tay vặn cái nắp lọ kem lại...Rồi định với lấy cái khăn lau tay trên mặt bàn thì...

Chỉ còn cách cầu xin thôi...Không thì hấn không biết cô sẽ bỏ mặc hấn trong bao lâu...

Hấn đưa tay kéo Di vào lòng thật chặt...Khiến cô giật mình mà vùng ra...

-Cậu làm gì vậy hả..._Cô hất người hấn ra...Với cái khăn lau trênbàn lau ngón tay hồi nãy. Mắt quắc lên nhìn hấn không hài lòng.

-Này..._Hấn đưa ngón tay dí dí yêu vào vai cô...

-Gi?_Cô lại quắc mắt nhìn hấn...

-Cậu giận đấy hả..._Hấn hỏi.

-Ai giận khi nào?_Cô trả lời hấn rồi quay đi. Lấy lọ kem cho vào bên trong hộp y tế rồi đập lại.

Hex...Cô bình tĩnh vậy thôi nhưng thực ra trong lòng đang giận vì chuyện cón con hồi nãy bôi thuốc...hấn chắc chắn như vậy...

-Cậu đang giận..._Bây giờ hấn lại dí dí vào lưng cô...

-Không có..._Cô không quay lại. Vẫn mày mò cái gì trước mặt. Vì bị che khuất nên hấn không biết...Để xem cái gì nào...

O...sao lại vò tờ giấy như vậy chứ...Thật tình...đã giận mà còn chối đay đầy...

Hấn ôm chầm phía sau lưng Di. Cô hơi giật mình một chút nhưng vẫn để vậy...

Hấn vòng tay qua eo cô...Cúi đầu xuống, mũi hấn chạm vào mái tóc vừa mới sấy khô của cô...cái mùi bạc hà thơm mát. Rồi hấn cúi xuống tai cô nói nhỏ...thật nhỏ...

-Đừng giận nữa nhé!_Môi hấn chạm vào vành tai Di. Tai cô đang đỏ ửng...heeee...mắt hấn ánh lên vẻ gian gian...

-Không!_Di vùng vằng trả lời...

-Có hết giận không?_Hấn hỏi nhỏ...

-Không...Không..._Di lại hét lớn trả lời hấn...

Hấn cười gian gian...đầu lưỡi hấn chạm vào vành tai Di khiến cô hét lên...

-Cậu làm gì vậy hả..._Cô cố vùn vùn nhưng do hấn ôm quá chặt nên tất cả chỉ bằng không...

-Có hết giận không?_Hấn lại nỏnh. Bây giờ rằng hấn đang ở vị trí chuẩn bị và chỉ đợi thêm tính hiệu cuối cùng là có thể thực thi...

-Đây gọi là cưỡng bức phải nhận. Nhưng nhất quyết không là không..._Di lại lên tiếng.

-Thế thì..._Hấn đưa rằng cắn nhẹ đến nỗi Di hét cả lên...Vùn ra nhưng không được heeee...

-Thôi...thả ra...hết ...hết giận rồi..._Cô gơ hai tay lên trời đầu hàng...Giáng điệu ngổ đến độ làm hấn phải phì cười...

-haaaa...Ai bảo không nghe lời bổn đại gia ta..._Hấn cười cười híp cả mắt. Buông cô ra. Về oai phong lắm...

Di được thả ra. Tay nắm lấy cái tai đang đỏ ửng lên của mình...mặt hửng hực sát khí nhìn hấn. Thằng nhóc không biết trời đất gì ôm bụng mà cười trước mặt cô.

-aaaaaa...thả tai tớ ra...aaaaaa""""_Hấn hét lên. Trong lúc còn cười tít mắt nên hấn không để ý cô đứng sau lưng bao giờ...và cô đưa rằng cắn mạnh vào tai nó.

Xin đính chính với các bạn là không phải cắn yêu đâu mà là cắn thật đấy...Đau đến nỗi hấn tưởng mình chết đến nơi hay đại loại là đứt luôn cả cái tai...

-haaaa...Cho cậu chết! Ai bảo dám cắn tớ...!_Di thả tai hấn ra. Nhe răng cười cười rồi ngồi ịch xuống chiếc ghế sofa phía sau lưng cười ha hả...khoái trí...làm hấn tưng tấc...

Hấn nắm lấy cái tai của mình...Ồ! Nó vẫn chưa bị đứt...haaaa...thế mà cứ tưởng đời trai của mình đi tông...mất một cái tai thì còn làm ăn được gì nữa chứ...

Hấn dả bộ tỏ ra tức giận...mặt hửng hực sát khí tiến về phía Di khiến cho cô sợ xanh mặt. Lùi người nép vào thành ghế, lấy chiếc gối lên ôm ngang ngực, miệng lắp bắp...

-Tớ xin lỗi...cậu ...cậu...ai bảo cậu...cậu..._Di lắp bắp...

Thấy vẻ mặt Di như vậy hấn chỉ muốn cắn ngay lập tức. Nhưng trước hết phải dạy cho cô một bài học. Nếu không lúc nào cười (ặc ặc cười cười đấy...chắc) về cô lại đè đầu hấn. Quân tử muốn làm việc lớn cần phải nhận nhin.

Hấn tiến lại gần sát Di...làm cho cô sợ sệt nép càng sau vào thành ghế...Một lắp bắp không nói được từ nào...Nước mắt dường như trực chảy ra...

-Thôi! Không giận nữa..._Hấn ngồi xuống sát Di...Đưa tay vuốt mái tóc phủ trước mặt của cô. Kế hoạch của hấn đã bị phá sản khi hấn nhìn vào ánh mắt của Di...Cái điệu bộ như cún con của cô làm hấn thấy thương thương...

-Cậu...cậu lừa tớ...huhuhuuu...Nước mắt Di chảy ra khi nghe hấn nói như vậy...Khi thấy nụ cười của hấn. Cô miếu máo đến đáng thương....

-Thôi mà...thôi mà...Đừng khóc..._Hấn đưa nhón tay lau lau giọt nước mắt mẹ nước mắt con đang trào ra...

Sao từ ngày hấn quen với Di hấn thấy cái tính cứng đầu và mạnh mẽ của cô những lúc trị tội hấn đi đâu mất cả...chỉ thấy thay vào đó là con bé mít ướt nhõng nhẽo...Nhưng hấn lại thích thế...hehee...Hấn cười gian trong lòng.

-Huhuhuhu...Không biết đâu..._di vẫn tiếp tục khóc...

-Khóc nữa đi...Tớ có cách này khiến cậu hết khóc...heee..._Hấn cười cười áp trán hấn lên trán của Di...

-HUHU...Vậy mà con cười được..._Di không để tâm đến cái vẻ mặt gian tà của hấn...Vẫn tiếp tục khóc...

-Đừng khóc nữa...Tớ biết lỗi rồi..._Hấn cúi đầu hôn lên mắt Di...Khẽ làm cô giật mình...hôn lên giọt nước mắt còn ứ đọng nơi khoé mắt cô...đến khi nó không còn chảy nữa...

Cô nhẹ nhàng mở to đôi mắt đỏ đỏ nhìn hấn...Dù đã đỏ lên nhưng lúc này trông cô càng dễ thương...Hấn lại áp trán mình vào trán cô. Cạ mũi mình vào mũi cô...có cảm giác thích thú...

-KHóc xấu lắm...Biết không..._Hấn cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi của cô...rồi hấn lại đưa đôi mắt cong cong hình bán nguyệt nhìn cô chọc yêu.

-Hix..._Cô lại bắt đầu thút thít...

-Thôi vậy! đừng khóc nữa nhé...

Hấn cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô...hôn thật nhẹ...Nhưng không hiểu sao từng đợt hấn lại vòng lấy eo cô siết nhẹ vào người mình...Hấn ép môi cô xuống...ép thật chặt không muốn rời...hình như cô cũng vậy. Nếu hỏi vì sao hôn thật nhẹ mà không rời môi cô ra thì hấn sẽ trả lời do cái mùi son Oải Hương quyến rũ hấn. Vậy nên tuyệt đối cô không được dùng cái son dưỡng này khi đi học, đi làm thêm hay đi gặp bất cứ ai hết. Công gái cũng không mà con trai cũng không...

Hấn tham lam tách hàm răng cô ra. Tạo thành một khe hở nhỏ...Hấn luồn lưỡi mình vào khe hở chiếm hết cả khoang miệng cô. Lưỡi hấn điêu luyện chạm vào lưỡi cô và kéo theo lưỡi cô vào điệu nhảy do hấn là người hướng dẫn...hai đầu lưỡi chạm vào nhau có cảm giác run khe khẽ nhưng rồi lại chạm sâu hơn...sâu hơn nữa...Đến khi chúng hoà quyện vào làm một...

Hấn ôm siết eo cô...Nụ hôn dài bất tận và mang nhiều cảm giác đến mức cho dù nghẹt thở vì chết thì hấn cũng sẽ không buông cô ra...Cô trong vòng tay hấn đang bủn rủn cả ra.

-Tớ yêu cậu...mãi mãi..._Hấn buông cô ra...không thèm hít lấy không khí giống cô mà ôm cô chặt hơn. Cạ mũi mình vào mũi cô âu yếm...

Cô hít hà không khí trong làn hai má đỏ lên...Nghe hấn nói vậy cô mở to đôi mắt ngẩng đầu nhìn hấn...mũi hấn chạm vào mũi cô, bốn mắt nhìn nhau thật lâu...thật lâu...Không khí im lặng đến lạ thường như chuẩn bị bước vào nhà thờ không bằng...Nhưng đó là điều ngay bây giờ hấn mong muốn nhất. Muốn ngay lập tức. Cùng cô bước vào nhà thờ...Hấn mỉm cười nhìn cô bé có đôi mắt ngạc nhiên nhìn hấn...Có lẽ cô phải ngạc nhiên...Vì hấn đã nói yêu cô đâu...Vì hấn chắc chắn cô đã là của hấn rồi...heeeeeee...

Hấn không ngờ rằng cô lại tự động nhướm môi lên và hôn hấn. Nụ hôn nhẹ nhàng....

Đây là lần đầu tiên cô tự động hôn hấn đấy...Bất ngờ và vui sướng làm sao ...ha haaa...

Nhưng chỉ như vậy chẳng thích chút nào...

Hấn luồn tay vào gáy cô...và hôn giống ban đầu...Có lẽ dài hơn và có lẽ ngon hơn cái hôn cách đây mấy chục giây...heee...

Hấn buông cô ra và hấn nghe cái giọng quen thuộc của cô lí nhí...Dai má cô đỏ hồng lên đáng yêu...

-Tớ cũng yêu cậu..._Cô nhìn vào mắt hấn lúc nói câu đó. Xong lại cúi đầu ngượng ngùng...

Haaaaa...Hôm nay là một ngày cực đỉnh trong cuộc đời của hấn...cực cực hạnh phúc...

Hắn ôm chầm lấy cô.....hắn ôm chặt và cô cũng ôm chặt lấy hắn...Rất lâu....

.
. .

-Hôm nay có phim gì hay không...?_Hắn để cô ngồi vào lòng hắn. Ấu ếm ôm lấy eo cô. Như thường ngày giờ này là giờ xem phim của hai đứa...

-Có phim “Chạng vạng”_Cô nhắm nghĩ rồi nói một cách khoái chí.

-là phim gì???(** ềo ềo...các bạn có thích người yêu của mình như vậy không...bó tay...)

-Phim ma cà rồng! Có nam diễn viên chính đóng vai đó đẹp traillắm...tên nhân vật chính đó là gì ấy nhỉ..._Cô hớn hở...(tại sao đáng ra là bị mất xuống chứ)...Gắng nhớ tên...(bà nội của tôi ơi nhân vật nam chính tên Edward Cullen . Pó tay TT^TT)

-Nè!_Hắn tức giận cắt ngang. Đấy đấy...Hắn không thích mấy cái phim này là có lý do cả...hừ hừ...

-Gì?_Đang suy nghĩ thì bị Hắn cắt ngang...Cô có vẻ hơn bực mình.Đưa mắt nhìn hắn.

-Cậu có một con ma cà rồng đẹp trai như tớ ở đây mà còn nghĩ thế đấy hả...?_Hắn trừng trừng nhìn lại Di.

-Phì!_Di quay đi. Phì cười.

-Cậu không tin à? Vậy tớ làm cho cậu thấy nhé..._Hắn chưa kịp đợi Di phản ứng đã vén mớ tóc nơi cổ Di lên chuẩn bị...Cẩn....

-Cậu làm gì vậy hả...Có thôi đi không..._Di đưa tay hốt hoảng đẩy đẩy đầu hắn chỉ cách cổ mình chừng một gang tay...

-Không..._Hắn ép đầu xuống chọi lại bàn tay đang đẩy đẩy trên trán hắn...

-aaaaaaaa...Đừng đừng..._Di không chống cự lại được...

Đầu hắn ép xuống cắn ngay một phát vào cổ Di...haaaa....

Hắn đùa giỡn đến độ quên khuấy cả việc phải hỏi vì sao sáng nay Di lại khóc...heeeee...(*= =)

TRong lúc đó...

-Con nhỏ chết tiệt. để xem cô trốn đi đường nào..._KHánh cười khoái chí. Gác đầu lên cánh tay. Tay kia giờ giờ cái bảng tên lên trần nhàn nhàn trên trần rồi lại cười khoái chí.

-Ồ! Mà sao nhỏ Son này toàn nói những điều kì lạ...Gì mà “đừng để bị điên...”.....hơ hơ...Tao có thích con nhỏ đó đâu mà bị điên...Conngốc đó...nói toàn những điều không tưởng..._Khánh ném cái bảng tên lên chiếc bàn bên cạnh giường. Lấy gối úp lên mặt...

-Tối nay...Thôi đừng đi nữa! Ở nhà ngủ cho khỏe..._Khánh nhắm mắt lại...Miệng lẩm bẩm đi theo vào giấc ngủ...”Con nhỏ chết tiệt TRiệu ĐanNgọc”

Cậu chìm dần vào giấc ngủ...

Đôi mắt ươn rưng xinh đẹp nhưng thoáng vẻ yếu đuối ngơ ngàng quayđầu lại nhìn cậu....Khuôn mặt và giọng nói khiến tim cậu đập nhanh....

...Cậu lại choàng mở mắt ra nhìn lên trần nhà...đưa tay với cái bảng tên vừa vất lên bàn...

“Đừng để mình bị điên...”_Cái giọng khàn khoản nhưng không kém phần ra lệnh của nhỏ Son cất lên...Với ánh mắt buồn phiền kì quái củanhỏ...Từ trước đến giờ nhỏ Son nói gì cũng đúng cả...

“Đừng để mình bị điên...”

Cũng trong lúc đó...

-Chị hai....Tại sao tất cả lại ra vậy...._Son đưa tấm ảnh của một cô gái đang tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, cầm một nhành hoa thủy tiên, cô đẹp một cách lạ lùng...

-Chị hai...Bây giờ phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào để chuyện này không tiếp diễn nữa...tại sao ông trời lại cứ cho chúng ta trôi theo vòng luân quần mãi vậy...._Son như vô hồn. Nhìn tấm ảnh rồi nhìn lên bầu trời đêm...

-Chị nói...bây giờ nếu Khánh yêu cô ta thật thì phải làm sao đây...Cậu ấy sẽ đau khổ....Đâu rất nhiều...Và em không muốn như vậy. Cậu bé đó vẫn còn quá trẻ con...Em không muốn trong cuộc đời của cậu ấy bị tổn thương một lần nào cả...Giống em, giống chị, giống Phi, Giống ...Cả Duy nữa...và cả người ấy...Vậy thì phải làm sao đây...

-Phải làm sao mới tốt. Em có nên nói với Khánh hay không? Có lẽ nói ra từ đầu vẫn tốt hơn...Chị nhi...Nhưng em cần thời gian...Chị !Chuyện này có thể chờ đến lúc em đã suy nghĩ thấu đáo không....

Son nhìn vào tấm ảnh...Rồi liếc xuống nhìn tấm ảnh cậu bạn Khánh đang cười toe toét ở bên gốc bàn...

-Cậu đợi tớ! Và đừng bao giờ để mình bị điên nhé...

-Bố! Tại sao lại như vậy?_Duy điên tiết lên...Nhưng vẫn giữ giọng bình thân...

-...

-Bố! Sao bố không hỏi ý kiến con...Dù gì con cũng đã lớn..._A Nh nhẩn nhó...

-....

-Bố! BỐ!.....alô..._Duy nhìn màn hình điện thoại hiện thị kết thúc cuộc gọi....

Duy nháy nút điện lại.....Máy bận...

Anh tức điện lên...Ném cái máy xuống giường....

“tại sao lại như vậy chứ...”_Đặt tay lên trán. Mắt nhìn lên trần nhà...

“CỐC...cốc...”

-Vào đi...

-Chú mới gọi. Bảo cô em vợ tương lai của chị đã về nước._Dương lắc lắc chiếc điện thoại di động trên tay...

-..._Duy tức điên.

-Haix....Chuyện đâu rồi cũng có đó._Dương đặt tay vỗ vỗ vào tay cậu em trai.

-Nếu em vẫn cố chấp sẽ bị bắt qua bên đó phải không?_Duy lơ đãng hỏi.

-..._Đó là điều chắc chắn. Dương không trả lời chỉ gật đầu nhẹ.

-Thế đấy..._Duy ngồi bật dậy...

-Thông cảm cho chú. Dù gì trong nhà chỉ có em là con trai duy nhất._Dương khẽ vỗ vai cậu em trai. Rồi đứng lên đi ra và khép cửa phòng lại

-...

Duy nằm vật xuống giường. Không nói gì. Hai mắt nhắm nghiền lại....

Cậu nghĩ gì trong đầu rồi trôi tuột vào giấc ngủ...

NGọc ngồi trầm ngâm nhìn ra ban công...Cô xa cái đất nước này lâu rồi...đến lúc trở về thì nó thay đổi quá nhiều...

Cô cũng thay đổi...

Anh cũng thay đổi...

tất cả...cả con người, cả tình cảm,.....

Cô nhìn lên trời thấy các vì sao nhấp nháy vui mắt...

“Đó là sao của bà tớ đây”_Cậu nhóc chỉ tay lên trời...

“VẬY HẢ?”_Cô nhóc mở to mắt ngạc nhiên...

“Mẹ tớ bảo vậy”_Cậu nhóc cười cười đưa cái răng khảnh...

“thế sao lại lên được đó”

“Khi người ta đi hết quãng đường của cuộc đời mình thì tự dưng họ sẽ được thành một ngôi sao...luôn phát sáng...”_Cậu nhóc hồn nhiên nói...

“Thế khi nào tớ và cậu cũng được lên đó...”_Cô nhóc cười.

“Không đâu...Cậu không được lên...”_Cậu nhóc nói.

“Tại sao.”_Cô nhóc dường như sắp bật khóc. Chỉ thêm cái cút nữa là công tắc sẽ hoạt động chế độ phun nước muối. Và bản đồng ca mùa hạ”

“Tại cậu ăn kem mà cắn vào tay tớ...”_Cậu nhóc nói...Nhưng khi liếc qua thấy cô nhóc như sắp khóc thì cậu nhóc nói thêm một câu nữa...

“Nhưng tớ sẽ xin ông trời tha lỗi cho cậu”_Cậu nhóc nói. Chắc chắn...

“Thật nhá”_cô nhóc cười tươi.

“thật”

“Vậy chúng ta sẽ cùng nhau đi hết quãng đường! Được không?”_Cô nhóc hí hửng...

“KHÔNG ĐƯỢC?”_Từ chối...

“Tại sao”_Miếu máo...

“VÌ...Cậu phải đi với người cậu thích chứ...”

“Nhưng...Tớ thích cậu mà...Không phải được sao”_CÔ nhóc lại nói...

“Để tớ về hỏi mami xem có được không đã”_Cậu nhóc ngẩng mặt lên trời. Cân nhắc...

“Vậy là được rồi há?”_Cô nhóc vui mừng cười cười...nhìn lên bầu trời...

27. Chương 27 : Tâm Trạng Của Những Người Con Gái...

Đây mới thể mà đã hết học kì cuối lớp 12 rồi...

Nó hí hục từ sáng đến tối ngồi ôm đống sách vở học ỳnh rồi còn phải ôn lại kiến thức cho cái cậu bạn trai đầu óc trắng toát như tờ giấy...Thật mệt quá...TT^TT(có ông người yêu lười biếng..Hix)

Bây giờ là 12h đêm nhưng còn thêm hai ngày nữa là thi tốt nghiệp tất cả các môn rồi vì vậy phải cố lên...

“Trần Phương Di ! CỐ LÊN...”

Nó tự nhủ với bản thân rồi cầm cây bút chì ngoáy ngoáy vào trang giấy viết lại mấy từ vựng tiếng anh mới học hôm qua...

“Ồ! Nhưng sao im lặng vậy nhỉ...”

Nó khựng lại vì có chút lạ lùng...Sao tự dưng thấy trống trống cái gì đó...Nó đưa tay gãi đầu...Quay qua bên phải...”Quyển từ điển có đây rồi...Vây thiếu cái gì nhỉ...”Nó ngẫm nghĩ. Đưa tay gãi đầu...

Quay sang bên trái...À à a...

Mắt nó mở to...Miệng há hốc nhìn cái con người đang say ngủ ngon lành, còn lấy cuốn tập vở chép anh nó đưa mượn làm gối kê nữa chứ. Không biết có chảy nước dãi nơi không. Nghĩ mà gớm...

-Ê! Phi..._Nó đưa tay lay lay...

Bất động...

-Dạy học bài đi..._Nó lay lay...Ghé sát tai nói hơn to một chút...

Bất động hoàn toàn bất động...

-Dậy..._Nó nói to vào tai...

Vẫn bất động..._Tức giận...

-Trương Hoàng Phi..._Nó hét to...

Cái thân người cao to chỉ động đậy vai một chút thì lại nằm bất động ...Còn kèm cả tiếng “Khò khò” nhỏ nhỏ...Làm nó tức điên...Tim gannhư muốn trào ra ngoài, máu thì lại muốn trời ngược lên não...Và nếu không giữ đc bình tĩnh có lẽ nó đã đưa tay đánh tụi hụi vào cái xác đáng ghét kia.

Nó bầm bưng... “Ta đây...đường hoàng là một cô giáo bảo công bỏ sứcra để ôn luyện cho nhà người. Chỉ có một mong ước nhỏ là nhà người đủ điểm để tốt nghiệp. Vây mà...Vây mà nhà người cứ đến giờ này lại lẩn rang...Khiến ta thấy công sức của mình mấy ngày vừa qua như vất hết xuống sông xuống biển...Sao nhà người không bằng nửa người ta nhỉ...Đồ HOTBOY dỏm người...”

Nó giận dữ quay người đi. Giật mạnh cuốn sách trên bàn ...Lầmnhãm....Cố gắng chú tâm...Cố lắm nhãm...lấy bút hí hoáy...Cuối cùngkhông chịu nổi...

Quay một cái,...trừng trừng nhìn cái xác to ềnh. Ngồi trên chiếc ghế con con trong rất ngổ...Cả trọng lượng của cơ thể như ép cái bàn xuống. Đến nỗi nó tưởng cái bàn sắp gãy đến nơi...Thấy cái dáng vẻ vừa mới một nhưng không kém phần ngổ ngổ như vậy cơn tức giận của nó ban nãy tựdưng biến đi đâu hết cả...chỉ thấy thương thương và buồn cười...

Đúng là nó có anh bạn trai ngổ dệ. Lần đầu tiên gặp cậu ấy năm tám tuổ ở chính ngôi nhà này nó đã thấy ghét ghét cái bản mặt lúc nào cũnghất hất lên trời ra về ta đây. Đến khi hai đứa gặp lại là khi nó chuyển lên đây học c3. Cùng trường rồi còn cùng lớp, rồi còn bị cô giáo phâncho cái nhiệm vụ cao cả và phải quản lý cái cậu hotboy chẳng ra gì xuốtba năm trong cực nhọc và hao tổn tuổi thọ ...Thế đấy...Rồi đến khi đượcmẹ giao nhiệm vụ phục vụ cậu hotboy chẳng ra gì trong suốt 1 tháng. Ngày nào cũng gây lộn, chí choé, bị bắt nạt hoài...Vây mà...Không thể ngờđược...Bây giờ hai đứa thành người yêu của nhau...

Người yêu đấy...

Không chỉ thích bình thường đâu mà là yêu đấy...(Thích và yêu khác nhau nhé các bạn! Đừng khi nào lầm tưởng ...*^^)

Ờ nhưng kì lạ là tự dưng không hiểu sao lại đi thích cái con người mà cái gì của người đó từ trước đến giờ mình điều ghét.

Thứ nhất là tham ăn.

Thứ hai là kênh kịu, chảnh chọe...

Thứ ba là luôn thích áp đặt người khác làm những việc bản thân mình thích...

Thứ tư là lười biếng, không có chữ nào trông đầu...Lúc nào cũng ngủ ngủ và ngủ...

Đi chơi đêm. uống rượu, hút thuốc(không thấy khi nào nữa...nhưng chắc chắn là có), ngủ ngoài cả đêm không về...(Cái này thì kì lạ)

Cái cực ghét là nhờ có bản mặt mà luôn có mấy đứa con gái bu quanh...

Ồi....ôi...còn nhiều lắm...Không kể ra hết...Thế mà thích từ khi nào cũng không biết nữa...Từ thích chuyển sang yêu...hihi...

Nó đưa tay tay lên nhặt mấy sợi tóc con phủ trên trán của Phi. Mấy sợi tóc màu nâu nâu bị mồ hôi chảy ra làm ướt cả. Bây giờ khi vén cái mái ngó trước lên thì nó mới thấy trán cạy rịn cả mồ hôi mẹ mồ hôi con..."Một vậy sao"...

Nó khẽ nhăn mặt. Đưa tay lên quệt đi mấy giọt mồ hôi lấm tấm...Ngón tay nhỏ của nó tự động lướt xuống sống mũi cậu làm cho cậu hình như cảm thấy nhột hay sao đó mà mũi nhăn nhăn lại trông đến dễ thương...Ngón tay chạm nhẹ vào hàng long mi dài cong cong của cậu...chạm vào gò má nhin cực đẹp...rồi chạm vào khoe môi cong cong, hơi đỏ...

Nó mỉm cười tủm tỉm khi nhớ đến cái đêm cách đây không lâu. Bờ môi này đã cắn nhẹ vào tai nó, đã hôn nhẹ vào môi nó, rồi hôn thật sâu nụ hôn dài bất tận ngắt ngảy đến hai lần, bờ môi này nói yêu nó, nói yêu nó "Mãi mãi"...Và hàng đêm bờ môi này khẽ đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ nhàng khiến trong giấc mơ nó cũng tủm tỉm cười hạnh phúc...

Nó thấy yêu lạ cái cảm giác đó...Yêu cả cái tính tình "Sở hữu của cậu"...Yêu cái làm nũng đòi ăn cái này cái kia làm nó điên đầu...Yêu cái...Yêu hết tất cả những thứ của cậu...

Nghĩ vậy nhưng nước mắt nó lại trực trào ra...

-Con nhỏ ngốc nghếch này! Làm gì thế này...

Nó quay đi. Đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt quái quỷ không cầm được đang trượt dài trên má mình. Tự nhủ. "Tất nhiên phải vậy rồi! Khóc gì mà khóc hả con nhỏ đáng ghét này"

Tiếp tục lau thì nước mắt càng chảy ra nhiều hơn...Càng chảy thì lại càng thấy tức...Thấy đau đau ở cái quả màu đỏ đỏ trên ngực trái...

-Eo ơi! Hix! dụ này phải đi khám bác sĩ quá..._Nó phì cười...Vừa cười thì nước mắt trào ra càng nhiều...

Mong sao mấy cái ngày này đừng trôi qua nhanh quá...Nếu mà quá nhanh...Rồi đến lúc đó thì chắc tim nó sẽ vỡ ra thành từng mảnh, Sức chịu đựng của nó chắc chỉ đến lúc đó thôi...Biết làm sao được...

-này!...Khám bác sĩ gì đấy..._Giọng Phi hơi ngái ngủ cất lên làm nó giật mình. Nó dả vờ đưa cuốn tập lên cúi đầu xuống. đưa tay lau lau giọt nước mắt rồi mới hùng hục ra về tức giận quay đầu lại.

-Khám bệnh máu trời lên não nhanh quá...

Bây giờ nó mới phát hiện Phi chỉ vừa mới tỉnh ngủ, thế mà làm cho tim nó suýt nữa là nhảy cả ra ngoài...Nhớ thở phào nhẹ nhõm trong lòng một cái.

-Sao...Mau trời lên não ak..._Phi có vẻ hốt hoảng. Nhưng với cái dáng vẻ vừa ngủ dậy làm như thế thì thật là ngốc quá...heee

-Phi...Trời ơi! Tôi tức giận vì cậu học trò tôi đồ công sức bao ngày mà cứ tới giờ này là lăn ra ngủ. Không biết gì đến cô giáo gọi mấy lần.Chắc trời có sập thì cậu cũng không biết đâu nhỉ?_Nó nói cái vẻ dỗi dỗi...

-Trời có sập thì không phải cho dù tớ có nặng cỡ nào thì cậu cũng sẽ cõng tớ ra ngoài sao..heee Vậy thì lo gì nữa..._Phi cười gian gian...Nhưng đã nói đúng hết rồi...

-Cậu...Cậu ai bảo thế. Lúc đó tớ sẽ để cậu nằm đó. Tớ chạy một mình...Muốn tớ cõng à! Một triệu năm nữa nhá..._Chu chu môi nói.

-Thế cũng được! Nhưng bây giờ tớ đói quá..._Phi nũng nịu...Lấy tay nó đặt nơi bụng cậu. Giống cảnh tượng mấy bà mẹ có mang đặt tay chồng xem đứa con đạp ấy...Nhưng đó là đạp còn bây giờ nó chỉ nghe thấy cái bụng của phi kêu "ọc ọc" ghê rợn...= =!!

-Chắc! Biết ngay nay mà. Lúc học thì chỉ biết ngủ rồi lại dậy đòi ăn. Chả để lại chữ nào trong đầu._Nhận xét.

-Ừ! Đói đói..._Phi chu môi. Ép tay nó vào bụng cậu để nghe cái bản hoà âm nhộn nhịp đang hưởng ứng...

-Thôi...Thôi...được rồi! Nấu hết cả ruột! Đi nấu là được chứ gì..._Nhưng ..._Ra điều kiện.

-ăn mì sao..._Nhưng gì?..._Hí hửng

-Ăn xong tối nay phải học hết đồng công thức toán này cho tót..._Đứng dậy. Cười cười...

-UMK..._Nhăn nhó...Suy nghĩ...

-được rồi! _Nhăn nhó.

-Vậy thì Ok. Đi nào._Bước ra mở cửa phòng. Mỉm cười nói.

....

“Cứ như thế này chắc là khi thi sẽ ổn cả nhĩ?” _Hơi lo lắng, hơi có chút hy vọng...= =!!

-Người đẹp! Ra nhảy với anh một bản nhé! _Thằng con trai mặt nhìn tròn tròn đều đều lên tiếng.

-Nếu là hôm khác thì tôi còn tạm chấp nhận anh. Nhưng hôm nay thì tôi không có hứng._Cô lên tiếng. Không thèm nhìn về mặt từ hớn hở chuyển dần sang giận dữ của anh ta.

-Cô em! đừng có kiêu vậy chứ? _Thằng chả không chịu đi. Còn buông lời có vẻ chế giễu. xong đưa bàn tay gón giếc của hấn chạm vào đùi trần của cô.

“BỐP” _Tiếng động vang to làm mấy người quanh đó phải quay lại nhìn. Đến lúc hiểu chuyện thấy cô gái xinh đẹp quay đi và người đàn ông mặt tím tái đang đứng trân trân về giận dữ thì mọi người phì cười. Đưa lời trêu chọc.

-Cô gan to quá nhĩ. Đồ con gái đến đây toàn mấy loại không ra gì mà còn làm cao hả cô em..._Hấn vừa nói xong thì mấy cô gái đứng gần đó nhìn hấn với ánh mắt có thể xông tới và cho hấn mấy bạt tai. Chứ không kể đến mấy chàng trai đi với người yêu..._Hấn thấy lỗ ló. Thì quay đi cười cười hoà giải. Xong quay sang đặt lên vai cô...

-Này cô em! Đừng làm cao nữa. Nhảy mấy? Ngủ một buổi thì bao nhiêu? _Hấn ghé tai lại gần cô. Cái giọng tròn tròn của hấn làm cô thấy lạnh, cái hơi miệng hôi hôi làm cô bực mình. Hai tay nắm chặt lại.

-..._Mím môi.

-Suy nghĩ gì nữa! Cô mỗi đêm bao nhiêu. đừng lên giá không thì có chó nó thêm..._Hấn buồn lời giễu cợt...

“BỐP”

Cô giáng cho hấn thêm một bạt tai. Rồi đứng dậy bước đi...

Mặt hấn tím tái. Thấy cô đi thì hấn nhanh chóng đưa tay túm lấy tóc cô kéo ngược lại...

Hấn kéo mạnh đến độ khiến cô đau nhói. Hôm nay cô làm kiểu tóc xoắn vột hơi cầu kì.

-Mẹ...Con @#%\$### làm cao hả mày...

Cô không hét lên chỉ cố gỡ tay hấn ra. Mấy người nam nữ xung quanh thì hò reo...Xong không hiểu có chuyện gì lại im thin thít...

-Này..._Cái giọng thằng con trai nào đó vang lên. Vừa đủ nhưng cảm thấy rất uy lực.

Hấn vẫn nắm lấy tóc cô. Quay đầu lại thì hấn bị nhận ngay cú đấm mạnh vào mũi khiến hấn có vẻ choáng váng nên hấn buông tóc cô ra.

Cô thấy hấn buông tóc mình ra thì đưa mắt nhìn trừng trừng vào người con trai trước mặt. Xong quay người bước đi. Chuyện sau đó cô không biết. Nhưng cô biết rằng hấn ta sẽ bị bại liệt hay là sẽ chết...

Cô bước chân trên con đường nhỏ lát gập dẫn đến một cái công viên nào đó.

Cô đưa mắt nhìn lên trời. Hít hà tự hỏi. Đến khi nào thì cô mới có thể cùng anh lên đó. Hay chỉ có một mình cô thôi...Đi hết quãng đường rồi lên đó...Có buồn tẻ không...Có cô đơn không...Ngốc nghếch thật...

Cô tự cười và gõ vào đầu mình. Mấy hôm nay cô không gặp anh. Vì cô biết. Càng gặp cô thì anh càng không thích cô. Càng không chấp nhận cô, càng không...và không gì cả...Không có gì thuộc về cô cả, mãi mãi,....

-Nè! Con nhỏ kia..._Thằng con trai lúc nãy đi sau lưng cô khi nào.Hắn lại cách tiếng gọi muôn thừa..."Con nhỏ", "Yêu tinh"... "Mít ướt"...vvvv. Nhưng cô không quan tâm. Mà cô quan tâm để làm gì cơ chứ.Đã có quá nhiều phiền muộn rồi. Đáng ra cô không nên về nước. Cứ ở nước ngoài. Đợi anh qua rồi làm đám cưới. Thế là hết...Chứ không phải. Quadaây ước muốn tìm được ính một chỗ đứng trong trái tim anh...để rồi biết được câu trả lời qua ánh mắt của anh. "KHông bao giờ"....

-Nè! Nhỏ mít ướt..._thằng con trai lại cách lên. Sao lúc nào hắn cũng làm phiền cô vậy nhỉ,. Thằng điên...

-...

-Nè! Cô bị diếc đấy hả..._Thằng con trai đi đến. Nắm lấy kéo giắt tay cô lại. Nhìn cô. Nhưng bây giờ có nhìn thì hắn chỉ thấy cái hố đen trống hoác mà thôi. Không có gì đâu... Vậy thì nhìn làm gì...

-Thả ra..._Cô mở miệng. Mắt nhìn vào mắt thằng con trai.

-Cô...Tôi vừa giúp cô đấy nhé?_Thằng con trai không chịu buông tay cô ra mà ngược lại. Nắm càng chặt hơn...

-Tôi có nói cậu tới giúp tôi đâu._Cô nhìn hắn. Ánh mắt làm thằng con trai thoáng bối rối. Buông tay cô ra.

Cô tiếp tục bước đi...

Thằng con trai vẫn lảo đảo theo sau lưng cô...

-Nhưng...Dù gì cũng phải cảm ơn chứ.

-..._CÔ dừng lại nhìn hắn. Có ai nhờ giúp đâu mà bảo người ta cảm ơn. Đồ điên.

-Thôi! Không cảm ơn cũng được. Đi tiếp đi._Thằng con trai mở to đôi mắt. Xong gãi gãi mũi nói. Cí tướng của hắn làm cô có vẻ buồn cười.Nhưng kệ hắn vậy.

Thế là cô quay người bước đi.

Thằng con trai vẫn bước theo cô...

.
. .

Cô ngồi xuống cái băng ghế đá dưới một cái cây to...không biết là cây gì nhưng không có ánh nắng. Cái ghế nằm khuất dưới cây nên chỉ được mấy ánh sáng yếu ớt của ánh trăng và đèn điện chiếu xuyên qua kẽ lá. Đêm xuống...

Cái ghế này giống cái ghế mà hôm nào có cô bé thêm kem đến nỗi cắm cả vào tay của cậu bé...Có cậu bé có cái răng khểnh cười tươi làm cô bé nao lòng,...Có cậu bé chỉ tay lên trời kể về sự ra đời của các ngôi sao...Và có cô bé ước ao được ở cạnh ngôi sao của cậu bé.

Cô rờ lên mắt của mình...Có cái gì ấm nóng, có cái gì đau đau nơi tim...Như muốn vỡ ra thành trăm mảnh...Quá sức rồi. Chống cự không được nữa...Có nên gục ngã không...

Cô đưa tay lau đi giọt nước mắt. Rồi ngẩng đầu lên trời hít hà cái không khí cho căng phồng lồng ngực, giảm cái đau buốt nơi trái tim...

-Nè! Uống đi! Sao ngồi trong này. Mối cần quá trời..._Thằng con trai lên tiếng.

Cô quay sang nhìn hấn. Nhìn chai nước mà thằng con trai đưa. “Ờ mà sao hấn có nhĩ?” chỉ thoáng qua vậy thôi...

Nhưng câu nói cuối của hấn làm cô thấy buồn cười. “Ồ đúng nhĩ! Hồi giờ có mấy con muỗi...”

-á! Bóp_Cái tiếng kêu thất thanh của thằng con trai mà cho tới tận bây giờ cô cũng không biết hấn tên gì. Mà hình như hấn cũng không thêm nói.

-..._Cô xuyết bật cười. Chắc hấn ta là công tử. Thấy hấn cũng đẹp trai, cao ráo. Nếu gặp hấn trước thì không biết sẽ ra sao...Nhưng bây giờ thì không....

-Á!!!Con mũi..._Thằng con trai hét lên. Giầy cả người lên ghế. Cả hai chân hấn ngồi xổm. Cái dáng cao của hấn làm cô tức cười. Tưởng ngồi của hấn nhìn ẽ chết được.

-PHi!_Cuối cùng không nhìn cười được cô phải bật lên cười...

Thằng con trai mở to đôi mắt, không dấy nữa, há hốc mồm nhìn cô cười, cứ như cô là người ngoài hành tinh ấy. “Nhìn thì cứ nhìn đi” cô nghĩ rồi cười tiếp. Cười đến khi nước mắt rơi... “Lâu lắm rồi...Không biết từ bao giờ...Cô mới có một nụ cười thật sự như vậy...”

Nụ cười với bố mẹ ư...Một thời nhưng kết thúc từ năm 5 tuổi rồi...

Nụ cười lấy được món đồ quý giá của tụi bạn ư...Đó chỉ là cười tự hào thôi.

Nụ cười lần đầu gặp anh ư...Cũng có thể...

Nụ cười sau khi gặp lại anh ư...Gượng gạo...

Nụ cười sau khi được đính hôn với anh ư...Gượng gạo...

Nụ cười khi gặp Phi ư...Giả tạo...

Nụ cười khi ...Tất cả chỉ là giả tạo...giả tạo...

Chỉ có bây giờ...Cô cảm thấy mình mới thật sự là của riêng mình....

Nước mắt cô rơi xuống gò má ...có cái nóng nóng...nhưng cô không thèm dếm xỉa đến nó. Bây giờ cô phải cười...Không thì đến khi kết thúc...Có lẽ không bao giờ cô có lại nụ cười như vậy...

Bàn tay to to nhẹ nhàng đặt lên gò má cuốn bay đi mất giọt nước mắt chuẩn bị rơi xuống đất...Bàn tay ấm ấm có cảm giác xao xuyến nơi tim làm cô khẽ giật mình. Lắc đầu quày quật...

-Tôi tên Khánh._Thằng con trai nhìn cái vẽ bất ngờ và bất động nơi ánh mắt của cô. Hấn mới cười cười thu tay về và nói.

-..._Cô không nói gì. Quay đầu đi. Đây là lần thứ hai hấn trông thấy cái vẽ yếu đuối chẳng ra gì của cô. Đáng ghét.

-Có ai nói với cô...Là...Cô cười trông rất xinh không_Thằng con trai quay mặt đi nhìn phía trước. Làm trong cái ánh sáng mờ mờ cô không biết hấn có đang cười mỉa cô không...

“Xinh...” chưa...Chưa từng ai nói với cô như vậy cả...Họ chỉ lặp tới lặp lui cái câu...”Cười giống mẹ nhĩ”...Thế thôi...

Cô đưa mắt nhìn hấn...Hấn lại cho cô cảm thấy cô có những chuyện mà chính bản thân cô cũng không biết...Cười “Xinh” hay đại loại như “Mít ướt”...

-...

-Chứ như cái bản mặt Yêu tinh chẳng hay chút nào..._Hấn nói tiếp môi chu chu...Làm cô cảm thấy buồn cười...

Cô cười thành tiếng...Cười to hơn...Rồi lại im lặng....

-Cảm ơn cậu! Lúc này..._Cô lí nhí. Cúi đầu.

-Không có gì!_Hấn hơi bất ngờ. Rồi ra về khách khí làm cô hơi tung tức.

Chẳng qua cũng nên cảm ơn một tiếng. Mặc dù cô chẳng nhờ hấn giúp gì cả.

-Sao mấy hôm nay cậu cứ lẻo đẻo gây chuyện với tôi hoài vậy?_Cô nhìn hấn hỏi...

-Không biết! Thấy cô yêu tinh quá..._Hấn trả lời nhìn cô bình thản...

-Thật là..._Cô lại quay đi...

-Bây giờ như vậy hết yêu tinh rồi..._Hấn nói chữa cháy....Quả thật là cô sắp tức.

-vậy hả?_Cô quay lại nhìn hấn nói. Ánh mắt cô dịu xuống, môi nở nụ cười. Cô thấy hấn cũng được đấy chứ...

-...._Hấn không nói gì. Khựng lại một chút nhìn cô thật lâu. Ánh mắt làm cô thấy ngại...

-Á! Con muỗi..._Cô hét lên chữa ngại...Nhưng quả thật có con muỗi đang vo ve gần cô...

-Đâu..._Hấn hét toán lên...Nhảy đứng lên...vung tay vung chân...

-nó đấy...nó đấy..._Cô chỉ về cái hướng tối om...

-Đâu đâu..._Hấn ngổ cực. Quay hết bên này đến bên kia mà không biết con muỗi ở đâu. Cứ cuống cả lên sợ bị muỗi đốt....haaaa....

-Haaaaa....._Cô cười toáng lên...

-Cười gì?_Hấn ngượng trưng trưng nhìn cô hét lớn...

-haaaa...Không có gì...á...Con muỗi..._Cô lại cười cười hét lên...roài lại chỉ tay chỉ chân...

Hấn hét lên rồi quay người cưa tay cưa chân....

Cứ thế chiến dịch diệt muỗi vẫn đang tiếp diễn. Và hai đồng chí đầucó biết có một cô gái đang đứng gần đó dựa người vào chiếc xe SH thò dài.

-Tớ đã bảo cậu! Đừng để bị điên mà..._Cô nói xong nhìn lên bầu trời...

-Chị có lẽ phải nói ra thôi....Bây giờ không nói càng ngày cậu nhóc sẽ tổn thương nhiều hơn..._cô thở dài nhìn hai người đang đuổi muỗi...

Rủ ga và cô đi ra cổng công viên....nhập vào làn xe cộ rồi rầm ngoài đường...Giống tâm trạng nhiều người bây giờ...

28. Chương 28 : Bí Mật Nàng Tiên Cá....

Hấn nằm vật ra giường...

Cái cặp hấn vất sang một bên, chiếc áo sơ mi vắt chống chơ nơi thành ghế, đôi giày vắt ngoài cửa phòng một chiếc giời chân giường mộtchiếc.

Hấn nhắm mắt....

-Nè...Nè....Làm gì mà mấy thứ này vất lung tung vậy_Di cất tiếng. Đưa chân đá đá vào chân hấn...

Hâhaaaaaaa...Nhưng hôm nay là một ngày tuyệt vời.....Quá tuyệt vời....

Đó là đợt thi tốt nghiệp đã kết thúc. Và hấn không bị cô người yêu bé nhỏ kiêm cô giáo phụ đạo bắt ép học học và học mấy cái giáo trình công thức, rồi từ vựng.....Mà hấn không bao giờ ngốn nổi....Bây giờ chỉ còn chờ kết quả nữa thôi...heee....

-Này! Bị ám đầu à! Sao tự đứng lại cười tùm tùm thế._Di nói. Cúi xuống nhặt đôi giày cho hấn, nhặt cái áo trên thành ghế, và chiếc cặp đặt về chỗ cũ.

-Lại đây tớ nói cái này?_Hấn cười cười vẽ bí mật lắm. Đưa tay vẫy vẫy dụ dỗ Di.

-Cái gì? _Cô vừa nói. Vừa bước tới chỗ hấn mà không một chút đề phòng nào cả. Hihi...Đúng là mèo con ngoan ngoãn...Biết nghe lời...

-Nè! _Hấn kéo tay Di...

-Có chuyện gì? _Di hỏi lại. Nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ.

-Heee...Không có gì...Nhớ cậu quá! _Hấn vừa nói xong chưa để Di có biểu hiện gì đã kéo cô nằm vật trên giường. và hấn cũng đáp xuống bên cạnh cô.

-Nhớ cái gì chứ! Cả ngày toàn thấy mặt nhau..._Di đẩy đẩy hấn ra. Tính ngồi dậy. Môi chuchu nói.

-Ai dỏ! Nằm xuống đã nào. Tớ nói cái này. Hay lắm? _Hấn kéo Di nằm lại xuống bên hấn. ôm cô thật chặt.

-Thì nói đi! _Di tức giận. Nhưng cũng để cho hấn ôm.

Hấn cúi xuống hít hà cái mùi dầu gội và mùi Oải hương trên người Di....Lâu rồi không vậy. Tính ra đã bảy ngày rồi...heeee...

-Nè,..._Di nói...Khi thấy hấn không nói gì...

-Thì cứ từ từ..._Hấn cúi xuống nhìn vào mắt Di khiến hai má cô đỏ hồng trong rất dễ thương.

Hấn hôn nhẹ lên trán của Di, rồi dịch chuyển xuống hai mắt, xuống chóp mũi rồi dừng lại nơi môi cô...Hấn nhìn cô ,cô nhìn hấn.....Hấn luồn tay vào mái tóc của cô.nhẹ nhàng...Xong hấn cúi sát vào hôn cô say đắm...Nụ hôn dài vô tận...Hấn gì lấy cô vào người hấn...nhẹ nhàng....Hết không khí rồi hấn lại lưu luyến rời môi cô...Hai má cô ửng đỏ dễ thương. Cô hết hơi nên thở gấp gấp... Hấn thấy sao mà yêu cô hạnh phúc đến thế...

-Cái này cho ngày thứ nhất._Hấn nói. Rồi cúi xuống...Hôn cô...

-Cái này cho ngày thứ hai _Hấn nói tiếp khi kết thúc nụ hôn thứ hai...

Hấn lại hôn cô nhưng bây giờ có vẻ nhẹ nhàng hơn...

-Cái này cho ngày thứ ba...

Cứ thế hấn hôn tiếp cô những 6 lần...Rồi hấn lại rời môi cô. Hấn cúi xuống nói nhỏ vào tai cô...nhẹ nhàng...

-Cái này cho ngày thứ bảy và Tớ yêu cậu mãi mãi..._Hấn lại nói rồi cúi xuống chạm lên làn da trần non mềm mại nơi cổ cô. Hấn hôn nhẹ thật nhẹ nhưng hấn cứ ngỡ mình sẽ nghẹt thở mất...Nếu hấn không có ý định dừng lại và hấn dừng lại...Hấn nhìn sâu vào mắt cô...Mắt người con gái hấn yêu...yêu say đắm...

-Tớ cũng yêu cậu. mãi mãi..._Cô lí nhí nói. Hai má đỏ ửng lên...Nhẹ nhàng đưa ngón tay chạm vào má hấn...Cô Quyên rũ...Ặc bây giờ hấn chỉ có thể nói như vậy....

-Đừng quấy rũ tớ chứ _Hấn hét chịu nổi. Cắt ngang cái đoạn băng này. Rồi đưa tay vòng lấy eo cô ôm âu yếm. Hấn nằm xuống bên cạnh cô. Cười ha hả...Nếu không bình tĩnh thì lần này hấn đã ăn cô rồi đấy...heeeee*^^*

-Nè! Mà cậu nói có chuyện gì cơ._Cô nâm mê cái cổ áo trắng của hấn. Rồi đưa đôi mắt to tròn xoe hỏi hấn.

-Ý xuất quên khuấy đi mất._Hấn cười lả chả.

-..._Di nhìn hấn.

-À! Mai chúng ta về quê cậu chơi! Tiện thể thăm bố! Ý không phải là mẹ bảo sẽ lên sao...heee...Không lên thì càng tốt.

-Chắc! Bố với mẹ nào của cậu? _Di trợn to mắt nhìn hấn.

-Thì bố mẹ vợ yêu chứ ai? _Hấn bảo...Chu chu môi dễ thương.

-Phì! Ai bảo sẽ lấy cậu bao giờ mà một vợ yêu. Hai vợ yêu hả..._Di quay người! Không thèm nói với hấn. Làm hấn hơi lố.

-Thế không phải cậu bảo yêu tớ mãi mãi à! Mà mãi mãi thì có nghĩa là lấy tớ đó thôi _Hấn biện minh.

-Chắc! Thế mà cũng nói được_Di chắc lười. Nghe hấn nói thế thì lật người lại. Nhìn hấn...

-Không thì tớ đi cưới người khác vậy?_Hấn có vẻ dỗi.

-Cậu...Dám_Di giấy giấy trong lòng hấn.

-Hahaaa...Ai nói dám đâu! Tớ chỉ lấy vợ yêu thôi!_Hấn lã chã. Khăng định, nịn nọt...

-Nhớ nhá_Di chu chu môi. Mắt cương quyết.

-Ừa!_Hấn gật đầu rồi ôm Di chặt vào lòng hơn. Cái cảm giác thật tuyệt làm sao...

-Mà nè..._Di lại hỏi. Không nằm yên trong lòng hấn mà tách người hấn xa xa một chút.

-Gi?_Hấn cười cười. Hỏi lại.

-Không được nói ẹ biết đâu nhé!_Di ra lệnh.

-ưmk...Thôi! Biết rồi!_Hấn từng tấc...Làm giống hấn là cái thằng#@#@\$ hay sao ấy. đến độ phải yêu nhau lên lút. Nhưng vì vợ yêu thìphải chấp nhận thôi...

-Nè!..._Di lại lên tiếng...

-Gi?_Hấn có vẻ khó chịu. Sao hôm nay nằm mà cũng không yên nữa...

-Cậu không định ăn tối hay sao mà kéo tớ nằm đây!_di chỉ chỉ vào ngực làm hấn nhột.

-Chưa đói! Chưa ăn!_Hấn lại nói.

-Thế hả?_Di nói. Vòng tay ôm ngang eo hấn. Cúi đầu vào ngực hấn...Rồi...

“Khò khò...”_Trời ngủ khi nào không biết nữa...Hấn vang trời...Nhưng hấn lại thích vậy. Chọc heeee....*^^*

-..._Đầu giấy bên kia lên tiếng.

-Để con tỉnh?_Hấn nói có vẻ khó chịu.

-....

-Con biết rồi! Nhưng cái gì cũng phải từ từ đã...

-...

-Nhưng con muốn ở lại đây?_Hấn gắng giọng. Tức điên lên...

-...

-Con không muốn! Bố muốn làm gì là việc của bố. Còn con thìkhông!_Hấn nhấn mạnh. Không kịp để cho đầu giấy bên kia nói gì hấn đãdập máy. Hấn tức giận ném cái máy lên ghế sofa . Buông lời **** nhỏ...

-Chết tiệt!_Hấn đưa tay nắm lấy mớ tóc. Cố hạ cơn hoả...Rồi hấn lại bước chân lên cầu than, đi về phía phòng của mình.

Hấn mở cửa thật chậm. Không phát ra tiếng động. Hấn tiến lại vềchiếc giường có người yêu bé nhỏ đang lim dim ngủ. Hàng long mi cô khêrun run, hai má ửng hồng, môi hơi chu lên vẻ dễ thương...Khiến hấn muốncắn một cái...Nhưng cô đang ngủ mà.

Hấn nhìn cô “Thế này thì bảo hấn làm sao bỏ người yêu bé nhỏ lại mà đi cơ chứ”_Hấn đưa tay vớt vớt âu yếm lên má cô.

Rồi hấn nằm nhẹ người xuống, chui vào chăn và đưa tay vòng qua ôm lấy eo cô rồi kéo cô sát vào người. Hình như cô thấy có gì lạ nên chỉ giặtmình một cái, rồi vòng tay ôm chặt lấy eo hấn, người cô nép sát vàongười hấn. Mặt cô úp vào ngực hấn...Cái hơi thở của cô phả ra nhẹ nhàngkhiến cái thứ chì nặng trĩ ban này cứ đè hấn xuống bây giờ dường như tan đi đâu cả...

Hắn cúi xuống gìm mũi mình vào mái tóc của cô. Hít hà cái mùi quen thuộc như một loại thuốc phiện khó chữa...

Ấm thật! Heheeee...Sau này cười về tha hồ làm những điều mình thích...._Hắn cười gian gian...Rồi cũng chìm vào giấc ngủ...

Nó và Phi đã về lại vùng biển này được hai ngày rồi, và mọi chuyện đều ổn cả.

Nó đang ngồi trong phòng bệnh viện. Phòng bệnh của bố nó. Phi sáng nay được mẹ nó nhờ chở đi đâu đó nên nó ở lại đây cùng với bố nó.

Nó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Thường ngày thấy Phi thì không sao, có khi cảm thấy ghét cậu ấy ghê cơ người gì mà hờ chút là lạnh cha lạnh chanh...Tự dưng bây giờ vắng lại thấy buồn buồn...

-Hai đứa đang quen nhau phải không?_ông Tiền thấy con gái có vẻ hơi bồn chồn nên cách tiếng hỏi. Ánh mắt hiền từ.

-Ai quen..Ai cơ...?_Nó lúng túng. Nhìn vào mắt ông nó biết không thể nói dối được nên phải quay người đi tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Cậu Phi đấy?_Bố nó thẳng thừng nói. Không để tâm đến vẻ bối rối của nó.

-Dạ đâu có!_Nó hơi giật mình. Xong nhìn ông cười cười.

-Thật không?_Ông lại hỏi. Ánh mắt như xuyên thấu tâm can nó.

-Thật...Thật...Nhưng...Không thật..._Nó lí nhí. Thật ra thì với bố nó. Nó chưa bao giờ nói dối được trước mặt ông và cả nghĩ đến chuyện thử nói dối với ông cũng chưa bao giờ...

-Vậy là đúng à!_ông nhìn nó. Hàng long mày vẻ không hài lòng cholest...Chưa bao giờ nó thấy ông có vẻ mặt như vậy với nó. Nó sợ...

-Vâng!_Nó gật đầu. Như một đứa trẻ con ăn kẹo buổi tối bị mẹ bắt được.

-..._Ông nhìn cái dáng vẻ của nó. Chỉ buồn buồn rồi lắc đầu.

-..._Nó cúi đầu vờ vờ vạt áo.

.
. .
.

Nó thấy ngẹt thở khi ông không nói gì. Nhưng nó vẫn có nhiều điều muốn hỏi ông. Hỏi ông xem ông nghĩ cậu ấy có tốt không? Cậu ấy là người nó yêu? Kể cho ông nghe tự dưng từ đầu nó cảm thấy ghét cậu tự dưng lại đi yêu cậu...vvv...Nói chung là nó muốn nói với ông nhiều lắm. Chắc kể cả ngày cũng không hết được. Nhưng nó không dám...Rằng nó cắn chặt môi dưới, hai tay xoắn vào nhau...

-Con vẫn nhớ câu chuyện nàng tiên cá chứ?_Cuối cùng bố nó cũng lên tiếng. Nhưng sao chuyện của nó lại liên quan đến chuyện nàng tiên cá.

Nó trở mắt nhìn ông thoáng ngạc nhiên. Nhưng rồi khẽ gật đầu!

-Câu chuyện đó không phải tự dưng bố kể cho con nghe đâu mà nó có liên quan đến một người. Một người rất quan trọng mà con cần phải biết...

Sao hôm nay bố lại muốn gay cho nó nhiều bất ngờ thế nhỉ. Nó há hốc. Không nói gì. Chỉ chờ ông nói tiếp.

-Nàng tiên cá đó là câu chuyện của một cô gái có ngoài đời thật...

-...

-Cô gái lớn lên và sống gắn liền với biển cả. Trong vùng biển này, vẻ đẹp của cô đắm thắm mà hiền hoà như mặt biển vậy, cô đẹp đến mức kì lạ làm cho các chàng trai quanh xóm hay những người xung quanh phải

trầm trồ, thầm mẩn mội. Nhưng tới tuổi 20 cô gái vẫn chưa biết yêu là gì, cô vẫn ngây thơ, hoang dại như một đứa trẻ... Cho đến một ngày có bão lớn, một chiếc thuyền lớn của những người khách du lịch bị bão đánh lật vờn vào bờ, những người khác thì không biết có còn sống không mà người ta chỉ biết có một chàng trai trẻ được một cô gái cứu sống khi chàng bị bất động và trôi theo sóng biển. Cô gái đã cứu sống chàng trai chính là cô gái xinh đẹp đó. Thật sự cô cũng không biết người mình cứu là một người con trai. Cô đem chàng trai về nhà nhờ đến sự giúp đỡ của anh trai cô chàng trai kia đã dần dần tỉnh lại. Chàng trai đó có khuôn mặt không ngờ, thông minh trắng trẻo, có nét gì đó thu hút người khác khi nhìn vào ánh mắt của anh ta. Và cô gái ngây thơ cũng vậy. Cô ấy đã đem lòng thầm thương chàng trai được cô cứu vớt từng ngày từng ngày... ..

-...

-Anh trai của cô gái nhận ra sự khác lạ của một đứa con gái mới lớn chưa biết yêu là gì nơi em gái của mình. Và anh đã nhắc nhở em gái mình là không nên yêu chàng trai đó. Bởi vì nơi chàng trai này có một cái gì đó rất khác với người thường và người thường như họ không thể nghĩ đến được. Nhưng cô gái chỉ có vẻ ậm ừ rồi lại dấu tình cảm của mình vào tận đáy lòng và từng ngày chăm sóc cho người con trai đó... Cũng như vậy mà thứ tình cảm mà cô kìm nén cũng lớn dần dần cho đến khi cô không thể chế ngự được nó... Và về phần người con trai đó cũng có một cảm giác như vậy... để rồi họ quyết định để lại sự phản đối của người anh trai và radi. Họ lên thành phố lập nghiệp... Họ sống với nhau suốt tám năm hạnh phúc và họ có một đứa con trai rất bụ bẫm. Thời gian cũng dần dần trôi qua người anh trai không còn phản đối việc của hai người đó nữa, khi thấy em gái mình hạnh phúc trong suốt mấy năm đó. Cho đến một ngày chàng trai kia nói với cô gái là anh ta phải đi để giải quyết một vài vấn đề gia đình... Cô gái chỉ mỉm cười chào từ biệt anh...

-... _Nó hồi hộp gần như nghẹt thở.

-Cô gái ở nhà chờ đợi chàng trai... Thời gian cứ trôi qua mà vẫn không thấy chàng trai trở về... Và đến một ngày cô gái quyết định phải đi tìm chàng trai. Cô gái gửi lại người con trai cho anh trai rồi cô đi. Và khi cô trở về. Người anh trai thấy trong đáy mắt cô sự căm cự gượng người. Nhưng anh trai cô vẫn không hỏi có chuyện gì xảy ra... Nhưng trong lòng anh vẫn có nỗi lo lắng không thể nói nên lời. Rồi khi anh nghe tin dữ...

-... _Tim nó ngừng đập.

-Cô gái đã tự tử bên cạnh đứa con trai tám tuổi... Cô ra đi không để lại lý do nào cả, chỉ để lại đứa con trai ngồi bên thành giường nhìn mẹ với chiếc ga máu mà bật khóc...

Đến đây... Nó thấy giọng của ông như nện cả lại. Đôi mắt giắt giắt... Như đang cố kìm nén... Nó thấy nước mắt nó tự dưng đã rơi xuống gò má bao giờ. Cay xè...

-Sau này khi chàng trai trở về người anh trai mới vỡ lẽ. Vì muốn bảo vệ người con gái anh yêu và người con trai mà anh ta đã chấp nhận chuyện của gia đình. Đính hôn với một cô gái mà chưa đầy một tháng đã huỷ hôn... Người anh trai như muốn giết chết đi kẻ đã làm cho em gái mình đau khổ... nhưng thấy vẻ mặt của chàng trai như vậy anh không biết mình nên làm gì rồi anh quay lưng bước đi... Sau đó mấy tháng người anh trai đã bảo vợ mình đóng giả làm người giúp việc để thay ông chăm sóc cậu cháu trai tám tuổi. Nếu không muốn cậu bé trai biết lý do mà mẹ mình phải tự tử thì chỉ còn mỗi cách đó...

-Vậy... _Hai bàn tay nó bám víu vào nhau. Các ngón tay đâm vào da thịt làm cho nó có cảm giác như sắp bật cả máu... Nó dần dần hiểu ra cái gì nó nói đến ..

-đúng vậy! Cô gái ấy chính là em gái của ta. Và chàng trai chính là chú Đức mà con quen biết. _ông nhìn nó. Thở dài rồi về mặt buồn rầu ông nói.

-vậy có nghĩa là đứa bé... _Nó cố gắng nói sơ từng từ một. Như sắp nghẹt thở..

-Đúng vậy! Là em trai của con... _Ông nhìn sâu vào mắt nó. Anh mắt ông lạc đi. Mấy nếp nhăn càng lộ rõ...

“Đoàng...Đoàng...” Nó bị sốc. Như không tin vào chính tai mình. Nó ôm lấy đầu lắc lắc... Rồi hét lên...

-KHÔNG PHẢI. _Nó không nhìn thấy nỗi buồn đang trùm lấy toàn khuôn mặt của bố mình. Nó hét lên rồi lao chạy như bay ra ngoài hành lang như người điên. Nó cần một cái gì đó... Thuốc chẳng hạn. Tim nó như muốn nổ tung ra, Đầu đau đến cùng cực...

“Ước gì nó đừng nghe câu chuyện của ông... Không đừng đến đây nữa... Tất cả chỉ là lừa đảo...”

-Phương Di... Chỉ có tiếng gọi khô khốc của một người đàn ông đang rất đau khổ nhìn thấy con gái mình như vậy. Ông có đúng khi nói ra sự thật... Bây giờ tim ông như bị ai bóp nghẹn... Cô em gái của ông, hình ảnh nhỏ nhắn xinh xắn bây giờ không còn nữa... đứa con gái của ông có biểu hiện như vậy... Tại sao vậy hả trời... Đúng là nghiệp chướng mà...

Nước mắt trên khoé mắt già nua của ông túa ra. Bàn tay ông bám víu vào tấm ga giường run run...

29. Chương 29 : Kết Thúc...the End...

Chắc hẳn đang tức điên người lên đây “Chết tiệt”...

Từ khi về đến nhà cô như người mất hồn... Cứ muốn đưa tay ôm cô vào lòng là coi như rồi hẳn lại nhận được cái nhìn lạnh lùng và cái hất tay dứt khoát. Mấy hôm rày cô không nói với hắn một lời nào cả, chỉ có hắt hời cô cái gì đó rồi sau đó từ trả lời. Giống đại loại như. “Tôi nay ăngì?” thế là khi thấy cô đứng đưng nhìn ra cửa sổ là hắn tự nói “Ăn mì xào” Thế thôi...

Thật sự hắn rất muốn tóm cô lại nhìn vào mắt hắn mà hỏi. “CÓ chuyện gì vậy”... Thật là, nhưng hắn biết không nên như vậy... Rồi cứ từng ngày thấy vẻ mặt cô như vậy, từng ngày không được ôm cô, không được hôn cô, hắn tức đến nỗi chỉ muốn chờ khi cô ngủ mà lao đến cắn nghiền cô thành nhiều mảnh. Chà! Chịu đựng thì cũng phải có giới hạn của nó. Đẳng này hắn cũng không biết lý do tại sao cô lại thành ra vậy.

Nhớ lại hôm đó hắn chở bác Liên mẹ Di đi chợ mua đồ gì đó lật vật, xong khi về thì hắn nhận thấy trong mắt cô có cái gì đó lạ lạ... Hình như cô khóc... Còn bác Liên thì với cái vẻ ấp úng không nói gì chỉ lắc đầu rồi quay đi... Hắn không biết vì sao mới ngày hôm qua còn tính chuyện ở chơi cả tuần thế mà vừa chở mẹ về là con gái đòi lên thành phố ngay... Đi gấp đến độ không đến chào từ biệt cả người bố thân yêu mà lúc nào cô cũng yêu quý...

Hắn nằm vật ra trên giường vắt tay lên trán suy nghĩ...

-Á! Đâu đâu quá... Cái đồ # % \$ % \$ @ ^ % _Hắn hết chịu nổi tuôn ra một hơi dài rồi ngồi bật dậy. Với lấy cái gối ném vào không trung khiến nó bay vút một đường cong rồi làm bể mất cái tượng mà hắn và Di tô màu hôm đi chơi Siêu thị... Hắn giật mình. chạy lại. Vợ vợ vén vén mấy cái mảnh vụn rồi cất tiếng xuyết xoa...

-Trời ơi! Kỉ niệm ơi! Vỡ mất tiêu rồi!_Hắn lẩm nhẩm... Đặt mảnh vụn lên bàn với tay lấy cái hộp kao 2 con heo để dán lại...hắn ngồi xuống mày mò mày mò...

-Á! Chịu hết nổi rồi..._Hắn ném lọ keo xuống bàn rồi đẩy mạnh cái ghế ra sau và đứng bật dậy...Hắn hùng hùng hổ hổ bước ra cửa...Đẩy cánh cửa nghe tiếng “Rầm” một cái hắn tiếng về phía phòng của Di.

...

Hắn đưa tay lên. Gõ nhẹ... Nhưng trong phòng không có tiếng động... Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra... Không có ai trong phòng cả...

-chắc! Đi đâu rồi...

Hắn tính chuyện đi ra thì... Ngoài ban công có tiếng của cô. Hình như đang nói chuyện điện thoại...

Hắn bước đến...Né người lắt qua cánh cửa đang đóng hé hé...Hắn định gọi cô thì khựng cả lại. Hai tay hắn cứng lại...Hai đồng tử rung rung...

-Vâng ạ! Cậu ấy sẽ qua đó học ạ?

-...

-Dạ! Khi nào ạ?_Cô lại cất tiếng.Hắn biết cô đang nói chuyện với ai. Hai tay hắn nắm chặt lại...

Thì ra đây là lý do cô khác lạ như vậy trong mấy ngày vừa qua. Phải chăng. Tất cả lại là do người đàn ông ấy...

-Con đã nói với bố rồi! Con sẽ không qua đó...Sẽ không bao giờ!_Hấn chụp lấy chiếc di động trong tay Di. Làm cô có vẻ giật mình. Hấn tức giận hét to với người trong điện thoại...

-Cậu làm cái quái gì vậy hả?_Di hét lên lao nhanh đến gần lại cái điện thoại nhưng không được...

-..._Đầu giây bên kia cũng có vẻ giật mình thoáng im lặng rồi lên tiếng.

-Không! Con nói không! Sao bố có thể điện thoại nói với cô ấy chứ?_Hấn tức giận hét toáng lên. Đẩy Di về một phía.

-..._Bên kia nói.

-Bố nói sao..._Hấn có vẻ bất ngờ khi người đó nói ra cái điều mà hấn phải shock.

-...

Chưa đợi người bên kia nói xong, hấn giật máy...Kéo tay Cô đang đứng nhìn hấn tức giận, ánh mắt trừng trừng...

Hấn ném mạnh cô xuống giường...Cô vùng đứng dậy, khiến hấn tức giận...Hấn tóm chặt lấy hai bàn tay cô đè xuống...hấn cúi xuống nhìn cô rồi hôn cô...Mãnh liệt...Nhưng cô chối từ hấn...Cô vùng, đưa chân đạp hấn nhưng hấn vẫn giữ cái cương quyết đó...Lưỡi hấn bị cô cắn mạnh đến nỗi bật máu...Xong hấn vẫn tiếp tục hôn cô...Cô vùng đến độ mỗi một rồi cũng lịm đi đáp trả nụ hôn của hấn...

Cái vị tanh nơi môi hấn cứ hoà quyện vào cái dư vị ngọt ngọt của nụ hôn tạo ra cái mùi khó nuốt...Nhưng hấn không cần biết...Bây giờ hấn chỉ thấy tim mình đang đau và hấn sẽ làm bằng mọi cách để cho chuyện này kết thúc và quay lại như ban đầu...

Hấn cúi xuống hôn lên cổ cô. Tay hấn lần theo nếp áo chạm vào ngực cô...Hấn đưa tay gỡ gỡ mấy cúc nút áo nơi phần cổ...Hấn đang điên lên đây...

“Bốp”_Cái tát như trời giáng đánh vào má hấn...Cô đẩy hấn ra rồi hét toáng lên.Cô vùng dậy. Hình như hấn thấy nước mắt cô rơi...Nhưng hấn cũng đau lắm chứ...Tại sao cô lại như vậy...Cô nhìn hấn, ánh mắt long lên kì quái...Cô nhìn hấn ghê tởm...Cô ghê tởm hấn ư...

-Không được!_Cô ngồi bật dậy. Lùi người về góc giường. đưa tay túm lấy phần áo nơi cổ bị hấn mở toang, tay kia đưa lên chùi mạnh nơi môi.Khiến hấn cứ ngỡ môi cô có thể rách ra bất cứ lúc nào...

-Tại sao?_Hấn tức giận hét lên. Cái mùi tanh tanh bây giờ đã như thấm vào tim hấn...Tanh đến độ hấn chỉ muốn moi tim mình ra rồi rửa chosạch.

-..._Cô không trả lời! Chỉ nhìn hấn căm thù có chút ghê tởm...Tại sao lại vậy chứ...

-Có phải ông ấy đã nói gì với cậu phải không?_Hấn quát lớn.

-Không! Tôi đã điện cho chú. Cậu nên đi thì tốt hơn! Sẽ tốt cho cả cậu và tôi._Cô nói. Hấn thấy trong mắt cô có cái gì đó dấu diếm hấn.

-Tốt cho cậu và tôi ư?_Hấn cười mỉa mai. Con người này đang nói cái quái gì vậy nhỉ...

-Đúng vậy!_Cô nhấn mạnh...

-Còn đúng nữa sao?_Hấn lại cười mỉa...

-...

-Nếu tôi đi thì tốt thật sao?_Hấn lại hỏi.

-..._Cô khẽ nhìn hấn. Ánh mắt có vẻ thoáng giật mình rồi lại chỉ gật đầu...

-Sẽ tốt thật sao?_Hấn hét lên. Lao tới nắm lấy tay cô. Hấn nhìn vào mắt cô...

-Đúng!_cô quay đầu tránh ánh mắt của hấn. Rằng cô cắn chặt môi dưới.

-Tại sao?_Hấn hỏi.

-Tại vì..._Cô cất tiếng. Nhắc nhẹ..

-..._Hắn đang chờ câu trả lời thích đáng...

-Vì tôi và cậu...là chị...em..._Cô nói xong rồi nắc to lên. Cái câu mà cô không bao giờ muốn nói nhất. Nước mắt cô tuôn ra...Răng cô cắn chặt môi dưới như sắp bật máu.

-Haaa..._Hắn cười lớn. buông tay của Di ra. Rồi xuống giường...Hắn đưa mắt nhìn cô gái đang nói dối như thật.

-Chúng ta là chị em..._Di lấy hết can đảm lau mấy giọt nước mắt rồi hét toáng lên. Hét lớn lên, nói ra hết cái mà mấy ngày qua cứ dày vò trái tim cô...

-Dừng trò chơi ở đây được rồi đấy!_Hắn nhìn cô trân trân. Ánh mắt mỉa mai. Thật sự cô muốn hắn biến đi khỏi mắt của cô hay sao mà lại bịa ra cái lí do đó. Thật là...

-Tôi không nói dối! Tất cả là sự thật!_Di nói. Rồi đứng dậy. Bước đi ra cửa...

-..._Hắn shok...

-Vì vậy! Cậu nên đi...Hai hôm nữa. Tất cả thủ tục sẽ làm xong. Cậu nên..._Cô nói. Rồi mắt hút sau cánh cửa làm hắn không biết cô đang nghĩ gì...

-..._Hắn không biết phải diễn tả cái cảm giác khi biết người mình yêu là chị của mình...(tớ cũng chưa biết cảm giác đó. Nên thông cảm nhé...)

Hắn lao nhanh xuống gara. đẩy con Sh ra ngoài và làm “Rầm” một tiếng rồi lao vút đi với tốc độ kinh người. Hắn lao trong màn đêm tĩnh mịch. Con gió se lạnh cứ đâm vào da thịt hắn...không bằng cái cảm giác không có tên nơi trái tim...

Hắn đau quá...

-Cậu biết không...Chị em đây...Chị em đây..._Phi ngồi trên chiếc ghế ở quầy bar. Trên bàn là mấy chai vỏ cai rượu vodka đã hết...cậu uống như uống nước lã. Cứ rót đầy li rồi lại đưa lên miệng đồ ợ hơi. Phi uống đến độ mấy người quanh đó và anh nhân viên quầy bar nhìn vào mà le lưỡi khi Son đến.

-Cậu điên rồi!_Son đưa tay gỡ lấy ly rửa vừa được anh nhân viên rót đầy từ tay Phi.

-Tớ đang muốn điên lên đây!_Phi hét lên rồi đặt lại cái ly từ tay cô. Cô không biết có chuyện gì khiến thằng bạn trở nên như vậy nhưng bây giờ chỉ có thể nói một câu. “Hắn tởm tợ quá..”

-Đừng có uống nữa!_Son hét lên rồi dần lấy cái ly đưa cho anh phục vụ xin chai nước khoáng.

-Không! Bây giờ...Không uống! Chắc tớ sẽ điên mất!_Phi hét toáng lên.

Son nhìn cậu bạn. Kể từ cái ngày hắn tuyên bố có người yêu thì hắn bỏ luôn cái khoản đi chơi đêm, gái gú, học hành tử tế...Vậy sao hôm nay lại như vậy...

Son ngoắt tay cậu phục vụ như nói đưa cái ly lại và lấy thêm một chiếc ly ra nữa...Son rót đầy ly cho Phi...Và rót một nửa ly cho cô...

-Cậu biết không! Chị em đây...Chị em...Tức cười lắm phải không..._Phi nhận ly rượu trong tay của Son...Nốc cạn một hơi như uống nước. Rồi nhìn trân trân vào khoảng không nào đó, nói...Nhưng hình như nói khoé mắt cậu mấy giọt nước mắt chực trào ra...

-Cậu làm gì vậy hả? Có chuyện gì thì cũng phải nói rõ chứ?_Son hét lên. Đưa tay lay lay thằng bạn...Cô thấy sao lúc này thằng bạn cô yếu đuối đến thế.

-Cô ấy bảo...Tớ và cô ấy là chị em..._Phi nói xong rồi nắc nhen lên. Như tất cả như trào ra sau câu nói đó. Nước mắt cậu chảy ra, nước mắt càng chảy thì Phi uống càng nhiều, đến nỗi đưa cả chai vodka lên nức gần hết nửa chai...

Son nghe vậy thì diếng cả người lại. Cô không biết nói gì hơn. Chỉ nhìn thằng bạn...Nước mắt cô cũng chảy ra...

-Có lẽ cô ấy nói dối!_Son nói nhẹ. Đưa chiếc ly lên uống gần một nửa. Chưa khi nào cô uống một lần mà nhiều như vậy. Chỉ có những lúc buồn,những lúc cô cần tỉnh táo trong mấy giây.

-Tớ đã điện hỏi mẹ cô ấy. Bà ấy chỉ nói “Xin lỗi”_Phi nắc lên. Khi nói đến xong thì cậu lại uống...

-...

-Đi mẹ! “Xin lỗi để làm gì chứ! Tại sao ngay từ đầu họ không nói đi. Hay là đừng bao giờ nói ra. Mà sao bây giờ lại ní Xin lỗi chứ. Thật ghê tởm..._Phi vừa uống vừa nhếch môi cười mỉa mai đau khổ...

-..._Son không nói gì. Chỉ nhìn thẳng bạn. Cô đã vui mừng biết bao khi một thằng bạn của cô có hạnh phúc. Vì hiếm khi người có gia thế như cô và Phi lại tìm được một người mình yêu thật lòng...Thế mà bây giờ sự việc lại trở trêu như vậy...Cậu lại bị tổn thương thêm một lần nữa...Tổn thương này có lẽ lớn hơn tổn thương của một đứa con nít tám tuổi...Vị giống như khi đang đi trên vách núi ta tìm được một sợi giây để vịn cho chắc chắn...Nhưng khi sợi giây ấy đứt ta lại hụt hẫng vô cùng...Tổn thương nhiều hơn nữa...

-Tớ đau lắm! Tớ cảm thấy như nghẹt thở..._Hắn nắm lấy cái áo pull làm nó nhăn nhoe. Cái mặt thằng bạn nhăn lại. Hình như hắn sắp không chịu nổi nữa. Nhưng cô phải làm gì cho hắn đây. Cô không biết...

-Bây giờ cậu định làm gì?_Son hỏi trong khi đã uống một hơi hết chỗ rượu còn lại.

-Tớ cóc biết có phải chị em hay cái quái gì! Tớ sẽ đưa cô ấy đi._Phi hất tay lên trời. tay kia nốc cạn thêm ly n+1 lần nữa.

-Cậu điên rồi! Như vậy có biết là loạn luân hay không?_Son nhìn thẳng bạn gất lên gần như là hét.

-Tớ cóc biết loạn luân nào cả? Bây giờ tớ đang điên lên đây! Tớ yêu cô ấy! yêu nhiều lắm. Và bây giờ tớ đau. Vậy cậu bảo tớ không làm vậy thì tớ phải làm như thế nào _Phi nói trong đau khổ. Nhìn sâu vào mắt con bạn.

-Cậu đau thì cô ấy không đau à? Nếu cậu làm vậy? Cậu cố tình kéo cô ấy đi! Thì sau này cô ấy sẽ làm sao?_Son hỏi dồn dập làm cho Phi chới vớ.

-..._Phi cầm ly rượu trên tay. Không uống nữa. Ngồi đực mặt ra nhìn Son.

-Cô ấy lúc này, cũng đau không kém gì cậu! Sao cậu không nói gì với cô ấy mà chỉ biết ngồi đây uống rượu rồi chỉ nghĩ đến mình. Cậu không thấy như vậy là vô lương tâm hay sao..._Son như chỉ trích như nhắc nhở cho Phi.

-..._Phi lặng đi không nói gì. Cậu nhớ lại những gì vừa xảy ra tối hôm nay và giọt nước mắt của Di. Tim cậu nhói lên như theo từng lời của Son. Nó như cây kim đâm vào càng ngày càng sâu vậy...

-Tớ biết! Bố cậu đã bắt đầu gọi cậu qua bên đó!_son nhìn Phi. Ánh mắt đầy cảm thông, cô thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng nói.

-Cô ấy đã gọi điện cho bố tớ!_Phi buồn rầu. Nhìn trân trân vào ly rượu đầy ắp , mặt như đang cố gắng nhấn chìm nỗi đau.

-Cô ấy muốn cậu đi?_Son bình tĩnh hỏi. Thầm nghĩ: “Đúng là cô gái thông minh. Thông minh khi chọn cái cách dứt khoát này”

-..._Phi giật mình một cái. Rồi đưa ly rượu lên nốc cạn tiếp ly này đến ly khác như một thằng điên...Đó chính là câu trả lời.

-Cậu nên đi!_Son gằng giọng.

-?..._Phi khựng lại nhìn con bạn.

-Sẽ tốt cho cả cậu và cô ấy. Thời gian...Chỉ có thời gian mới xóa đi hết tất cả..._Cô gắng gượng nói những điều mà bản thân mình đã tự nói để lừa dối chính mình. Cô rót ỉnh một ly rửa , uống cạn.

-Thời gian?_Phi nhìn Son cười mỉa. Cô biết cậu muốn nói gì.

-Đúng!_Cô hơi ngập ngừng và đáp. Đưa thêm một ly nữa. uống cạn.

-Cậu thì sao? Nhờ cái thời gian của cậu. Bây giờ đã hết chưa?_Phi lại cười mỉa.

-Cậu nói đúng. Nhưng..._Son nhìn Phi. Hơi ngập ngừng rồi đưa bàn tay lên ngực trái bóp nhẹ.

-Chỗ này đã bớt đau hơn rồi..._Son nói rồi gượng một nụ cười. Xong đưa ly rượu lên uống.

“Đúng anh vẫn còn làm cô đau. Thời gian không thể khiến vết thương đó hồi phục được. Nhưng lại khiến cho cô cảm thấy như được xoa dịu đi phần nào. Chờ thêm một thời gian nữa thì nó sẽ hết. Và bây giờ không có điều quan trọng gì hơn là hai thằng bạn đang bị tổn thương của cô...”

-..._Phi nhìn Son. Rồi lại quay đi. Uống tiếp. Cậu đang nghĩ gì không ai biết cả. Cái tiếng nhạc xập xình như bóp nghẹt nơi trái tim của hai con người.

Bây giờ chỉ còn lại chữ “Đau”...

-Có lẽ. Tổ phải đi thật. Yêu cô ấy nên tổ không muốn cô ấy đau!_Phi nói xong. Thì nằm vật xuống bàn. Giọt nước mắt ứa ra.

-Cậu đau vậy à! Nhưng rồi sẽ ổn thôi Phi ạ!_Son nói. Gượng cười. Xong lôi trong túi Phi ra chiếc điện thoại. Nhấn nút gọi cái tên mà cô cảm thấy thằng bạn yêu thích nhất. “VỢ YÊU!”...Hai cái chữ to oành...làm tim cô nghẹn lại...

-Thằng nhóc này! Thương người ta thấy ớn!_Son lẩm nhẩm rồi đặt tay xoa xoa đầu Phi.

-..._Giọng của một cô gái bắt máy.

-Vâng! Tôi là Son! Phi đang say. Cậu có thể tới đây không?_Son nói.

-...

-Vâng! Ở Kaben...Đường XX...

-...

-Vâng!_Son dập máy. Nhét trả vào túi của Phi. Rồi nhìn cậu bạn lắc đầu.

-Cậu làm vậy tổ thấy tốt cho cả hai người. Bây giờ chỉ còn là cần thời gian để hồi phục nữa thôi..._Son ngồi tựa lưng vào thành ghế sofa. Cô chăm chú nhìn cô gái có vẻ mặt không kém gì Phi bên cạnh.

-Tổ không biết phải làm gì nữa cả. Chỉ nghĩ sẽ tốt cho cậu ấy hơn!_di cúi đầu nói nhỏ. Cô đưa mắt nhìn trần trần cậu bạn đang say mèm nằm trên chiếc ghế đối diện, áo quần sộc xạch.

-Thôi! Tổ nói cậu ấy rồi! Chắc hai ngày nữa cậu ấy bay!..._Son nhìn Di ái ngại.

-Ừm!_Di thoáng giật mình rồi mỉm cười nhìn Son.

-Vây! Cậu chăm sóc cậu ấy nhé! Tổ về! Tối quá rồi!_Son đứng dậy. Mỉm cười nhìn Di.

-Cảm ơn cậu nhé!_Di gật đầu với Son. Rồi Son bước đi khuất ra ngoài cổng. Và chiếc xe taxi lao vút vào bóng đêm.

Di có cảm tình với cô bạn đầu tóc màu đỏ mặt bábì này. Đây là lần đầu Di gặp một cô gái như vậy. Cô cứ ngỡ. Những người giống như cô ấy phải có cái gì ngạo mạn lắm. Hoá ra không phải. Trong cách ăn nói và cách đi đứng của cô ấy. Di cảm thấy có cái gì đó già dặn mà lại rất chân thành.

Nó đưa ngón tay run run chạm vào sợi tóc vừa rơi xuống trán của Phi. Bây giờ sao thấy cực kỳ khó chịu...

Mắt nó ướt nhoè từ lúc nào...

-Tổ xin lỗi!_Nó nói rồi vùng đứng nhanh dậy...

-Phương Di!_Phi nắm lấy tay nó. Gọi khẽ. cậu ngồi dậy. Kéo nói bỏ nhào vào người cậu. Nó vùng ra. Nhưng cậu lại ôm chặt hơn.

-Cậu! Buông tớ ra..._Nó cố nói to.

-tớ yêu cậu nhiều lắm. yêu đến nỗi tim tớ như muốn nổ tung ra._Phikéo tay nó. Đặt vào ngực cậu. Nó nghe thấy tiếng Thành thịnh phát ra gấpgáp.

Nó im lặng...

-Tớ yêu cậu! Mãi mãi...Nhớ điều đó nhé!_Phi ghé vào tai nó nói nhỏ. Cái mùi rượu thoang thoảng nóng nóng phả vào cổ nó....

Câu nói của Phi vừa phát ra giống như lưỡi dao đâm vào tim nó. Đâm sâu vào rồi gì chặt hơn bằng nụ hôn mãnh liệt. Đến độ tim nó muốn bật ra ngoài lồng ngực. Nó ôm chặt lấy cậu. Đáp lại nụ hôn của cậu...Nó biết đây là lần cuối cùng...Quý thần ơi! Hãy tha thứ cho chúng con lần này...

-Xin lỗi!_Phi ngừng lại. Đẩy nó ra. Rồi cậu đứng dậy.

“Xin lỗi” ư? Sao lại là xin lỗi? Cậu đang đùa cợt nó à...Nó ngược mắt nhìn cậu. Ánh mắt vô hồn. Hai cái từ có vẻ đơn giản đó lại làm cho tim nó bị xé ra thành trăm mảnh...

-Cô nên về nhà! Hai ngày nữa tôi đi nên cô không cần ở lại đây!_Phi nói xong. Rồi bước đến cầu thang. Lường lự một chút cậu mới bước chân lên...

-Thế thì tốt! Chúc em đi vui vẻ. Em trai._Di nói xong rồi ngược mắt nhìn Phi gượng cười.

-Tôi không bao giờ chấp nhận điều đó. Vậy nên em đừng bao giờ nói thế với tôi!_Phi nhìn nó ánh mắt mỉa mai nhưng thoáng chút gì đó đau khổ. Ẩn sâu đâu đó là nỗi tức giận.

-..._Di không nói gì nhìn Phi đi từng bước lên lầu. Tiếng chân cậu tạo thành từng nhịp như bóp nghẹn trái tim nó. Cậu bước từng bậc thang như đang cướp dành đi sự sống của nó. Phi đi khuất sau cánh cửa. Nó ngồi xuống đất, còn thân bủn rủn...Vai nấc lên từng nhịp... “Kết thúc”...

Hắn đứng dựa vào bức tường phía sau lưng. Đưa mắt trong xuống cô gái đang ngồi dưới đất.

Mắt hắn giật giật, tim hắn như ngừng đập khi thấy bờ vai nhỏ nhắn thường ngày hắn âu yếm run run... “Tớ yêu cậu! Mãi mãi”

Hắn nắm chặt bàn tay mình. Nhìn cô thêm một lần nữa rồi bước vào phòng và đóng cửa lại.

-Hôm nay Phi đi!_Son đứng ngoài cánh cổng màu trắng không đợi nó ra mở cửa mà nói luôn.

-Thế thì tốt quá!_Nó gượng gượng nở nụ cười. Đã hai ngày rồi, nó không gặp cậu. Không nghe tiếng gọi oang oang của cậu. Không được làm mì xào cho cậu ăn...Không gì cả...không làm những thói quen thường ngày đến độ nó cứ như người mất hồn...

-Đi thôi!_Son chỉ tay ra yên sau.

-Đi đâu!_Nó thoáng giật mình hỏi lại.

-Nhìn hai người cứ như kẻ mất hồn vậy! Lần này không đi. Chắc phải mười mấy năm nữa mới gặp lại...Có khi là không bao giờ..._Son nhìn nóng gập ngừng...

-..._Nó không nói gì. “mười mấy năm ư...Không bao giờ ư...”

-Lên xe đi._Son nắm lấy tay nó. Nở nụ cười khích lệ.

-Cảm ơn cậu. Đợi tớ một chút!_Nó gật đầu nhìn Son. Xong chạy vụt vào nhà. Lôi ra một chiếc hộp gỗ.

-..._Son không nói gì. Nhìn chiếc hộp gỗ.

Nó ngồi lên yên sau, Son rú ga lao nhanh vào đám xe cộ ngoài đường.

Di đặt vào tay Son chiếc hộp gỗ.

-Đưa cái này cho cậu ấy!

-Cậu đưa đi._Son lắc đầu bước chân vào đại sảnh rộng của sân bay.

-Nhờ cậu! Tôi không thể?_Di kéo tay Son lại. Dí chiếc hộp vào tay Son.

-..._Son gật đầu. Đón lấy chiếc hộp gỗ.

...

-Cậu đứng đây hả...

-Ừm! Vậy sẽ tốt hơn._Nó gật đầu nhìn Son. Lúc này. Đứng đây có lẽ sẽ tốt hơn...

-Thế cũng được. Nếu không chịu được thì đứng đợi tôi ở ngoài cửa.

-Ừm!

.....

Nó đứng núp sau chậu cây cảnh to người ta đặt trong đại sảnh. Chỗ một bên góc có thể dễ dàng thấy nơi Phi đứng. Cậu hình như gầy đi, xanh xao hơn, quần áo vẫn vậy nhưng cái tướng cồng cồng của cậu không còn nữa mà thay vào đó là nỗi ưu phiền...Tim nó đau. Nó muốn chạy tới ôm cậu thật chặt. ôm đến khi nào nó thấy đủ...

Còn mấy phút nữa thì cậu sẽ đi. Sẽ rời khỏi mảnh đất nước này để bay đến một đất nước xa xăm mà nó chưa bao giờ và sẽ không bao giờ đặt chân đến cả.

“Tạm biệt!”...Nó nhìn cậu trân trân...Định quay đi thì giật mình khi nghe tiếng ai đó gọi tên mình.

-PHƯƠNG DI..._tiếng hét vọng lại lang toản khắp đại sảnh...

Nó giật mình quay nhanh người lại. Thì ra cậu nhận được hộp gỗ từ tay của Son và muốn tìm nó. Nhưng tìm để làm gì chứ. Hai chúng ta không thể có cái gọi là tình yêu...Không có cái gọi là hạnh phúc...Bởi vì haichúng ta là chị em họ...

Thế thôi...

Nó đưa tay lên bịt miệng. Ghìm mấy tiếng nấc lên ...nước mắt chảy ra...”Không được khóc. Con nhỏ ngốc nghếch này. Ai à khóc. Hả?”_Nó tự nhủ. Tự trách bản thân sao yếu mềm đến thế.

“Xin mời quý khách đi chuyến bay 11h đi Đức xin vào phòng trong...”_Tiếng ngọt ngào của cô tiếp viên vang lên. Thông báo chuyến bay sắp khởi hành...

“Tạm biệt”_Nó quay lại nhìn cậu đang vùng vằng trong khi hai người con trai kẹp chặt lại. Nước mắt nó lăn dài trên má....Tim nhói lên từng nhịp...

Phi bị hai người to lớn kéo vào bên trong phòng chờ...Nó quay lưng bước đi chậm rãi ra phía ngoài cửa, tay bịt chặt lấy miệng....

Bây giờ trời đang có mấy giọt mưa phùn lất phất. Mưa như đang khêu lên nỗi nhớ vào từng kẽ tóc làm nó thấy lạnh. Hình như thiếu anh....Mọi thứ đối với nó đều trở nên lạnh lẽo...Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy. Muốn trách ai đây...Không thể....

-Đi đi. Máy bay gần cất cánh rồi!_Son vỗ vào vai nó.

-Đi đâu!_Nó gắng gượng hỏi.

-Đi tạm biệt cậu ấy lần cuối._Son kéo tay nó đi về một chiếc ô tô bốn chỗ của ai đó.

-Đi thôi..._Son ra lệnh cho người tài xế.

-Vâng!_người tài xế trung niên gật đầu. Rồi cho xe lao vút đi...

....

-Chiếc máy bay chở cậu ấy đấy!_Son chỉ tay lên trời. Cùng lúc nóng nắng lên thì có chiếc máy bay có đèn lao vụt qua...Tim nó ngừng đập...

-huhuuuuuuuuuu...._Nó nấc nghẹn ôm lấy mặt khóc....to lên...thay ấy ngày này nó kìm nén. Bây giờ cậu đi rồi, đi thật rồi,...Bây giờ nó có thể khóc thật thoải mái....

-Có tớ đây! Hãy khóc nữa đi!_Son rưng rưng nước mắt ôm chầm lấy vai nó. Nó dựa đầu vào vai Son khóc ngon lành...

-hhuuhuhuhuhuuuuuuuuuuuuuuuu....Anh ấy đi rồi . Đi mất rồi....Kết thúc thật rồi...._Nó hét lên. Vai run run...

.....Kết thúc.....

Chuyến bay mang anh đi xa mãi...

Rồi kéo phăng đi cái ánh sáng trong em...

Cái tên của nỗi đau mà em biết...

Đó là “Kết thúc” ...

“Kết thúc” bởi vì ta có duyên mà không có nợ...

“Kết thúc” _ chúng ta phải làm như thế...

“Kết thúc” vì anh và vì em...

“Kết thúc” vì em muốn anh hạnh phúc...

Yêu anh mãi mãi....mãi mãi....

Hắn cầm tập thiếp lên. Tay run run...hắn như muốn nổi điên như không thể...Bởi vì cô muốn như thế....Tim hắn đau. Nước mắt hắn ứa ra nơi khoé mắt.

Người ta nói đàn ông không bao giờ được khóc...Nhưng người ta có biết đâu. Trái tim đàn ông và trái tim phụ nữ không khác nhau là mấy...

“Đường như tôi muốn kết thúc câu chuyện của tôi ở ngang đây. Muốn quên đi tất cả những gì thuộc về em nhưng tôi không thể...và tôi biết Tôi yêu em...Mãi mãi...”

Chắc hắn đang tức điên người lên đây “Chết tiệt” ...

Từ khi về đến nhà cô như người mất hồn...Cứ muốn đưa tay ôm cô vào lòng là coi như rồi hắn lại nhận được cái nhìn lạnh lùng và cái hất tay dứt khoát. Mấy hôm rày cô không nói với hắn một lời nào cả, chỉ có hắt hủi cô cái gì đó rồi sau đó từ trả lời. Giống đại loại như. “Tối nay ăngì?” thế là khi thấy cô đứng đưng nhìn ra cửa sổ là hắn tự nói “Àn mà ừ” Thế thôi...

Thật sự hắn rất muốn tóm cô lại nhìn vào mắt hắn mà hỏi. “CÓ chuyện gì vậy”...Thật là, nhưng hắn biết không nên như vậy...Rồi cứ từng ngày thấy vẻ mặt cô như vậy, từng ngày không được ôm cô, không được hôn cô...hắn tức đến nỗi chỉ muốn chờ khi cô ngủ mà lao đến cắn nghiền cô thành nhiều mảnh. Chắc! Chịu đựng thì cũng phải có giới hạn của nó. Đàng này hắn cũng không biết lý do tại sao cô lại thành ra vậy.

Nhớ lại hôm đó hắn chở bác Liên mẹ Di đi chợ mua đồ gì đó lát vặt, xong khi về thì hắn nhận thấy trong mắt cô có cái gì đó lạ lạ ...Hình như cô khóc...Còn bác Liên thì với cái vẻ ấp úng không nói gì chỉ lắc đầu rồi quay đi...Hắn không biết vì sao mới ngày hôm qua còn tính chuyện ở chơi cả tuần thế mà vừa chở mẹ về là con gái đòi lên thành phố ngay...Đi gấp đến độ không đến chào từ biệt cả người bố thân yêu mà lúc nào cô cũng yêu quý...

Hắn nằm vật ra trên giường vắt tay lên trán suy nghĩ...

-Á! Đâu đâu quá...Cái đồ #%%\$%^...._Hắn hét chịu nổi tuôn ra một hơi dài rồi ngồi bật dậy. Với lấy cái gối ném vào không trung khiến nó bay vút một đường cong rồi làm bể mất cái tượng mà hắn và Di tô màu hôm đi chơi Siêu thị...Hắn giật mình. chạy lại. Vợ vợ vén vén mấy cái mảnh vụn rồi cất tiếng xuyết xoa...

-Trời ơi! Kỉ niệm ơi! Vỡ mắt tiêu rồi!_Hắn lẩm nhẩm...Đặt mảnh vụn lên bàn với tay lấy cái hộp kao 2 con heo để dán lại...hắn ngồi xuốngmày mò mày mò...

-Á! Chịu hết nổi rồi..._Hắn ném lọ keo xuống bàn rồi đẩy mạnh cáighế ra sau và đứng bật dậy...Hắn hùng hùng hổ hổ bước ra cửa...Đẩy cánhcửa nghe tiếng “Rầm” một cái hắn tiếng về phía phòng của Di.

...

Hắn đưa tay lên. Gõ nhẹ...Nhưng trong phòng không có tiếng động...Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra...Không có ai trong phòng cả...

-chắc! Đi đâu rồi...

Hắn tính chuyện đi ra thì...Ngoài ban công có tiếng của cô. Hình như đang nói chuyện điện thoại...

Hắn bước đến...Né người lắt qua cánh cửa đang đóng he hé...Hắn địnhgọi cô thì khựng cả lại. Hai tay hắn cứng lại...Hai đồng tử rung rung...

-Vâng ạ! Cậu ấy sẽ qua đó học ạ?

-...

-Dạ! Khi nào ạ?_Cô lại cắt tiếng.Hắn biết cô đang nói chuyện với ai. Hai tay hắn nắm chặt lại...

Thì ra đây là lí do cô khác lạ như vậy trong mấy ngày vừa qua. Phải chăng. Tất cả lại là do người đàn ông ấy...

-Con đã nói với bố rồi! Con sẽ không qua đó...Sẽ không bao giờ!_Hắnchộp lấy chiếc di động trong tay Di. Làm cô có vẻ giật mình. Hắn tứcgiận hét to với người trong điện thoại...

-Cậu làm cái quái gì vậy hả?_Di hét lên lao nhanh đến dần lại cái điện thoại nhưng không được...

-..._Đầu giây bên kia cũng có vẻ giật mình thoáng im lặng rồi lên tiếng.

-Không! Con nói không! Sao bố có thể điện thoại nói với cô ấy chứ?_Hắn tức giận hét toáng lên. Đẩy Di lê một phía.

-..._Bên kia nói.

-Bố nói sao..._Hắn có vẻ bất ngờ khi người đó nói ra cái điều mà hắn phải shok.

-...

Chưa đợi người bên kia nói xong, hắn giập máy...Kéo tay Cô đang đứng nhìn hắn tức giận, ánh mắt trưng trưng...

Hắn ném mạnh cô xuống giường...Cô vùng đứng dậy, khiến hắn tứcgiận...Hắn tóm chặt lấy hai bàn tay cô đè xuống...hắn cúi xuống nhìn côrồi hôn cô...Mãnh liệt...Nhưng cô chối từ hắn...Cô vùng, đưa chân đạphắn nhưng hắn vẫn giữ cái cương quyết đo...Lưỡi hắn bị cô cắn mạnh đếnnổi bật máu...Xong hắn vẫn tiếp tục hôn cô...Cô vùng đến độ mỗi một rồicũng lịm đi đáp trả nụ hôn của hắn...

Cái vị tanh nơi môi hắn cứ hoà quyện vào cái dư vị ngọt ngọt của nụhôn tạo ra cái mùi khó nuốt...Nhưng hắn không cần biết...Bây giờ hắn chỉ thấy tim mình đang đau và hắn sẽ làm bằng mọi cách để cho chuyện nàykết thúc và quay lại như ban đầu...

Hắn cúi xuống hôn lên cổ cô. Tay hắn lần theo nếp áo chạm vào người cô...Hắn đưa tay gỡ gỡ mấy cúc nút áo nơi phần cổ...Hắn đang điên lênđây...

“Bóp”_Cái tát như trời giáng đánh vào má hắn...Cô đẩy hắn ra rồi hét toáng lên.Cô vùng dậy. Hình như hắn thấy nước mắt cô rơi...Nhưng hăncũng đau lắm chứ...Tại sao cô lại như vậy...Cô nhìn hắn, ánh mắt longlên kì quái...Cô nhìn hắn ghê tởm...Cô ghê tởm hắn ư...

-Không được!_Cô ngồi bật dậy. Lùi người về góc giường. đưa tay túmlấy phần áo nơi cổ bị hắn mở toang, tay kia đưa lên chùi mạnh nơi môi.Khiến hắn cứ ngỡ môi cô có thể rách ra bất cứ lúc nào...

-Tại sao?_Hắn tức giận hét lên. Cái mùi tanh tanh bây giờ đã như thấm vào tim hắn...Tanh đến độ hắn chỉ muốn moi tim mình ra rồi rửa chosạch.

-..._Cô không trả lời! Chỉ nhìn hắn cầm thù có chút ghê tởm...Tại sao lại vậy chứ...

-Có phải ông ấy đã nói gì với cậu phải không?_Hắn quát lớn.

-Không! Tôi đã điện cho chú. Cậu nên đi thì tốt hơn! Sẽ tốt cho cảcậu và tôi._Cô nói. Hắn thấy trong mắt cô có cái gì đó dấu diếm hắn.

-Tốt cho cậu và tôi ư?_Hắn cười mỉa mai. Con người này đang nói cái quái gì vậy nhỉ...

-Đúng vậy!_Cô nhấn mạnh...

-Còn đúng nữa sao?_Hắn lại cười mỉa...

-...

-Nếu tôi đi thì tốt thật sao?_Hắn lại hỏi.

-..._Cô khẽ nhìn hắn. Ánh mắt có vẻ thoáng giật mình rồi lại chỉ gật đầu...

-Sẽ tốt thật sao?_Hắn hét lên. Lao tới nắm lấy tay cô . Hắn nhìn vào mắt cô...

-Đúng!_cô quay đầu tránh ánh mắt của hắn. Răng cô cắn chặt môi dưới.

-Tại sao?_Hắn hỏi.

-Tại vì..._Cô cất tiếng. Nắc nhẹ..

-..._Hắn đang chờ câu trả lời thích đáng...

-Vì tôi và cậu...là chị...em..._Cô nói xong rồi nắc to lên. Cái câumà cô không bao giờ muốn nói nhất. Nước mắt cô tuôn ra...Răng cô cắn chặt môi dưới như sắp bật máu.

-Haaa..._Hắn cười lớn. buông tay của Di ra. Rồi xuống giường...Hắn đưa mắt nhìn cô gái đang nói dối như thật.

-Chúng ta là chị em..._Di lấy hết can đảm lau mấy giọt nước mắt rồihét toáng lên. Hét lớn lên, nói ra hết cái mà mấy ngày qua cứ dày vòtrái tim cô...

-Dừng trò chơi ở đây được rồi đấy!_Hắn nhìn cô trân trân. Ánh mắt mỉa mai. Thật sự cô muốn hắn biến đi khỏi mắt của cô hay sao mà lại bịa racái lí do đó. Thật là...

-Tôi không nói dối! Tất cả là sự thật!_Di nói. Rồi đứng dậy. Bước đi ra cửa...

-..._Hắn shok...

-Vì vậy! Cậu nên đi...Hai hôm nữa. Tất cả thủ tục sẽ làm xong. Cậunên..._Cô nói. Rồi mắt hút sau cánh cửa làm hắn không biết cô đang nghĩgì...

-..._Hắn không biết phải diễn tả cái cảm giác khi biết người mình yêu là chị của mình...(tớ cũng chưa biết cảm giác đó. Nên thông cảm nhá...)

Hắn lao nhanh xuống gara. đẩy con Sh ra ngoài và làm “Rầm” một tiếngrồi lao vút đi với tốc độ kinh người. Hắn lao trong màn đêm tĩnh mịch.Cơn gió se lạnh cứ đâm vào da thịt hắn...không bằng cái cảm giác khôngcó tên nơi trái tim...

Hắn đau quá...

-Cậu biết không...Chị em đây....Chị em đây..._Phi ngồi trên chiếcghế ở quầy bar. Trên bàn là mấy chai vỏ cai rượu vodka đã hết...cậu uống như uống nước lã. Cứ rót đầy li rồi lại đưa lên miệng đỏ ạn một hơi.Phi uống đến độ mấy người quanh đó và anh nhân viên quầy bar nhìn vào mà le lưỡi khi Son đến.

-Cậu điên rồi!_Son đưa tay gỡ lấy ly rửa vừa được anh nhân viên rót đầy từ tay Phi.

-Tớ đang muốn điên lên đây! _Phi hét lên rồi dặt lại cái ly từ tay cô. Cô không biết có chuyện gì khiến thằng bạn trở nên như vậy nhưng bây giờ chỉ có thể nói một câu. “Hắn tồ tệ quá..”

-Đừng có uống nữa! _Son hét lên rồi dẫn lấy cái ly đưa cho anh phục vụ xin chai nước khoáng.

-Không! Bây giờ...Không uống! Chắc tớ sẽ điên mất! _Phi hét toáng lên.

Son nhìn cậu bạn. Kể từ cái ngày hắn tuyên bố có người yêu thì hắn bỏ luôn cái khoản đi chơi đêm, gái gú, học hành tử tế... Vậy sao hôm nay lại như vậy...

Son ngoắt tay cậu phục vụ như nói đưa cái ly lại và lấy thêm một chiếc ly ra nữa... Son rót đầy ly cho Phi... Và rót một nửa ly cho cô...

-Cậu biết không! Chị em đây...Chị em...Tức cười lắm phải không... _Phi nhận ly rượu trong tay của Son...Nốc cạn một hơi như uống nước. Rồi nhìn trân trân vào khoảng không nào đó, nói...Nhưng hình như nói khoé mắt cậu mấy giọt nước mắt chực trào ra...

-Cậu làm gì vậy hả? Có chuyện gì thì cũng phải nói rõ chứ? _Son hét lên. Đưa tay lay lay thằng bạn...Cô thấy sao lúc này thằng bạn cô yếu đuối đến thế.

-Cô ấy bảo...Tớ và cô ấy là chị em... _Phi nói xong rồi nắc nghẹn lên. Như tất cả như trào ra sau câu nói đó. Nước mắt cậu chảy ra, nước mắt càng chảy thì Phi uống càng nhiều, đến nỗi đưa cả chai vodka lên núc gần hết nửa chai...

Son nghe vậy thì đặng cả người lại. Cô không biết nói gì hơn. Chỉ nhìn thằng bạn...Nước mắt cô cũng chảy ra...

-Có lẽ cô ấy nói dối! _Son nói nhẹ. Đưa chiếc ly lên uống gần một nửa. Chưa khi nào cô uống một lần mà nhiều như vậy. Chỉ có những lúc buồn, những lúc cô cần tỉnh táo trong mấy giây.

-Tớ đã điện hỏi mẹ cô ấy. Bà ấy chỉ nói “Xin lỗi” _Phi nắc lên. Khi nói đến xong thì cậu lại uống...

-...

-Đik mẹ! “Xin lỗi để làm gì chứ! Tại sao ngay từ đầu họ không nói đi. Hay là đừng bao giờ nói ra. Mà sao bây giờ lại ní Xin lỗi chứ. Thật ghê tởm... _Phi vừa uống vừa nhếch môi cười mỉa mai đau khổ...

-... _Son không nói gì. Chỉ nhìn thằng bạn. Cô đã vui mừng biết bao khi một thằng bạn của cô có hạnh phúc. Vì hiếm khi người có gia thế như cô và Phi lại tìm được một người mình yêu thật lòng... Thế mà bây giờ sự việc lại trở trêu như vậy... Cậu lại bị tổn thương thêm một lần nữa... Tổn thương này có lẽ lớn hơn tổn thương của một đứa con nít tám tuổi... Vì giống như khi đang đi trên vách núi ta tìm được một sợi giây để vịn cho chắc chắn... Nhưng khi sợi giây ấy đứt ta lại hụt hẫng vô cùng... Tổn thương nhiều hơn nữa...

-Tớ đau lắm! Tớ cảm thấy như nghẹt thở... _Hắn nắm lấy cái áo pull làm nó nhăn nhoe. Cái mặt thằng bạn nhăn lại. Hình như hắn sắp không chịu nổi nữa. Nhưng cô phải làm gì cho hắn đây. Cô không biết...

-Bây giờ cậu định làm gì? _Son hỏi trong khi đã uống một hơi hết chỗ rượu còn lại.

-Tớ cóc biết có phải chị em hay cái quái gì! Tớ sẽ đưa cô ấy đi. _Phi hất tay lên trời. tay kia nốc cạn thêm ly n+1 lần nữa.

-Cậu điên rồi! Như vậy có biết là loạn luân hay không? _Son nhìn thằng bạn gất lên gần như là hét.

-Tớ cóc biết loạn luân nào cả? Bây giờ tớ đang điên lên đây! Tớ yêu cô ấy! yêu nhiều lắm. Và bây giờ tớ đau. Vậy cậu bảo tớ không làm vậy thì tớ phải làm như thế nào _Phi nói trong đau khổ. Nhìn sâu vào mắt con bạn.

-Cậu đau thì cô ấy không đau à? Nếu cậu làm vậy? Cậu cố tình kéo cô ấy đi! Thì sau này cô ấy sẽ làm sao? _Son hỏi dồn dập làm cho Phi chới vớ.

-... _Phi cầm ly rượu trên tay. Không uống nữa. Ngồi đực mặt ra nhìn Son.

-Cô ấy lúc này, cũng đau không kém gì cậu! Sao cậu không nói gì với cô ấy mà chỉ biết ngồi đây uống rượu rồi chỉ nghĩ đến mình. Cậu không thấy như vậy là vô lương tâm hay sao..._Son như chỉ trích như nhắc nhở cho Phi.

-..._Phi lặng đi không nói gì. Cậu nhớ lại những gì vừa xảy ra tối hôm nay và giọt nước mắt của Di. Tim cậu nhói lên như theo từng lời của Son. Nó như cây kim đâm vào càng ngày càng sâu vậy...

-Tớ biết! Bố cậu đã bắt đầu gọi cậu qua bên đó!_son nhìn Phi. Ánh mắt đầy cảm thông, cô thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng nói.

-Cô ấy đã gọi điện cho bố tớ!_Phi buồn rầu. Nhìn trân trân vào ly rượu đầy ắp, mặt như đang cố gắng nhấn chìm nỗi đau.

-Cô ấy muốn cậu đi?_Son bình tĩnh hỏi. Thầm nghĩ: “Đúng là cô gái thông minh. Thông minh khi chọn cái cách dứt khoát này”

-..._Phi giật mình một cái. Rồi đưa ly rượu lên nốc cạn tiếp ly này đến ly khác như một thằng điên...Đó chính là câu trả lời.

-Cậu nên đi!_Son gặng giọng.

-?..._Phi khựng lại nhìn con bạn.

-Sẽ tốt cho cả cậu và cô ấy. Thời gian...Chỉ có thời gian mới xóa đi hết tất cả..._Cô gắng gượng nói những điều mà bản thân mình đã tự nói để lừa dối chính mình. Cô rót ỉnh một ly rượu, uống cạn.

-Thời gian?_Phi nhìn Son cười mỉa. Cô biết cậu muốn nói gì.

-Đúng!_Cô hơi ngập ngừng và đáp. Đưa thêm một ly nữa. uống cạn.

-Cậu thì sao? Nhờ cái thời gian của cậu. Bây giờ đã hết chưa?_Phi lại cười mỉa.

-Cậu nói đúng. Nhưng..._Son nhìn Phi. Hơi ngập ngừng rồi đưa bàn tay lên ngực trái bóp nhẹ.

-Chỗ này đã bớt đau hơn rồi..._Son nói rồi gượng một nụ cười. Xong đưa ly rượu lên uống.

“Đúng anh vẫn còn làm cô đau. Thời gian không thể khiến vết thương đó hồi phục được. Nhưng lại khiến cho cô cảm thấy như được xoa dịu đi phần nào. Chờ thêm một thời gian nữa thì nó sẽ hết. Và bây giờ không có điều quan trọng gì hơn là hai thằng bạn đang bị tổn thương của cô...”

-..._Phi nhìn Son. Rồi lại quay đi. Uống tiếp. Cậu đang nghĩ gì không ai biết cả. Cái tiếng nhạc xập xình như bóp nghẹt nơi trái tim của hai con người.

Bây giờ chỉ còn lại chữ “Đau”...

-Có lẽ. Tớ phải đi thật. Yêu cô ấy nên tớ không muốn cô ấy đau!_Phi nói xong. Thì nằm vật xuống bàn. Giọt nước mắt ứa ra.

-Cậu đau vậy à! Nhưng rồi sẽ ổn thôi Phi ạ!_Son nói. Gượng cười. Xong lôi trong túi Phi ra chiếc điện thoại. Nhấn nút gọi cái tên mà cô cảm thấy thằng bạn yêu thích nhất. “VỢ YÊU!”...Hai cái chữ to oành...làm tim cô ghen lại...

-Thằng nhóc này! Thương người ta thấy ớn!_Son lẩm nhẩm rồi đặt tay xoa xoa đầu Phi.

-..._Giọng của một cô gái bắt máy.

-Vâng! Tôi là Son! Phi đang say. Cậu có thể tới đây không?_Son nói.

-...

-Vâng! Ở Kaben...Đường XX...

-...

-Vâng!_Son dập máy. Nhét trả vào túi của Phi. Rồi nhìn cậu bạn lắc đầu.

-Cậu làm vậy tớ thấy tốt cho cả hai người. Bây giờ chỉ còn là càn thời gian để hồi phục nữa thôi..._Son ngồi tựa lưng vào thành ghế sofa. Cô chăm chú nhìn cô gái có vẻ mặt không kém gì Phi bên cạnh.

-Tớ không biết phải làm gì nữa cả. Chỉ nghĩ sẽ tốt cho cậu ấy hơn!_di cúi đầu nói nhỏ. Cô đưa mắt nhìn trân trân cậu bạn đang say mê nằm trên chiếc ghế đối diện, áo quần sộc xạch.

-Thôi! Tớ nói cậu ấy rồi! Chắc hai ngày nữa cậu ấy bay!..._Son nhìn Di ái ngại.

-Ừmk!_Di thoáng giật mình rồi mỉm cười nhìn Son.

-Vậy! Cậu chăm sóc cậu ấy nhé! Tớ về! Tối quá rồi!_Son đứng dậy. Mỉm cười nhìn Di.

-Cảm ơn cậu nhé!_Di gật đầu với Son. Rồi Son bước đi khuất ra ngoài cổng. Và chiếc xe taxi lao vút vào bóng đêm.

Di có cảm tình với cô bạn đầu tóc màu đỏ mặt bubi này. Đây là lần đầu Di gặp một cô gái như vậy. Cô cứ ngỡ. Những người giống như cô ấy phải có cái gì ngạo mạn lắm. Hoá ra không phải. Trong cách ăn nói và cách đi đứng của cô ấy. Di cảm thấy có cái gì đó già dặn mà lại rất chân thành.

Nó đưa ngón tay run run chạm vào sợi tóc vừa rơi xuống trán của Phi. Bây giờ sao thấy cực kỳ khó chịu...
Mắt nó ướt nhoè từ lúc nào...

-Tớ xin lỗi!_Nó nói rồi vùng đứng nhanh dậy...

-Phương Di!_Phi nắm lấy tay nó. Gọi khẽ. cậu ngồi dậy. Kéo nói bỏ nhào vào người cậu. Nó vùng ra. Nhưng cậu lại ôm chặt hơn.

-Cậu! Buông tớ ra!_Nó cố nói to.

-tớ yêu cậu nhiều lắm. yêu đến nỗi tim tớ như muốn nổ tung ra._Phikéo tay nó. Đặt vào ngực cậu. Nó nghe thấy tiếng Thành thịnh phát ra gấp gáp.

Nó im lặng...

-Tớ yêu cậu! Mãi mãi!_Nhớ điều đó nhé!_Phi ghé vào tai nó nói nhỏ. Cái mùi rượu thoang thoảng nóng nóng phả vào cổ nó...

Câu nói của Phi vừa phát ra giống như lưỡi dao đâm vào tim nó. Đâm sâu vào rồi gì chặt hơn bằng nụ hôn mãnh liệt. Đến độ tim nó muốn bật ra ngoài lồng ngực. Nó ôm chặt lấy cậu. Đáp lại nụ hôn của cậu...Nó biết đây là lần cuối cùng...Quý thần ơi! Hãy tha thứ cho chúng con lần này...

-Xin lỗi!_Phi ngừng lại. Đẩy nó ra. Rồi cậu đứng dậy.

"Xin lỗi" ư? Sao lại là xin lỗi? Cậu đang đùa cợt nó à...Nó ngược mắt nhìn cậu. Ánh mắt vô hồn. Hai cái từ có vẻ đơn giản đó lại làm cho tim nó bị xé ra thành trăm mảnh...

-Cô nên về nhà! Hai ngày nữa tôi đi nên cô không cần ở lại đây!_Phinói xong. Rồi bước đến cầu thang. Liếc lẹ một chút cậu mới bước chân lên...

-Thế thì tốt! Chúc em đi vui vẻ. Em trai._Di nói xong rồi ngược mắt nhìn Phi gượng cười.

-Tôi không bao giờ chấp nhận điều đó. Vậy nên em đừng bao giờ nói thế với tôi!_Phi nhìn nó ánh mắt mỉa mai nhưng thoáng chút gì đó đau khổ. Ẩn sâu đâu đó là nỗi tức giận.

-..._Di không nói gì nhìn Phi đi từng bước lên lầu. Tiếng chân cậu tạo thành từng nhịp như bóp nghẹn trái tim nó. Cậu bước từng bậc thang như đang cướp dành đi sự sống của nó. Phi đi khuất sau cánh cửa. Nó ngồi xuống đất, còn thân bủn rủn...Vai nấc lên từng nhịp... "Kết thúc"...

Hắn đứng dựa vào bức tường phía sau lưng. Đưa mắt trong xuống cô gái đang ngồi dưới đất.

Mắt hấn giật giật, tim hấn như ngừng đập khi thấy bờ vai nhỏ nhắn thường ngày hấn âu yếm run run... “Tớ yêu cậu! Mỗi mỗi”

Hấn nắm chặt bàn tay mình. Nhìn cô thêm một lần nữa rồi bước vào phòng và đóng cửa lại.

-Hôm nay Phi đi!_Son đứng ngoài cánh cổng màu trắng không đợi nó ra mở cửa mà nói luôn.

-Thế thì tốt quá!_Nó gượng gượng nở nụ cười. Đã hai ngày rồi, nó không gặp cậu. Không nghe tiếng gọi oang oang của cậu. Không được làm mì xào cho cậu ăn...Không gì cả...không làm những thói quen thường ngày đến độ nó cứ như người mất hồn...

-Đi thôi!_Son chỉ tay ra yên sau.

-Đi đâu!_Nó thoáng giật mình hỏi lại.

-Nhìn hai người cứ như kẻ mất hồn vậy! Lần này không đi. Chắc phải mười mấy năm nữa mới gặp lại...Có khi là không bao giờ..._Son nhìn nóng gập ngừng...

-..._Nó không nói gì. “mười mấy năm ư...Không bao giờ ư...”

-Lên xe đi._Son nắm lấy tay nó. Nở nụ cười khích lệ.

-Cảm ơn cậu. Đợi tớ một chút!_Nó gật đầu nhìn Son. Xong chạy vụt vào nhà. Lôi ra một chiếc hộp gỗ.

-..._Son không nói gì. Nhìn chiếc hộp gỗ.

Nó ngồi lên yên sau, Son rút ga lao nhanh vào đám xe cộ ngoài đường.

Di đặt vào tay Son chiếc hộp gỗ.

-Đưa cái này cho cậu ấy!

-Cậu đưa đi._Son lắc đầu bước chân vào đại sảnh rộng của sân bay.

-Nhờ cậu! Tớ không thể?_Di kéo tay Son lại. Dí chiếc hộp vào tay Son.

-..._Son gật đầu. Đón lấy chiếc hộp gỗ.

...

-Cậu đứng đây hả...

-Ừm! Vậy sẽ tốt hơn._Nó gật đầu nhìn Son. Lúc này. Đứng đây có lẽ sẽ tốt hơn...

-Thế cũng được. Nếu không chịu được thì đứng đợi tớ ở ngoài cửa.

-Ừm!

.....

Nó đứng núp sau chậu cây cảnh to người ta đặt trong đại sảnh. Chỗ một bên góc có thể dễ dàng thấy nơi Phi đứng. Cậu hình như gầy đi, xanh xao hơn, quần áo vẫn vậy nhưng cái tướng cồng cồng của cậu không còn nữa mà thay vào đó là nỗi ưu phiền...Tim nó đau. Nó muốn chạy tới ôm cậu thật chặt. ôm đến khi nào nó thấy đủ...

Còn mấy phút nữa thì cậu sẽ đi. Sẽ rời khỏi mảnh đất nước này để bay đến một đất nước xa xăm mà nó chưa bao giờ và sẽ không bao giờ đặt chân đến cả.

“Tạm biệt!”...Nó nhìn cậu trân trân...Định quay đi thì giật mình khi nghe tiếng ai đó gọi tên mình.

-PHƯƠNG DI..._tiếng hét vọng lại lang toản khắp đại sảnh...

Nó giật mình quay nhanh người lại. Thì ra cậu nhận được hộp gỗ từ tay của Son và muốn tìm nó. Nhưng tìm để làm gì chứ. Hai chúng ta không thể có cái gọi là tình yêu...Không có cái gọi là hạnh phúc...Bởi vì haichúng ta là chị em họ...

Thế thôi...

Nó đưa tay lên bịt miệng. Ghìm mấy tiếng nấc lên ...nước mắt chảyra..."Không được khóc. Con nhỏ ngốc nghếch này. Ai à khóc. Hả?"_Nó tự nhủ. Tự trách bản thân sao yếu mềm đến thế.

"Xin mời quý khách đi chuyến bay 11h đi Đức xin vào phòngtrong..."_Tiếng ngọt ngào của cô tiếp viên vang lên. Thông báo chuyếnbay sắp khởi hành...

"Tạm biệt"_Nó quay lại nhìn cậu đang vùng vằng trong khi hai người con trai kẹp chặt lại. Nước mắt nó lăn dài trên má....Tim nhói lên từngnhịp...

Phi bị hai người to lớn kéo vào bên trong phòng chờ...Nó quay lưngbước đi chậm rãi ra phía ngoài cửa, tay bụm chặt lấy miệng...

Bây giờ trời đang có mấy giọt mưa phún lất phất. Mưa như đang khêlen lỏi vào từng kẽ tóc làm nó thấy lạnh. Hình như thiếu anh....Mọi thứđối với nó đều trở nên lạnh lẽo...Tại sao mọi chuyện lại trở nên nhưvậy. Muốn trách ai đây...Không thể...

-Đi đi. Máy bay gần cất cánh rồi!_Son vỗ vào vai nó.

-Đi đâu!_Nó gắng gượng hỏi.

-Đi tạm biệt cậu ấy lần cuối._Son kéo tay nó đi về một chiếc ô tô bốn chỗ của ai đó.

-Đi thôi..._Son ra lệnh cho người tài xế.

-Vâng!_người tài xế trung niên gật đầu. Rồi cho xe lao vút đi...

....

-Chiếc máy bay chở cậu ấy đấy!_Son chỉ tay lên trời. Cùng lúc nónggắt lên thì có chiếc máy bay có đèn lao vụt qua...Tim nó ngừng đập...

-huhuuuuuuuuuu...._Nó nấc nghẹn ôm lấy mặt khóc....to lên...thay ấy ngày này nó kìm nén. Bây giờ cậu đi rồi, đi thật rồi,...Bây giờ nó có thể khóc thật thoải mái...

-Có tớ đây! Hãy khóc nữa đi!_Son rưng rưng nước mắt ôm chầm lấy vai nó. Nó dựa đầu vào vai Son khóc ngon lành...

-hhuuhuhuhuhuuuuuuuuuuuuuuuu....Anh ấy đi rồi . Đi mất rồi....Kết thúc thật rồi...._Nó hét lên. Vai run run...

.....Kết thúc.....

Chuyến bay mang anh đi xa mãi...

Rồi kéo phăng đi cái ánh sáng trong em...

Cái tên của nỗi đau mà em biết...

Đó là "Kết thúc"...

"Kết thúc" bởi vì ta có duyên mà không có nợ...

"Kết thúc"_ chúng ta phải làm như thế...

"Kết thúc" vì anh và vì em...

"Kết thúc" vì em muốn anh hạnh phúc...

Yêu anh mãi mãi....mãi mãi....

Hắn cảm tập thiếp lên. Tay run run...hắn như muốn nổi điên như không thể...Bởi vì cô muốn như thế....Tim hắn đau. Nước mắt hắn ứa ra nơi khoé mắt.

Người ta nói đàn ông không bao giờ được khóc...Nhưng người ta có biết đâu. Trái tim đàn ông và trái tim phụ nữ không khác nhau là mấy...

“Dường như tôi muốn kết thúc câu chuyện của tôi ở ngang đây. Muốn quên đi tất cả những gì thuộc về em nhưng tôi không thể...và tôi biết Tôi yêu em...Mãi mãi...”v

30. Chương 30 : Lật Lá Bài Số Phận Của Đôi Ta...

-Nghe nói Hoàng Phi đi rồi à?_Giọng của con nhỏ mà nó không bao giờ có thể quên.

-..._Nó giật mình. Ngẩng đầu nhìn cái con nhỏ với đôi mắt tròn xoe, tim đập nhanh. Từ khi nhỏ về đây nó đã sợ nhỏ lại làm mấy chuyện kì quái. Thế mà suốt tháng nay không thấy nhỏ đâu cả.

-Chắc! Tôi có làm gì cậu đâu mà lại giật mình vậy._Ngọc ngồi xuống cạnh nó. Cười cười gượng rồi cất tiếng.

-Cậu...???_Nó chỉ nói tới đó rồi dừng lại. Miệng lắp bắp. “Cái con nhỏ này. Tự dưng hôm nay lại nói với về mặt trong phát tội. Có nên cảnh thận hay không nhỉ?”

-Cậu và cậu ta là chị em họ phải không?_Cô ta lại cất tiếng. Làm nó giật mình một thoáng. Tim nó lại quàng lại. Sao lúc nào có ai nhắc đến hai từ “Chị em” thì tim nó lại như nát ra...

-..._Nó không nói gì. Nhìn Ngọc thoáng qua rồi lại cúi đầu nhìn trân trân vào đám cỏ dưới đất. Nhưng thật ra nó đang cố kìm nén không cho bản thân được đau lòng. Không cho bản thân yêu đuổi, không được khóc, và tất nhiên là không được nhớ tới người con trai đó...Sự thật vẫn là sự thật...

-Tôi không hiểu cảm giác của cậu. Nhưng tôi biết. Không thể yêu một người mới khó khăn làm sao..._Ngọc nhìn nó. Cái giọng trong trẻo của cô bây giờ trầm xuống rồi nhỏ dần trôi tuột vào khoảng không vô định.

-..._Nó ngược đôi mắt ngạc nhiên thêm một lần nữa nhìn Ngọc. “con nhỏ này! Hôm nay mặt trời mọc đằng nào vậy nhỉ...?”

-Cậu thấy tôi ghê vậy à?_Nhỏ phì cười rồi đưa đôi mắt sáng nhìn nó.

-Đúng!_Nó gật đầu cái xụp.

-Haha...Ghê ra sao...?_Nhỏ không có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Vẫn nụ cười và ánh mắt đó nhìn nó.

-Đáng ra! Lúc này, cậu phải cười tôi. Vì tôi yêu...cậu biết đấy!_Nó nói nhưng không thể. Mấy câu sau lắp lửng. Nó chỉ nhún vai. Rồi lại bị cảm vào nỗi buồn.

-Tại sao tôi lại cười cậu?_Ngọc tròn xoe mắt hỏi.

-Vì từ trước đến nay. nếu tôi thất bại. Cậu luôn là người vui vẻ lắm mà..._Nó nói.

-Tôi trước giờ tệ vậy sao?_Cô ta ngạc nhiên nhìn nó. Như những việc cô ta làm từ trước đến giờ cô ta không còn nhớ gì cả.

-Ừm!_Nó lại gật đầu. Không ngại ngần.

-...Vậy hả?..._Ngọc cười ngốc nghếch trông dễ thương. Đến độ làm cho nó phải giật mình.

-Cậu biết vì sao lúc đó tôi lại làm vậy không?_Ngọc có điều ngẫm nghĩ gì đó rồi nói.

-...???_Trong ánh mắt nó là ba dấu hỏi to tướng.

-Bởi vì. Trong lớp thì tôi thấy cậu là người hạnh phúc và vui vẻ nhất._Ngọc cười cười cười trả lời.

-Ồ! Tôi thấy ai cũng vậy mà?_Nó trở mắt hỏi...

-Không phải ai cũng vậy đâu?_Ngọc cười lắc đầu rồi nói tiếp.

-Cậu khác họ. Cậu hạnh phúc hơn họ...Vui vẻ hơn...Cậu có những đứa con gái làm bạn hơn nữa lại có những 4 đứa. Có người bố lúc nào cũng hái trái cây và kể chuyện cho nghe...Cái này là tôi nghe trộm các cậu nói chuyện. cậu được thầy cô và bạn bè quý mến...Những thứ của cậu làm tôi ghen tỵ._Ngọc có vẻ gượng cười khi nói đến những điều đó.

-Đó là những thứ bình thường mà ai cũng có!_Nó giật mình rồi phản bác. Có vẻ tức giận. “Con nhỏ kì quái này. Suy nghĩ kiểu gì vậy trời.Chỉ có vậy mà *** hại mình hết lần này đến lần khác? Nhỏ có bị thần kinh không vậy?”

-Đúng là ai cũng có, nhưng đối với tôi lại là những ước mơ quá xa vời._Ngọc buồn buồn nhìn nó. Rồi nín lặng nhìn vào khoảng không nào đó...

-..._Nó ngồi im như ngừng thở. Không biết nói gì cả...Nó biết có những đứa trẻ lớn lên như vậy...

-Tôi đã từng ước ao...dã như vào những ngày lễ Noel được có cái buổi tiệc ấm ì với bao nhiêu là người lạ lùng mà tôi không quen biết, để bố mẹ có thể dẫn tôi đi chơi vào ngày đó xem bắn pháo hoa như các cậu. Tôi luôn ước ao nhận được món quà tự tay bố mẹ tôi đem đến tặng cho tôi chứ không phải là tôi nhận từ tay bà giúp việc..._Ngọc lặng đi...khóe mắt đỏ dần lên...

-...Cậu..._Nó cảm thấy bây giờ thật sự trong lòng nó đã dần hiểu con người đang ngồi bên cạnh mình. Cái người mà từ trước đến giờ nó cảm thấy căm ghét và sợ.

-Chắc! Chắc cậu cảm thấy tôi quái lắm hả?_Ngọc ngẩng đầu lên. Nhìn nó rồi mỉm cười gượng gạo.

-Bây giờ thì không hề!_Nó giật mình một cái. Rồi lập tức gạt đầu cái sụp...đưa ánh mắt nhìn Ngọc một cách khẳng định...

-Cảm ơn cậu!_Ngọc có vẻ hơi bất ngờ vì thái độ của nó. Cô cảm thấy trong lòng có cái gì đó nặng nề như được thoát ra...Cô mỉm cười thật tươi.

-hihi...Không có gì! Nó gãi đầu mỉm cười nhìn Ngọc. Cái thái độ khách khí của Ngọc làm nó đâm ngại.

-Lúc tôi 8 tuổi tôi đã gặp một cậu con trai. Lúc ấy trong mắt tôi cậu ấy như một vị hoàng tử...cậu ấy an ủi tôi, nói chuyện với tôi rất vui vẻ...Đó là lần đầu tiên có một người nói chuyện và quan tâm với tôi lâu đến thế...Và tôi đã tự hứa với lòng mình lớn lên tôi sẽ lấy cậu ấy...Tôi cứ ngỡ đó là tình yêu thật sự của đời mình cho đến khi có một cái gì đó dần len lỏi vào trái tim tôi...và tôi viết cái mà tôi gọi là tình yêu chân chính thật ra chỉ là cái mà bao năm qua tôi tự dặt nên để có thể đứng vững trong cái cuộc sống đơn độc này...

-Vậy..._Nó ngược mắt lên ngạc nhiên nhìn Ngọc. Ánh mắt ngọc lóe lên ánh sáng thuần khiết như con đường mà cô sắp bước đi.

-Tình yêu có đôi lúc là sự phủ nhận nhưng có đôi lúc lại là sự thật....Nhưng đến kết thúc tình yêu này ta mới tìm được một tình yêu khác vững chắc hơn..._Ngọc nở nụ cười tuyệt đẹp rồi đứng dậy vỗ vai nó.

-...Cậu đi đâu đấy?..._ Nó hơi khựng lại một chút. Rồi cất tiếng hỏi khi cô bạn chuẩn bị cước chân đi...

-Đi để nắm lấy tình yêu..._Ngọc mỉm cười hạnh phúc rồi vụt chạy về phía hành lang dẫn ra sau vườn trường. Bây giờ bên nó chỉ còn quanh quẩn nụ cười và mùi thơm của nắng vừa lướt qua khi Ngọc chạy mất hút sau bụi cây...

Nó ngược mắt lên nhìn vòm trời trong xanh, đám mây gợn lên những đốm to trắng giống như kẹo bông gòn...

Nó nhắm mắt, hít một hơi căng lồng ngực rồi thở nhẹ ra...Đứng dậy vươn vai lên cao rồi bước chậm trên dãy hành lang còn vương vấn mùi hương của thời học trò,gió xe đẩy hoa phượng đỏ và những ánh nắng vàng tinh khôi đậu trên từng cánh hoa....Tiếng hát trong cao vút của Bằng Kiều cất lên qua ipod làm nó cảm thấy nao lòng...

Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng,

Em chở mùa hè của tôi đi đâu ?

Chùm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi 18,

Thuở chẳng ai hay thâm lặng mối tình đầu.
Mối tình đầu của tôi
Là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp,
Tà áo ai bay trắng cả giấc mơ
Là bài thơ còn hoài trong vở,
Giữa giờ chơi mang đến lại mang về.
Cánh phượng hồng ngẩn ngơ,
Mùa hè đến trường khắc nỗi nhớ trên cây,
Và mùa sau biết có còn gặp lại,
Ngày khai trường áo lụa gió thu bay.
Mối tình đầu của tôi
Nhờ cây đàn buồn tiếng xa xôi,
Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu,
Nên có một gã khờ ngơ ngẩn đứng làm thơ.

-Nè! Con heo...Dậy đi..._Cô lắc lắc cánh tay cậu con trai đang nằm ngủ ngon lành phía sau bụi cây cảnh.
-đkm..._Cậu con trai nhăn nó hắt hay cô ra. Buộc miệng ***** thề mộtcâu rồi hơi hé mắt ra định ***** tiếp thì ngồi bật nhanh dậy.
-Gi thế! Ở đây mà cũng ngủ được! Ngày cuối cùng là học sinh cấp 3với cậu chỉ là ngủ thôi hử..._Cô ngồi bật xuống nền cỏ bên cạnh Khanh mộtcách tự nhiên như không.
-Kệ tôi!_Khánh hơi bất ngờ. Nhưng xong về mặt cậu chàng lại có vẻkhó chịu nhìn Ngọc. Thật ra trong lúc này khi trông thấy vẻ mặt của côtim anh lại đau như có ai đó bóp nó lại.
-Sao mấy hôm nay không thấy cậu đâu cả. Muốn tìm cậu đi làm thức ăn ấy con muỗi cũng khó thấy ơn._Ngọc với giọng điệu trách móc. Thậtra mấy tuần qua cô dường như hay nói chuyện với Khánh rất tự nhiên nhưbạn bè...Hoặc còn hơn thế nữa.
-Tôi mệt!_Khánh biết mình không thể tiếp tục ngồi đây nhìn gần cô vànghe giọng nói của cô thêm nữa. Nếu không chắc anh sẽ điên lên mất. Vìvậy anh đứng dậy, lạnh lùng nhìn Ngọc rồi cho tay vàoftuis quần và bướcnhanh ra hành lang.
-Cậu đứng lại!_Ngọc đứng vụt lên chạy theo Khánh. Núi lấy vạt áo sơ mi của cậu bạn.
-Cô bị gì vậy hử?_Khánh giằng tay Ngọc ra. Ánh mắt quắc lên giận dữ.
-Cậu đang tránh mặt tôi..._Ngọc không để ý đến ánh mắt của Khánh . Cô cố gắng ra từng chữ..
-Biết thế thì đừng đến tìm tôi_Khánh buông một hơi dài rồi quay mặt bước đi.
-Tại sao?_Ngọc hơi bất ngờ. Cô hét lên thật to.
-Về nhà chơi với vị hôn phu của cô đi!_Khánh khựng người lại. Quayđầu lại nhìn sâu vào mắt Ngọc. Đó là những gì Son đã dạy cậu để khi đốimặt với Ngọc.
-Cậu biết rồi!_Ngọc hơi giật mình. Bàn tay run run nắm chặt lại.
-Đúng! Vì vậy nên tôi mới chán cô!_Khánh quay lưng bước đi.
-Thật ra. Từ trước đến giờ tôi cứ luôn tự bảo với lòng mình đó làtình yêu của mình. Nhưng thật ra nó chỉ là cái cớ để tôi có thể dựa vào khi sống trong cái thế giới cô độc đó...Đến khi có được thì tôi mới pháthiện

cái tôi đang có không thuộc về mình. Và càng muốn từ bỏ nó khi tôi nhận ra trong cuộc sống của cô bị sáo trộn bởi một người. Nhưng nếu người đó mãi mãi không thể là chỗ dựa của tôi thì...Tạm biệt...cậu..._Ngọc cố gắng kìm nén cho tiếng khóc bật ra...nhưng tất cả chỉ là giả dối... Cô nhìn theo bóng người con trai cao ắt hút phía cuối hành lang mà người cô như bị ai đó hút hết sinh lực...

Cô quay lưng bước đi!

Hai hàng nước mắt tuôn rơi trên gò má cao cao ửng hồng vì cái nắng đầu hè...

“Người ta nói. Mùa hè là mùa chia tay mà...Chết tiệt...”_Cô đưa tay lên lau đi giọt nước mắt chực rơi xuống...Chửi thầm. Chuẩn bị bước xuống mấy bậc thang quen thuộc...Bước xuống rồi là sẽ kết thúc...Chiếc xe đang đợi công nhân cổng để ra sân bay sang Đức.

-NGỌC..._Tiếng hét mất hơi của tên con trai vừa thở hổn hển vàng lên sau lưng cô.

-Cậu..._Cô quay đầu...Nhìn cậu con trai đứng cách đó vài mét lấp bắp...

-Cậu đừng đi!_Tên con trai đứng thẳng đây. Nhìn cô với ánh mắt tha thiết.

-Tại sao?_Đúng vậy. Cô đang chờ một câu của cậu để rồi cô sẽ quyết định ở lại hay ra đi...

-Anh...yêu em..._KHánh hơi lúng túng trước câu hỏi bất ngờ dội ngược lại của Ngọc. Xong ít phút cậu lại mỉm cười thật tươi rồi lấp bắp...

-Thật...Không..._Khóe môi Ngọc run run, tay nắm chặt chiếc quai cặp xách.

-THẬT!_KHánh hét to rồi cười như một đứa con nít. Ánh nắng đầu hè như nhảy nhót hạnh phúc quanh người cậu...

-Em cũng yêu anh!!!_Ngọc đứng lại đưa tay bịt chặt lấy miệng kìm tiếng nức. Giọt nước mắt cô ứa ra...Giọng lí nhí...

Khánh lao tới bế bổng cô lên xoay mấy vòng rồi khi nghe tiếng hét của Ngọc anh mới thả cô trở về với mặt đất...

-..._Cậu nhìn cô...

-..._Cô cũng im lặng nhìn cậu. Rồi cô nhón chân lên hôn nhẹ lên môi cậu trong khi cậu có vẻ mặt bất ngờ thì cô lại đưa tay vòng lấy eo cậu dịu dàng hạnh phúc.

-Chắc! Hai cái người này!..._Son đứng dựa vào bức tường gần đó. Đưa mắt nhìn thẳng bạn đang cười hạnh phúc như một đứa con nít. Cô cũng lắc đầu cười. Thật ra lúc đầu cô không tính tới việc mọi chuyện lại xảy ra theo hướng này...

-Thế thì tốt quá!_Di bước lại gần Son. Mỉm cười trông ra hướng hai người bạn.

-Chắc là không có chuyện gì nữa đâu nhỉ?_Son lo lắng nhìn Di.

-Không có đâu!_Di gạt đầu nói.

-Thế thì tốt!.

-Duy đi rồi à?_Di đưa mắt nhìn Son.

-Không! Cậu ấy quyết định ở lại đây..._Son quay sang nhìn Di.

-Tại sao...?_Di có vẻ bất ngờ.

-Không biết nữa..._Son cười cười rồi kéo Di chạy ra khỏi nơi ẩn nấp...

Hét toáng lên với hai người đang vô cùng hạnh phúc kia...

-Nè! Hạnh phúc thì cũng để về nhà chứ! Làm gì mà ở nơi công cộng làm ngứa mắt hai tiểu thư cô đơn ta đây...

-Hahaa...Như cậu thì cô đơn là đúng quá còn gì..._Khánh cười cười rồi ôm Ngọc vào lòng âu yếm. Buông lời trêu chọc Sơn.

-Á! Cái thằng nhóc này! Chơi bà hả..._Sơn hùng hổ lao về phía Khánh...

Sân trường trở nên nhộn nhịp khi chỉ có bốn người một chàng trai và ba cô gái...

Tiếng cười của họ bay vút hòa vào ánh nắng chói chang của mùa hè cuối năm cấp 3...Và sau đó họ sẽ phải trưởng thành...

Nhật kí của nó.

Mùa hè, ngày X tháng 6 năm XXX....

“Thật sự mình không cô đơn...Bởi quanh mình vẫn có những người bạn...

Bây giờ anh có nghĩ giống em hay không? Hay anh đang cảm thấy cô đơn...”

7 năm sau...

-Thật ra...Bố mẹ có chuyện này cần nói với con..._Bà Liên lên tiếng để có thể mở đầu sự thật mà chồng bà đã dấu suốt mấy chục năm qua...

-Vâng!_cô gật đầu. Nhìn mẹ.

-Chuyện này nói ra con đừng có trách bố con...

-..._cô nín thở.

-Thật ra..._Ông Tiền lên tiếng tiếp lời vợ. Giọng ông nghẹn ắng lại...

Cô vụt đứng bật dậy. Chạy vụt ra khỏi căn nhà có chiếc cổng màu xanhbiển và khóm hoa Oải hương thơm ngát. Thật sự chuyện ông mới nói xongkhiến cô cảm thấy bị đả kích ghê gớm. Cho dù cô đã trưởng thành. Nhưngchuyện này khiến cô không sao không cảm thấy trách móc ông...

31. Chương 31 : Biển Nhớ...

-Bác sĩ Di! Có một bệnh nhân 5 tuổi vừa được chuyển tớibệnh viện hôm qua. Cô xuống xem đi...Tình trạng có vẻ không được tốt lắm..._Cô y tá mặc chiếc váy trắng thở gấp nói nhanh với người con gái khoác chiếc áo bác sĩ dài màu trắng đang đứng dựa người trông ra ngoàicửa sổ...

-Tôi xuống ngay!_Cô hơi giật mình. Đứng bật khỏi ghế rồi bước nhanh ra cửa với lấy chiếc tai nghe mà vài phút trước cô vừa đặt xuống chiếc bàn tiếp khách.

-Vâng!_Cô y tá vừa thở gấp vừa bước theo sau vị bác sĩ nữa trẻ.

-Tình trạng hôm qua ra sao?_Cô đưa tay đón lấy cuốn sổ ghi chép bệnhtình hằng ngày của bệnh nhân từ tay cô y tá. Vừa đi vừa lật ra xe vàtheo thói quen nghề nghiệp cô hỏi nhanh không cần ngần đầu lên nhìn trợtá đang đi bên cạnh mình.

-Dạ vẫn bình thường. Nhưng trưa hôm nay có triệu chứng ói ra nước...Emđã truyền nước nhưng tình trạng vẫn tiếp diễn..._Cô gái ngập ngừng báo cáo.

-Sao em không báo cho tôi?_Cô đứng khựng lại làm cho cô y tá đi phía sau phải giật mình. Quay người lại nhìn cô y tá.

-Dạ! Lúc đó chị đang trong giờ nghỉ nên..._Cô gái có vẻ ngập ngừng có chút sợ sệt...

-Thôi! Lần sau có chuyện gì gấp thì phải báo cho tôi. Dù là giờnghỉ._Cô mỉm cười nhìn cô y tá vẻ nhắc nhở...Cô biết họ quan tâm đến cô.Bởi vì trong cái khoa nhi này người có thời gian nghỉ ngơi ít nhất chính là

cô. 26 tuổi đã là bác sĩ chính của khoa nên mọi bệnh nhân quan trọng cô luôn phụ trách. Vì vậy cô mang trong mình trách nhiệm nặng hơn những người khác.

-Vâng!_Cô y tá có vẻ bớt đi phần sợ sệt ban nãy...Cô y tá bước đến trước đẩy cửa căng phòng có bệnh nhân của bệnh nhân vừa chuyển đến hôm qua.

Di gập đầu rồi bước nhanh vào phòng. Căng phòng bệnh đất tiền do người nhà thuê riêng cho bệnh nhân...

Cô bước nhanh đến bên cạnh người mẹ trẻ hôm qua cô đã được tiếp xúc.Trên giường cậu bé 5 tuổi xanh xao đang một mình lặng khép hờ mắt...

-Chào Bác sĩ!_Người mẹ trẻ nhìn cô, nở nụ cười tươi.

-Chào chị! Có vẻ như nhờ truyền nước mà cháu bé có vẻ đỡ hơn. Nên chị yên tâm._Cô mỉm cười nhìn lại người phụ nữ. Rồi đi đến điều chỉnh lại dây nước truyền.

-Vâng!_người phụ nữ mỉm cười lộ cái lún đồng tiền sâu và cái răngkhảnh trong chị thuần khiết, hiền hậu trông cái sang trọng của quần áovà đồ trang sức.

Bây giờ cô càng thấy bị người phụ nữ này thu hút hơn...Ngày hôm qua mới gặp chị dường như chị thu hút cô bởi khuôn mặt sang trọng đậm nét vớigò má cao và đôi mắt to tròn...Nhưng giờ đây nụ cười của chị hình như cònthu hút cô hơn cả.

-Sáng giờ chị có cho Phong ăn gì lạ không?_Cô đưa tay lật lật tập giấy ghi chép bệnh nhân khác móc ở thành giường...

-Ngoài cháo các cô y tá đem tới. Thì cháu muốn ăn một chút kẹo..._Người mẹ trẻ có vẻ rụt rè khi nói tiếp câu sau.

-Có vẻ như cháu chỉ bị dị ứng với chất ngọt thôi. Vì trong thời giannày cháu đang dùng thuốc. Chị nên tránh để cháu ăn những loại bánh kẹo.Chỉ có thể ăn những loại thức ăn mà tôi đã ghi ra đây..._Di vừa nói. Vừađưa bút viết mấy dòng vào tờ giấy trắng rồi rút ra đưa cho người mẹ trẻ.

-Vâng! Cảm ơn bác sĩ._Người phụ nữ lại cười đón lấy tờ giấy trong tay Di.

-..._Cô lại cầm cuốn sổ theo dõi lên ghi chép lại tình trạng của cậubệnh nhân mới trong hôm nay...Nhưng khi cây bút cô dừng lại ở dòng tên của bệnh nhân thì người cô hơi run lên. Đồng tử mắt giật giật...

-Sao vậy bác sĩ?_Người mẹ trẻ bên cạnh đứng nhìn cô bác sĩ nãy giờthì thấy sắc mặt cô biến đổi lạ kì nên mới cất tiếng hỏi nhỏ.

-...Cậu bé tên Trương Hoàng Phong à?_Cô giật mình rồi quay sang người mẹ trẻ mỉm cười và tự nói với lòng mình “Ngốc nghếch quá!!!”

-Vâng!_Người mẹ trẻ nở nụ cười trông đến hạnh phúc lạ rồi nhìn đứacon đang nằm ngủ trên chiếc giường bên cạnh rồi gập đầu trả lời giọng rõ ràng nhất có thể. Như sự tự hào lắm.

Cô khựng người nhìn người phụ nữ này. Cô đã thấy biết bao nụ cườihạnh phúc của bao nhiêu bà mẹ đã đưa con tới khoa của cô nhưng nụ cườicủa người phụ nữ này không đơn thuần chỉ là sự hạnh phúc mà nó còn cómột cái gì đó đang được dấu diếm sau nụ cười của chị.

-Chị thật hạnh phúc!_Cô mỉm cười như gió thoảng.

-Cảm ơn bác sĩ!_người mẹ trẻ nhìn cô đầy cảm kích rồi lại ngồi xuốngbên cạnh đứa con trai của mình...Chị vuốt ve mấy sợi tóc tơ bông bênhtrước mặt con trai mình...Cô cảm thấy nó như một bức tranh đẹp như bao bức tranh mà cô từng thấy khi trải qua bao năm vào làm bác sĩ khoa này.

Còn nhớ năm đó khi cô quyết định đi theo nghề y, mà còn là bác sĩkhoa nhi. Cô chỉ nhớ cái cảm giác ôm ấp một đứa trẻ con bụ bẫm tronglòng mình rất tuyệt, ôm ấp đứa trẻ như cô đang ôm ấp một thiên thần. Nếu không nhẹ nhàng thì thiên thần ấy sẽ vỡ cánh và bay đi mất...

Cô quần chiếc chăn bông nhẹ quanh người rồi đi ra phía cửa phòng. Gió lùa vào làm mái tóc cô bay nhẹ, da cổ cô nổi hết cả lên vì cơn gió đầu mùa đông chợt ập đến...

Đã 8 năm rồi mà giấc mơ ấy vẫn còn ám ảnh cô... Và câu chuyện mà cô được nghe từ chính miệng người bố của mình lại làm cô tê cứng lại... Lạnh hơn cả cơn gió vừa phả vào người cô...

Từ đâu đó trong đêm khuya tĩnh mịch của cái khu phố cách xa với thế giới ồn ào bên ngoài ánh đèn nhợt từ xa vang lên giọng hát thân quen của Bằng Kiều... Ấm áp và sâu lắng...

Ngày mai em đi biển nhớ tên em gọi về, gọi hồn liễu rũ lê thê, gọi bờ cát trắng đêm khuya.

Ngày mai em đi đồi núi nghiêng nghiêng đợi chờ sỏi đá trông em từng giờ nghe buồn nhịp chân bơ vơ.

Ngày mai em đi biển nhớ em quay về nguồn gọi trùng dương gió ngập hồn bàn tay chần gió mưa sang.

Ngày mai em đi thành phố mất đêm đèn vàng hồn lẻ nghiêng vai gọi buồn nghe ngoài biển động buồn hơn.

Hôm nào em về bàn tay buông lồi ngổ đần lên cung phím chờ sầu lên đây hoang vu.

Ngày mai em đi biển nhớ tên em gọi về triều sương ướt đầm cơn mê trời cao nín bước sơn khê.

Ngày mai em đi cồn đá rêu phong rủ buồn đèn phố nghe mưa tủi hồn nghe ngoài trời giăng mây tuôn.

Ngày mai em đi biển có băng khuâng gọi thầm ngày mưa tháng nắng còn buồn bàn tay nghe ngóng tin sang.

Ngày mai em đi thành phố mất đêm đèn vàng nửa bóng xuân qua ngập ngừng nghe trời gió lộng mà thương.

Giọng hát nghe đến nao lòng, thấm sâu vào vết thương làm nó ngất lịm...

Cô nhắm mắt. Nhích người ra sát hành lang để nghe rõ giai điệu hơn. Hình như nỗi buồn khiến con người ta hướng đến nhạc của Trịnh. Cứ mỗi lần buồn cô lại có thói quen nghe nhạc Trịnh nghe lời tâm sự của người mà cô chưa bao giờ tiếp xúc chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại khiến cô cảm giác nỗi đau của mình không bằng Trịnh. Nhưng nỗi đau đó không âm ỉ mà nó dịu dàng và thanh thoát... Nhưng có cái gì đó cô biết cô không bao giờ có thể hiểu hết về những ca từ trong các bài hát của Trịnh nên càng cố gắng hiểu thì lại càng thấy bản thân càng bị cuốn theo vào đó...

Anh ra đi mưa rơi không ngớt,

Nước mắt ai rơi hóa thành mưa...

Con ngõ nhỏ im lìm như than thở...

Bước chân ai lẫm lũi giữa đêm mưa...

Cô bỗng thở dài khi bài hát kết thúc, Cô quay người vào bên trong khép chặt cửa lại tránh cơn gió đầu đông rồi bước về phía chiếc giường có chiếc chăn bông to đùng lạnh lẽo... “Mới đó đã 8 năm rồi”

“Ai sưởi ấm cho em đây... Và ai sưởi ấm cho anh...”

-Cô Di cô Di..._Cậu bé năm tuổi ngồi trên giường đang được mẹ bón cho từng thìa cháo thì sung sướng hét lên khi trong thấy cô bác sĩ trẻ bước vào...

-Ngoan nào!_Người mẹ trẻ 23 tuổi bặm môi nhìn đứa con nhỏ của mình có ý nhắc nhở nhưng hai mắt cô vẫn toát lên niềm vui khi trông thấy nữ bác sĩ trẻ đã điều trị cho con cô suốt mấy tuần qua.

-Hôm nay cô thấy con tốt hơn trước rồi đấy! Nghe nào? Có chuyện gì vui hả?_Di mỉm cười nhìn cậu bé đang cười sung sướng. Cái điệu bộ của mấy đứa trẻ đang có chuyện vui để khoe.

-Cô Di! Con nói với cô cái này bí mật nhé!_Nó lén nhìn mẹ rồi kéo kéo áo cô xuống như muốn cô cúi xuống. Rồi nó nói thì thầm vào tai cô cô không để mẹ mình nghe. Nhưng cô chắc chắn với cái giọng của cậu bé lúc này thì cả cô y tá đang đứng sát đó một mét cũng nghe thấy chứ đừng nói đến người mẹ đang ngồi trước mặt.

Cô bật cười khúc khích rồi gật đầu cái xup.

-Này nhé! Hôm nay bố con ý! Đến thăm con đây!_Cậu bé lại hí hửng kéo tai Di xuống khoe...

-Da! Sướng nhỉ?_Cô cười cười rồi nhìn vào mắt cậu bé, tay xoa xoa đầu cậu bé và cười.

-Vâng! Con vui lắm!_Cậu bé cười toe rồi hét toáng lên không để ý bà mẹ này giờ ngồi nghe con trai mình nói mà nín cười.

-Mấy hôm rồi con ngoan lắm. Vì vậy bố con thưởng cho con cô ạ!_Cậu nhóc lại hứng chí khoe thêm. Đưa mười ngón tay lên xòe ra. Hai mắt cậu tròn xoe và vẫn nụ cười đó...

-Ừm! Con ngoan nhất!_Cô xoa xoa đầu của cậu nhóc.

Trong thời gian điều trị và tiếp xúc với cậu bé cô dường như cảm thấy ở cậu bé con nhỏ nhắn này có cái gì đó thu hút cô.

-Bố con tới bằng máy bay cô ạ!_Cậu nhóc lại khoe thêm.

-Woa ! Thích lắm nhỉ?_Cô tròn xoe mắt nhìn cậu bé con rồi véo nhẹ má của cậu bé.

-Vâng!_Cậu bé lại toe toét cười như hoa hướng dương.

-Anh ấy hôm nay mới về nước!_Người mẹ trẻ đỏ mặt nhìn cô rồi cười lả chả. Có vẻ cũng hạnh phúc lắm. Đỉnh chính.

-Thế à!_Đường như với ở Thư có cái gì đó làm cô muốn tiếp xúc. Thút hơn cô ba tuổi vì thế nói chuyện với Thư cũng rất dễ thân thiết.

-Anh ấy còn công việc ở nước ngoài nên em và thằng nhóc này về trước!_Thư cười hạnh phúc xoa đầu đứa con trai đang cười toe rồi nhìn cô.

-Vậy chắc em vui lắm nhỉ?_Cô mỉm cười nhìn Thư rồi với tay lấy cuốn sổ ghi chép hằng ngày của bệnh nhân.

-Vâng! Anh ấy là người mà em biết ơn nhất!_Thư mỉm cười hạnh phúc rồi lại cúi xuống nhìn đứa con trai.

-..._Cô nhìn Thư mỉm cười nhưng cô không hiểu lắm câu nói cuối cùng của Thư. Nó có gì đó mờ ảo...

....

-Hôm nay cháu có ăn được nhiều không?_Cô lật lật nhìn kĩ ghi chú của mấy ngày trước rồi hỏi Thư.

-Vâng! Hôm nay cháu ăn được tốt hơn mấy hôm vừa qua!_Thư mỉm cười nhìn cô.

-Thế thì tốt rồi! Có lẽ cháu sẽ được xuất viện sớm đây!_Cô mỉm cười nhìn Thư rồi đưa tay véo nhẹ má của cậu nhóc.

-Hoan hô!_Cậu bé reo lên...Nhưng sau đó mặt lại xì xuống. Hai má phụng phịu.

-Sao vậy?_Cô thấy ngạc nhiên khi vẻ mặt cậu nhóc thay đổi...

-Thế con không được gặp cô nữa à?_Cậu nhóc hai mắt rưng rưng có vẻ sắp chảy nước mắt đến nơi.

-Hahaa...Cô còn ở đây! Có đi đâu đâu! Lúc nào con bảo mẹ dẫn đến nhà cô chơi!_Cô xoa xoa đầu cậu nhóc âu yếm.

-Thật hả cô?_Cậu nhóc mắt tròn xoe nhìn Di.

-Thật!_Cô mỉm cười gật đầu rồi véo vào má cậu bé.

-Woa! Thế thì con sẽ đến nhà cô._Cậu nhóc hí hửng túm lấy vạt áo của cô lắc lắc không để ý đến khuôn mặt không hài lòng của Thư. Còn cô thì chỉ cười trừ.

-Thế cho bố đi với nhé!_Giọng trầm trầm nhẹ nhàng của một người con trai cất lên.

Cô khựng lại, tim đau nhói, hai vai cô run run...

-A A A A...Bố bố..._Cô nhóc hí hửng nhảy xuống giường chạy đến phía cửa ra vào ôm chầm lấy chân của người thanh niên trẻ.

-hehee....Nhóc cưng! Lâu quá không gặp!_Người con trai bế bồng cậu nhóc con lên rồi nựng hai má nó.

-Con nhớ ba quá!_Cậu nhóc ôm chầm lấy anh rồi thút thút.

-Con hư quá! Xuống đi!_Thư nói giọng trách móc con mình rồi đưa tay kéo áo nó. Không quên cười chào người thanh niên trẻ.

-Cứ để vậy!_Anh mỉm cười nhìn Thư rồi quay sang nhìn cậu nhóc con đang phụng phịu vì bị mẹ nạt.

-Xem nào...xem nào...Con nói con định đi đâu thế?_Anh kéo đưa con trai ra khỏi cái vế phụng phịu đó.

-Dạ! Con tới nhà cô chơi!_Nó chỉ tay về phía vị bác sĩ đang quay lưng bất động.

-Ồ! Bác sĩ chữa bệnh cho con à!_Anh bế đưa con trai bước đến để có thể chào vị bác sĩ...

-Anh Phi! Đây là bác sĩ mà em đã kể với anh qua điện thoại.

-Chào..._Anh khựng lại...Tim anh bị ai bóp nện... Đồng tử mắt giật giật...Người con gái trước mặt...

“PHI.....” Cái tên đeo đẳng tâm trí cô...”Đoàng đoàng...đoàng...”....Cô giật mình quay người lại khi giọng nói bao năm kia lại cất lên ...Mà lại rất gần rất gần cô....

Cả người cô mềm nhũn rồi mất ý thức...cô không biết sau đó mình như thế nào chỉ biết có hơi ấm thân quen nào đó len lỏi vào cơ thể cô...

“Em ước ngày nắng về...

Khi nắng về em lại ước...

Giá như tất cả chỉ là giấc mơ...”

32. Chương 32

-Anh Phi! Đừng hút thuốc nữa! Được không?_Cô gái lo lắng kéo kéo ống tay áo của người con trai đang định rút trong hộp ra thêm điếu thuốc nữa.Mặt anh có vẻ như đang ở một thế giới nào đó mà cô không hề biết tới.

-Không sao!_Người con trai lại đưa điếu thuốc lên môi. Cười gượng rồi nói nhỏ. Nói với Thư nhưng mắt anh không nhìn cô, mà nhìn ra xa.

-Em...Xin lỗi!_Người con gái cúi mặt vịn vào vạt áo sơ mi có vẻ nhận lỗi gì đó về mình.

-Tại sao em phải xin lỗi!_Phi nhìn cô khựng lại một chút. Rồi lại đưa điếu thuốc lên miệng rít dài một hơi. Rồi nhả ra. Làn khói trắng bao trùm lấy mặt anh nên Thư không thể nhìn rõ anh đang nghĩ gì.

-Em...!_Cô lại cất tiếng nhẹ.

-Phong đang làm gì?_Phi không nhìn cô vẫn tiếp lời.

-Dạ! Đang chơi với thím Tám!.

-Ừm.! Vậy em về đi! Anh cần ở một mình!_Phi nhìn Thư, rồi nói nhỏ.

-Em...nói với..._Thư rụt rè nói nhỏ. Nhìn anh.

-Không cần đâu!_Phi lắc đầu với Thư sau đó lại quay nhìn ra ngoài phía xa.

-Vậy em đi trước!_Cô gật đầu. Sau đó với anh mắt buồn bã nhìn anh rồi bước chân đi thật khẽ.

...

Anh lại rít một hơi thuốc dài , anh quay người đưa mắt nhìn vào căn phòng nghỉ của bác sĩ có cánh cửa trắng đóng hờ lại...

-Anh Long! Chị ấy nằm trong phòng của mình! Anh vào nhé! Bây giờ em phải đi làm chút việc!_Giọng của cô y tá lúc này cất lên phía sau anh.

-Cảm ơn Hương!_Giọng người con trai nào đó cất lên nhẹ nhàng.

Anh quay người...

Người con trai trước mặt anh vẫn như ngày nào.

...

Long nhìn sững người con trai trước mặt. Có thoáng giật mình...Anhkkhông thể tin vào mắt mình. Sau bao nhiêu năm có thể gặp lại cậu ta...

Phi hơi giật mình khi người con trai ấy nhìn sững mình. Nhưng anh biết dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra.

-Cậu...

Chiếc bàn gần sát cửa sổ, của quán café có cái tên Hương Xa...

Hai chàng trai tuần tú ngồi đối diện nhau, khi họ mới bước vào hình như họ đã trở thành tâm điểm của những cô gái trong quán.

-Cậu về khi nào vậy?_Long trong lòng nặng trĩu. Môi mỉm cười tay khuấy tách café đen đặc pha sẵn mà người phụ vụ vừa đặt xuống.

-Tôi vừa về đến!_Phi ngồi dựa lưng vào thành ghế. Vẫn cái dáng vẻ kiêu ngạo năm xưa. Anh trả lời.

-Vậy...cô ấy...!_Long hơi lưỡng lự khi nhắc đến người con gái đó.

-Sáng nay tôi đã gặp cô ấy!_Phi trả lời. (Tớ không biết hai người con trai ngồi nói chuyện với nhau sẽ như thế nào. Nên thông cảm nhé)

-Cô ấy ngất xỉu là do gặp cậu..._Long suy đoán. Anh vẫn chăm chú nhìn người con trai ngồi trước mặt. Cậu vẫn như ngày nào nhưng hình như ở cậu sau bao nhiêu năm không gặp đã trở thành một con người khác.

-..._Phi không nói gì cả. Chỉ đưa mắt nhìn ra phía cửa sổ.

-..._Long cũng không nói gì cả. Dường như dứa họ. Bây giờ nhắc đến cái tên ấy hình như là một điều cấm kị.

-Tại sao cậu không hỏi gì về cô ấy?_Long nhìn Phi. Giọng nói anh như đặc hăng.

Giọt café trong phích cứ rơi xuống thật chậm, nặng nề làm cho hai chàng trai cũng có vẻ nặng nề hơn.

-Cô ấy rất tốt. Mấy năm qua không có gì thay đổi cả._Long nhìn Phi. Anh đứng dậy rồi từ biệt Phi bước ra khỏi quán.

Phi rút điều thuốc từ trong hộp ra. Chiếc hộp bị anh bóp méo khi đã trống rỗng.

Anh rít một hơi dài rồi lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ...

Ánh mắt cô vẫn như vậy to tròn và hoang sơ khi nhìn anh, cái dáng mảnh khảnh trong chiếc áo bác sĩ trắng toát làm cô có vẻ mờ ảo đi,...Mấy năm không gặp, dường như ôm cô vào lòng mình anh lại có cái cảm giác mềm mại và bình yên như cái đêm anh ôm chầm lấy cô của mấy năm trước để tham lam hít hà mùi hoa Oải hương quen thuộc quyến luyến vào với mùi bạch hà thơm mát...Khi thấy cổ mềm nhũn ra trên tay mình anh thấy như tim mình bị ai đó bóp nghẹn lại...Anh biết không bao giờ anh có thể quên cô...

-Em ăn một chút gì đi?_Anh đặt bát cháo nóng xuống chiếc bàn làm việc của cô. Nhìn cô gái với ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, làn da cô trắng nhợt, nhìn cô như không còn một chút sinh lực nào cả. Cô như vậy tim anh bây giờ rất đau. Anh biết tại sao cô như vậy nhưng cô không nói và anh cũng không hỏi. Anh biết nếu anh nói ra cái lý do đó thì ngay lập tức anh sẽ mất cô. Anh sẽ bị nước mắt của người con gái anh yêu làm ảm yếu.

-..._Cô lắc đầu. Rồi lại nhắm mắt lại. Cô quay người vào phía trong tường.

-Chúng mình cười nhau em nhé! _Anh hít một hơi dài rồi nói nhỏ đủ cho cô nghe thấy. Có thể nếu cô từ chối thì anh có thể xem như mình chưa nói gì cả.

-..._Cô ngồi bật dậy. Hai mắt tròn to nhìn anh.

-Có vẻ như nói trong lúc này thì hơi kì!hihi..._Anh cười ,sau đó lại nói tiếp:

-Nhưng thấy em làm việc đến nỗi bị ngất xỉu vậy anh lại thấy đau lòng..._Ánh mắt anh cương quyết nhìn cô.

-Em..._Cô cất tiếng. Có vẻ hơi bất ngờ...

-Không cần phải trả lời sớm vậy chứ! Anh không muốn mọi người nói trong lúc em đau ốm mà bắt ép em đâu..._Long đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu của cô như một đứa trẻ. Giọng hơi buồn cười.

-..._Cô cụp mắt nhìn anh. Đứng buồn.

-Thôi ăn cái đã. Cháo mà em thích đấy nhá! Hehee...Xong anh đưa em về. _Long cúi nhẹ vào trán của người yêu mình. Rồi đưa thìa cháo lên thổi nhẹ.

-Vâng! _Di gạt đầu rồi há miệng ăn thìa cháo Long vừa đưa.

-Anh Long là người yêu của cô ấy 3 năm rồi! _Son nhìn cậu bạn trước mặt nói nhẹ.

-..._Anh hơi khựng lại. Thìa khuấy café trên tay rơi nhẹ xuống đánh nhẹ xuống đáy ly kêu hai tiếng...

“Keng keng...”

33. Chương 33 : Cái Đích Cho Tất Cả...

-Hai đứa có im lặng đi không hả!!!!_Người mẹ trẻ găm gừ với hai đứa nhóc sinh đôi đang bám lấy váy của cô gái vừa bước từ cổng vào và hét âm loạn cả lên.

-Ừ Chịu! mẹ Di Di...Con không thích búp bê đâu con thích robot cơ..._Đứa bé gái cột tóc đuôi ngựa mặc chiếc váy trắng lấm lem chút đất tím lấy váy của cô gái , mặt miếu máo. Bỏ qua lời nói của mẹ mình. (O_____o bó tay)

-Mẹ Di Di! Sao hôm vừa rồi mẹ hứa đi chơi công viên với con mà mẹ không đi!_Cậu bé con mặt miếu máo không kém. Miệng phụng phịu dễ thương đưa đôi mắt to tròn có vẻ trách móc. Chú robot trên tay bị cậu bé vấp xuống sân một cách không thương tiếc. Đưa bàn tay nhỏ bụ bẫm kéo kéo gấu váy của cô không kém gì cô chị bên cạnh.

Cô không nói gì chỉ cười cười rồi ngẩng đầu lên nhìn cô bạn của mình mặt đang tím dần lại vì tức giận. Cô mỉm cười bất lực rồi lại cúi đầu xoa xoa hai tay lên hai mớ tóc tơ mịn của hai đứa con nuôi song sinh của mình.

-Xu Xu con gái thì phải chơi búp bê chứ! Chút mẹ chơi búp bê với Xu nhé!_Cô xoa xoa đầu cô bé con.

-Ừ chịu đâu!_Cô bé con hờn dỗi quay đầu đi. Buông váy của cô ra.

-Xu là con gái phải dịu dàng chứ nhì!_Cô cúi xuống đưa tay véo nhẹ vào má cô bé con.

-Kệ nó đi Di Di...Chơi với con thôi!_Cậu bé con thấy chị nhõng nhẽo nên đang im lặng mới giật giật gấu váy của cô. Rồi nói.

-Ca Ca xấu! Mẹ Di chơi với con!_Cô bé tức giận đưa tay giật váy của cô đưa mắt tức giận nhìn cậu em trai thua mình mấy phút và hét âm lên.

-Lêu lêu ...Xu Xu...Ngốc nghếch!_Cậu bé con hừ mũi le lưỡi khích chị.

-Mày... mày...._Cô bé con tức giận lao thẳng về phía cậu bé con.

-Á...!_Cậu bé con bị bắt ngờ ngã xuống mặt sân.

Cô mỉm cười nhìn cái cảnh “bình thường như chuyện ở Huyện” mà chỉ lắc đầu với hai đứa trẻ quá ư là nghịch ngợm này.

-THÔI NGAY!_Ngọc hét lên giận dữ. Nhìn trừng trừng hai đứa con của mình với ánh mắt bốc lửa.

Thế là theo bản năng sinh tồn hai đứa bé tắt rời nhau ra. Im lặng đứng nghiêm cúi đầu.

Cô khẽ lắc đầu bái phục cô bạn của mình có cách dạy con quái dị đến cỡ nào mà mấy đứa trẻ đến nước phải run bần bật mỗi khi thấy mẹ mình hét lên.

Và thế là chiến tranh kết thúc. Đổi lại là bà mẹ trẻ đáng khâm phục này trở thành phiên toàn phán quyết “nhanh gọn”

-Vào quỳ!_Ngọc nói với một bộ mặt rất chi là ngầu.

Thế đấy.

-Con với chả cái! KỂ thế đấy!_Ngọc khẽ cười cười rồi lấy hai món đồ chơi Di vừa đem tới và đặt vào trong giỏ đồ chơi.

-Haha...Nói vậy nhưng sao trông mặt cậu hạnh phúc thế?!!!_Cô ngược nhìn cô bạn. Mắt nháy nháy dò hỏi.

-Uống nước đi ! Nói nhiều quá!_Ngọc đánh bốp vào vai Di. Cười lả chả.

-Hôm đi chơi công viên vui không?_Cô lên tiếng. Tay đón lấy cốc nước cam mà bạn mình đưa.

-Vui lắm ạ!!!!_Hai đứa nhỏ đang quỳ bên trước mặt chiếc ti vi nhưng thực ra là đang xem hoạt hình, nghe cô hỏi vậy thì khoái trí quay lại.Mặt hí hửng đồng thanh trả lời.

-Vui cái gì! Không có cậu. Chỉ mình tớ trông những hai đứa mệt chết đi được._Ngọc trừng mắt nhìn hai đứa nhóc làm chúng hoảng quá, im rerồi quay lại với nhiệm vụ của mình đó là quỳ và xem phim hoạt hình.(O_____o)

-Về có đi đâu nữa không?_Cô cười cười nhìn hai đứa trẻ rồi nói.

-Anh KHánh nghe nhận điện thoại của...Bạn nên chúng tớ về nhà._Ngọc đang nói hí hửng thì khựng lại như nhớ ra điều gì đó rồi cười lả chả nói tiếp. Nhìn cô với ánh mắt ái ngại.

-Bạn à!_di mỉm cười nói. Nhưng ánh mắt cô dường như còn để tâm đến cái vẻ khó hiểu của bạn.

-Mấy hôm nay cậu có đi làm không?_Ngọc chuyển sang chuyện khác. Quay đầu nhìn mấy đứa con như muốn tránh ánh mắt của cô.

-Không! Hôm đó anh Long đưa tớ về. Xong anh ấy bắt tớ nghỉ ở nhà không cho đi làm._Cô mỉm cười nhìn bạn mình.

-Anh ấy tốt thật!_Ngọc sáng mắt khen ngợi.

-Hahaa...

-Em yêu ơi!_Khánh bước chân vào cửa không để ý đến chiếc xe với biển số xe quen thuộc đang đậu bên cạnh cổng.

Vừa đẩy cửa bước ngang vào phòng khách. Không để vợ nói gì anh đã nói thêm:

-Hôm nay anh có gặp Hoàng Phi, Hắc ta có đem theo con trai và...v..._Anh há hốc miệng nhìn hai cô gái đang ngồi trên ghế soffa...Một là vợ mình đang há hốc miệng to không kém gì mình và cô bạn là mẹ đỡ đầu của hai con anh với nụ cười trên môi nhưng có vẻ biến sắc.

-hahaa...cái anh làm cùng công ti với anh ấy hả?_Ngọc cười lả chả. Lấp đập cho cái bí mật sắp bị chồng mình phanh phui.

-Hhaaaa...Đúng thế!_Khánh nhìn vợ. Biết ý của vợ nên cũng phải chữcháy. Nếu không chắc chuyện bại lộ, anh sẽ làm mọi cho thú dữ mất.

-Ồ! Phương Di cũng tới chơi đây à!_Khánh mỉm cười nhìn cô bạn.

-Vâng! Có thêm một chuyện nữa_Di gật đầu cười lại với Khánh.

-Chuyện gì vậy?_Ngọc tóm lấy cơ hội chuyển sang chuyện khác.

-À! Tớ sắp kết hôn!_Di mỉm cười có vẻ hạnh phúc.

-Với ai?_Hai vợ chồng Khánh Ngọc đồng thanh hét lên. Hai mắt Ngọc mở to hết độ.

-Với anh Long chứ với ai!!!_Di đánh vào vai cô bạn mỉm cười.

Hai vợ chồng Khánh Ngọc sững lại đôi chút rồi đưa mắt nhìn nhau.

-Sao chưa nghe cậu nói bao giờ?_Ngọc gặng từng chữ.

-CHặc! Quen nhau 3 năm không cưới thì làm gì? Có phải là mới quen đâu mà các cậu thấy ngạc nhiên..._Cô lại mỉm cười nhìn hai người bạn.

IM Lặng....

-Em biết Phi về chưa?_Không chịu nổi bầu không khí. Khánh đánh bạo về mặt nghiêm túc nhìn Di.

-Vâng!_hơi khựng lại một chút.Di gật đầu.

-Tại sao lại vào đúng lúc cậu ấy về!_Ngọc bình tĩnh hỏi bạn.

-Không liên quan gì đến anh ấy! Chỉ là hôm vừa rồi Long cầu hôntớ! Và tớ quyết định hôm nay trả lời anh ấy. Tớ định nói với cậptrước_Di mỉm cười hạnh phúc. Che dấu không cho bạn biết cô đang nghĩ gì.

-Chỉ thế thôi!_Ngọc nhìn Khánh rồi quay sang nhìn Di.

-Tớ đang điều trị cho con trai anh ấy! Thằng bé rất dễ thương cắ cô gái ấy cũng vậy!_Di lại cố lấy nụ cười làm mặt nạ ình. Khi nói mấy lời này. Tim cô như thắt lại. Có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Càng nói thì những mũi kim đau càng sâu.

-Cậu gặp họ rồi!_Ngọc giật mình khi nhắc đến vợ con Phi.

-Ừmk!_Di mỉm cười gật đầu.

-Không có chuyện gì chứ?_KHánh cương quyết hỏi.

-Có chuyện gì là có chuyện gì?_Di nghiêng đầu dò hỏi lại KHánh.

-Chuyện...uwmk..._Khánh định nói thì bị bàn tay của vợ túm chặn lại.

-Thế các cậu tính khi nào tổ chức!_Ngọc cười cười nhìn cô bạn. “Có lẽ như vậy là tốt nhất”

-Tối nay chúng tớ sẽ tính...Ak Muộn mất rồi. Anh ấy bảo sẽ đến nhàtớ. Tớ phải về rồi!_Di cười cười với lấy chiếc túi bên cạnh.

-Vậy có gì nhớ đt cho tớ nhé!_Ngọc cuwoif cười buông chồng ra rồi đứng dậy nói với cô bạn đang ôm ôm hôn hôn hít hít hai đứa trẻ con đang bị trừng phạt.

-OK! Tớ về nhé!_Di mỉm cười nhìn vợ chồng KHánh. Nháy mắt đồng ý với Ngọc rồi đẩy chiếc cửa gỗ to bước ra bên ngoài...

Hai chân cô như muốn khụy xuống. Toàn bộ sức lực như bị nhữngnụ cười giả tạo lúc này hút sạch...Có lẽ quyết định cuối cùng lúc này củacô là đúng. Dù gì 1 năm trước cái bí mật đó cũng chẳng là gì khi mọi thứ đã thay đổi không còn là những thứ của 8 năm trước.

Cô lái xe lao vụt ra hòa vào dòng người đang đi trên đường.

-Tôi đây! Phương Di cậu ấy nói sắp kết hôn rồi!_Ngọc trầm ngâm nhìn theo bóng chiếc xe thân quen của cô bạn từ ngoài cổng đo ra rồimất hút vào dòng xe ngoài đường.

-..._Cô gái bên kia có vẻ hơi bất ngờ. Rồi vội dập máy khi nói một câu gì đó.

Ngọc lặng dựa người vào lớp kính dày của cửa sổ. Hai tay khoanh trước ngực.

-Sẽ ổn cả thôi!_Khánh đến bên ôm từ sau lưng vợ. Dựa đầu vào tóc cô. Nhẹ nhàng nói.

-Bạn của anh đúng là quá đáng!_Ngọc ngược lên nhìn chồng cs vẻ trách móc.

-Son nói sao?_Ah chỉ cười cười không nói gì xong chuyển sang chuyện khác.

-Không có gì cả!_Ngọc dựa cả người vào ngực vòng tay anh rồi thở nhẹ...

“Không ai có thể đoán được tương lai cả. Chuyện gì đến rồi nó cũng sẽ đến!”

Trong phòng khách rộng của căn biệt thự ven biển...có cái tên một loài hoa...

-Cô ấy chuẩn bị kết hôn!_Son đứng dựa vào bức tường sau lưng. Hơi thở cô có vẻ mệt mỗi khi đối diện với chuyện của Phi và cú điệnthoại của Ngọc vừa rồi. Cô nói một cách nặng nhọc.

-..._Anh đang chơi đùa với cậu con trai khi nghe cô nói thì khựng lại. Sau đó chỉ mỉm cười rồi lắc đầu.

-Đừng có chấp!_Son nhắm mắt hít một hơi rồi mở mắt nhìn cậu bạn một cách nghiêm túc.

-Tớ có chấp gì đâu?_Anh lại cười cười chơi đùa với đứa con trai. Rồi không nhìn Son mà nói luôn.

-Cậu đừng tưởng mọi chuyện cậu ở bên ấy mà tớ không biếtgì!_Son không dựa người vào tường nữa. Cô đứng dậy bước về phía cửa ravenport. Rồi không nhìn Phi chỉ nói vọng lại một câu.

-Cậu không nên kim nén như vậy, tự ậu đến lúc sẽ biết làm gì!

Cô lái xe rời khỏi căn biệt thự màu trắng sữa với lối kiếntrúc đơn giản nhưng không kém phần hiện đại. Căn nhà được trồng xungquanh là giàn hoa Oải hương đang ở thờ kì ra hoa...

Cô gái ôm vòng từ phía sau lưng chàng trai đang đeo tạp dề nấu thức ăn trong căn bếp nhỏ có ánh đèn nhỏ màu vàng ấm áp.

Cô dựa đầu vào lưng anh hít hà cái mùi quen thuộc ba nămnay. Đã bao lâu rồi cô không thân mật với anh như vậy...Có lẽ là vàokhoảng cái ngày mùa đông của 7 năm trước...

Cô cảm thấy đây mới thực sự là nơi dành ình...Có phải thế không...???

Chàng trai khẽ giật mìnhmootj chút. Xong chỉ mỉm cười nói nhỏ.

-Em đi về rồi đấy hả?_Chàng vẫn tiếp tục cái công việc người ta thường nói không phù hợp với đàn ông nhưng sao với chàng người con trai cao lớn bên cạnh căn bếp lại tạo nên một bức tranh đẹp đến lạthường.

-Vâng!_Cô mỉm cười lí nhí nói. Tay vẫn vòng lấy áp sát người vào lưng anh. CHẳng nhẽ cô đang để cho bản thân tìm một chỗ dựa một cáiđích cho suốt 8 năm qua...

-Có chuyện gì à!_Anh không quay người vẫn tiếp tục với công việc của mình.

-Không có gì cả! Chỉ là cảm thấy hạnh phúc quá thôi!_Di dụi dụi đầu vào lưng anh nũng nịu.

-thật à!_Anh hỏi nhỏ. Mỉm cười.

-Chúng mình lấy nhau! Anh nhé!_Không phải vì người đó, khôngphải ăn miếng trả miếng mà bởi vì cô muốn một chỗ dựa và một cái đích mà bấy lâu nay cô chưa phát hiện. Vì người con trai này và vì cô....

-..._Chàng trai hơi giật mình một chút. Anh quay người lại nhìn sâu vào mắt cô. Anh thấy dường như trong mắt cô có một ánh sáng. Ánh sáng như lối thoát cho tất cả vấn đề...

Cô mỉm cười nhìn người con trai trước mặt rồi nhón chân lên hôn vào đôi môi đang mím chặt lại của anh...Xong cô lại cười khanh khách giống đứa trẻ...

“CÓ thật đó chính là một lối thoát....”

34. Chương 34 : Nụ Cười Hạnh Phúc Và Trái Tim Đau Khổ.

Chàng đứng dưới trông lên cửa sổ của căn phòng trên tầng 3 khu dân cư mới. Hàng long mày chàng khẽ nhăn lại, điều thuốc bị kẹp vào hai ngón tay đã tàn gần hết đôi phần nhưng người hút lười nhác hất đi. Đôi mắt chàng đen thẳm thẳm như không có đáy vì vậy chẳng ai biết chàng nghĩ gì. Chỉ khi khóe môi chàng hơi giật giật khi nhìn thấy đôi trai gái cười nói ôm nhau nơi cửa sổ thì người ta mới biết chàng đang run khẽ...

Ánh đèn màu vàng mờ mờ hắt lên khuôn mặt của chàng trai toát ra cái vẻ mệt mỏi. Dường như chàng đã đứng ở đây rất lâu...Rất lâu...

Cô gái nở nụ cười tươi nhìn chàng trai đối diện...Qua ánh sáng của cửa phòng rọi ra thì trong hai người họ rất hạnh phúc. Họ hạnh phúc đến nỗi làm hàng long mày chàng trai đứng dưới này giờ khẽ nhăn bây giờ chuyển thành nhăn dúm lại đến độ khó coi. Điều thuốc trên tay chàng rơi xuống khi chàng trai ôm vai cô gái âu yếm đi vào bên trong khuất bóng sau lớp rèm cửa...Chàng đứng lặng đưa mắt nhìn lên cửa căn phòng hồi lâu một cách bất động, sau đó cho tay vào túi quần rút ra chiếc điện thoại và bấm một số khá quen thuộc được gọi nhiều nhất trong danh bạ từ khi chàng về nước.

Trên màn hình điện thoại hiện lên cái tên to oành... “SON”...

-Gặp cậu ở Kaben..._Nói xong không để người kia trả lời. Chàng tắt nguồn rồi cho điện thoại lại vào túi quần và vắt chiếc áo vét lên vai, bước đi khuất vào bóng tối...

Cô gái tròn mắt nhìn vào cái tên hiện trên màn hình điện thoại vừa ngất lịm trong mấy giây...

-Thằng nhóc này! _Cô lật đật bò ra khỏi lớp chăn bông ấm áp mà hai hàng long mày khẽ dúm lại, miệng lẩm bẩm...

“TRời lạnh thế này mà quấy rối như vậy thì thật quá đáng! Chết tiệt...”...Vừa sờ mình vào chiếc quần jean vừa lấy từ trên giá cô vừa ****thề một câu...

-Thằng nhóc này! Ngồi ở đâu mới được chứ. Ngay cả máy cũng tắt luôn..._Cô bước vội vào quán bar phía dưới của một quán café có tên Kaben...Ném chiếc áo khoác và chiếc mũ len cho anh chàng nhân viên quen biết ở quán cô vừa đưa mắt trông vào mấy dãy ghế vừa bấm số gọi cho “kẻ phá rối”...

“Số điện thoại quý khách...”_Lại cái tạp âm cũ kĩ ấy cất lên...

-Chết tiệt!_Cô tức giận đập máy rồi quay sang nhìn người nhân viên đang mỉm cười với mình.

-Biết anh Phi đang ngồi ở đâu không?_Cô ghé sát tai cậu nhân viên nói tránh đi tiếng nhạc âm ỉ.

-Tôi thấy anh ấy ngồi trong phòng K9, định vào chào hỏi nhưng anh ấy đuổi ra không cho ai vào cả..._Cậu nhân viên gật đầu rồi cũng ghé vào tai cô mà hét toáng lên...

-K9 hả?_Son hét lên hỏi lại.

-Vâng!_Cậu nhân viên mỉm cười gật đầu rồi cúi đầu chào khi cô gật đầu vs cậu rồi bước nhanh đi hướng về phía dãy phòng...

...

...

...

“Cách”

-Tôi đã bảo không được ai vào rồi mà? _Anh hét lên. Đưa li rượu lên miệng hớp một ngụm to như uống nước rồi đưa mắt nhìn trừng cái người vừa đẩy cửa bước vào.

Người vừa bước vào sững lại một chút rồi thụt chân lại một bước và cất tiếng:

-Vậy tôi về! _Giọng hơi châm chọc.

-Vào đây đi! _Anh đặt li rượu trên tay xuống. Đưa tay với lấy chiếc li mới bên cạnh và đổ đầy cái chất đỏ đỏ trong vào li...

Cô gái bước và ném chiếc túi xách xuống ghế và nhìn anh bạn của mình đang đưa li rượu lên uống như uống nước lã.

-Có chuyện gì à? _Cô lắc đầu với tay lấy li rượu anh bạn vừa đặt trước mặt mình. Hớp một ngụm nhỏ rồi hỏi.

-Không có gì! _Tay anh khựng lại một chút rồi lại uống một hơi hết li rượu vừa rót đầy.

-Cậu vẫn giống cái tôi của 8 năm trước... Vẫn cái thói xem rượu như nước lã. _Cô thờ ơ buông cho anh một câu.

-... _Anh không nói gì chỉ uống... Ừm 8 năm trước anh cũng xem rượu như nước lã đấy. Nhưng lúc đó anh đau vì sự bất hạnh của anh và người ấy. Còn bây giờ anh đau vì nụ cười của cô, nụ cười hạnh phúc... Có lẽ tám năm qua, không có anh thì cô vẫn sống vui vẻ... Còn anh thì sao, tại sao lúc nào cũng chìm đắm trong cái nỗi đau quá lớn như vậy... Phải chăng anh nên chấp nhận sự thật : Anh và cô là “CHị em” , hai từ ấy chỉ nghĩ đến thôi là anh chỉ muốn ghê tởm, phải chăng cô đã chấp nhận và lãng quên đi tình yêu mà anh đã dành cho cô... Chẳng phải anh đã bảo với cô... Anh sẽ về sao... Nhưng anh về rồi thì để làm gì... Chỉ tiếc là thời gian anh có thể lấy lại cân bằng quá lâu và thời gian cô quên anh thì quá nhanh, nhanh đến nỗi, anh nghĩ tình yêu của mình trước đó không đủ để níu kéo cô...

-Cậu có nghĩ hai người nên nói chuyện với nhau không? _Son giắt lấy li rượu trên tay anh ra. Đưa mắt nhìn anh nghiêm túc hỏi.

-Không có gì để nói cả! _Anh lắc đầu , nhìn chiếc li bị Son lấy đi mà không thèm dành lại. Đưa tay với chiếc li khác rót một li rượu đầy rồi anh đưa lên môi đánh ực một hớp hết cạn.

-Tôi nghĩ cậu có cái để nói với cô ấy! _Son nghiêm nghị nhìn anh bạn về không hài lòng. Chiếc áo sơ mi trắng nhăm nhúm với chiếc cavat được kéo lỏng ra nhìn nhếch nhác...

-Quá lâu cho tất cả! Bây giờ nói ra cũng không được gì cả! _Anh lại tiếp tục uống hết li vừa mới rót ra.

-Đủ rồi đấy! Tôi không phải là cái bao rác để cậu vất những thứ ngu ngốc của cậu vào đâu! _Son tức giận đứng dậy. Nắm lấy chiếc túi xách bên cạnh định bước đi.

-Vừa rồi tôi đến nhà cô ấy... Tôi đứng rất lâu... Rất lâu... rồi trông thấy nụ cười của cô ấy, vẫn như hôm nào... nhưng nó không dành cho tôi... Không còn là của tôi và tôi biết không bao giờ nó có thể là của tôi thêm một lần nữa. Đường như tôi đã đánh mất nó vào cái ngày của 8 năm trước... _Anh nói một hơi dài, cái giọng khàn đặc lại, mỗi từ nói ra dường như rất khó thoát ra khỏi cổ họng làm mắt anh cay sè... khó thở... và đau ớn... Anh không biết cô gái bên cạnh đã đi chưa nhưng anh vẫn nói, có thể nói một mình cũng chẳng sao. Vì đây là cái đã đè nén anh suốt mấy tiếng vừa rồi... Nó nặng trĩu và khó thở...

-Cậu... _Son lấp bắp trước cái vẻ yếu đuối của cậu bạn. Vẫn giống cái đêm của tám năm trước ... Cái đêm mà cô lần đầu tiên chứng kiến cái vẻ yếu đuối của thằng bạn nói khổ. Cái vẻ yếu đuối khó gặp được khi những người như cô và như cậu ấy luôn giấu kín trong lòng, chỉ bộc lộ ra khi thật sự đau...

-Khi nhìn nụ cười của cô ấy hạnh phúc bên một người khác trái tim tôi như bị ai đó bóp chặt lại...Đến nỗi chỉ muốn bay lên đó và lôi cô ấy ra khỏi vòng tay anh ta...Nhưng tôi không thể. Tôi không có tư cách gì cả...Lấy tư cách gì đây... Em trai"...hahaa...Thật đáng buồn cười..._Anh cười lớn như một người điên rồi lại uống cạn li thứ n+1 lần...

-..._Im lặng.

-...Tám năm trước tôi đã bảo với cô ấy hãy luôn nhớ rằng tôi yêu cô ấy. Nhưng...đường như điều đó bây giờ chỉ mình tôi là nhớ đến. Tôi quả là một thằng ngốc...

-Nhưng cậu và cô ấy là chị em..._Son nhìn bạn. Trong đáy mắt chứa đựng vẻ đau buồn. Nói với giọng bất lực...

-Tôi cóc cần cái gọi là chị em đó...Tại sao lại để tâm đến mấy thứ như vậy chứ. Tôi yêu cô ấy thế là đủ. Vậy tại sao cô ấy không chờ tôi..._Anh bướng bỉnh cố níu kéo tình cái lí do để giữ lại cái hi vọng có thể yêu con người đó...

-Cậu làm được nhưng cô ấy không làm được..._Son bất lực. Giọng có vẻ giận dữ vì câu nói ích kỉ của anh bạn.

-...Cô ấy không làm được...Bởi vậy....Bây giờ tôi rất đau...Rất đau...Đau ở đây này..._Anh đưa tay run run chỉ vào ngực mình, hai mắt đỏ lên...Xong anh lại cúi xuống uống cạn ly rượu rồi gục xuống bàn và thiếp đi...Miệng lẩm nhẩm tên một người nào đó...

-Thật là..._Son lắc đầu đau khổ nhìn cậu bạn vừa bướng bỉnh như trẻ con xong rồi lại gục xuống bàn ngủ ngon lành...

Cả thân hình to lớn của anh gục xuống bàn trong đêm tối nghiệp vì vậy cô phải gọi một cậu nhân viên phục vụ vào sửa giúp tư thế cho Phi rồi cô bấm điện thoại gọi cho cậu bạn thân thứ hai...Chắc lúc này đang nằm ngủ trong chăn bông êm ái với nhỏ Ngọc, gọi dậy thì tội nghiệp thật...Nhưng chuyện này không phải mỗi mình cô có thể làm được...

-...

-Tối Kaben đi! Cha nội này uống say nằm lăn ra đây. Tui không biết làm sao.

-“Tôi tới liền...”_Đầu dây bên kia vừa cất tiếng gật đầu thì lại có một giọng nói nhỏ nhẹ nói vọng ra...

-“Cậu gọi nhỏ Di đi”_Ngọc đầu dây gật lấy điện thoại của chồng và nói với Son.

-Làm gì?_Son hơi nhăn mặt vì mấy cái đề xuất của Ngọc.

-“Không phải hai người này cần nói rõ với nhau à. Vậy thì chuyện này cho gặp luôn đi”.

-Ừm! Đúng! Nhưng cô ấy không đến thì sao?_Son hỏi tiếp.

-“Để tớ gọi! Nếu cô ấy đến thì cậu cứ nói vậy @%^^^ nói vậy @\$%#^# là Ok...”

-Ừm. Nhanh đấy._Son gật đầu rồi đưa mắt nhìn thằng bạn đang ngủ ngon lành còn nói lảm nhảm...

“Reng...reng...”_Tiếng chuông điện thoại bàn rung lên...

Cô lấy chiếc bút đặt vào trang sách dày cộm đang đọc dở rồi đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên chiếc bàn đèn bên cạnh.

-Ai đấy ạ?_Cô cất tiếng...

-“Di! Tớ đây!”_Ngọc cất tiếng...^^*

-Sao lại điện giờ này?_Cô hơi lo lắng nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường 22h30...

-“Cậu có thể tới quán bar Kaben được không?”_Giọng Ngọc có vẻ hơi gấp.

-Có chuyện gì à?

-“Nhỏ Son đang ở đây! Chuyện là tớ và Khánh mượn xe nhỏ Son để về nhà ông bà ngoại có việc gấp...mà cái ví của nhỏ lại ở trong xe nên...”

-Xe của các cậu đâu?_Cô nghi ngờ hỏi lại...

-“Á! Anh Khánh buổi chiều cho cậu tài xế mượn. nào giờ tớ nayngoài nhà tớ lại điện bảo vào...”_Ngọc cười lả chả...(kịch bản đã địnhtrước)

-Vậy nên bây giờ nhỏ son không có tiền..._Hoài nghi.

-“Biggo...cậu giúp nhé! Thôi tớ phải dẹp trật tự đây. Hai đứa nhóc này ồn quá. Chào cậu nhé” ^^

....

-Con nhỏ này thật là...

Cô vợ lấy chiếc áo dạ màu phấn hồng khoác vào rồi cho chiếc vítiền vào túi rồi bước ra đóng cửa lại. Bên ngoài gió tấp vào mặt cô lạnh thấu xương.

Cô với tay gọi một chiếc taxi vừa chạy tới và đi đến chỗ để giải cứu nhỏ bạn...

“Lớn rồi mà như con nít vậy...”...Cô khẽ lắc đầu rồi cho hai tay lạnh của mình vào túi .

Cậu nhân viên dẫn cô tới trước phòng của Son. Cô đẩy cửa bướcvào. Trái hăng với cái không khí náo nhiệt bên ngoài thì bên trong yênlặng hơn vì có tường cát âm nên mọi tiếng nhạc bên ngoài không thể trànvào trong phòng. Căn phòng tràn ngập một màu vàng ảm đạm nhìn quanhkhông có ai.

-Con nhỏ này! Đúng phòng này mà..._Cô khẽ nhăn mặt. Quan sát lại thêm một lần nữa...Lần này mắt cô dừng lại ở cái thân hình cao to đangnằm cái tướng đau khổ trên chiếc ghế sofa trước mặt cô.

Cô nhẹ nhàng bước tới. Hình như chỉ thấy cái vai của người đónhô lên rồi hạ xuống...Ồ! Đang thở chứ không phải chết...Cô thở nhẹ ra khiphát hiện đó không phải là xác chết. Cứ ngỡ nhỏ Son gọi cô đến để dọnđẹp cái xác cơ chứ...Hú vía...

Người kia bỗng lật người một cái, cái tướng đau khổ khi nằm trên khuôn viên bó hẹp như vậy thật là buồn cười...

Ánh đèn vàng rọi vào khuôn mặt của người đó khi anh ta trởngười...Cái sống mũi cao quen thuộc, hàng long mi dài và cong, hàng longmày khẽ nhú lại không hài lòng cái gì đó và bờ môi nhếch lên bướngbỉnh, mấy sợi tóc trước phủ xuống gò má...Tất cả dần định hình...quá quenthuộc...quen thuộc đến nỗi cô muốn bỏ chạy...

....

-Cậu đến rồi đây à?_Giọng nói phía sau lưng cô cất lên.

-Cậu..._Cô quay người nhìn cô bạn mới bước từ cửa vào._Miệng lắp bắp.

-Tớ mới đi phòng vệ sinh._Son mỉm cười rồi chìa tay ra trước mặt cô.

-Đây này!_Cô đặt chiếc ví của mình vào tay cô bạn.

-Giao cậu cái đó!_Son quay người chỉ về phía người nằm trên sofa.

-Đừng đùa như vậy?_Cô khẽ nhăn mặt nhìn Son. Son là một người luôn nghiêm túc cô không nghĩ lần này cô ấy lại làm vậy.

-Tớ đâu phải đùa! Do cậu nên cậu ấy mới như vậy! Nên cậu tự lo liệu đi..._Son mỉm cười nhìn Di.

-Nhưng..._Cô định nói gì đó thì Son đã trả lại ví cho cô rồi mỉm cười bước ra khỏi cửa. Chỉ để lại một cậu:

-Tớ nghĩ! Hai cậu cần nói chuyện.

...

Cô lặng lẽ và bất lực nhìn anh chàng nằm trên sofa...Cái tướnganh vẫn vậy, không khác gì tám năm trước vẫn cái vẻ trẻ con và cực khổkhí nằm trên một chiếc ghế bó hẹp về chiều dài...Hình như anh có gầy đithì phải...Cô lặng người...

“Phương Di...” _Giọng khàn ảm cất lên...

Cô giật mình tóm chặt lấy vạt áo. Quay lưng định bước đi...

“Đừng đi...” _Giọng anh nghẹn ngào...

Tay cô run run bám chặt vào lớp áo dạ dày côm...

Rất lâu sau không thấy anh nói thêm gì cô quay người lại...

Thì ra anh nằm mơ...Mơ mà cũng gọi tên cô ư...Ngốc quá...Cô run runđưa tay hạm vào hơi tóc bám vào má của anh hất chúng sang một bên...Đã lâu lắm...lâu lắm rồi cô không nhìn thấy anh, không gần anh như vậy và khôngđược nghe giọng nói của anh...

Cô tham lam đưa ngón tay nhẹ chạm vào chóp mũi của anh sau đóvô thức di chuyển xuống khoe môi hơi nhếch lên của anh...nhón tay cô runrun...khoe môi anh ấm nóng đến độ làm tim cô nhói lên như có hàng mũi kimnhỏ đâm vào...

Cô rút tay lại. Quay người, giọt nước mắt cầm cự bao năm chảyra...Anh bảo đợi anh về vậy mà khi anh về thì cô và anh mãi mãi không baogiờ có thể quay lại được...Tại sao anh lại đi lâu như vậy, tại sao lại bắt cô đợi quá lâu, tại sao lại cho cô chứng kiến gia đình hạnh phúc củaanh...Tay cô run lên túm lấy miệng để cầm tiếng nấc phát ra...Cô vụt đứngdậy bước nhanh ra nhờ người nhân viên gọi một chiếc taxi và nhờ mấyngười dìu anh ra xe.

Khi anh đã ngồi vào trong xe cô tự lự đứng giữ cửa taxi bên ngoài nhìn vào...

-Cô gì ơi! Lên xe đi chứ! _Bác tài sẽ hơi nhăn nhó vì khí lạnh tràn vào trong xe.

-Vâng! _Cô giật mình rồi gật đầu một cái rút rè bước vào xe rồi đóng cửa xe lại.

-Đi đâu hả cô? _Bác tài nhìn cô qua kính chiếc hậu rồi lại liếc sang anh đang say ngủ bên cạnh cô. Có lẽ bác nghĩ hai người là vợchồng hay sao mà chỉ mỉm cười lắc đầu khi thấy anh cứ vong tay ôm lấyvai cô. Còn cô thì giật mình đẩy anh trúi đập đầu vào cửa kính.

-Bác đi đến đường XX khu tập thể C. _Cô lặng nhìn anh rồi nóikhẽ. Quả thật ngoài nhà cô ra thì cô cũng chẳng biết cho anh ở chỗ nào.

-Vâng! _Bác tài gật đầu rồi cho xe chạy vút đi nhanh trên đường.

Khó khăn lắm cô mới đặt anh nằm lên trên giường được. Cũng may lúc đó bác tài phụ đưa anh lên chứ không thì cô cho anh ngủ dưới garanà xe của khu tập thể mất.

Cô cởi chiếc áo khoác ngoài ra móc vào tủ. Xong đưa tay lau mồ hôi rồi đi vào phòng tắm lấy chiếc khăn mặt trắng giặt sạch rồi đem vào phòng mình.

Người con trai nằm trên giường cô miệng vẫn lẩm bẩm cái gì đórồi lại chìm vào giấc ngủ khi chiếc khăn nhẹ thấm vào mặt.

Cô đưa tay gơ chiếc cavat trên cổ anh ra, gỡ đôi giày xuốngrồi lấy chăn đắp lại cho anh. Cô lặng người nhìn khuôn mặt trẻ con lúc này của anh. Không biết nên khóc hay nên cười...Cô lặng lặng bước đi trong lòng nặng trĩu...

“Em đừng đi có được không?” _Giọng ảm ảm của người con trai sau lưng nghẹn ngào cất lên. Cô chỉ lắc đầu cười cười rồi lại bước đi tiếpcứ nghĩ chắc anh đang nói mớ. Cho đến khi có vòng tay ôm lấy eo cô và mớ tóc dụi dụi vào cổ cô nhột nhột thì cô mới biết...Anh không nói mớ...

Anh đã tỉnh từ bao giờ...Khoe môi cô run run chỉ lấp bắp mỗi từ...

“Anh...”

35. Chương 35 : Có Thể...

Tim cô nhói lên. Cái cảm giác vòng tay của anh đã được cô chôn sâu trong một góc nào đó lại hiện về rõ nét...Ấm áp và dịu dàng, có mùi thơm quen thuộc từ người anh tỏa ra, vòm ngực anh vẫn rắn chắc bướng bỉnh kiểu trẻ con như vậy mang đến cho cô cảm giác sợ hãi...

Cô khẽ rung mình một cái cố gắng thoát khỏi vòng tay của anh nhưng tất cả mọi cố gắng chỉ là con số không. Anh ôm lấy cô quá chặt. Cô vùng vẫy rồi cố gắng từng chữ...

-Buông tôi ra...

-Em đừng đi...đừng đi được không?_Giọng anh nghẹn ngào như cầu khẩn, hơi thở nóng rực kèm theo hơi cồn nặng phả vào phía sau vành tai cô, cô có cảm giác tai mình đã bắt đầu đỏ lên.

Những sợi tóc con của anh chạm nhẹ vào tai cô nhột nhột...Cô thấy tim mình như bị úng thủy, không thở được...

-Buông tôi ra!_Cô cố gắng giữ bình tĩnh, gằng ra từng từ một. Hai tay cô nắm chặt vạt áo cố gắng không cho bản thân mình run lên...

-Anh đã bảo em chờ anh về...Anh đã cầu xin em nhớ điều đó..._Giọng anh có vẻ trách móc rồi lại nhỏ đi và tan vào hư vô nào đó...Anh đang nói với cô hay đang nói với chính bản thân mình...

-..._Cô không nói gì. Đồng tử mắt giật giật và khóe môi đỏ trắng bạch ra...

-Anh đã bảo hãy nhớ rằng anh luôn yêu em cho dù có cái sự thật chết chết thiệt nào đó đi chăng nữa..._Giọng nói anh có vẻ tức giận nhưng vẫn không dấu nổi sự hoang mang, ngày càng đứt đoạn...đứt ra từng chữ một khi môi anh mấp máy...Có lẽ bởi vì anh biết sự thật vẫn là sự thật.

Cô cảm thấy vai mình run lên...Hai tay cô nắm chặt lại,...Nhưng đâu phải là cô run dường như vòng tay đang ôm chặt lấy cô kia đang run lên, cô cảm thấy eo mình càng bị siết chặt hơn, cảm giác đau nơi tim lại trĩu nặng...

Cô đưa tay lên cố gỡ vòng tay của anh ra. Đến khi mu bàn tay cô chạm khẽ vào tay anh thì cô mới có cảm giác dường như anh đang cố gắng bình tĩnh.

-Anh đã muốn chạy đến giật em ra xa vòng tay của anh ta, nhưng anh lại bất lực trước nụ cười của em...Điều đó làm anh cảm thấy tim mình đau nhưng...Anh không biết làm gì cả. Có phải anh thật sự ích kỷ vì đã bỏ em ở lại lâu quá..._Cô cảm thấy giọng anh nghẹn ắng lại, đặc sệt và đau đớn. Tay anh ôm lấy eo cô run lên rõ nét.

-Tôi và cậu là “Chị em”..._Cô cố giữ lấy trái tim mình làm chỗ dựa mà nói ra từng từ một. Tay cô run chạm vào tay anh.

Cô cảm thấy vòng tay anh run lên rồi bất giác thả cô ra...cảm thấy là thời cơ an toàn nên cô mới định bước chân đi thì một cánh tay của cô bị kéo giật lại một lần nữa...cả người đổ ập về phía sau và đập vào vòm ngực của anh. Cô cố vùng vẫy để thoát khỏi anh nhưng không thể...Cô đưa tay đánh mạnh vào ngực anh cầu mong cho anh thấy đau mà buông cô ra...chưa không cô sẽ bị cái mùi quen thuộc làm mình mất ý trí mất.

Anh cứ để cho cô đánh vậy...đánh mà không nói gì, hai mắt cô đỏ hoe không nhìn anh, cổ họng khô cứng lại...Hai tay cô bị anh giữ lấy, bất lực một hồi cô đưa mắt nhìn thẳng vào anh...

Đôi mắt anh đen thẳm như bóng tối không tìm thấy được chút ánh sáng nào cả, không còn cái vẻ tinh nghịch của ngày xưa nhưng nó dường như lại là một bóng tối ấm áp, dịu dàng... cô không kìm chế được cổ nuốt nước bọt một cách khô khốc, cổ họng cô đau rát.

Cô cảm thấy ánh mắt anh như thôi miên cô, làm cô đứng yên rồi tiến lại gần một cách cẩn thận,...Cứ thế cô bị nuốt trọn bởi ánh mắt của anh, nuốt trọn bởi cái lướt môi nhẹ nhàng...

Giật mình, như ý thức được bản thân cô đẩy anh ra nhưng không kịp nữa...Bờ môi mềm mại của cô đã bị anh nuốt trọn vào...Mặc cho cô khấn cự anh vẫn nuốt nó vào...Cô đưa rằng cổ vùng ra khỏi quỹ đạo, trật một hướng cô cắn mạnh vào môi anh, khoe môi bật máu, máu chảy vào khoang miệng khô khốc này giờ của cô mang theo cái vị tanh...Cô trừng mắt nhìn anh nhưng anh vẫn tiếp tục gì lấy môi cô, đôi mắt anh bừng bình nhưng có cái vẻ buồn trách móc...Trong khi cô đang ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đó thì anh đã tách hàm răng ngang bướng của cô ra lúc nào và vôn về đầu lưỡi đang cứng lại vì ngạc nhiên của cô, anh làm cho nó mềm nhũn ra rồi cuốn tất cả vào cái vị tanh của máu và vị ngọt của đầu lưỡi, vị tham lam sau ngần ấy thời gian xa nhau, vị mãnh liệt và có chút dịu dàng nâng niu...

Người cô mềm nhũn ra trông vòng tay anh không còn chút khấn cự nào cả cô đáp lại nụ hôn của anh mà dù biết nó là sai lầm...Nhưng cầu xin thương để cho dù là sai lầm thì hãy cho con tận hưởng cái giây phút ngắn ngủi này...để rồi mấy phút sau con sẽ đưa ra quyết định của bản thân...Chúng con đang ích kỉ, con biết ích kỉ là xấu nhưng...con không thể làm khác.

Cô đưa tay lên bắm lấy cổ anh, cô cảm thấy dường như cả anh và cô đều run khê...Cô vòng tay bắm chặt vào người anh hơn như đang cố tìm một điểm tựa để không phải hối hận, khoe môi cô run lên...vị tanh của máu cứ nhạt dần thay vào đó là vị ngọt và dịu nhẹ của đầu lưỡi...

Anh hôn cô như vậy cho đến khi cô mềm nhũn người ra vì nghẹt thở anh mới buông cô ra, cho cô hạ cánh xuống mặt đất...

Trong khi mắt cô đang lim dim mở ra thì anh mỉm cười nhìn cô, dịu dàng và ấm áp ngây thơ như một đứa trẻ vừa được quà...anh đưa tay kéo tóc cô về sau vành tai rồi nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai cô...

“Anh yêu em...Mèo nhỏ ạ”.... _Hơi thở của anh dịu nhẹ quyến rũ phả vào vùng da nhạy cảm nhất ở phần cổ trần trắng nõn của cô.

Tim cô ngừng đập, môi run run...Chưa định thần được thì đã có vật nặng đè lên vai của cô, làm chỉ chút lực nhẹ nữa thôi là cả người cô sẽ đổ ập xuống. Cái vật nặng ấy không ai khác lại là anh...

Cả người anh mềm ra rồi ngã xuống dựa vào vai cô...Cô đưa tay lay lay vai anh nhưng cái con người t cao kia vẫn không di chuyển...may có chiếc giường ở trước mặt nên cô mới đẩy nhẹ anh nằm xuống đó...chắc anh say chẳng biết gì...Cô lắc đầu mỉm cười nhưng đôi mắt mang nét buồn thoáng qua...Cô kéo chiếc chăn bông lên đắp lại người cho anh, rồi lấy một chiếc chăn bông nữa quấn quanh người mình...Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường nhìn anh.

Người con trai cô chờ đợi suốt mấy năm qua giờ đã trở về...Vẫn vẻ mặt đó, sống mũi đó, bờ môi đó...những thứ mà cô ngày đêm nhung nhớ...ở gần công nhưng tại sao cô không giám tóm lấy hay nói chính xác hơn là không đủ cam đảm để tóm lấy...Có lẽ mấy năm trôi qua mọi chuyện không còn đi theo quỹ đạo của ban đầu nữa mà nó đã trật hướng đi theo hai con đường khác nhau...để cho họ chữ bập bênh như vậy...

Cô mỉm cười đau khổ nhìn vẻ mặt đang chìm vào giấc ngủ như một đứa bé trai cả ngày nghịch ngợm tự dưng bây giờ lại im lặng.

“Anh biết mà...Biết chúng ta không thể ở bên nhau...Chúng ta không nên ích kỉ, không nên vì hạnh phúc cả bản thân mà làm cho người khác bị tổn thương...Không thể vì tội lỗi của chúng ta mà chúng ta lại làm người khác đau...Yêu anh nhưng...em không thể làm cho anh ấy đau và cả đứa bé đó nữa...Vì vậy chúng ta nên dừng lại đây anh nhỉ...?” _Cô kết thúc câu là một câu hỏi một câu hỏi đã có đáp án trả lời trong lòng, chỉ cần một chút quyết tâm nữa...

Cô ngẩng ra nhìn anh hồi lâu rồi bước tới đứng gần hơn, đưa tay chạm nhẹ vào mấy sợi tóc nhỏ bên tai anh rồi đưa tay qua chạm vào hàng long mi cong dài đang nhắm liền lại, rồi chạm vào sống mũi cao cao quen thuộc...Đưa mắt nhìn anh rồi khê quay đi lau đi giọt nước mắt vừa đọng đánh lăn ra...Cô bước vội ra phòng khách ngã lưng trên chiếc soffa rồi im lặng hồi lâu nước mắt cứ chảy ra...Rồi cô thiếp đi. Chìm vào khoản tối trôi tuột vào giấc mơ về cái này mùa đông của một năm trước...

Giọng nói cứ lấp lửng bên tai cô: “Bố mẹ xin lỗi ! Bởi vì...”

Trong giấc ngủ cô cảm thấy mình được đi máy bay rồi cả người được đặt xuống một chỗ rất mềm mại rất ấm áp có mùi hương quen thuộc...Mùi hương ấy bao bọc lấy cô nhẹ nhàng cô khẽ động dậy rồi lại cảm giác có tiếng gì đó như tiếng trống cứ đánh thình thịch lúc nhanh lúc chậm. Có vẻ như cô đang ở một lễ hội nào đó, cô khẽ mỉm cười rồi cuộn tròn người lại trong chiếc chăn bông nép sát người nào mùi hương và hơi thở quen thuộc...Quên hết tất cả và ngủ yên như cô mèo nhỏ...

-Mày có thể giúp tao...!!!Lần này tao chắc chắn.

Khuôn mặt có vẻ khốn khổ của chàng trai trong rất đàn ông, anh ta cúi thấp đầu xuống về hồi lỗi nhìn cậu bạn ngồi ở ghế đối diện.

-Cậu muốn tôi giúp cậu?_Chàng trai có vẻ mặt tuần tú nhưng mà mãnh lực ánh mắt sắc nhọn nhìn người bạn trước mặt có vẻ mỉa mai trong câu nói.

-Tại lúc đó tao chỉ ham vui...Tao không biết cô ấy lại có...Mày giúp tao lần này thôi. Tao nói với cô ấy nhưng cô ấy không chịu_Chàng trai trước về mặt hơn hờ chỉ chờ câu nói này của bạn là tuôn ra hết.

-Tôi nghĩ cậu nên xem lại mình đi. Cái gì mà lúc đó ham vui...Ham vui tới độ để cô ấy ở lại Đức mà đi khắp nơi vậy hả, trong lúc con bé còn có._Anh lắc đầu nhìn thẳng bạn về ngán ngẩm. Vừa sáng nay khi mới định dậy trở lại nấu nướng cho cô thì cái thằng bạn không biết từ nước nào bay về nói phải giúp đỡ nó. Cuối cùng đi chỉ để lại cho cô mảnh giấy...

-Bây giờ bố tao bắt phải dẫn cô ấy và nhóc con về ...Nhưng cô ấy không chịu. Nếu cô ấy không chịu về thì ông già giết tao ra làm trăm mảnh...

-Lúc con bé cần cậu nhất sao cậu không nói vậy? Bây giờ để lão già nhà cậu biết thì cậu lại mò đến đây xin xỏ..._anh đưa mắt khó chịu nhìn thẳng bạn chẳng ra gì cho anh.

-Lúc ấy chỉ là tao không biết cô ấy có thai. Đến khi đến đó mới biết vậy làm sao mà về được. Ông già chuyển này bảo nếu không được thì ta phải quay về công ty học làm tổng giám đốc...Còn nếu được..._Anh chàng sụp mặt xuống nói điều khó nói. Làm ra vẻ buồn nhưng thật ra trong lòng rất vui...

-Cậu định đem con bé về để thay cậu tiếp quản cái ông ty đó còn cậu thì được tha bổng chắc._Anh nhìn trừng trừng thẳng bạn, vẻ cảnh cáo.

-Thật ra thì cũng không phải tao chuyển này về luôn. Vì cậu nhóc lớn rồi mà cứ cái giấy khai sinh dính tên may vào là tao thấy ngứa mắt nên tao quyết định thay tên đổi họ cho cậu nhóc._anh chàng nó vs về mặt có vẻ khó chịu lắm...

-Cậu gặp con bé bao giờ?_Anh lắc đầu cười oái ăm...Anh biết cậu không xấu chỉ có cái tật ra lúc nào cũng muốn đi ngao du trên biển. Yêu con bé kiểu gì mà một năm về một lần còn lại thì đi tất...Dẫu bố cậu chuyển có con để khỏi dính lứu đến cái công ty mà mình sắp được thừa hưởng. Hại anh vì nể tình thằng bạn nên phải làm giấy khai sinh ột cậu nhóc không phải là con mình...

-Gặp tối qua! Tao bảo cô ấy về! Nhưng cô ấy lại bướng bỉnh...Khiến tối đó tao đứng lạnh ngoài hiên..._Mặt nhăn nhó anh bạn lại tiếp lời.

-..._anh hơi do dự nhìn thẳng bạn.

-Tao hứa sau này không làm thế nữa! Nếu tao có làm thì mày cứ đánh vào đầu tao đến khi hả giận...

-Cậu nhớ đấy!_Anh đứng dậy. Ném hộp thuốc lá rỗng không về phía thằng bạn. Quay người bỏ ra ngoài cửa phóng xe lao vút đi...

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa kính và xem cửa màu xanh tạo ra một màu dịu nhẹ chói vào mắt cô...Cô dịu mắt rồi từ từ mở mắt ra...

Cô với lấy chiếc đồng hồ bên cạnh và tờ lịch theo thói quen..."Hôm nay không đi làm" miệng cô lẩm bẩm...kéo chân ra khỏi người cô ngập ngừng ngập ngừng uể oải...

Vừa đặt hân xuống đất thì cô lại tự động rụt chân lên quay mặt nhìn xung quanh nhìn cái gối bên cạnh, nhìn chiếc chăn nhàn nhó, nhìn ga trải giường quen thuộc của mình...OMG ...Cô đang ở trên giường...

Cô mở to mắt cố nhớ lại chuyện tối qua...Tối qua cô nằm trên soffa sao bây giờ lại nằm trên giường...

Cô vội lao vút xuống giường đi chậm vào phòng tắm...nhưng không có chỉ có hơi ẩm bốc lên vì đã có người tắm truoc đó, cái mùi sữa tắm oải hương thoang thoảng...

Cô đi xuống bếp trên cửa tủ lạnh có một hàng chữ quen thuộc “Chúng ta sẽ nói chuyện”...Cô gỡ tờ giấy ra, nhìn trân vào đó rồi khẽ thở dài...Chuyện gì đến rồi sẽ đến...

Cô tự rót ỉnh một cốc nước khi cổ họng đã khô khốc.

“Reng...reng...” chuông cửa vang lên làm cô giật thót tim. Chẳng nhẽ quay lại...Tim cô đập nhanh...Cô đóng cửa tủ lạnh lại...Hít vào thở ra...hít vào rồi thở ra...hít thở hít thở...

Cánh cửa mở bên ngoài là một người đàn ông trung niên trẻ hơn bố cô, với bộ áo vét trong lịch sự, đường may được cắt tỉa rất gọn gàng, vẻ mặt có vẻ rất giống...mỉm cười với cô...

-Phượng Di!_ông ấy khàn giọng nói. Nụ cười nhẹ như gió thoảng...

-Chú là...!_Cô ngáp ngừng...

-Chú Đức đây!!!_Ông gật đầu rồi lại mỉm cười vs cô.

-Chú mới về ạ!_Cô hơi giật mình...Sau đó lại mỉm cười đáp lại...

36. Chương 36 : Tiệm Café Sắc Tím Và Chàng Bác Sĩ Tâm Lí...

Ánh mắt kì lạ mang theo chút dư vị nỗi buồn của cô gái xinh đẹp nhìn ra xa xăm, như lúc này chỉ có mỗi mình cô mà thôi.

Cô mặc một chiếc váy trắng liền thân đơn giản nhưng với kiểu tóc búi cao làm lộ chiếc cổ trắng ngần làm cô trở nên sang trọng mang vẻ tinh khiết đến kì lạ.

Cô ngồi một mình bên chiếc bàn tròn gần cửa sổ trong tiệm café có cái tên Sắc Tím. Khi nghe cái tên đó người ta sẽ dễ dàng đoán ra được cách bài trí của không gian nơi đây và dường như có thể đoán biết về tính cách của người chủ tiệm café này.

Nhưng người ta không thể đoán ra được và có lẽ sẽ bị bất ngờ bởi khi nhìn thấy và biết về người chủ của tiệm café này...Đó là một người đàn ông. Anh năm nay vừa tròn 30 tuổi, khuôn mặt điển trai và vóc dáng cao lớn làm anh rất được mọi vị khách nữ chú ý.

“ Hôm đó là tối mùa đông của 2 năm trước ,Cô lao vút ra khỏi nhà và đi nhanh dọc theo con đường nhựa tấp nập xe cộ. Những giọt nước mắt lạnh lẽo của cô càng chảy ra thì lại bị những đợt gió lạnh làm khô hết cả.Cô cứ lặng lẽ đi như vậy như người vô hồn ,tự nhủ “Cứ đi cho đến khi cuối con đường này...”... và cô lặng lẽ bước đi, bộ quần áo trên người bỗng lại bị những đợt gió mạnh tạt vào người nên hai vai cô khẽ run lên, da ở phần cổ trần nổi hết cả lên khan cự lại với cái lạnh thấu xương...Cô cứ đi mãi đi mãi trên con đường thẳng tắp như không có điểm cuối cùng. Còn hờ miệng cười một cái đầy mỉa mai rồi bất chợt khựng người lại, miệng không khóc cứ đứng đờ lại, ánh mắt mông lung khi nghe thấy tiếng hát ảm áp trầm lắng nhẹ nhàng tràn đầy yêu thương của một người con trai nào đó cách lên kèm theo tiếng guitar lay động lòng người...Trong lời hát là lời của một chàng trai nhắm nhủ với người yêu của mình vào những ngày đông giá lạnh...

Sóng phát thanh nói ngày mai lạnh lắm

Em đi đâu nhớ mặc thêm áo nhiều

Nhớ lúc mưa đi thật chậm em nhé

Anh thương em mong về em mọi lúc
Muốn thấy em mãi được vui trong nắng
Khẽ lướt qua như ngàn hương thơm này
Nhắn gió mây trao lời ca anh hát
Mong đêm nay ta được bên nhau mãi....

Cô bất chợt khẽ rùn mình ôm lấy hai vai, xoay người nhìn về hướng phát ra giọng hát. Bên kia đường là một dàn hoa lili tím bao bọc xung quanh một tiệm café nhỏ có gác mái nhìn rất dễ thương, cánh cửa tiệm đóng hờ lại nhưng nhờ chiếc đèn nhỏ nơi tấm bản tên quán bằng gỗ chiếu xuống cô mới thấy được những gì diễn ra bên trong quán, mặc dù không hẳn là hết tất cả nhưng có thể nhận xét bên trong có khá khá vị khách mà đa phần là các cặp tình nhân nhưng trong đó vẫn có những người ngồi một mình trên một chiếc bàn và trầm tư. Tiếng nhạc kết thúc, cô theo bản năng vẫn đắm chìm vào giai điệu ngọt ngào ban nãy. Nhưng một lúc lâu sau cô lại giật mình, đôi vai bất giác rung lên, một hạt nước long lanh chảy ra nơi gò má, cô đưa tay lau mạnh đi... Thế đấy, cô lại đứng ngẩn nhìn tấm biển bằng gỗ thêm một lần nữa... “Sắc Tím”... Có lẽ màu tím là màu của thủy chung và chờ đợi... Cô lại nheo miệng cười rồi lại bước đi... nhưng có ai đó đập nhẹ vào vai cô, cô quay người lại,... một người đàn ông trẻ, có khuôn mặt điển trai và vóc dáng cao lớn, anh đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng có viền cổ màu đỏ nhìn rất cuốn hút, nụ cười của anh để lộ lún đồng tiền khá sâu ở má trái càng làm cho người đối diện phải sửng sốt càng sửng sốt hơn. Không đợi cô cất tiếng hỏi, người đàn ông đối diện đã nói với cô rồi chỉ tay về hướng trước mặt...

-Có muốn thử vào đó ngồi một chút không? _Giọng nói anh thoang thoảng, đôi mắt cười nhìn cô.

Cô không nói gì, ngơ ngác nhìn về phía ngón tay thon dài của anh đang hướng đến... Tiệm café Sắc tím... Cô quay đầu nhìn anh về không hiểu.

-Chỉ là nếu bây giờ có thời gian em có thể vào đó...? _Anh ngập ngừng trước ánh mắt của cô, xong gãi đầu nhìn cô với ánh mắt biết cười sâu thẳm.

-Vâng! _Cô không biết gì chỉ gật đầu một cái nhẹ, cứ chăm chăm vào nụ cười đó của anh. “Một con người kì lạ”...

-Vậy đi thôi! _Anh mỉm cười hài lòng rồi bước về phía trước và cô tự động đi theo bước chân của anh. Không phải là cô “hám trai” mà bởi vì hình như cô cũng đang lưỡng lự có nên vào trong quán đó hay không.

...

Vừa bước vào trong quán, cái mùi café cao sữa nóng như kích thích đầu óc của cô trở nên tỉnh táo hơn, toàn thân ấm dần lên khi cánh cửa sau lưng đóng lại. Bây giờ cô có thể nhìn thật kĩ trong quán, mọi thứ ở đây dường như trung hòa giữa thiên nhiên và con người, giữa màu sắc tường và các đồ vật được bài trí.

-Ngồi ở đây đi! _Giọng của người con trai lại cách lên nhẹ nhàng như nhắc nhở. Đợi cô ngồi xuống rồi anh mới hỏi:

-em uống gì?

-Dạ! Socola sữa nóng! _Cô thuận miệng đưa mắt nhìn anh rồi khẽ nói.

-Đợi một chút! Cô nường! _Anh nhìn cô cười rồi quay đi tới quầy pha chế có cô nhân viên có nụ cười dễ thương.

“cô nường!” _Cô bất giác khẽ cười rồi lẩm bẩm “người kì lạ”...

Bây giờ cô mới để ý chỗ mình đang ngồi, là một chiếc bàn tròn được đặt bên cạnh cửa sổ, có một bóng đèn nhỏ bị giấu đi một phần vào chậu hoa li ti màu tím nhỏ giữa bàn tạo cho người ta cái cảm giác ấm áp an toàn, có chút lãng mạn. Sát bên phía cầu thang đi lên gác nhỏ là một dàn hoa leo có những đốm hoa cũng nhỏ nhắn màu tím, một phía các bậc thang đặt những ngọn nến và những hình gốm trắng nhỏ nhắn dễ thương hình các nhân vật hoạt hình và những chú chó đốm trong bộ phim “101 chú chó đốm”. Bây giờ cô mới để ý người con gái ngồi ở bàn kế bên mình, cô có cái tóc xõa dài, long mi dày cong vút được chau chuốt tỉ mỉ, sống mũi cao và đôi môi đỏ bóng dễ thương... trên tay cô là một cuốn sách có cái tên khá đặc biệt “Lặng”, có

lẽ là được lấy ra từ giá sách nhỏ treo bên cạnh chiếc bàn của cô ấy. Cô ấy lặng im đọc cuốn sách một cách chăm chú, có vẻ rất thích thú chuyên tâm để đọc hết cuốn sách đó,...Anh chàng kì lạ trên tay là một chiếc khay nhỏ, bên trên và một tách trà và hai chiếc cốc to...anh đến bên cạnh cô gái đang đọc sách, đặt xuống bàn cho cô tách trà rồi cười hỏi nhỏ cô gái gì đó, cô ấy mỉm cười hạnh phúc lại vs anh, hai người họ có vẻ thân thiết lắm,...Anh chào cô gái rồi hất mặt về phía cô, cô gái quay sang nhìn cô cười chào rồi lại quay sang nhìn anh. Anh bước đến bên cô rồi đặt chiếc khay trên tay xuống bàn, hai chiếc li sứ màu trắng đứng bên trong là thứ chất lỏng đặc sệt có hai màu tương đương nhau...

-Xin mời! _Anh cười cười nhìn cô rồi rời đi về trước mặt cô là chiếc ly sứ bên trong có chất lỏng nhạt hơn chiếc li trước mặt anh.

-Vâng! _cô gật đầu rồi đón lấy chiếc li bằng hai tay, hơi ấm của cái chất đặc sệt truyền từ lớp sứ dày qua bàn tay của cô, ấm áp đến lạ. Cô đưa miệng lên nhắm nháp một ngụm, mùi socola đắng kèm mùi sữa ngọt quyệt vào mũi, chảy vào cổ cô rồi lan tỏa vào toàn bộ cơ thể lạnh cứng của cô...Thật kì diệu.

Anh nhìn cô hài lòng...

-Anh là chủ quán? _Sau khi trò chuyện vs anh cô mới biết tiệm cà phê nhỏ nhắn này lại là của một người đàn ông cao to này...Cô há hốc như không tin vào tai mình. Anh tên Bình Nguyên, 28 tuổi là giám đốc một công ty thời trang ở đây vừa là một ông chủ của tiệm cà phê. Anh nói thật ra thành học về tâm lý xã hội là chính nhưng gia đình là một chuyện khác.

-Ừm! _Anh gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt biết cười.

-Sao lại có thể? _Cô có vẻ kích động.

-Sao lại không thể? Cô bé? _Anh cười cười lại nhìn cô bằng ánh mắt biết cười.

-Em cứ tưởng, chủ quán này phải là một cô gái dịu dàng xinh đẹp, thuần khiết...đâu ai ngờ lại là một...người to cao như anh... _Cô cố nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Cách nói của cô làm anh phải phá lên cười. Anh đưa tay xoay xoay chiếc cốc trước mặt mình.

-Chuyện này cũng bình thường thôi! Em là người 989 nói với anh như vậy kể từ khi anh mở tiệm đây. Kể cả cái cô gái đang đọc sách bên kia! _Anh nháy mắt hất hàm về cô gái lúc nãy, dường như cô ấy cảm nhận được điều gì đó nhìn về phía họ rồi mỉm cười.

...

Cô và Nguyên nói với nhau rất nhiều thứ rồi chợt nhớ ra gì đó cô lại bất giác hỏi:

-Sao lúc này anh lại gọi em vào đây?

-Bởi vì anh thấy em cô độc, dường như đang chờ đợi và dường như đang lạc lõng...thấy thương cảm! _Anh nháy mắt, không ngần ngại mà nói.

Lời nói của anh đã đánh động vào nỗi đau lúc này của cô, đang dịp bỗng dưng nó lại chảy ầm ầm như trách móc...Cô cúi đầu, vùi vào vạt áo punmông của mình.

-Thật ra anh mở tiệm cà phê này cũng có lý do cả...

Cô lặng ngời im như nín thở để nghe anh kể một câu chuyện của mình...Anh biết chị vào năm anh còn là học sinh c3, lúc đầu anh rất ghét chị, ghét bởi cái vẻ gang lì và xem con trai không ra gì của chị,...nhưng không hiểu sao anh lại dần cảm thấy chị nằm ở trong tim anh từ lúc nào. Anh cố gắng trở thành bạn của chị thông qua cậu bạn thân của chị cặp kè với cô bạn thân của anh, từ đó khi chị đi chơi anh cũng đi cùng, và kết từ đó anh luôn dõi mắt theo chị, anh biết chị thích loài cỏ dại có những đốm hoa li ti màu tím, anh đã từng nghe chỉ hững hờ nói to. Hoa tuy nhỏ nhưng nó mang trong mình sắc tím của sự chờ đợi và thủy chung...Và cũng vì thế anh biết chị đang yêu thầm một người con trai khác, người con trai giỏi giang hơn anh...Anh đau khổ nhìn chị khi chị đau khổ nhìn người con trai đó đi cùng vs một cô gái khác, bạn của anh bảo anh ngốc nhưng anh chỉ lặng cười rồi thôi, cho đến một ngày người con trai mà chị thầm thương bíu tai nạn và qua đời trong lúc đem quà sinh nhật đến nhà cho chị, chị đã tự nhốt mình vào phòng và ở trong đó một tuần, khi chị bước ra khỏi phòng chị chỉ đưa ọi người một chậu hoa màu tím rồi xách va li vội vã rời đi Mĩ không nói

thêm lời nào...và từ đó đến giờ chị chưa về lần nào...từ đó đến giờ anh vẫn chờ chị , cũng giống như chị vẫn luôn chung thủy với người con trai đó. Anh chờ cho đến một ngày chị sẽ cách tình yêu của mình vào một góc ở trong tim và trở về để anh có thể có một hi vọng, đó là lấp đầy hình ảnh của anh vào trái tim của chị .

-Tình yêu phải biết chung thủy và biết chờ đợi, nếu cảm thấy bất lực thì không thể gọi đó là tình yêu. Cuộc đời con người là một hình tròn, đi mỗi chân một vòng cũng trở về với điểm xuất phát của nó, vì vậy chẳng có gì để ta không nuôi hi vọng về một thứ gì đó cả? _Anh mỉm cười nhìn cô...

Tiếng guitar trong quán lại cách lên, những cơn gió mạnh đi qua làm ấy giỏ hoa tím ngoài cửa sổ khẽ rung rìng...

Giọng nam cao ồm ập lúc này vang lên, xuyên thẳm vào trái tim của những người trong quán...

Hà Nội mùa này ... vắng những cơn mưa. . Cái rét đầu đông khắn embay hiu hiu gió lạnh. . Hoa sữa thôi rơi, em bên tôi một chiều tan lớp. . Đường Cổ Ngự xưa chẳm chẳm bước ta về

Đó chính là ngày đầu tiên cô gặp được bác sĩ tâm lí của mình, mà cô không biết tương lai sau này của cô phải cảm ơn anh rất nhiều."

-Này cô thiếu nữ! Lại có chuyện gì mà mấy hôm nay em trẳm nhâm thế? _Nguyên cắt tiếng hỏi cô. Kéo ghé đỏi diện ngồi xuống, tay chống cằm, ánh mắt biết cười nhìn cô chẳm chú.

-Người đó chưa có gia đình anh ạ! Chỉ bởi vì muốn giúp một người bạn mà anh ấy mới có một gia đình không phải là của mình. _Cô quay sang cười đau khổ với Nguyên.

-Vậy em định làm sao? _Nguyên trẳm lặg nghiêm nghị nhìn cô.

-Em biết làm sao được! Tất cả đã được quyết định hết rồi! nếu bây giờ vì sự ích kỉ của mình thì em sẽ làm tổn thương đến Long. Em không muốn như vậy. Em dường như muốn vứt bỏ điều ích kỉ đó vừa thấy vui bởi vì suy nghĩ sẽ sử dụng điều ích kỉ đó.

-mâu thuẫn? _Anh điềm tỉnh hỏi.

-Đúng! Mâu thuẫn! _Cô gặ đầu đợm buồn.

-Nhưng còn một tháng nữa sẽ tổ chức lễ cưới! _anh lại điềm nhiên nói ra cái sự thật mà ai cũng biết đó.

-Sau ba năm làm người yêu Long em không thể làm tổn thương anh ấy...có thể em sẽ vứt bỏ sự ích kỉ của mình...

-Chuyện này chỉ có thể là em lựa chọn nhưng...nếu em làm theo cách nào thì người tổn thương luôn có. Có thể là em cũng có thể là Long _Anh nói mập mờ đến nỗi cô chỉ chú ý đến mấy câu cuối. Đúng nếu cô ích kỉ Long sẽ bị tổn thương, sau 3 năm giống như cô đang lợi dụng tình yêu của Long. Nếu quyết định tránh cho Long bị tổn thương thì người đau nhất lại là cô...Nhưng cô thà bị đau còn hơn là vì sự ích kỉ của bản thân mà làm người yêu thương cô bị đau.

-Hình như trong lòng em đã có câu trả lời! Nhưng đừng quá gượng ép bản thân vì có thể sự gượng ép của em cũng là nhát dao chí mạng vào trái tim của Long. Đàn ông bao giờ cũng không cho phép phụ nữ vì thương hại mà ở lại bên cạnh mình. _Anh mỉm cười nhìn cô nhắc nhở rồi đứng dậy tiếp tục công việc của mình bỏ lại cô ngồi đó trẳm lặg...

Khi Nguyên đã rời đi. Cô ngồi lặg lẽ ngắm nhìn khóm hoa dại có đốm nhỏ li ti hoa màu tím trên bàn nờ nụ cười buồn. Nhớ lại chuyện xảy ra sáng hôm nay.

Sáng hôm nay...

Người đàn ông ngồi thẳng lưng trên ghé sofa một cách nghiêm nghị. Nhìn cử chỉ, khuôn mặt và bộ le đứng tuổi ông mặc trên người toát lên vẻ cao quý, nhắ nhận.

-Ta biết những lời ta sắp nói đây bây giờ chẳm có ý nghĩa gì nữa nhưng...Quả thật chú rất xin lỗi con" _Giọng người đàn ông trung niên tên Đức lặg xuống, nghẹn ngào. Vết nhăn trên trán ông xuất hiện đậm thêm, đồng từ mắt phải bỗng giặ giặ, ông nhẹo miệng cười một cách chua xót.

Di khẽ nín lặng, cô biết ông đang xin lỗi cô về điều gì. Ông đã nói đúng, bây giờ nói xin lỗi thì được gì. Tốt nhất là sự việc đã qua thên cho nó qua đi, dù gì cô cũng không còn là một đứa con nít để cho trò chơi hồn dỗi... Cô chỉ nhạt nhẽo nhìn ông, xót xa nhớ lại một người đàn ông của mười mấy năm trước, người cô gặp và quen biết năm cô tám tuổi là người đáng người to cao, vũng trải như cây cổ thụ... Nhưng nhìn ông bây giờ cô không thể không xót xa, một người đàn ông yêu thương đứa con duy nhất của mình, muốn làm điều tốt cho con. Thì có gì mà sai để rồi xin lỗi. Cô mỉm cười:

-Chú không làm gì sai với cháu sao lại nói xin lỗi cháu được! _Lời nói của cô chất nện nhưng vẫn bình thản như từ trước đến giờ không có chuyện gì xảy ra cả.

-Tiểu Di... Ông gọi tên cô một cách thân mật như mười mấy năm trước... nhưng dường như giọng ông bây giờ trở nên yếu ớt đến kì lạ.

-Con... Ông định nói chuyện gì đó rồi ngập ngừng thêm một lúc nữa mới nói tiếp: -Hôm qua ta đã nghe bố mẹ con nói con đã biết sự thật từ hai năm trước. Bố mẹ con đã buồn rất nhiều khi phải dấu diếm con chuyện đó suốt thời gian qua... nhưng thật ra tất cả chỉ tại ta cầu xin họ, cầu xin họ nên họ mới bất lực mà làm cho hai đứa con đau khổ. Ta quả thật không biết làm gì hơn khi biết nó yêu con, nó bảo sẽ không đi. Nó không nói lí do nhưng ta biết ở đây nó đang có điều níu kéo, đó chính là con. Ta đã sai lầm khi nghĩ nếu tất cả hai đứa ra thì nó có thể sang bên đó tiếp tục tâm huyết mà ta đã gây dựng và gìn giữ cả đời. ta có thể mang thể xác nó đi nhưng chú không thể mang tâm hồn nó rời xa nơi này được....

Ông không nói tiếp, nghĩ một chút rồi đưa mắt nhìn sâu vào mắt của cô gái đang thất thần ngồi ở ghế trước mặt. Lòng ngực ông như có ai đánh mạnh một cái. Ông khó nhọc cất tiếp:

-Ta của mấy chục năm trước cũng vì bị gia đình ép buộc mà rời xa người con gái ấy. Họ đạt được mục đích của mình nhưng không biết rằng đó chỉ là một cục đá vô hồn không hơn không kém. Đến khi ta ý thức được cần phải về tìm cô ấy thì mọi chuyện đã không còn kịp nữa ...Ta đã rất hận họ. Trên thế giới này làm một việc gì đó để người khác hận mình, nhất là người mình yêu thương nhất là một chuyện cực kì đau khổ. Nhưng... khi thật sự làm một người bố thì ta mới chợt nhận ra rằng, dường như đó là điều tốt nhất dành cho người quan trọng mà cô ấy để lại cho ta. Và ta không biết từ lúc nào đã bước chân đi trên con đường mòn mà ngày xưa bố mẹ ta đã vật vả... Không phải ta đến đây để biện bạch sự ích kỉ của mình mà ta chỉ đến để chia sẻ với con như một người bạn, một người bố của cậu con trai năm xưa con yêu quý nhất... Ông nói chậm rãi rõ ràng, như muốn từng câu từng chữ của ông có thể để cho người đối diện nghe rõ rồi phân tích thật - giả và đúng - sai.

-Cháu thấy những gì chú làm tám năm trước đến bây giờ thì đã đạt được tâm nguyện!!! _Cô nói nhẹ nhàng từ cuối. Như đang nói cũng như không nói...

Đúng, anh vẫn khỏe mạnh, sống tốt, bây giờ anh có sự nghiệp, tiếp tục những tâm huyết mà bố anh đã xây dựng ...và còn nhất là một gia đình hạnh phúc, một đứa con kháu khỉnh và một người vợ xinh đẹp dịu hiền, quý phái... Không phải những gì bố anh đeo trông bây giờ đã có kết quả mỹ mãn rồi sao. _Cô cười đau khổ, cổ họng khô khốc, hai tay bám chặt vào lớp đệm ghế...

Người đàn ông nghe cô nói chỉ lắc đầu cười nhạt, ánh mắt ánh lên sự đau đớn.

-Từ khi qua bên đó nó như trở nên cáu kỉnh, lạnh lùng... Không chịu vào nhập học, không chịu nói gì. Thời gian đó nó chỉ phóng xe đi cả ngày rồi tối lại về với bộ dạng say khướt, tối nào cũng nói sáng rồi khi tỉnh dậy lại đập phá và đánh người lung tung. Bởi vì ta lúc đó đang đi công tác ở nước ngoài nên nghe người ta báo cáo qua điện thoại, nghe người làm bảo nó khi say hay kêu gào tên ai đó... hỏi ra mới biết là nó gọi tên con... Ông dừng lại nhìn cô gái ngồi trước mặt, đôi vai rung lên từng đợt.

Cô chỉ lặng người ngồi nghe mà không nói gì. Cũng không có vẻ kích động.

-Lúc đó ta cứ nghĩ mọi chuyện rồi sẽ qua nhưng... càng ngày thì những suy nghĩ đó của ta lại bị ta bác bỏ. Nó chẳng những không tốt lên mà còn tồi tệ hơn... Năm năm trước khi ta đang đi công tác thì nghe cuộc điện thoại báo nó đã nhập viện. Và bị thương khá nặng, thì ra là nó cứu một cô gái. Cô bé ấy năm đó 19 tuổi bị một nhóm người xâm hại, từ đó nó nhận cô bé làm em gái... Ta không hiểu vì sao nó là một đường không quan tâm đến ai mà lại ra tay cứu giúp một người xa lạ như vậy đến nỗi bị thương. Khi gặp cô bé đó

ta mới hiểu vì sao nó lại bất chấp tất cả để làm vậy..._Ông ngập ngừng có vẻ xúc động trong giọng nói:-Cô bé ấy rất giống con hồi 18 tuổi...

Khóe môi cô giật giật...Trái tim như vỡ ra từng mảnh từng mảnh nhỏ lần lượt rơi xuống theo từng lời nói của người đàn ông trước mặt. Các ngón tay của cô đã bám vào bàn tay đau rát. Cô khẽ nhắm mắt nhưng vẫn không cất tiếng, ngồi bất động.

-Từ khi quen biết cô bé đó thì tâm trí của nó dần trở nên ổn định hơn, thường hay cười hơn và bớt cáu gắt lại, tối không còn uống rượu và đánh người nữa...nhưng theo trực cảm của một người cha đồng thời cũng là một người đàn ông ta biết lòng nó chưa bao giờ yên cả. Một năm sau ta biết tin cô bé đó có thai..._Ông nói chậm lại như nhấn mạnh vào điều quan trọng nhất.

Ngón tay cô càng bám vào thịt mạnh hơn, tim đang đánh từng nhịp dường như dừng lại, hơi thở nặng nề mà dường như không...

-Không!_Tiếng nói cô rất nhỏ, hoang mang. Như muốn trốn tránh cái sự thật mà mình đã biết. và không muốn ai nhắc lại thêm một chút nào cả.

-Nó đăng kí tên của mình vào giấy khai sinh của đứa nhỏ và... Nhận đứa nhỏ làm con trai của mình khi mới 23 tuổi_Ông cười nhạt. Không để tâm đến vẻ trốn tránh bất lực của Di, vẫn nói tiếp. Quả thật chỉ mỗi mình đứa con này mà ông phải rất cực khổ, và đau đầu.

Ánh mắt cô đang hoang mang nhẩn nhai chặt lại. Khi nghe tiếng thở dài của người đàn ông rất nhanh sau đó cô giật mình ngẩng đầu lên thật nhanh nhìn ông với ánh mắt ngạc nhiên tột độ... Tâm trí cô hỗn loạn "Nhận nuôi" Hai từ ấy dần xuất hiện trong đầu cô...Cô vẫn nhìn chăm vào người đàn ông trước mặt, khóe môi giật giật, hai tay thả lỏng trái ngược với biểu hiện của ánh mắt..

-Nó vì muốn bảo vệ danh dự của cô gái đó mà bỏ qua cả lời ta nói.Nhất nhất là theo ý mình, để rồi trở thành bố. Đó là tai họa mà đứa bạn thân mà nó dao du được khi ở bên Đức gây ra. Thật ra thì t cũng rất muốn có cháu để chăm nhưng...thật buồn cười, ta không muốn có cháu theo cách này..._Ông mỉm cười bất lực nhìn Di. Đôi mắt cô to tròn đen láy bình thường bây giờ càng mở to kinh ngạc và đen hơn, sâu hơn...

-...Vậy tất cả,,_Cô ngập ngừng, giọng run run như không tin vào tai mình...

-đúng ! Trên thực tế nó vẫn còn chưa kết hôn._Ông buồn rầu gật đầu.Chuyến này ông về nước chỉ là muốn cứu vãn chuyện mà ông đã gây ra 8 năm trước. Muốn dần dặt lại hạnh phúc cho cậu con trai của mình, có thể 8 năm trước ông ích kỉ...và bây giờ ông cũng lại ích kỉ thêm một lần nữa...Nhưng tất cả chỉ vì người đàn ông này thương con quá độ mà thôi.

-..._Cô ngồi lặng im cúi đầu nhìn vào hai bàn tay đan vào nhau rất chặt của mình được đặt trên chân. Hai bàn tay nhìn nhỏ thế sao bây giờ lại có cảm giác thật nặng, nặng đến độ khiến đôi chân cô chỉ muốn buông lỏng cả toàn thân không còn chút sức lực, cả thở cũng không.

-Ta biết lúc này nói hết giải thích hiểu lầm cũng đã muộn. Nhưng taxi con...Chưa có gì để có thể nói là kết thúc cả...Xin con hãy quay đầu nhìn lại đứa con trai của ta được không?_Giọng ông đầy vẻ cầu khẩn, như đang nói với một chúa cứu thế trong lúc bản thân đang tuyệt vọng..

-Cháu xin lỗi...Mọi chuyện đã quá muộn. Cháu sắp kết hôn._cô lắc đầu nhẹ , trong giọng nói toát lên vẻ bất lực.

-Có thể nghĩ lại không?_Ông vẫn đề nghị mặc dù ông biết chuyện này quả thật là không đúng. Nhưng chỉ có như vậy ông mới có thể cứu vớt được mọi sai lầm...

-Không thể..._Cô nhìn thẳng vào ông. Ánh mắt cương nghị nhưng hai vai thì run lên nhẹ.

-..._Người đàn ông chỉ bất lực đứng lên khỏi ghế sofa. Nhìn chăm chú vào Di thêm một lần nữa rồi lắc đầu đờ đẫn bước ra cửa. Ông biết tất cả những gì ông nói đều là vô ích , chuyện này chỉ có thể để người chính trong chuyện tự quyết định. Tay vẫn nắm cửa, nhưng ông quay đầu nhìn cô gái thất thần đang ngồi bất động...

-Xin chú đừng nói với anh ấy sự thật mà anh ấy vẫn chưa biết, Cứ để anh ấy như vậy. Xem như cháu nhận lời xin lỗi của chú._Ánh mắt cô buồn buồn nhìn ông. Giọng nói có phần miễn cưỡng.

-Con phải hạnh phúc với những gì con lựa chọn_Ông nói như nhắc nhở.

-Nếu như lúc đó ta không đi trên vết đường mòn đó thì bây giờ có lẽ..._Ông không nói gì thêm ngập ngừng nuốt trọn mấy chữ cuối vào cổ họng rồi bước đi.

....

....

....

Không gian trong căn phòng nhỏ bây giờ chỉ còn lại mình cô, khi tiếng bước chân dần mất đi thì cô mới định thần lại. Mỉm cười mĩa. Nếu trên thế giới này có nhiều cái “nếu như” thì người ta cần gì giả thiết.

Cô đứng dậy ra kéo rèm cửa sổ bên cạnh phòng bếp. Ánh sáng lọt vào chói mắt, phía dưới khu tập thể người đàn ông trung niên trong bộ le sang trọng và quý phái vẫn đứng nhìn lên căn phòng có cửa sổ vừa bật tung với ánh mắt buồn bã. Xong ông chỉ quay người bước vào chiếc limo dài đen đau bên cạnh này giờ và rời đi...

Cô tự cười nhẹ khi nhớ đến mọi chuyện sáng nay...Đưa tách café lên miệng hớp một ngụm đắng ấm cô nhắm mắt rồi lại nở nụ cười thật tươi.

Lấy điện thoại trong chiếc ví nhỏ đặt trên bàn ra, cô nhấn tin cho Long một cái tin:

“Chiều nay em không có việc gì. Mình đi chọn áo cưới anh nhé”

Thế là có quyết định của riêng mình. Không ai tổn thương cả, chỉ mình cô đau là được rồi.

37. Chương 37 : Người Chiến Thắng...

Trong căn phòng họp rộng lớn nhưng chỉ được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng mờ nhạt của màn hình máy chiếu to rộng lắp sát vào bức tường phía sau...

Nụ cười rạng rỡ của một cô gái hiện lên trong bóng tối, đôi mắt cô mở to tròn xoe có chút gì đó trẻ con, mái tóc dài đen thẫm của cô được buộc gọn lại phía sau bằng một sợi thun nhỏ màu xanh, trên hai bầu má trắng nõn của cô có vài sợi tóc bị bết lại vì mồ hôi có vẻ như trước đó cô đã hoạt động nhiều lắm, nhưng nụ cười của cô vẫn không có một chút gì là mệt mỏi.

Bức ảnh dừng lại thật lâu trên màn hình rồi sau đó lại được chuyển đổi bằng những bức ảnh khác, điều kì lạ là trong mỗi bức ảnh đều có sự xuất hiện của cô gái, vẫn nụ cười đó nhưng trong nhiều cảnh khác nhau: lúc thì cô đang chơi với các bạn của mình ở trường, lúc thì cô đứng bên cạnh cửa sổ phòng kí túc xá ở trường và nhìn ra một hướng nào đó., lúc lại thấy cô chạy nhảy trên một bãi biển xanh và cát trắng mịn.

Rất nhiều bức ảnh cứ dần hiện ra trên màn hình máy chiếu nhưng không hiểu sao mỗi bức ảnh hiện ra đều dừng lại một lúc rất lâu rồi mới được chuyển sang bức khác...

Bức ảnh tiếp đó dừng lại trên màn hình rất lâu, lâu hơn những bức ảnh trước đó. Trong ảnh cũng có cô gái đó nhưng bây giờ không phải cô đang chơi với bạn bè, cũng không phải cô đang ở một mình mà trong bức ảnh đó cô đang ngồi sau chiếc xe máy của một chàng trai, có vẻ như chàng trai đó nói gì đó làm cho nụ cười của cô gái càng rạng rỡ hơn...rồi màn hình máy chiếu vụt tắt...Soạt một cái, cả căn phòng đã tối nay lại càng tối hơn, nó như hoà vào khoảng không đen thẫm của vụ trụ, không có một chút ánh sáng.

Rất lâu sau đó thứ ánh sáng vàng nhạt bên ngoài dần xâm chiếm cả căn phòng khi chiếc rèm cửa được kéo mạnh ra về hai phía. Xuyên qua lớp cửa kính ta có thể nhìn thấy cảnh ban đêm của thành phố, hàng loạt màu sắc khác nhau của những chiếc bóng đèn tạo nên cho người nhìn cái cảm giác như dưới chân mình là cả một vũ trụ đầy ắp các vì sao. Những con đường nhỏ được chiếu sáng nhờ dây đèn đường, xe cộ đi lại tấp nập không khác gì ban ngày làm nên cuộc sống thứ hai của thành phố...

Anh khẽ dựa người vào lớp kính lạnh lẽo phía sau lưng, khuôn mặt của anh ngược với chiều ánh sáng nên người ta khó có thể đoán được anh đang nghĩ gì. Anh đứng bất động rất lâu sau đó anh mới khẽ cựa người một chút, rồi màn hình máy chiếu lại được bật sáng lên...trên màn hình vẫn bức ảnh đó, bức ảnh cô gái đang tươi cười ngồi sau xe của một chàng trai.

Nhờ thứ ánh sáng nhàn nhạt của máy chiếu ta có thể thấy được cái nhúm mày giữa trán của anh lúc màn hình mới được bật sáng, anh nhìn vào bức ảnh thật lâu, thật lâu sau đó anh mới đưa điều khiển tắt đi rồi quay người nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt anh đâm xuyên qua lớp cửa kính rồi lại xuyên qua cái khoảng không nào đó vô định. Chiếc bóng của anh đổ nghiêng xuống sàn nhà tạo cho người ta cái cảm giác khó hiểu và không giám tới gần. Đường như anh đang ở một thế giới nào đó mà chỉ mình anh mới biết được. Bàn tay anh lúc này đang cầm hộp thuốc lá trong tay, khiến nó trơn méo mó.

“Cốc..cốc...cooc...”_Tiếng gõ cửa một cách chậm rãi và nhẹ nhàng bên ngoài vọng đến đưa anh về thế giới thực tại của mình.

Không đợi người bên ngoài kịp cất lên tiếng gọi. Anh nhắm mắt thở nhẹ rồi nói nhỏ nhưng rất rõ:

-Vào đi!_anh vẫn đứng quay lưng đưa mắt nhìn ra bên ngoài như vẻ như đã biết trước người đi vào là ai.

-Vâng_Tiếng người đó đáp khẽ rồi tiếng vặn chốt cửa nhẹ nhàng và hoàn mỹ đến nỗi không gây ra một tiếng động.

-Mọi chuyện sao rồi?_Anh không quay người nhìn người vừa bước vào mà cất tiếng hỏi. Giọng nói nhỏ nhưng rất có uy.

-Những chuyện khác đều đã được giải quyết ổn thỏa. Nhưng còn một chuyện có đôi chút khó khăn..._Cô gái suy nghĩ một lúc rồi ngập ngừng nói.

-đôi chút khó khăn...?_anh quay người lại đôi mắt có vẻ hơi ngạc nhiên nhìn cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình. Sau đó anh bước tới kéo một chiếc ghế gần đó và ngồi xuống để nghe cô gái nói tiếp.

-Vâng!Chuyện này liên quan đến tổng giám đốc của I'._Cô gái có vẻ cũng hơi mất tự nhiên trả lời lại sự ngạc nhiên của sếp mình. Từ trước đến giờ không có chuyện gì mà cô không làm được, đặc biệt là đối với những đối tác làm ăn là đàn ông, vì cô luôn được mệnh danh là “khóa quỳ”, nhưng lần này thì có vẻ người đối tác được I' cử tới tối nay thì quả thật làm cô “thân bại danh liệt”. Thật đáng hận vì bây giờ cô mới thấm thía câu nói “Mình cao tay nhưng có người khác còn cao tay hơn mình”...

-Cô thất bại!_Anh mỉm cười nhìn cô thư kí tài mào song toàn của mình...Giọng nói bình thản nhưng vẫn không giấu đi cái vẻ ngạc nhiên và có chút mỉa mai trong câu nói.

-Vâng!_cô gái mỉm cười lại với sếp của mình rồi gật đầu trả lời. Ánh mắt đẹp của cô nhếch lên vẻ kiêu kì như muốn đối lại cái vẻ mỉa mai của sếp. :Vậy thì sao. Con người mà ai chẳng có lúc thất bại.

-thôi! Đừng chơi trò chơi mất nữa!_anh mỉm cười nhìn Thu, cô thư kí riêng của mình đồng thời cũng là người bạn thời đại học.

-Vâng! Vậy nói vào vấn đề chính 1_Thu quát anh bạn đồng thời là sếp của mình một cái dài rồi lấy lại vẻ nghiêm nghị và nói.

-Tôi nay tôi đã đi gặp người đối tác được công ti I' chỉ định đến. đó là một người đàn ông..._nói tới đây cô lại bất gặp cái điệu cười mỉa của sếp.

-Lần này tôi không làm tốt nhiệm vụ nên đã không thuyết phục được anh ta... nhưng khi biết tên tổng giám đốc là Trương Hoàng Phi của tập đoàn W, thì anh ta bảo lần này chỉ cần sếp tới gặp và đàm phán với anh ta thì hợp đồng này xem như chính thức được thông qua. Tôi đã cố gắng nói với anh ta đây là một hợp đồng quan trọng và thiết yếu gây ra cũng không phải là nhỏ, vì vậy nếu có chuyện đó xảy ra thì người chịu trách nhiệm là anh ta nhưng anh ta không nghe. Tôi cũng đã nói rằng chuyện này là nhiệm vụ của tôi thông thường nhưng anh ta nhất quyết nói là muốn được chính thức làm việc với người tài năng như sếp._Cô nhanh nhẹn truyền đạt lại rõ ràng những gì mà bên đối tác “khó” đưa ra.

Sau một lúc nghe những lời mà cô thư kí bức xúc của mình truyền đạt lại thì anh mới cất tiếng :

-Có vẻ như người đàm phán lần này không phải là một nhân viên thông thường để có thể xem chuyện thiệt hại như một trò chơi. ...Vậy thì cô hãy sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn với anh ta vào ngày mai. Hủy mọi cuộc hẹn tối mai.

-Như vậy có được không! Phi nhất quyết lần này cậu định ra mặt hả?_cô thư kí bức xúc, đôi mắt có vẻ ngạc nhiên nhìn sếp của mình. Cất tiếng hỏi như một người bạn.

-Chẳng phải đây là một hợp đồng lớn ak. Dù sao người ta cũng muốn tiếp đãi mình. Không nên trốn tránh. Lần này tôi cũng muốn biết xem người nào có thể làm cô thư kí “khoá quỳ” của tôi gặp người như thế nào mà đến nỗi thân bại danh liệt..._Phi nháy mắt nhìn cô thư kí của mình. Xong đứng dậy đi về phía máy tính, mặc cho cô gái đang xanh mặt đứng phía sau.

-dừng có nói với tôi là cậu lại đến đây để xem ảnh của cô gái ấy nữa nhé!_Thu có vẻ bức xúc nhưng khi trong thấy anh đi đến chỗ đặt chiếc máy tính xách tay thì cô mới thốt lên. Quả thật cô không biết cô gái đó là ai, chứ cô mà biết thì thế nào cô cũng phải làm ra ngô ra khoai.(Chắc chắc...ss này hung hăng nhỉ?)

-Không có chuyện gì nữa thì cậu về trước đi. Tớ phải ghé chỗ này, không đưa cậu về nhà được._Phi lảng đi nhìn vào đồng hồ rồi xách chiếc cặp da và với chiếc áo vét bên cạnh rồi bước ra ngoài để lại ánh mắt khó hiểu của Thu. Cái dáng cao gầy nhưng rất chuẩn của anh biến mất trong dãy hành lang dài vắng người.

Chiếc BMW đen sang trọng tiến vào con hẻm nhỏ tối đen rồi dừng lại dưới một cây đèn đường nhỏ yếu ớt phát sáng. Người ngồi trong xe không có động tĩnh gì, cánh cửa xe vẫn chưa được mở ra.

.
. .

Nếu quan sát kĩ chiếc xe sang trọng đó thì người ta có thể thấy được sau lớp cửa kính màu đen là đốm lửa nhỏ, rất nhỏ...

Anh ngồi trong xe, trên hai ngón tay giữa của anh kẹp một điếu thuốc sắp tàn gần hết nhưng anh vẫn không buồn rẩy nó đi, anh bất động... Dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó. Thứ ánh sáng vàng nhạt đâm xuyên qua lớp cửa kính dày rồi động lại ở từng đường nét trên khuôn mặt anh. Làn khói thuốc không có chỗ thoát ra nên bám vù lấy sống mũi cao cao đầy nam tính của anh, môi anh nhếch lên tạo nên một đường cong tuyệt mỹ rồi cứ cứng lại, Ánh mắt anh nhìn vô định ra bên ngoài xe nhưng có lẽ anh đang tự đấu tranh với ham muốn của mình để không phải nhìn về phía cánh cửa sổ đang bật mở có rèm cửa màu trắng sữa. Nơi mà anh biết ở đó đang có một thứ mà anh ao ước bao năm qua...

Đưa điếu thuốc lên miệng rít dài một hơi đến tận đầu điếu làm cho da ở giữa hai đầu ngón tay đỏ cả lên, anh chỉ nhìn hai ngón tay của mình rồi mỉm cười mỉa, hai mắt nhắm hờ lại. Cuối cùng thì anh vẫn không thể nào tìm ra một lí do để bước vào căn phòng đó lần thứ hai.

Tại sao khi trở về anh luôn thấy giận và trách móc cô nhưng lại không thể hận cô. Suốt bao nhiêu năm đã có nhiều lí do để đáng hận cô, hận bởi vì cô yêu người con trai khác, hận bởi cô không giữ lời hứa, hận... Nhưng dù liệt kê ra cả tá lí do thì anh vẫn không thể hận cô. Phải chăng khi đã yêu một người nào đó thì ta không thể hận người đó. Vậy thì tại sao người ta lại nói : “Càng yêu nhiều lại càng hận nhiều”...Anh buồn bã nhéo miệng cười thêm một lần nữa rồi bất chợt giật mình khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc từ bên ngoài vọng vào.

-Tại sao anh không vào nhà mà đứng ở đây ?_Giọng nói ngọt ngào mang chút lo lắng và trách móc cất lên ở bên kia đường.

Anh dừng lại, điếu thuốc trên tay rơi xuống nền thảm xe vùng vẫy cháy một lỗ nhỏ nơi thảm rồi yếu ớt tắt đi, làn khói mờ bay lên...Anh đưa mắt sáng nhìn ra cửa kính xe...Cô gái đứng đó, trên người là chiếc áo len mỏng, trên tay nắm một bụi nilong, dù trời có tối thế nào thì qua giọng nói anh vẫn có thể đoán là người đó. Chính là cô, Trần Phương Di.

Đôi vai anh khẽ run lên, đồng tử mắt giật giật “Cô đã nhìn thấy mình ư?”... Anh cứ ngỡ như vậy cho đến khi anh trông thấy một bóng người cao to bình thân đi về phía cô, tiếng bước chân như rất gấp, như lại không.

Anh khẽ nhắm mắt lại. Người con trai ấy, khuôn mặt và dáng người đó anh không thể không nhận ra.

Hai tay anh bám chặt vào tay lái, trán nhăn lại, mắt đổ lên nhìn người con trai đó đi về phía cô và ôm cô vào lòng. Tim anh ngừng đập...

Tiếng cô gái giật mình nhưng dịu dàng cất lên:

-Sao vậy anh? Ngoan buông em ra nào? Ở đây không tiện lắm. Lên nhà nhé?

Người con trai đó vẫn ôm lấy cô, vẫn không trả lời câu hỏi của cô.

-Có chuyện gì sao anh? _Cô gái ngược đầu lên lo lắng hỏi chàng trai.

-... _Chàng trai đó vẫn không trả lời và vẫn không buông cô ra.

-Lên nhà nói chuyện anh nhé? Em cho anh xem ảnh chụp chúng mình em mới lấy về! Đẹp lắm, ak còn cả thiệp nữa... _Cô gái nói giọng vui vẻ, khoen hững thứ mà mình đang có.

-... _Chàng trai vẫn tiếp tục không nói gì.

Hai bàn tay của anh nắm chặt lấy tay lái, gân xanh nổi lên trông rất đáng sợ, mặt khẽ đanh lại.

-Còn nữa tháng nữa anh nhỉ? Có chuyện gì? sao anh không nói gì cả. _Bây giờ thì Di hết chịu nổi tách người Long ra xa rồi nhìn vào mắt anh với vẻ lo lắng. Mắt anh hôm nay rất lạ, chỉ một màu đen khó hiểu, lạnh lẽo, cô đơn... “Đã có chuyện gì xảy ra?”

-... _Long vẫn im lặng tránh ánh mắt của cô.

-...Anh ? sao vậy? _Cô lo lắng nhìn Long, tay còn lại đưa lên vuốt má của Long về lo lắng.

-Anh không sao? Chỉ nhớ em thôi! _Long gắng nở nụ cười gượng. Đưa tay lên vuốt tóc cô.

-Thật chứ?

-Em đi đâu về mà chỉ khoác mỗi cái áo mỏng này vậy? _Long tránh trả lời câu hỏi của cô, và chuyển sang câu hỏi đầy vẻ quan tâm.

-À! Em mới đi siêu thị về! Mua ít đồ cho Mi (Con mèo mà cô nuôi) _(*^^) Cô đưa túi đồ lên lắc lắc.

-Nhưng lần sau thì phải mặc áo dày vào? Lỡ cảm lạnh thì sao? _Long trách cô, lo lắng.

-Thì có anh rồi ! Không lo gì cả!! hihi _Cô ôm lấy thắt lưng anh. Đúng vậy, quyết định của cô, sau này cô sẽ sống với một người yêu thương cô hết mực và tốt như Long sao cô lại không vui được chứ.

-Lỡ như không có anh thì sao? _Long ngập ngừng nói với cô, giọng lạc đi hăng.

-Sao lại không có anh được. Nửa tháng nữa là anh không chạy đi đâu được nữa mà? Hihi _Cô rúc đầu vào ngực Long. Vui vẻ nói.

-Cô nhóc này? Vẫn là nhóc con như ngày nào! _Long lắc đầu cười buồn. Quả thật cô không hiểu anh muốn nói gì hay thật sự cô vẫn không hiểu. Anh không biết. Nhưng thật sự khi nhìn thấy cô như vậy anh vừa thấy vui vừa thấy đau lòng.

Anh dừng chờ người lại. tại sao trong lúc này anh không thể chạy tới và giật lấy cô, có thể mãi mãi anh không giật lại cô được nữa... Khoé môi anh run run. Hai mắt nhắm chặt lại để kìm chết cơn đau nơi sau thẳm nhất...

“Cóc...cóc...” _tiếng người bên ngoài gõ cửa xe vang lên.

Anh mở mắt nhìn ra bên ngoài. Thì ra Long đứng bên cạnh xe anh lúc nào, còn cô thì không thấy đâu cả.

“Cát” _Anh mở chốt cửa xe ra và bước ra bên ngoài. Đưa mắt nhìn chàng trai đang đứng dựa người vào thành xe và đưa mắt nhìn về phía cửa sổ rèm sữa có ánh đèn.

Anh bước tới đứng song song với Long.

-Cô ấy lên nhà được một lúc rồi!_Long cất tiếng nói không nhìn anh.

-Anh biết tôi ở đây từ trước?!_Một câu hỏi nhưng cũng không hẳn.

-Đúng!_Long gật đầu vẫn không nhìn anh.

-Nếu anh không mang lại hạnh phúc cho cô ấy! thì anh đừng trách tôi!_Anh cất tiếng nói với Long. Uy hiếp. Bây giờ thì anh mới hiểu cái cảm giác đem tình yêu của mình trao lại cho người khác là như thế nào... Nó đau, nhưng lại có cảm giác khác lạ đó là xù lông lên...(??? Có nghĩ là gì???)

-Cậu định bỏ cuộc?_Long trợn mắt quay sang nhìn anh vẻ không hài lòng.

-Tại sao không? Nếu cô ấy hạnh phúc!_Anh đưa mắt ra nhìn về phía cửa sổ, nơi mà anh đã từng trong thấy nụ cười đó. Nụ cười hạnh phúc đến nỗi làm tim anh vỡ ra từng mảnh một.

-Cô ấy hạnh phúc?_Long trợn mắt nhìn người con trai bên cạnh. Dongười con trai bên cạnh không bao giờ hiểu cô hay chính anh là người hiểu cô quá rõ. Rõ đến mức từng thớ thịt của cô anh đều biết rõ. Anh lắc đầu ngao ngán.

-Vậy anh không làm cô ấy hạnh phúc!_Anh trừng mắt đe dọa nhìn Long. Câu nói của anh ta muốn ám chỉ điều gì.

-Không phải? nhưng có thể cô ấy không hạnh phúc cũng là vì tôi!_Long lắc đầu. Anh mất anh trở nên buồn bã.

-..._Anh nhìn Long. Nhìn người con trai đã chiến thắng trong vụ cá cược năm đó. Cái năm mà anh đã nhảy xuống biển. Tại sao có được điều anh ta mong muốn mà ánh mắt anh ta lại thay đổi như vậy, rất khác với cái ngày cách đây nửa tháng, ngày đầu tiên anh về nước.

-Cậu đã thắng!_Long nói nhỏ rồi lắt qua người anh bước về con đường tới phía trước.

Anh đứng im bất động. Một lúc sau mới nói với theo hỏi Long.

-Vậy có nghĩa là gì?

-Hỏi cô ấy!_Long chỉ nói vọng về một câu rồi cái dáng cao cao của anh bị bóng tối ăn dần đến khi biến mất. Anh muốn biết chuyện này có nghĩa là gì. Có phải có một bí mật nào đó mà anh không biết.

38. Chương 38

Hôm nay Di lại ngồi cái vị trí muôn thủa của mình trong quán café mang cái tên thủy chung “Sắc tím”...

Còn một tháng nữa thôi, chỉ một tháng nữa thì mọi thứ xem như đã được đặt vào những vị trí mà chắc chắn nó phải ở đó và sẽ ở đó. Thời gian trôi quá nhanh, nhanh đến nỗi làm cho con người không thể đếm hết được số chữ “Ngờ” xuất hiện.

Năm tám tuổi cô gặp cậu, năm 16 tuổi lại gặp cậu, 18 tuổi biết thế nào là yêu và biết thế nào là chia xa. Năm 26 nhận ra rằng tình yêu không phải là một trò chơi và biết cách sắp xếp vị trí cho nó để có thể trọn vẹn đôi đường. Càng lớn lên thì con người ta lại càng hình thành lên mình một vỏ bọc thật chặt và thật khôn khéo để che dấu bản thân mình khỏi ánh mắt dò xét của người khác_Cô cười nhạt khi ngẫm lại những suy nghĩ của mình thêm một lần nữa. “Mọi thứ bắt buộc nó sẽ phải như thế”.

Một cơn gió lùa vào tóc cô, làm ấy sợi tóc xoăn hơi cử động rồi lại thôi, gió mang theo cái mùi socola nóng trong chiếc ly vừa được đặt xuống bàn.

Di ngẩng đầu lên mỉm cười với người con trai vừa ngồi xuống đối diện, không nói gì cô đưa ly socola lên nhấp một ngụm nhỏ, để cho cái mùi đắng và ngọt hoà quyện với nhau đâm lên não. Nó làm cho cô có cảm giác mình tỉnh táo hơn.

-Không vui sao!_Anh cất giọng nhẹ nhàng như anh không biết tâm trạng của cô hiện giờ.

Cô ngẩng đầu lên lườm anh một cái rồi lại bật cười. Anh luôn vậy, bắt đầu cuộc nói chuyện anh luôn tỏ vẻ ngây ngô, dẫu vờ không hiểu người khác đang nghĩ gì. Nhưng cô lại thích điều đó ở anh, khiến cô cảm thấy tâm trạng của mình không bị người khác đoán trước được.

-Anh đã gặp cậu Phi đó!_Anh mỉm cười nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói.

Cô khựng lại, chiếc ly trên tay dừng lại trên khoảng không. Hai mắt cô tròn xoe nhìn anh, ánh mắt mang vẻ trách móc dò hỏi...

-Công ty anh kí kết hợp đồng với công ty cậu ấy!_Anh lại mỉm cười đưa tay cốc trên đầu cô một cái.

-Anh không nói gì với anh ấy chứ?_Cô đặt chiếc ly xuống bàn rồi bình thản như tiện thể hỏi anh. Nhưng anh biết cô không bình thản chút nào. Một người muốn che giấu bản thân thì trước hết phải biết cách nguy trang ánh mắt, nhưng ánh mắt cô đã nói cho anh biết hết tất cả...Cô đang lolắng.

-Có!_Anh mỉm cười nhìn cô!

-Anh ấy nói gì?_Cô lại xem như không để ý rồi lại tiếp tục với chiếc ly trên bàn.

-Cậu ấy nói! Rất vui vì được hợp tác với anh!_Anh xoa xoa cằm như tỏ vẻ đang cố tưởng thuật lại câu nói của người kia. Không phải anh không hiểu cô đang có ý hỏi cái gì nhưng đại loại là anh không nói gì ngoài việc làm ăn cả.

-..._Cô lại ngước lên anh.

-Thì đi bàn chuyện kí kết, không nói chuyện kí kết thì nói chuyện gì!_Anh phì cười nhìn bộ mặt ngây ngô của cô. Đúng là không thể cưỡng người khác được rồi. Cô nói thì mạnh mẽ lắm nhưng tâm trạng thì luôn hướng về một người.

-Anh thật là!_Cô thở dài nhẹ nhõm, giọng có vẻ trách móc anh.

-Theo ông anh trai này đánh giá thì trong tình trạng này em không thể lấy ai khác ngoài cậu ấy rồi. Cậu ấy thì anh duyệt 9 điểm trừ 1 điểm vì cái khoảng ngạo mạn quá._Nguyên cười toe rồi nói ra vẻ đắc chí lắm. Cắn lên tính xuống.

Khi nhìn Nguyên như vậy cô không khỏi mỉm cười. Nói chuyện với anh cô luôn có cảm giác vui vẻ và thoải mái có lẽ lâu nay anh đã trở thành người bạn kiêm bác sĩ tâm lý của cô mất rồi.

Nhưng...Bây giờ cô chỉ có thể lắc đầu, cười buồn.

-Em đừng làm như vậy! Bản thân em đau khổ và Long cũng đang rất đau khổ. Đàn ông họ không muốn nhận sự thương hại từ cô gái mình yêu. Em càng làm như vậy họ lại cảm thấy em xem họ nhỏ bé và đang che chở cho họ. Mà em biết đàn ông chỉ muốn ra sức bảo vệ chứ không muốn người khác bảo vệ ỉn._Nguyên nhẹ nhàng cất giọng nói với cô. Như một lời khuyên nhưng lại có xu hướng cảm đoán.

-..._Cô lắc đầu kèm theo ánh mắt bất lực nhìn Nguyên.

-Vậy em có thể nói với anh chắc chắn rằng em yêu cậu ấy!_Nguyên nhếch miệng tạo một nụ cười.

Cô cứng người lại, lần đầu tiên cô thấy nụ cười này của Nguyên. Nó khiến cho suy nghĩ của cô rối loạn.

-Cô bé ạ! Anh đã cho em lời khuyên nhiều rồi! Vì vậy thì đến đây thôi, em tự quyết định đi nhé. Đưa ra quyết định mà không bao giờ để em thoát lên từ “Hối hận”

Nguyên đứng dậy. Vừa mỉm cười anh vừa hất mắt ra bên ngoài cửa sổ. Cô nhìn theo hướng của anh. Và rồi ánh mắt của cô dừng lại ở bãi đỗ xe bên kia đường, chỗ chiếc xe thể thao màu xanh dương quen thuộc đang đỗ lại.

-Anh...!_Cô quay đầu nhanh lại nhìn người con trai trước mặt. Nhưng Nguyên đã bước đến bên cửa quán, đẩy cửa bước ra ngoài và chào hỏi vị khách đặc biệt trên chiếc xe xanh dương vừa bước xuống.

Di lặng người. Quả thật cô lại không thể tưởng tượng được Nguyên lại tặng cho cô một vỏ như vậy.

Cô cúi đầu. Thu mình vào một góc và cầu mong Nguyên không dẫn người con trai ấy đến gần vị trí cô ngồi. Cô giật mình khi tiếng mở cửa và tiếng đế giày đánh đều trên sàn gỗ, càng lúc nó càng hướng về phía cô...

Sau đó bên cạnh cô vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Nguyên:

-Cậu ngồi cùng bàn nhé! Cô ấy là em gái của tôi._Nguyên đưa tay xoa cái đầu đang cúi gằm của Di.

-Được!_Phi trả lời lăm lăm rồi kéo ghế ngồi xuống. Người đàn ông đang nói và hơn anh bốn tuổi kia có cách khôn khéo của một con cáo. Chỉ vài câu nói của anh ta mà đã dụ được anh rời khỏi công ty hôm nay. Anh ta nói gì ư. Chỉ một câu: “Chẳng nhẽ đi uống một cốc café mà cậu không đi à!”

Phi đưa mắt nhìn người đàn ông đó đang cúi xuống nói cái gì đó với cô gái ngồi đối diện cậu. Rồi cô gái ngẩng đầu lên. Suy nghĩ của anh bị hụt hẫng lại...

-Em..._Giọng anh lạc đi. Nhìn chăm vào cô gái như sinh vật lạ. Tim anh nhói lên...

-Hai người ngồi chơi nhé! Tôi đi làm café !_Nguyên bước đi như không cảm nhận được ánh mắt van nài của Di.

Nguyên khuất dần vào trong bếp. Trong quán bây giờ yên tĩnh đến lạ thường. Mấy người nhân viên không biết đi đâu cả vài người khách lúc này cũng đã ra về. Bây giờ chỉ còn lại cặp nam nữ. Người con trai bắt đầu nhìn cô gái, và cô gái thì đang cố lãnh tránh chàng trai bằng cách đọc tiếp trang sách dan dở.

-Em..._Phi ngập ngừng cất lời. Hơi thở có vẻ nặng nhọc.

-..._cô không ngước mắt nhìn anh. Về mặt vẫn lăm lăm đọc sách.

.

.

.

-á!_Cô giật mình khi tự dưng cả người mình bị giật mạnh đứng dậy. Cô đưa mắt nhìn hai vai mình bị hai bàn tay của Phi nắm chặt, cảm giác nhói đau khi cậu dùng sức vào hai vai. Vì bị giật đứng dậy nên cô mất thăng bằng.

Phi không nói gì. Ánh mắt của anh lấp đi cái vẻ giận dữ trong lòng. Không ai biết sau đó anh định làm gì. Chỉ ít giây sau khi Di đã lấy lại được thăng bằng, anh nắm lấy tay Di và kéo cô ra khỏi vị trí thật nhanh hướng đến cửa ra vào.

Di không kịp giằng tay lại đã bị Phi kéo ra bên ngoài quán. Cô cố lấy hết sức dừng lại rồi hét lớn:

-Anh làm gì vậy? Buông tay tôi ra?

-..._Phi không nói gì vẫn kéo cô hướng về phía bãi đỗ xe.

Giằng tay thật mạnh ,và hỏi nhiều lần nhưng Phi vẫn không trả lời hay buông cô ra. Cô bắt lực ,tính bỏ cuộc nhưng sau đó dường như cô bắt gặp một cái nhìn cách đó không xa.

-Anh Nguyên! Anh Nguyên..._Cô cố gắng gọi thật to để người con trai trong quán ra giúp mình. Nhưng đáp lại cô là một nụ cười dịu dàng đến nỗi cô thấy nó hoá đắng.

-Buông tay tôi ra..._Biết tính hiệu cầu cứu của mình vô hiệu. Nên cô trở lại tức giận chống đối. người con trai kia vẫn không mấy may đến nỗi tức giận cơn cơn của cô. Tức tức...Cô giằng tay mạnh thêm một lần nữa, vẫn không có gì dịch chuyển cả...

“Grap”_Cô đưa miệng cắn vào bàn tay Phi. Sau đó bước chân của người đó chậm dần rồi dừng hẳn, lúc bước chân kia dừng lại cô đã cảm thấy thật hạnh phúc nhưng vài giây sau khi bắt gặp ánh mắt của Phi cô đã cảm thấy hối hận.

-Là em muốn đẩy nhé!_Trước vẻ mặt hối hận của Di. Phi nhếch môi cười nguyên thủy của mình rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai cô. Cùng lúc đó chưa để Di kịp phản ứng gì anh vác người cô lên vai ,mặc cho cô hét lớn và đánh mạnh vào lưng mình, Phi vẫn tiếp tục bước đến chiếc xe thể thao của mình cách đó không xa.

Ném mạnh cô vào phía sau xe và khoá chốt cửa lại. Anh đi vòng ra trước cửa. Khi quay đầu anh bắt gặp ánh mắt của Nguyên. Cúi đầu chào Nguyên sau đó anh vào xe và chiếc xe lao vút đi hoà vào dòng xe trên đường.

-Làm tốt lắm!_Nguyên mỉm cười khi chiếc xe đã lao đi mất hút. Anh vươn vai, hít một bụng không khí lạnh se vào. : “Mùa đông đến rồi! gần 3 năm mất rồi”

Anh quay người hướng về phía cửa quán. Vừa đẩy cửa bước vào anh bắt gặp cái điệu cười gượng gạo.

Long đứng trong quán, với chiếc áo sơ mi màu sẫm nhẹ nhàng, nhưng trên mặt anh ánh lên nỗi buồn.

Nguyên chỉ lắc đầu rồi đến bên khoác vai Long dẫn đến trước quầy bar.

-Rượu nhé!_Anh không đợi cậu bạn trả lời mà lấy luôn trong tủ kính chai Vang 1898 và hai chiếc ly.

-..._Long không nói gì. Anh đưa ly rượu lên lắc, ngừng rồi uống một ngụm sau đó anh uống cạn hết cả ly.

Nguyên chẳng nói gì. Chỉ lắc đầu nhẹ rồi cũng uống một ngụm nhỏ. Sau đó anh cất lời.

-Tôi biết cậu biết tất cả!_Nguyên nói như không cần câu trả lời. Bởi vì học khoa tâm lý và cũng là một người đàn ông. Anh nhận ra.

Long khựng lại nhìn cậu bạn của mình. Rồi nhếch môi cười chua chát.

-Đúng vậy!_Long lại uống thêm một ly nữa.

-Nhưng tại sao cậu vẫn muốn tiếp tục! Làm vậy thì cả cậu và cô ấy đều bị tổn thương.

-Tại tôi quá ích kỷ. Cứ nghĩ đơn giản .Tôi muốn lợi dụng lòng thương cảm của cô ấy để có được cô ấy...Nhưng tôi thất bại rồi._Long với lấy chai vodka bên cạnh uống, đổ ra đầy ly rồi uống hết ly này đến ly khác.

Nguyên không ngăn Long lại. Vì anh biết chỉ có như thế thì người ta mới cảm thấy nhẹ nhõm được.

-Tôi sẽ từ bỏ cô ấy!_Long cố gắng nói ra từng chữ. Cổ họng nghẹn lại, chất nóng trong dường như sục sôi lên mắt, nước mắt anh ứa ra.

-Đó không gọi là từ bỏ. Đó được xem là một cách yêu khác của cậu dành cho cô ấy. Tình yêu là mang đến hạnh phúc cho người mình yêu và muốn có cái hạnh phúc._Long vỗ vào vai Long. Anh im lặng, Long im lặng...Rồi dần chìm vào khoảng không tràn đầy mùi nồng của rượu và mùi của nước mắt...

“Tình yêu không phải là thứ ích kỷ. Chẳng qua là bạn đang muốn mang đến cho người đó điều hạnh phúc mà thôi”...

Màn đêm vô tận kéo đến bao trùm tất cả...lần lượt các ngọn đèn được bật lên tô điểm cho bầu trời sắp đông không sao.

Chỉ có ánh đèn của quán café “Sắc tím” là mờ nhạt và khi nhìn vào cửa kính người ta chỉ nhìn thấy ở nơi quầy bar có hai cái bóng người đàn ông cao lớn đang quay người lại.

17h30...

Biệt thự “Oải Hương”....

-Ruốc cuộc anh muốn làm gì hả? Mở cửa để tôi về!_Cô đưa chân đá cánh cửa gỗ to lớn đã được khoá lại.

-Chúng ta cần nói chuyện!_Phi đặt chiếc khay với hai cốc café xuống bàn. Rồi bình thân trước cơn giận dữ của cô mà cất tiếng nói và hạ mình xuống chiếc ghế sofa màu đen nổi bật giữa không gian toàn là màu trắng. Trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, chiếc áo khi vừa nhìn vào không bao giờ Di có thể quên được. Chiếc áo cô đã lựa cho anh khi hai người đi chơi.

Cô khựng người lại, cơn giận dữ tan biến và thay vào đó là vẻ mặt ngẩn ngơ hồi nhớ lại tất cả.

-Chiếc áo này cũ quá rồi! Hôm nào đó em và anh sẽ đi lựa một chiếc áo khác. _Phi tới đứng trước mặt cô lúc này mà cô không hay biết. Với nụ cười nhẹ và bàn tay anh chạm vào mắt sợi tóc rối của cô và vuốt nó ra sao vành tai.

Di cố tránh bàn tay của Phi nhưng mọi thứ đều vô ích. Cô trừng mắt nhìn anh rồi nói từng chữ.

-Không có lần sau đâu. Tôi sắp lấy chồng rồi!

-Sẽ không có chuyện đó! Tin anh đi! _Phi cười đắc thắng. Nụ cười nguyên thủy của mình, luôn tự tin và ngạo mạn, mang theo vẻ quý quyết khó đoán.

-Anh điên rồi! _Di quay đi tránh ánh mắt của Phi.

-Em đang có một bí mật! _Phi tiếp tục giọng đều đều không chút biểu cảm.

-... _Di quay thật nhanh để nhìn vào ánh mắt của Phi xem anh nghĩ gì. Nhưng tất cả chỉ là con số không. Vốn cô không giỏi đoán suy nghĩ của người khác và nhất là Phi.

-Thật sao? _Phi tiếp lời của mình. Trên môi nở nụ cười nửa miệng.

-Không! _Di quay đi tránh cái nhìn như thấy hết được tâm can người khác của Phi.

-Thật chứ? _Phi càng ép sát hơn làm cho Di phải đổ cả người ra đằng sau, lưng ép chặt vào cánh cửa.

-Tránh ra! _Di ra lệnh.

-Tại sao? _Phi càng ép sát hơn. Hơi thở bao trùm cả người đối diện. Như hút hết không khí, làm nhịp thở của cô rối loạn.

-Tôi không thích! _Cô nói đưa tay cố đẩy mạnh nhưng thân hình cao lớn của Phi chẳng dịch chuyển một chút nào cả.

-Nhưng anh thích! _Phi búng bình.

“Bốp” _Tiếng động vang lên rất khẽ nhưng đủ để người đối diện thấy choáng váng phải cúi xuống ôm lấy chân. Mà nhảy lò cò.

Di phủi tay điệu nghệ rồi bước đi thướt tha đến và ngồi xuống ghế sofa. Uống một ngụm café sau đó cô hất mắt dò hỏi.

-Khi nào thì anh cho tôi ra về đây!

-Khi chúng ta nói chuyện xong! _Phi cố gắng đi cà nhắc tới ngồi đối diện với Di. Kèm theo nụ cười hài lòng.

-Vậy có gì thì nói đi! _Di hồi thúc.

-Nhưng trước tiên... _Phi nhìn chăm chú vào Di. Vẻ lấp lửng.

-Cái gì? _Di trừng mắt nhìn Phi. Đưa hai tay bắt chéo về phòng bị.

-Trước tiên... Anh muốn ăn mì! _Phi đưa tay ôm bụng vẻ đòi hỏi.

-Không phiền anh ăn. Anh ăn xong chúng ta nói chuyện. _Di bình thản trả lời. Đưa ly café lên nhấp một ngụm. đưa mắt quan sát xung quanh căn phòng. Bài trí giống như căn phòng khách trước đây nhưng có sự khác biệt là bên cạnh cửa sổ hướng ra biển là một kệ trưng nhiều khung ảnh.

Cô đứng lên bước đến bên cạnh cửa sổ. Trong khi Phi đã đi vào phòng bếp. Đưa mắt hướng ra ngoài cửa sổ... Một bầu trời đen rộng với tiếng sóng vỗ vào những tảng đá và mùi hương mát lạnh của biển được gió thổi vào. Cô nghiêng người đưa mắt nhìn những tấm ảnh được trưng bày...

Tim cô ngừng lại, ánh mắt lạc đi và ướt ướt...

Trong mỗi bức ảnh đều có sự hiện diện của một cô gái. Mà người con gái đó không ai khác lại là cô. Nhưng lại là những bức ảnh chụp khoảng thời gian cô học đại học. Tất cả... Cô đưa tay bịt lấy miệng để tránh những tiếng nấc thoát ra ngoài, hai vai cô run run...

“Đoàng...đ.đ...”

Cô giật mình quay đầu lại hướng ánh mắt về phía tiếng động vừa diễn ra...Lau vội giọt nước mắt cô bước nhanh về phía nhà bếp.

Cô phải bật cười khi thấy người con trai to lớn mang tạp dề đang đứng sững trước một đồng hồ sứ vừa bể. Có lẽ đây là cơ nguồn của tiếng động đó.

Nghe được tiếng cười của Di, anh bất giác quay lại và bắt gặp ngay cái nhìn dịu dàng của cô. Rồi cô bước cúi xuống và nhặt mấy mảnh vỡ rơi đất, bỏ vào thùng rác bên cạnh trước sự ngỡ ngàng và sau đó chuyển thành hài lòng của Phi.

-Để tôi nấu!_Di với tay lấy chiếc tạp dề mặc bên cạnh tủ và nhanh nhẹn mở gói mì đặt trên bàn ăn, nấu nước sôi, và thái các loại rau...

Nhìn thấy cảnh trước mắt, lòng Phi dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Cái cảnh người con gái ấy làm bếp mấy năm qua khiến cậu nhớ nhưng bây giờ lại xuất hiện trước mắt cậu một cách nhẹ nhàng như trước đây, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

-Đừng xa anh nữa nhé!_Phi vòng tay ôm lấy eo của Di. Vòng tay anh siết chặt lại và cúi đầu hút hà mùi dầu gội bọt hà quen thuộc trên tóc Di. Anh thì thào nhỏ.

Người con gái ấy đứng khựng lại, nhịp thở chậm lại, nhưng tim lại đập nhanh thêm. Tim cô nhói lên từng nhịp một.

Trong căn phòng bếp, tiếng nước chảy hoà quyện vs nhịp đập của trái tim...Tạo ra không khí ấm áp của một gia đình...

39. Chương 39 Sợ Hải

Biệt thự “Oải hương”...

Trong căn bếp tràn ngập mùi thơm của nước dùng dịu nhẹ và tiếng nước chảy róc rách tạo nên một cảm xúc ấm áp đến kì lạ. Ấm áp đến nỗi làm người ta tưởng tượng ra cái viễn cảnh về một gia đình hạnh phúc. Một gia đình với người vợ ở nhà vào bếp nấu những món ăn ngon với nụ cười hạnh phúc trên gương mặt, một người chồng tan sở lái xe nhanh để về với người vợ của mình, với những món ăn ngon và hơn hết là về để có thể ôm ấp cái thân ảnh của người con gái mà mình yêu thương.

Trong cái không gian bình yên đó có hai tâm hồn cũng đang bình yên không kém. Trái tim của họ hoà cùng một nhịp đập và hơn hết dường như thoát ra khỏi thực tại và trở về với cái khoảng thời gian của tám năm trước, thời gian mà chưa hề có chuyện gì xảy đến. Bờ vai rộng và cứng nóng của người con trai bao trùm lấy bờ vai nhỏ nhắn và mềm mại của người con gái mà anh yêu thương. Cũng giống như cái ngày mùa đông của tám năm trước anh cũng ôm cô như vậy, nhẹ nhàng và ấm áp.

Chàng trai cứ ôm như vậy, cô gái cứ đứng như vậy, không một lời nói, hơi thở dần trở nên nhẹ lại...

Nhưng nếu người ngoài nhìn vào thì quả thật rất bình yên, ngược lại đối với Phương Di trái tim cô không thể tĩnh lặng được, hơi thở cô trở nên nặng nề hơn, cơ thể cứng nhắc ban đầu của cô đang trở nên kiệt sức và run khẽ...Cô sợ ư...hạnh phúc ư...Cái cảm giác khi được anh ôm như lúc này cô đã phải chờ đợi và nhớ nhung đến bao nhiêu, đã đau khổ đến bao nhiêu,...nhưng tại sao giờ đây khi có lại được cô lại cảm thấy lòng bức bối như vậy. Cảm thấy xót xa và có lỗi với người đã tin tưởng cô, người mà cô sắp lấy làm chồng.

Đúng vậy cô không thể có lỗi với anh..._Cô khẽ run mạnh hơn rồi quyết định vùng ra khỏi đôi tay ấy thì cảm giác vòng eo mình được nới lỏng ra, quyến luyến một lúc rồi rút ra khỏi eo cô hẳn. Không còn hơi ấm khi vòm ngực cứng rắn của người nào đó chạm vào lưng, không còn hơi thở nhẹ nhàng phả vào tai...Thoải mái ư?! Nếu nói vậy là cô đang tự chế dễu mình.

Dù không xoay người lại nhưng cô cảm giác cái thân ảnh cao lớn sau lưng mình đang dịch chuyển ra xa mình rồi dừng hẳn. Có lẽ anh đã đi rang ngoài phòng khách.

Cô mỉm cười chua xót “Như vậy thì không có lỗi nữa rồi” . Vẫn tiếp tục bắt tay vào nhặt những nhánh hành lá xanh vừa mới rửa sạch xong, cô với tay lấy chiếc đĩa sứ bên cạnh và đặt tất cả vào đó. Thế là xong. Còn phần nhúng mì. Lúc đó nước cũng đã kêu réo lên vì sôi sục. Dù làm những việc đó nhưng tâm trí cô vẫn đi lang thang với cái cảm giác được anh ôm lúc nãy. Khi với tay theo thói quen để lấy gói mì bên phải bếp...khi cảm thấy tay bị hụt thì trán cô nhăn lại, quay đầu sang tìm gói mì thì cũng không thấy đâu.

-Quái lạ! Lẽ này mình đặt đây mà..._Cô nhìn qua bên trái xem mình có nhớ nhầm không thì cũng không có. Rõ ràng là cô có lấy gói mì ra...

-Tìm cái này à?_Một giọng nói phía sau lưng cất đó không xa cất lên, mang theo điệu cười.

Cô thật nhanh quay đầu...Trợn tròn mắt khi thấy người con trai cao lớn đang ngồi ở phía bàn ăn, trên tay cầm gói mì lắc lắc, mắt nháy nháy với nụ cười mỉm.

Nhưng điều cô để tâm không phải gói mì mà là người con trai này. Chẳng nhẽ anh đã ngồi đây từ lúc đó đến giờ. Tại sao lại chẳng có bất kì tiếng động nào nói cho cô biết là anh đang ngồi phía sau đó.

-Không phải tìm cái này à?_Giọng nói cất lên có vẻ hơi thất vọng vì thứ cô tìm không phải là gói mì.

Câu hỏi của anh làm cô giật mình, bừng tỉnh, lấp đi cái vẻ bối rối trong ánh mắt. Cô hần giọng có vẻ tức giận:

-Anh cầm cái đó làm gì?

Anh nhìn cô trong ánh mắt thoáng qua vẻ kì lạ rồi lại trở về vẻ bình thường, trả lời một cách thân nhiên:

-Ăn!

-Ăn???_Cô trợn tròn mắt nhìn gói mì. Đúng là nó đã bị cắn mất mấy phần.

-Ừm!_Anh gật đầu trả lời. Rồi lại tiếp tục bẻ một mẩu nhỏ cho vào miệng.

-..._Biểu hiện cô vẫn không thay đổi. Ngược lại còn trợn tròn mắt hơn. Trước giờ anh không phải là người cái gì cũng cho vào bụng được. Tại sao lại có thể ngồi ăn mì sống một cách ngon lành như vậy. Quả thật mấy năm không gặp mà cô không còn hiểu con người anh nữa rồi. Nghĩ đến đó, trái tim cô lại thắt chặt thêm một lần nữa...

-Tại đói quá ý mà!_Anh nhìn cô, đuôi mắt ánh lên vệt sáng kì lạ rồi vụt tắt. Sau đó ngẩng cái vẻ ngốc nghếch của cô và nở nụ cười như ba năm trước.

-Đưa đây! Nhanh để tôi còn về!_Cô giận dữ chìa tay ra đòi lại gói mì. Thật ra cô không muốn anh đau bụng vì ăn những loại thức ăn sống này. Sẽ rất hại cho da dầy.

(ss rất quan tâm đến Trương ca rồi ;))

Anh cười cười bước đến bên cô rồi đưa gói mì đang ăn dở. Đồng thời khi cô đang nhúng mì qua nước sôi, anh thuận tay với lấy chiếc bát sứ trắng đặt trên kệ đưa cho cô. Cô nhúng mì xong thì thuận tay nhận lấy chiếc bát sứ như một thói quen rồi ị vào bát. Anh chỉ cười cười nhìn chiếc bát trên tay cô rồi lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng ấm áp.

Cảnh tượng như cặp vợ chồng trẻ cùng nhau vào bếp, vợ nấu ăn còn chồng đứng bên cổ vũ và phụ giúp. Quả là hình ảnh của một gia đình hạnh phúc nha! (mình cũng luôn ước có một gia đình như vậy. Chỉ đơn giản nhưng hạnh phúc a. SS thật hạnh phúc

(^o^)/)

Làn khói bếp bay lên trắng xóa hoà vào mùi thơm ngọt ngọt của mì và mùi ấm áp hạnh phúc của sự trùng phùng...

.

.

.

Xếp tất cả bát và đĩa vừa rửa lên kệ, cô vội lấy chiếc khăn lau sạch tay rồi quay lại nhìn người con trai to lớn đang dựa người bình thản vào thành cửa ánh mắt vẫn thản nhiên.

“Thật ngốc nghếch. Chẳng nhẽ có chuyện gì để anh ta phải không bình thản sao...”_Cô tự rửa bản thân mình. Rồi bước vội ra phòng khách và ngồi xuống ghế sofa. Cát giọng lạnh lùng.

-Có chuyện gì! Anh nói đi.

Người con trai vẫn đứng dựa vào thành cửa bếp nhìn cô, đôi mắt có ánh cười sâu thẳm. Thật lâu sau câu hỏi của cô anh không trả lời. Đến lúc cảm thấy trong ánh mắt của cô không ánh lên vẻ mặt kiên nhẫn. Anh mới cười rồi bước đến ngồi đối diện cô.

Thật ra anh rất muốn nhìn bộ mặt này của cô, trước đây cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Cô luôn cố tỏ ra lạnh lùng, nhưng da mặt cô mỏng và mềm mại đến nỗi cho dù cô cố tỏ ra lạnh lùng hay thật sự lạnh lùng thì anh vẫn cảm thấy rất đáng yêu và thú vị. Vì vậy chỉ muốn chọc cô cô mất kiên nhẫn.

-Muốn nói chuyện gì?_Giọng điệu mất kiên nhẫn.

Anh chỉ cười nhạt nhìn vẻ mặt của cô. Ánh mắt sáng lên lộ vẻ gian tà.

-Em đang có một bí mật nào đó!_Anh lại tiếp tục câu nói lúc mới bắt đầu câu chuyện.

-Nên chỉ hỏi câu này thì mở cửa để tôi về._Cô cầm túi xách đứng lên.

-Tốt thôi!_Anh đứng lên nhanh chân bước những bước dài bình thản đến bên cửa bấm bấm số rồi “Cách...”_Cánh cửa bật mở. Anh đứng bên cạnh kéo cửa ra rồi làm động tác cung kính tiễn khách.

-Anh...

Cô tròn tròn mắt nhìn những động tác rất nhanh của anh. Biểu cảm không biết làm gì. Tim cô bị hụt một bậc. Đáng ra anh phải giữ cô lại chứ tại sao...

-Có cần anh đưa em về không?_anh suy nghĩ gì đó rồi cất giọng có vẻ châm chọc.

-Không khiến.

Nghĩ như vậy nhưng cô vẫn kiêu kì ngẩng cao đầu bước ra bên ngoài.(ss ời..Xem sau còn kiêu kì không ná ;;)

Tối thôi cô sẽ bắt xe tắc xi về. Xa mấy năm mà tính cách của anh ta chẳng thay đổi chút nào cả.

Cô không thèm quay lại nhìn anh một lần cũng không thèm chào tạm biệt mà bước thẳng ra ngoài với suy nghĩ của mình. Nhưng khi vừa bước ra ngoài khỏi cánh cổng to lớn này thì cô mới cảm thấy hối hận và trách bản thân mình sao mà ngốc nghếch đến thế.

Rõ ràng cô biết đây là căn biệt thự ven biển mà ven biển khu đất dùng để xây biệt thự đếm trên đầu ngón tay chỉ có đại gia mới mua được thêm một điều quan trọng nữa thì đại gia tất nhiên có rất nhiều xe thì cần gì tắc xi chứ... “ôi thật ngu ngốc” TT^TT

(ss tội nghiệp. không có tắc xi thì đành vào ở nhờ nhà của Trương ca vậy ;;)

Nhìn con đường cao tốc trước, kèm với ánh điện sáng mập mờ đầu xa...có lẽ là một căn biệt thự nào đó. Có thể cô đi đến đó và nhờ người ta cái gì đó. Lúc này khi suy tính như vậy cô cảm thấy bản thân mình rất linh hoạt trong mọi khó khăn (có nghĩa là ss tự nhận mình thông minh đấy các bác ạ ;;)

Cô dậm chân bước đi, nhưng một ngọn gió thổi vào gáy cô, làm cô khẽ run mình. Nhìn xuống bộ quần áo đang mang, không lạnh mới là lạ. Chiếc áo khoác mỏng, quần jean và chiếc áo bun tay cộc. Vì sáng hôm nay trời có vẻ ấm lên nên cô mới mặc như vậy đến quán của Nguyên...Nghĩ đến người bạn đó bây giờ cô chỉ muốn nhìn thấy anh thật nhanh rồi đưa tay ra bóp chết anh ngay lập tức.

Tại anh hại cô cả.

Gió biển càng về đêm càng lạnh. Mà mùa này đang chuyển đông nên càng lạnh hơn nữa. Trên người cô mặc như vậy chắc chắn khi về đến nhà thì sẽ bị cảm ngay. Con người ấy thật đáng trách mà.

Cô ôm lấy vai cô bước đi thật nhanh để cơ thể sẽ ấm lên...Quả thật là khá hơn một chút nhưng mà càng đi thì cái dừng khi lúc này của cô càng nhỏ lại...Suy tính của cô lúc trước thật là không thể thực hiện được, bởi vì căn nhà mà cô nhìn thấy ánh đèn quả thật là rất xa...mà đoạn đường thì chỉ có một mình cô và những tiếng xào xạc của mấy chiếc lá cây bị gió đẩy cửa vào nhau nghe như lời oán trách và thật đáng sợ.

“Xoạc”...tiếng động to cất lên rồi lại ngừng hẳn...không gian tĩnh lặng đến đáng sợ.

Cô giật mình đưa mắt nhìn xung quanh. Vừa bước vừa nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì cả... “thà thấy cái gì đó còn hơn là im lặng như thế này” Cô thầm rửa rồi bước chậm lại. Cẩn thận nhìn xung quanh, tìm cô thình lình đánh lô tô...

(ss nếu trúng số thì chia em một nửa nhá:*)

-Nè! _Tiếng gọi cất lên sau lưng cô.

-Á! _Cô hét lên sau đó quay lưng lại. Nào ngờ chưa kịp nhìn thấy “cái gì đó” thì bấp phải thứ gì đó rồi ngã xuống đất.

-Huuuu... _Cô ôm lấy chân của mình khóc toáng lên nhằm để “cái gì đó” thấy sợ mà chạy mất đi. Nhưng quả thật là cô thấy đầu gối mình rất đau hình như bị chảy máu.

(tội ss ghê)

-Em không sao chứ? _Giọng nói lo lắng cất lên sau đó bước đến gần cô. Trong ánh sáng mờ mờ và vì nước mắt nên cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt người đó chỉ cảm thấy giọng nói rất quen...nhưng vẫn cảm thấy rất sợ. Cô lại hét toáng lên một lần nữa.

-Anh là ai đừng đến gần tôi...

-Không sao chứ? _Giọng nói vẫn mang vẻ lo lắng không để tâm đến cái vẻ đe dọa của cô, vẫn bước đến gần...

-Anh đừng đến gần đây...Tôi ...tôi gọi người yêu của tôi ở gần đây ra đây... _Nước mắt càng chảy ra. Cô cố hét to lên nắm lấy chiếc túi về phía người đang đi lại gần. Vì gió lạnh và chân đang rất đau không đứng dậy được nếu không cô sẽ cho hắn ta một cú đập cho hắn bay ra biển chơi với tôm cua...(trong tình thế này mà ss còn suy nghĩ được vậy quả thật rất dũng cảm haaa)

Vẫn dùng hết sức hét và của túi vào cái người đang tiến lại gần mình.

-Anh tiến tới là tôi...tôi gọi anh ấy ra đây! _giọng vẫn tiếp tục uy hiếp.

Cái người cao lớn dùng lại một chút rồi hỏi. Giọng châm biếm:

-Anh người yêu của cô ở đâu nào?

-Anh...anh...Thấy ngôi biệt thự đó không. Chính là nó đấy. Vì vậy đừng đến gần đây... _Cô hét lên thật to chỉ về phía căn biệt thự mà cô vừa bước ra. Nước mắt vẫn không ngừng chảy nhưng giọng điệu thì mạnh mẽ lắm.

Người đó ngoái đầu lại nhìn về phía cô vừa chỉ sao đó không hiểu đáng ra phải sợ mà bỏ đi anh ta lại bước nhanh tới chỗ cô nhanh hơn lúc trước làm cô sợ đến phát run. Nước mắt càng tràn ra bên ngoài, ngẩng ngôn như một đứa trẻ.

-Á! Hoàng Phi...Cứu em...Anh tránh ra...anh dám bước đến đây... _Cô đưa túi đánh mạnh vào người vừa đến gần nhưng dường như chút sức lực của cô chẳng mấy may ảnh hưởng đến một chút da thịt nào của người đó. Anh ta mạnh tay vác cả người cô lên vai mặc cho cô vùng vẫy. Đuôi mắt anh ấn lên điệu cười thoả mãn...Bước nhanh quay lại căn biệt thự mà cô vừa chỉ.

-Á! Thả tôi ra. Anh làm gì...á!... _Cô hét lên vùng mạnh lấy túi đánh mạnh vào lưng người con trai đó nhưng anh ta chẳng mấy may chẳng nói gì. Cô chỉ cảm thấy anh ta đang vác cô quay đi ngược lại.

-Yên nào! _Anh đưa tay đánh mạnh vào mông cô, miệng nhếch lên tạo ra một nụ cười ẩn hiện trong ánh đèn đường vàng dịu.

-Anh...!_Cô hơi khựng người lại. Bình tĩnh lại một chút khi anh ta đánh mạnh vào mông mình. Thật ra thì cũng có ngưỡng một chút nhưng có vẻ rất quen thuộc...Mùi thơm này...Chẳng nhẽ...

-Người yêu của em!_Chưa để cô nói hết lời, anh đã tiếp lời cô, sau đó bật cười thành tiếng.

Lời nói của anh đâm xuyên vào tai của cô. Hai tai cô đỏ bừng lên...Sau đó cô đánh mạnh sau lưng anh mấy cái rồi hét toáng lên.

-Thả em xuống...anh...

-Yên nào! Có biết nặng lắm không_Anh lại đánh một cái vào mông cô rồi trách yêu.

-Thả em xuống...aaaaaa..._Chưa kịp nói hết lời thì cô đã bị sóc trên vai chạy thật nhanh.

.
. .
.

-Không sao chứ?_Anh đặt cô ngồi xuống ghế rồi mỉm cười đưa tay nhẹ nhàng vuốt lấy sợi tóc rối của cô.

-Anh thử bị cười ta sóc lên vai rồi chạy xem._Cô đang nhắm mắt vì chóng mặt thì nghe tiếng anh hỏi. Ngắc đầu tức giận oán hận anh.

-Đó là trừng phạt!_Anh cốc nhẹ âu yếm lên trán cô rồi bước về phía tủ lấy ra hộp thuốc, bông gạc và ôxi sát trùng.

Cô khẽ nhăn mặt trách móc rồi chợt nhớ đến vết thương của mình nơi chân. Vén chiếc quần jean lên cô cảm giác tê tê nơi đầu gối nhưng vì chiếc quần jean chật quá lên kéo lên không được vết xước. Còn khuỷu tay và bàn tay...TT^TT(ss tội nghiệp. E đã nói là vào nhà Trương ca ngủ nhờ cho khỏe haizzz)

-Đưa tay đây!_Anh nắm nhẹ lấy cánh tay phải của cô. Trên cánh tay trắng nõn mềm mại lại ửng đỏ lên vì những vết xước dài. Nhìn những vết tích này anh cảm thấy đau ở tim, đau như thể những vết xước của cô lành những vết xước trong tim anh. Xem xét vết thương rồi nhanh nhẹn lấy lọ thuốc sát trùng ra thấm nhẹ vào bông...Hành động của anh nhanh và thuần thục đến nỗi làm cô phải trở mắt ra nhìn mà không cất lên được lời nào.

-á!_Cô giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ, sau đó chợt hét to định rút tay về vì thuốc sát trùng vừa chạm vào da thịt làm cho tay cô cảm thấy rất buốt và đau.

-Bình tĩnh đi. Sao lúc làm việc này với một đứa con nít lại nói chửi như kiến bò...Chẳng nhẽ em thua cả một đứa con nít_Anh nắm chặt tay cô lại, không cho cô thoát ra. Vừa làm vừa cất giọng chế dễu. Ánh mắt giantà nhìn cô.

-Chỉ là giật mình chút thôi_Cô chống chế.

Anh nhìn vẻ mặt kiêu kì của cô không hề bật cười mỉm rồi lại lắc đầu bó tay. Cái tính trẻ con thật là không thay đổi chút nào.

Cô khẽ mím chặt môi. Dù cảm giác tê tê nơi tay vẫn rất khó chịu nhưng cũng quyết không hét lên lần thứ hai. Cô là người lớn lại cảm thấy đau đến như thế này thì chắc chắn tội nhỏ sẽ càng đau hơn. Lòng cô cảm thấy bùi ngùi.

-Nè!_anh đưa tay lên chạm vào gò má đang phụng phịu đến đáng yêu của cô. Nó mềm mại và đang ửng đỏ vì đang cố chịu đau.

-Tại anh hại em cả đấy!_Cô mở mắt ra. Mọi uất ức ban nãy tự dừng khi mở mắt lại trào ra theo dòng nước mắt.

-Tại sao lại anh hại?_Anh nhẹ nhàng mỉm cười, dịu dàng đưa tay vuốt đi giọt nước mắt buồn bình đang trượt dài trên gò má cô. Nó nóng nóng làm thấm sâu vào vết thương trong tim anh. Như thứ thuốc làm chovết thương dần liền lại.

-Tại anh đem em đến đây nè, tại anh đuổi em ra khỏi nhà nè, tại anh làm em ngã nè, rồi còn vác em trên vai chạy nè..._Cô tức giận kể một tràn tội của anh. Sau đó đưa tay gạt tay anh ra, vẻ uất ức.

Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kể tội mà anh đã gây ra một cách đáng yêu. Không để tâm đến cái gạt tay của cô. Anh lại đưa tay lên vuốt lấy giọt nước mắt ương bướng vừa chảy ra.

-Đúng là tại anh đưa em đến đây, nhưng anh đâu đuổi em ra khỏi nhà, và anh cũng đâu làm em ngã tại em đứng không vững đấy chứ, và lúc vác em chạy là tại em không yên nên anh mới dùng cách đó để trừng phạt đấy chứ. _anh nhẹ nhàng giải thích. Không kiên nhẫn cô.

-Anh...Anh...quá đáng!_Cô nhìn anh trừng trừng nước mắt không chảy ra nữa.

-Anh đâu quá đáng!_Anh mỉm cười véo mũi cô, nhắc nhở.

-Anh ...anh tiểu nhân..._Cô trừng mắt nhìn anh về trách móc sau đó kết tội anh.

-Anh đại nhân đấy chứ!_Anh lại véo mũi cô thêm lần nữa ánh mắt ánh lên nụ cười. Môi nhếch lên tạo nụ cười rạng rỡ tuyệt đẹp.

-Anh quá Vô liêm sỉ!_Cô bưng bưng chỉ chít anh. Giọng điệu hùng hồn nhưng nước mắt lại chảy ra khi trong thấy vẻ mặt trêu ghẹo của anh.

-Quá khen!_Anh gạt đầu nhìn cô sau đó thay vì véo mũi cô thêm lần nữa. Anh nhướn người lên vào môi cô. Cô khẽ giật mình thoáng đẩy anh ra nhưng sau đó không hiểu vì sao lại ngồi yên để làn môi mềm của anh chạm vào môi mình.

Anh chỉ định hôn để trêu ghẹo cô nào ngờ lại bị đôi môi mềm mại mang mùi son dưỡng môi quen thuộc quần lấy rồi càng sâu hơn. Hơi thơm anh vương vấn suốt tuần qua từ khi từ nhà cô trở về khiến tim anh bây giờ lạc mất một nhịp.

Lưỡi anh tự động tách đôi môi cô ra rồi luồn vào kéo theo lưỡi của cô. Tạo thành nhịp nhảy rất ăn ý mà tự lâu rồi con tim vẫn nhớ mãi.

Hơi thở nhẹ của anh phả vào vành tai cô, giọng nói khàn đặc cất lên.

-Em dụ dỗ anh đấy nhé!_Anh nói xong lại đưa lưỡi liếm vành tai của cô sau đó đưa răng cắn nhẹ một cái. Mấy năm trước sau nhiều lần trêu chọc cô, anh đã tự khám phá ra những nơi mà cô thường rất nhạy cảm.(ý Trương ca biến thái quá)

-Á!_Cô khẽ rên lên. Không phải vì nhạy cảm của vành tai mà vì chân cô bị anh kẹp lại khiến cho vết thương trên đầu gối nhói lên.

-..._Anh khựng lại một lúc sau đó cảm thấy tiếng rên của cô rất kì lạ nên buông cô ra. Anh nắm lấy hai vai của cô hỏi.

-Em sao vậy?_Giọng lo lắng.

-Em ...bị thương ở chân..._Cô ngẩng đầu nhìn anh, trên khoé mắt nhả ra vài giọt lệ.

-Ngốc ạ! Sao em không nói._Ánh mắt anh có vẻ lo lắng nhưng giọng nói vẫn rất bình thản.

-Tại quần này chật quá...kéo không lên được._Cô cúi đầu nghịch ngợm vạt áo bun

-Cô nhóc này! Rắc rối quá đi._Anh cốc vào đầu cô một cái ầu yếm, rồi bế cô lên trong sự ngỡ ngàng của cô rồi bước về phía phòng ngủ.

-Anh ..anh định làm gì hả?_Cô hét toáng lên khi thấy anh đẩy cửa phòng ngủ bước vào.

-Bí mật!_Anh ra vẻ bí hiểm lắm. Đưa tay bật điện phòng ngủ. Sau đó đặt cô xuống chiếc giường rộng của mình. Sau đó để cô ở đó anh bước vào một phòng khác trong phòng.

Cô nhìn xung quanh. Quanh phòng tràn ngập mùi hoa Oải hương thoang thoảng, ga trải nệm mềm mại màu đen trắng cũng thoang thoảng mùi Oải hương. Thật là nhớ lúc xưa.

Cô nhắm mắt lại. Vùi mặt vào chiếc gối mềm mại đầu giường, quên luôn cái chân đan đau, vướng víu vào mùi hoa Oải hương và mùi của thân quen của Hoàng Phi. Thật là mềm mại và ấm áp. Cảm giác rất an toàn. (ss e cũng muốn đi ngủ. Không muốn tiếp tục công việcj tạo nên tình cảm cho hai anh chị đâu huuuu TT^TT...Phương Di: Cứ tiếp tục đi em. Còn nhiều người trông đợi vào hạnh phúc của bọn chị và cái kết the end trong truyện của em lắm mà...:XX)

Anh đứng đầu giường ngắm nhìn người con gái đang nằm ngủ mà quên luôn cái chân đang đau kia. “Thật là chứng nào tật ấy” . Cái vẻ hồn nhiên ngây thơ vô tội của cô chẳng thay đổi chút nào. Đến cái cách ngủ nữa, vẫn giống như mấy năm trước, lúc nào leo lên giường anh cũng ngủ ngon lành được cả. Thật sự cô tin tưởng anh đến thế hay đang không xem anh là một người đàn ông cơ chứ. (úi. Ca ca là bê đê ak...??? ;;)

Anh đến bên kéo ghế ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc xoả ra của cô, chiếc mũi nhỏ xinh, khoé môi đỏ hồng như cánh hoa đào, hàng long mi dài và cong ...tất cả hiện lên trên làn da trắng nõn và mềm mại này.

Anh mỉm cười chua xót:

-Tại sao em lại dấu anh chứ?

_____Tôi là đường phân cách quá khứ...20 phút trước _____

Sau khi anh tiễn cô ra khỏi nhà. Anh đứng trên lầu nhìn theo bóng dáng của cô. Cứ ngỡ cô sẽ quay lại và bám chuôn nào ngờ cô lại tính toán gì đó rồi oai hùng bước đi. Anh chỉ lắc đầu, tại sao anh lại quên đi cái tính khi thất thường của cô nhỉ ‘Càng đẩy cô ấy đi thì cô ấy càng đi xa hơn. Nhất quyết không trở lại’.

Cùng lúc đó anh nhận được điện thoại của ai đó xong lại gấp máy và bấm gọi ột số điện thoại đã lâu lắm rồi anh chưa gọi. Anh mỉm cười chua xót. Có lẽ vì quá tổn thương.

-Cô ấy đã nói cho con nghe hết rồi! Có thật thế không ạ?_Anh nhỏ nhẹ nói, nhưng có trong lòng cả một mớ hỗn độn.

-Chúng ta rất xin lỗi con!_đầu giây bên kia người phụ nữ chỉ lắc đầu ,khoé mắt ngân ngấn nước rồi thốt ra như thế.

-Vâng!_Anh gấp máy lại. khoé mắt giật giật. Không suy nghĩ gì anh lao vút ra khỏi nhà chạy theo phía đờn quốc lộ mà cô đã đi. Và anh tìm thấy cô...Cùng lúc đó anh lại nghe cô nói: Người yêu tôi ở gần đây._Cứ ngỡ cô gọi anh ta đến nhưng đến khi nhận ra người cô nói không phải người đó thì tim anh bỗng đập nhanh lên tỏ vẻ vui mừng như vỡ được vàng. Rồi anh vác cô đi...

_____tôi là vạch ngăn kết thúc quá khứ _____

-Dậy dậy..._anh hồi tưởng lại xong mỉm cười rồi đưa tay bọp lấy mũi của Di.(ca ca ác quá ;;)

-hơ hơ..._Di bị nghẹt thở. Tay chân đưa loạn cả lên sau đó mới ngồi thẳng dậy. Mặt vẫn tiếp cơn ngái ngủ. Nhưng ánh mắt ánh lên vẻ tức giận với kẻ đã phá giấc mộng của mình.

-Đừng nhìn anh như thế. Thay quần áo đi!_Phi nghiêm mặt nhìn Di. Không cười nữa, chỉ vào bộ quần áo đặt trên giường.

-Nhưng làm gì?_Cô lấy tay che trước ngực nhìn anh cảnh giác.

Trong lòng Phi phải phá lên cười. Sao lúc ngủ không đề phòng mà giờ lại đề phòng ...

-Không phải sát trùng vết thương à?

-Oh!_Cô gật gù có vẻ hiểu lầm. Sao đó lại chần chừ.

-Sao nữa!_Phi có vẻ bức bối. Trên tay cầm sẵn hộp thuốc.

-Anh ra ngoài đi._Cô ra lệnh.

-Trời! Thay đi. Phiền phức. Em có cho anh cũng không ham _Anh đá long nheo nhìn cô. Anh mắt trêu chọc.

-Ra ngoài!_Cô đẩy mạnh anh một cái. Rồi đóng sập cửa lại.

.
.
.
15phút trôi qua...cửa vẫn chưa mở...

16 phút....

-Di! Em ngủ rồi à!_Anh có vẻ bực bội. Gọi vọng vào trong.

-Không!_Giọng trả lời . kèm theo vẻ bối rối.

-Thế thay xong chưa?

-Xong rồi!

-Sao không mở cửa?_Anh bực bội.

-Tại..._Cô ở bên trong cầm lấy chiếc áo rộng thùng thình xong lại nhìn vào trong gương. Nếu mặc bộ đồ này ra đời thì thật mất mặt...Hai má cô đỏ bừng lên... ‘Đây là quần áo ngủ của anh ấy...To thật...’

-Tại gì! Mở cửa nhanh lên. Anh buồn ngủ lắm._Nhìn đồng hồ đã 12giờ đêm. Cả sáng anh phải làm gấp để tới quán café nên cảm thấy rất mệt mỏi, rồi còn chơi đùa với cô, chạy xe máy tiếng hai ba vòng...quả thật là rất mệt mỏi. Giờ chỉ muốn ôm ai kia ngủ cho đến sáng ngày hôm sau..saunữa...(@@!!! Bó tay vs ca ca...)

“Cách”

Cửa mở. Cái dáng nhỏ bé trong bộ đồ rộng thùng thình xuất hiện.Quả thật là bộ đồ ngủ to rộng này làm cô chỉ lòi ra được cái đầu trong rất dễ thương.

Anh chăm chú nhìn cô mà quên luôn cả việc quan trọng là bôi thuốc.

-Tại sao mới mấy năm mà quần áo anh lại rộng vậy chứ..._Cô chu chumôi trách móc, nhằm tránh đi cái vẻ ngượng ngùng khi bị anh nhìn chằmchằm.

-..._ánh mắt anh ánh lên nụ cười ôn nhu. Đưa tay vuốt lấy sợi tóc vừa rơi xuống gò má của cô. Hành động này thật làm tim của ai đó bị hụt một nhịp.

-Vào ...vào bôi thuốc!_Cô vội kéo lấy tay anh nhắc nhở việc cần làm.

-Oh!_Anh gật đầu. Nếu cô không nhắc chắc anh cũng sẽ bế cô vào phòng heee...(ss ca ca đang có âm mưu...;))

_____Tôi là vạch ngăn cách bôi thuốc_____

-Lần sau phải đi đứng cẩn thận._Anh vừa bôi thuốc vừa đưa môi thỏ thỏ nhẹ cho cô đỡ buốt. ‘Không biết có để lại sẹo không’...Anh nhăn trán suy nghĩ. Nhìn vào làn da trắng trên bắp chân cô. Vật sở hữu của anh không thể được để lại sẹo như vậy...(ca ca...Vật sở hữu là sao ==! Càng ngày tâm ý anh càng đen tối. Em không bán ss cho anh đâu...^^!)

-Ừa!_Cô gật đầu. Một lần vậy đã đủ lắm rồi.

-Anh biết bí mật của em rồi!_Anh không ngẩng đầu nhưng giọng nói có vẻ gian xảo lắm.

-Bí...bí cái gì cơ!_Cô lẩm bẩm. Không nhìn được mặt anh nên không biết anh đang cười hay đang nghiêm túc. Cô rất lo lắng,

-Sao em không nói với anh. _Gián xong bắn gián cá nhân vào vết thương Phi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô. Thật ra anh cũng biết câu trả lời. Trước giờ tâm tình của cô luôn lo lắng cho người khác, không bao giờ lo cho bản thân trước nên lần này cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng anh giận cô bởi vì chính cái tính đó của cô. Cô biết lo lắng cho người khác là tốt nhưng sao lại đưa chuyện trăm năm của cô ra để đánh đổi chứ. Cô không biết cô làm vậy là quá đáng với anh lắm sao. Nếu anh không biết sớm thì sau này không biết hậu quả sẽ ra sao...Nhưng những lời này anh chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra cho cô biết.

-Nói gì cơ?_cô vẫn giả ngốc.

Về mặt của cô lúc này sao có thể đánh lừa anh được . Làm trò này với anh thì quả thật cô quá trẻ con rồi.

-Anh và em không có quan hệ gì cả!_Phi từ tốn nói. Đóng hộp thuốc lại rồi đẩy sang một bên.

-Anh...Anh biết _Cô ngập ngừng hỏi.

Anh không trả lời chỉ gật đầu.

-Từ khi nào?_Cô lại lẩm bẩm.

-Lúc em đi ra khỏi nhà!_Anh điềm tĩnh trả lời. lấy chăn trải rộng ra.

-Sao anh lừa em..._Cô giật giật cất tiếng. có vẻ tủi thân lắm.

-Anh đâu có lừa em. Không phải anh đã hôn em đấy sao_Anh mỉm cười_véo lấy mũi cô rồi lại tiếp tục hành động của mình là thả người nằm_xuống giường chui vào lớp chăn bông ấm áp.

-Anh vô liêm sỉ!_Cô trườn đến bên cạnh anh. Ngồi trên giường đưa đôi mắt hơi đỏ nhìn anh.

‘Cô gái này. Thật yếu đuối mà’...Ngĩ thế nhưng anh lại không nghĩ là cô yếu đuối. Vì một người con gái yếu đuối không bao giờ lấy chuyện hạnh phúc cả đời của mình để lo nghĩ cho người khác cả. Vì vậy từ trước đến giờ anh luôn nghĩ cô rất khác thường.

-Ừ! Anh vô liêm sỉ!_Anh ngồi dậy ôm cô vào lòng rồi kéo cô vào người ôm ấp. Trong cô lúc này giống như chú thỏ được người ta mặt áo rộng_thùng thình đôi mắt đỏ au lên trong rất đáng yêu.

-Anh tiểu nhân!_Cô thuận thế dấm mạnh một cái vào ngực anh.

-Ừ! Anh tiểu nhân!_Anh lại gật đầu thêm một cái nữa thuận tay kéo luôn cô vào giuối lớp chăn bông ấm áp.

-Anh xí gạt em_Cô vẫn tiếp tục trách móc, không hề để ý là mình đang bị con người kia lợi dụng lúc yếu đuối để thừa cơ ôm gọn cô vào lòng_thật chặt.

-Lần sau anh không giám nữa!_anh tựa cằm của mình lên mái tóc cô. Sao đó nhẹ nhàng trả lời.

-Nếu có lần sau thì sao?_Cô ương bướng không tin vẫn ngẩng đầu lên hỏi anh.

-Nếu có lần sau...anh sẽ không được đi tắm._Suy nghĩ một lúc anh cũng nghĩ ra được điều kiện vẹn cả đôi đường.

-Không được hôn em, không được ôm em, không được nằm trên giường..._Cô nghĩ nghĩ ra nhiều điều kiện khiến anh cảm thấy phát sợ. Thấy cô mà_không được hôn cô, ôm cô...thì thà bảo anh đi tu cho rồi.

-Vậy anh đi tu nhá!_Anh cúi xuống ra vẻ suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn cô. Mắt chớp chớp.

-Anh dám!_Cô véo vào người anh. Làm anh phải giật mình nhưng rồi cũng mỉm cười đầu hoà.

-Vậy không được ôm em,hôn em thì không phải đi tu à!_anh mỉm cười đặt lên môi cô nụ hôn nhẹ rồi ôm cô thật chặt.

-ừ há!_Bây giờ cô mới chợt gặm nhấm hết được câu nói lúc nãy của anh.

Anh phải lắc đầu thở dài. Đúng là cô nhóc khó tiêu mà.

-Nhưng sao anh lại nằm đây?_Cô sực nhớ ra điều gì đó rồi tròn mắt hỏi anh.

-Giường anh mà!_Anh mỉm cười nhìn cô.

-Vậy em đi phòng khác!_Cô ngồi bật dậy nhưng chưa kịp đứng lên thì bị anh lôi lại, ngã nhào cả vào trong lòng anh.

-Yên nào! Tối rồi đấy. Đừng phá nữa. Ngủ đi._Anh khẽ cắn vào vành tai của cô. Sau đó nghe tiếng cô rên khê.

-Nè! _anh cúi đầu hỏi cô.

-hả?_Di ngẩng đầu, vẫn còn choáng vì cái cắn tai lúc nãy.

-Em quyền rũ anh đấy phải không?_Anh nheo nheo mắt hỏi. Đấy mắt có vẻ gian tà

-Em buồn ngủ quá!Ngủ đi_Cô không trả lời vòng tay ôm lấy eo anh. Rútthật sau vào người anh. Vì thời tiết biến càng về đêm lại càng ltrở nênlạnh.

-Nhột đấy!_Anh khẽ cau mày “Đúng là thỏ không sợ sói mà”

-..._Cô gái không trả lời...Chỉ vọng lại nhịp thở đều đều..

-Haizzzzz Cô nhóc này! Thật đáng ghét mà!_anh đưa tay véo lấy chóp mồm của cô rồi ngẩng nhìn khuôn mặt trắng hồng của cô đang say ngủ. Nhiều lúc miệng cô khẽ nheo cười một chút rồi lại thôi.

Anh ôm cô thật chặt...Vừa hưởng thụ cảm giác hạnh phúc vừa nhớ đến người con trai đó...

Cái bóng đơn độc lặng lẽ rồi bị bóng tối ăn mất. Thật ra anh cũng nên cảm ơn anh ta vì bao năm qua đã chăm sóc cho cô. Nhưng anh biết khi yêu một người thì cho dù có phải chăm sóc người đó đến hết cuộc đời thì người ta vẫn chấp nhận mà không đòi hỏi một sự đáp trả.

40. Chương 40 : Buông Tay Để Yêu.

Có người trước kia thường nói với tôi rằng:

“Con người cho dù có mạnh mẽ đến mấy thì đến một lúc nào đó cũng sẽ tỏ ra yếu đuối. Khi gặp một người bạn tỏ ra yếu đuối trước mặt người đóthì lúc đó trong thâm tâm bạn đã xem người đó là một chỗ dựa vững chắc.Nhưng khi cần lãng quên một thứ gì đó vì một lý do đặc biệt nào đó chodù thứ đó có quan trọng đến đâu bạn cũng sẽ mạnh mẽ để lãng quên. Vậybạn sẽ chọn làm con người mạnh mẽ chứ bởi vì con người yếu đuối đôi lúckhông thể trở nên mạnh mẽ được!”

Lúc đó tôi không thể trả lời người bạn đó được bởi vì chính tôi cũng không biết có thật làm một người mạnh mẽ tốt đến như thế nào ?! và bản thân tôi muốn làm một người mạnh mẽ hay không. Người ta nói đàn ông aicũng mạnh mẽ hoặc là bắt buộc phải mạnh mẽ .Nếu đúng là như vậy thì sinh ra nước mắt làm gì.

Tôi yêu Di hạy có thể nói tôi rất yêu cô ấy nhưng... chính vì yêu côấy nên tôi không thể lấy cô ấy ra làm chỗ dựa ình nhất là trongtình trạng này. Yêu cô ấy quá nhiều tôi lại càng hiểu rõ về cô ấy, hiểuthấu những gì trong tâm tư cô ấy, trong đôi mắt tròn to đen lay động ấycũng chính vì yêu cô ấy mà bây giờ tôi bắt buộc phải là một con người mạnh mẽ để chôn sâu thứ tình cảm mà tôi giành cho cô ấy. Tình yêu giành cho người con gái đó quá lớn nên lại càng hiểu rõ hơn về tâm tình củangười con gái đó, bởi vậy không thể cố níu kéo để trái tim của người con gái nhỏ bé đó đau khổ...

Từ khi quen cô ấy tôi thấy được trong ánh mắt ngây thơ của cô bé nhỏnhỏ trong chiếc váy xanh dương là cả một khoảng trời bình yên và tôi bắt đầu tỏ mò về cái khoảng trời bình yên đó...Tôi tự nói với lòng mìnhvới tâm tình của một thằng nhóc con : “Nó thật tròn@@”...

Nhưng rồi khi chúng tôi lớn lên thêm một chút nữa tôi lại thấy trong mắt cô ấy là sự sợ hãi...mà ánh mắt mang cái vẻ hoang mang kia lại chỉgiành cho tôi và tôi biết tại sao lại như vậy. Lúc đó không phải vì tôi ghét cô ấy, mà bởi vì tôi muốn ánh mắt đó chỉ hướng đến tôi. Có lẽ từlúc đó hình ảnh của một con nhóc em thằng bạn thân đã in sâu vào tráitim trẻ con của tôi. Để rồi lớn lên ở cái tuổi trưởng thành tôi mới biết rõ rằng đó là thứ tình cảm thiêng liêng nhất mà trong mỗi con người aicũng có.

Rồi cô ấy có người yêu...Trái tim tôi đau. Thế là tôi lần đầu tiên cảm thấy mất cô ấy...

Rồi người cô ấy yêu ra đi...Tôi biết lý do mà họ chia tay, tôi biết cô ấy không thể quên cậu ta...Năm năm là quãng thời gian rất lớn nhưng vẫn vậy. Để rồi không cảm lòng được tôi đề nghị cô ấy yêu tôi và cô ấy gậtdầu...Tôi vui mừng và hạnh phúc. Có thể tôi sẽ làm cô ấy quên được người con trai đó.

Rồi cô ấy đồng ý kết hôn với tôi và tôi biết vì sao cô ấy làm vậy...Và tôi biết rõ vì sao lúc đó tôi lại cầu hôn cô ấy . Bởi vì tôi biết bí mật đó và tôi không muốn mất cô ấy...

Tôi cố níu kéo cô ấy bằng cách đó để rồi ngay lúc này đây tôi hiểu phải buông tay ra...

-Em..._Di ngập ngừng cúi đầu không nhìn người con trai trước mặt.Những giọt nước mắt trên khoé mi chực chảy ra...Có thể lần quyết định này là sai ,bởi vì cô quá ích kỉ nhưng nếu không làm như vậy có thể đúng như lời Nguyên nói cô sẽ cảm thấy hối hận và người bị tổn thương nhiều nhất không phải là cô mà chính là Long.

-Bởi vì anh hiểu em quá nhiều nên lần này có vẻ như anh không thể nhắm mắt làm ngơ được rồi!_Long bình thản trả lời.

-Anh..._Di ngơ ngác ngược đôi mắt đỏ hoe của mình lên nhìn Long. Như muốn hỏi câu nói của anh nghĩa là gì.

-Tuởng lần này làm ngơ cho qua chuyện cưới về là hết nhưng thế này thì không được mất rồi!_Anh đưa tay gõ vào trán Di. Lại định đưa tay vuốt đi giọt nước mắt của cô nhưng lại sợ bản thân không cầm cự được mà ôm cô vào lòng để rồi không bao giờ buông ra nữa.

-Anh..._Di vẫn ngơ ngác nhìn anh. Đôi mắt như muốn nói “Xin lỗi...làm anh đau”...

-Tất nhiên phải đau rồi nhóc con!_Anh đưa tay bẹo má cô một cái. Rồi lại đưa tay chạm vào ngực mình xong nhăn nhó.

-Xin... lỗi!..._Cô nấc lên mãi hai từ đó mới thoát ra khỏi cổ họng. Nhưng cô đâu biết điều đó càng làm tim anh nhói lên. Đau đến tận xương tuỷ.

-Biết lỗi là tốt! Lần sau không được như vậy nữa. Anh không muốn lấy một cô vợ mà trong lòng cô vợ đó lại có hình bóng của một người khác đâu._Anh khoanh tay trước ngực tỏ vẻ không hài lòng.

.
.
.

Trong quán café mang tên “Sắc tím”...Màu của sự chờ đợi và thủy chung, cái màu của nỗi lòng trầm mặc, mang cái vẻ xót xa không thể nói nên lời. Không gian đắm chìm trong mùi café nồng ấm và cái sắc tím lặng im...

Tên quán như thế, không gian như thế và con người cũng thế. Họ đến đây tìm sự bình yên, tìm đến cái trầm mặc tuyệt đẹp giữa cuộc sống bộn bề này, với bản nhạc buồn của chàng trai mang theo nỗi đau về một tình yêu không được đáp lại nhưng vì tình yêu mà chàng giành cho cô gái quá lớn nên...

Ước mong thời gian sẽ quay trở lại

Để anh được nói với em thêm một câu

Rằng ngày mai nếu có gặp lại nhau

Thì em có cần tay anh ôm em thật lâu

Chúc em ngày mai sẽ luôn thật vui

Ở nơi xa ấy có nắng ru tình em

Còn anh sẽ nhớ, nhớ mãi nụ cười ấy

Chờ nghe những lời yêu thương triu mến

Anh mơ!!! ^_ ^

Cô và anh ngồi im lặng như vậy, rất lâu nhưng chẳng ai nói thêm câu gì...Nỗi lòng của hai người không biết có đi chung một hướng.

Ánh mắt màu café của anh sâu thẳm nhìn cô. Cái dáng người mỏng manh trong chiếc váy màu xanh nước biển, giống như lần đầu tiên anh và cô quen nhau.

Lần đó, cô cũng mang chiếc váy có màu nhẹ nhàng của biển và những mảnh xếp ly uống lượn như những làn sóng nhỏ đang vỗ bờ. Và với đôi mắt to tròn đen láy cô nhìn anh, khi đó anh nhìn thấy trong đó là cả

khoảng trời bình yên đến kì lạ... Giờ đây cho dù cô gái của mười mấy năm trước có đang ngồi trước mắt anh, vẫn chiếc váy màu xanh biển đó, nhưng anh biết chắc rằng đôi mắt mang theo sự bình yên như mấy năm trước không còn nữa. Đặc biệt là trong lúc này.

-Anh yêu em nhiều đến nỗi có thể đoán được thâm tâm của em đang chất chứa những gì! _Anh tĩnh lặng đưa mắt hướng ra ngoài những khóm hoa giấy bên ngoài cửa sổ. Giọng anh nhẹ như làn gió đến nỗi làm cô không nắm bắt được là anh đang nói với cô hay là đang nói với chính bản thân mình.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt khóc nhiều đến nỗi đỏ hoe cả lên. Cô không nói gì chỉ nhìn anh như thế. Nhìn cái người con trai đang thả nổi lòng theo những khóm hoa giấy.

-Em biết không? _Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt anh thoáng qua vẻ lúng lúng rồi lại trở về với ban đầu. Ngừng lại một lúc anh đưa tay lau đi giọt nước mắt của cô rồi đặt lại trên bàn nắm chặt và nói.

-Nhiều lúc anh ước rằng. Phải chăng mình đừng hiểu em như thế! Chỉ cần yêu em là đủ rồi không cần biết trong cái thâm tâm nhỏ bé kia là những gì... _Anh mỉm cười nhìn cô. Rồi lại tiếp lời.

-Đã có lúc anh ích kỉ. Cho dù biết tình yêu của em giành cho ai, đau khổ vì ai và biết em và cậu ta không phải là chị em họ... anh vẫn tự dằn lòng là “mình không bao giờ để mất cô ấy thêm một lần nữa”. Anh biết em có thể bỏ anh ra đi nhưng em không làm vậy và anh vịn vào đó để kéo em lại... để anh không mất em thêm một lần nữa...

-... _Cô không nói gì chỉ tròn xoe mắt mang vẻ bất ngờ nhìn anh.

-Từ trước đến giờ anh vẫn xem như không biết chuyện gì và cứ lợi dụng tình cảm của em như vậy! nhìn lại khoảng thời gian được có em bên cạnh anh không thấy hối hận gì cả. Nhưng cho đến tận bây giờ anh mới hiểu rõ cho dù anh có yêu em thế nào đi nữa thì anh không có quyền kéo em lại bên mình để rồi làm chính em bị thương anh lại cảm thấy hận bản thân mình.

-Anh? _Bây giờ cô mới lấy lại giọng nói của mình và hỏi anh.

-...

-Sao anh lại biết? _Cô hỏi anh. Chính cô cũng không biết bây giờ trong tình thế như vậy phải làm như thế nào... Anh tại sao lại tự làm mình tổn thương đến như vậy. (huuuu... TTT^TTT... Tớ ít đề cập đến Long ca. Nhưng mờ không ngờ tình cảm của ca ấy lại như thế này)

-... _Anh không nói gì chỉ lặng im nhìn cô. Ánh mắt ấy của cô làm trái tim anh đau. Chính bởi vì ba trước cô với ánh mắt như vậy mà anh đã lợi dụng tình cảm của cô, cố hết sức không buông cô ra.

-Bao giờ? _Cô tức giận hét lên. Không phải vì giận anh lợi dụng tình cảm của anh mà vì giận anh bởi anh đã tự làm bản thân mình tổn thương.

-Mùa hè hai năm trước, chính vào buổi tối khi em chạy khỏi nhà bố mẹ em! _anh hơi bất ngờ trước phản ứng của cô nhưng sau đó lại bình tĩnh trả lời.

-Sao anh không nói với em?

-Anh sợ mất em _anh nhìn sâu vào đôi mắt giận dữ của cô mà nói.

-ba năm trước em lợi dụng tình cảm của anh để bám víu anh biết không? _cô lại hỏi anh.

-Biết!

-Biết khi em nhận lời cầu hôn của anh là vì em quá đau lòng rằng Phi đã có gia đình!

-Anh biết!

-Vậy tại sao anh không đẩy em ra? Lại để em lợi dụng anh hết lần này đến lần khác! _cô tức giận đến nỗi nước mắt lại tiếp tục ứa ra. Hai tay trên bàn nắm chặt lấy vải khăn trải bàn làm cho nó nhăn nhúm.

-Anh tự nguyện cho em lợi dụng! _Anh mỉm cười mang vẻ chua xót.

-Anh điên rồi! Biết như vậy thì người tổn thương sẽ là anh không?!

-Em có giận anh không?_Anh ngấm những giọt nước mắt của cô, nó trong suốt dễ vỡ nhưng nào ngờ đâu nó lại như một mũi dao nhỏ đang cứa lấy và bám víu vào trái tim anh.

-...

-Mà cho dù em có giận thì anh cũng không biết làm gì để cho em hết giận_Anh mỉm cười nhìn cô. Nụ cười thoáng mang theo nỗi đau xót.

-Em giận anh! Và sẽ không tha thứ cho anh. Không phải giận bởi anh lợi dụng tình cảm của em, mà giận bởi vì anh lại làm bản thân mình bị tổn thương!_Cô lắc đầu nhìn anh.

-Em đừng nói như vậy nếu em lại để sơ hở để anh lợi dụng tình cảm nữa thì anh sẽ không buông em ra nữa đâu!_Anh đưa tay gõ vào trán cô...Nó như là một lời trách móc và còn hơn thế nữa nó là lời tạm biệt mà anh muốn gửi đến cô.

Trước vẻ mặt nhọc nhằn của cô, anh đứng dậy. Kéo túi hành lý đến bên cạnh mình rồi lại mỉm cười nói tiếp.

-Lần này để anh bỏ rơi em nhé!_Anh mỉm cười, ánh mắt quyến luyến lưu lại trên khuôn mặt của cô. Những thứ mà anh đã từng có được.

-..._Cô không nói gì, cũng đứng dậy. Đúng như người ta thường nói cuộc sống nào cũng sẽ có lúc phải tàn nhất là khi duyên nợ vợ chồng giữa cô và anh không thành thì điều đó càng rõ hơn. Mong sao cho vết thương trong tim anh mau lành hẳn.

.

.

.

Anh đứng thật lâu nhìn cô, nhìn những giọt nước mắt cô đang rơi, lưu luyến không muốn rời, không muốn buông ra. Nhưng biết làm sao được trái tim người con gái này không giành inh mà cho dù anh có một phần nhỏ trong tim cô cũng không thể làm cô hạnh phúc. Vậy thì buông tay thôi. Lưu giữ cái thân ảnh này để rồi mấy tiếng nữa hai người đi hai ngã, không biết cô có lưu giữ bóng dáng của anh nơi một góc nhỏ nào đó để khi nào nhớ về và không biết cô có muốn gặp lại anh hay không...

-Chúng ta chia tay em nhé!_Giọng anh cất lên một cách yếu đuối rồi lại đập vào trái tim đang thoi thóp của anh...Quả thật lần này anh đã tự làm bản thân mình bị thương. Anh giống như con thiêu thân kia lao vào lửa, mặc dù biết chắc chắn sẽ bị thương nhưng vẫn cố lao vào mà không hối hận.

-Vâng!_Cô gạt đầu, giọt nước mắt không cầm được lại ứa ra.

-..._Anh trầm lặng nhìn cô một lần nữa rồi kéo hành lý đi ra cửa.

-Long!_Tiếng cô nức nhen gọi tên anh một cách khó khăn.

-Em có thể ôm anh không?_Cô hỏi anh.

-Đừng ngốc thế! Nếu vậy anh sẽ không buông em ra đâu!..._Long cười sau đó lại nói tiếp:

-Hạnh phúc nhé!Nhóc con._Anh nói xong vẫy tay và đẩy cửa bước tiến về chiếc xe đang chờ mình ngoài cổng. Nơi anh đến bây giờ là sân bay và đi tu nghiệp ở Mỹ. Không biết sau này có còn gặp lại người con gái đó không nhưng chắc rằng anh mãi giữ hình bóng đó nơi một góc trong trái tim mình. Chỉ mong cô ấy có thể mãi hạnh phúc, mãi nhìn cuộc sống với đôi mắt to tròn mang vẻ bình yên đó.

Anh tự mỉm cười và bước đi. Không biết tự bao giờ trên khoé mi nhóm nước mắt.

Hình bóng người con trai cứ xa dần rồi xa dần...Di biệt anh không chỉ đi xa khỏi thành phố này mà còn xa hơn nữa. Có khi sau này cô không có dịp gặp lại anh nữa.

-Long! Em sẽ tha thứ cho anh với một điều kiện!_Cô đưa hai tay bắt thành loa hét lớn.

-..._Long xoay người ngạc nhiên nhìn cô, sau đó mỉm cười thoáng vẻ hạnh phúc.

-Hãy sống thật hạnh phúc và sớm quay về nhé!_Cô lại hét lên.

-..._Anh gật đầu. Đứng nhìn cô một lúc rồi bước lên xe và dời đi, trộn vào dòng xe ngoài đường.

Long đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn những dòng xe qua lại trên đường, nhìn hết thấy những gì đang diễn ra và cảnh vật của thành phố mà bây giờ anh phải chia xa.

Có lẽ nơi đây vẫn có thứ sau này anh phải quay về. Về để gặp lại điều quý giá mà anh đã buông tay và nhìn thấy được đôi mắt đó.(TT^TT...Yêu đôi mắt của người ta thôi. Tình yêu trong sáng làm sao... xzzzzz)

.
. .

Sau này anh có quay lại hay không thì cô không biết nhưng mong rằng ở một nơi mới anh sẽ sống hạnh phúc hơn, sẽ có một người con gái nào đó yêu anh bằng tất cả trái tim mình. Yêu anh như tình yêu mà anh dành cho cô vậy.

Cô đưa tay lau đi nước mắt.

-Đừng nhìn nữa! Anh ấy đi rồi!_Phi đặt tay lên đôi vai nhỏ của Di. Nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô anh cảm thấy đau xót. Có phải cô cũng đã khóc như vậy hoặc hơn thế nữa trong cái ngày anh ra đi...Giọt nước mắt này sau này anh phải nắm thật chặt không cho nó rơi ra dù bất cứ lý do gì.(Trương ca oai phong ghê...;;) Đừng hứa lèo nhòa.:))

Phi ôm chặt người yêu bé nhỏ vào lòng, cảm giác những giọt nước mắt ướt đầm chảy ra xuyên thấm vào lớp áo sơ mi anh đang mặc và đâm xuyên vào trái tim của anh. Tổn thương mà cô gấn chịu trong thời gian này quả thật quá lớn. Chẳng phải lỗi của ai, nên cũng chẳng biết trách ai cả...

-Cậu ấy đi rồi à?_Nguyên khẽ thở dài hỏi người bên kia điện thoại.

-Vâng!_Son trả lời.

-Vậy các em về tiệm của tôi nhé! Hai người họ đang ở đây!_Nguyên nói với Son. Rồi lại đưa mắt nhìn hai người đang đứng ôm nhau ngoài sân.

-Vâng!_Son nói xong rồi dập máy.

Nguyên gấp máy lại. Rồi lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Thở dài. Tình cảnh này làm anh nhớ đến người con gái đó. Cũng đã đi Mĩ được mười mấy năm...Ra đi chỉ để lại cho anh một chậu ho sứ tím...

-Thật là!_Anh lắc đầu xong tiến về phía đầu phát nhạc. Bấm bài hát muôn thuở của mình...

“Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa. Cái rét đầu đông khăn em bay hiu hiu gió lạnh. Hoa sữa thôi rơi tôi yêu em một chiều tan lớp . Đường cổ Ngự Xưa thắm lặng bước ta về...”

41. Chương 41 : Ghen=> Kết Hôn

Bây giờ cô đang đứng ở khu vực đăng kí kết hôn của thành phố. Chẳng biết vì sao bản thân lại bị lôi tuột đến đây khi đang đi làm. Và người con trai đứng bên cạnh nói muốn kí cái giấy kết hôn với cô mặt đang hầm hè đến phát sợ.

-Thật ra thì anh muốn làm gì?_Cô nhăn nhó nhìn Phi.

-Kết hôn!_Phi không nhìn cô chỉ cúi xuống loay hoay viết những thứ cần điền vào giấy đăng ký mà cô nhân viên mới đưa cho.

-Nhưng tại sao lại kết hôn!_Cô có vẻ khó hiểu vì chưa tiêu hoá hết được những hành động của Phi.

-Đánh dấu!_Phi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái với ánh mắt trầm lắng , trả lời xong thì liền cúi đầu xuống viết tiếp.

-..._Chẳng hiểu. cô lại một lần ngơ ngác như con ngốc nhìn anh.

...

-Kí đi!_Phi đẩy tờ giấy đến trước mặt Di trong sự chứng kiến của Son và Khánh. Chẳng biết anh đã gọi hai người làm chứng này đến khi nào. Chỉ biết khi họ tới cô chẳng biết nói gì, bởi vì trên mặt hai người bọn họ đã khắc chữ: “Chẳng hiểu gì”. Có lẽ không chỉ cô bị cưỡng chế đến đây mà hai người này cũng vậy. (~)~...chắc. Độc tài dã man)

-Xin chúc mừng. Bây giờ trên mặt pháp luật hai người đã là vợ chồng_Người Công chứng nhìn họ mỉm cười. Đưa tay bắt lấy tay Phi. Rồi lại mỉm cười xong cầm giấy tờ bước đi.

...

Thế là cô đã bị cưỡng hôn.

Mặc dù biết rằng không sớm thì muộn cũng sẽ kí vào tờ giấy đó nhưng cô không thể tưởng tượng ra là mình kí tờ giấy “bán thân” trong vòng chỉ có 5phút. (=)) “bán thân”...e đem bán ss đây ạ...)

Sau khi Son và Khánh ra về thì trong phòng khách chỉ còn lại cô và Phi...không gian yên tĩnh đến kì lạ. Phi thuỷ chung không nói. Chỉ đưa tay vào bọc quần và lấy ra một chiếc hộp nhưng màu xanh nước biển và mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn Bạch kim có hạt kim cương đính sáng lấp lánh, đơn giản nhưng rất hợp thời trang hiện nay. Bên trong góc còn khắc PD nho nhỏ. Chỉ có hai chữ này thôi mà lại khiến trái tim cô đập thình thịch , bàn tay cứng đờ trong tay anh...

-Không giận anh chứ?_Phi trầm mặc nhìn chiếc nhẫn đang từ từ được anh đeo vào ngón tay áp út trắng nõn mềm mại của cô. Giọng nói mang vẻ chất chứa nhiều tâm trạng lắm.

-Không! Nhưng có chút khó hiểu._Cô nhìn chiếc nhẫn được Phi đeo vào. Thế là từ đây cô và anh đã là vợ chồng rồi. Điều mà bất kì cô gái nào cũng mong muốn. Lại còn đánh dấu suốt đời cô sẽ được ở bên cạnh anh, vậy thì có gì mà cô phải giận chứ. Chỉ có điều khó hiểu về những hành động của anh mà thôi.

-Tại anh ghen nên mới đối với em khó hiểu như vậy. Thật xin lỗi._Anh gật đầu, sau đó hôn vào ngón tay đeo nhẫn của cô. Cảm giác ghen tuông chợt lắng xuống một chút .

-Anh ghen?_Cô trừng mắt nhìn anh. Không thể tin nổi một người tài mạo song toàn lúc nào cũng mang đầy vẻ tự tin như anh lại có thể phát ghen. Haaa...có lẽ đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh khai nhận là mình đang ghen. Nhưng mà...Ghen với ai mới được chứ.

-...

-Nhưng ghen với ai?_Cô lại trừng mắt hỏi anh.

-Duy!_Anh nhìn cô tỏ vẻ trách móc.

-Duy á?

-Ừm! Sao em không nói với anh là cậu ta cũng làm bác sĩ và làm cũng bệnh viện với em._Giọng anh có chút giận dỗi.

-Cần thiết?_Cô hỏi anh. Bởi vì cô thấy cô và Duy chẳng có gì để anh phải ghen cả.

-Quá cần thiết!_Anh gật đầu chắc nịch.

-Để làm gì?_cô dò hỏi.

-Có thể không cho em đi làm nữa! Bà xã!_Anh ngẫm nghĩ sau đó trả lời và thuận tay ôm cô vào lòng âu yếm.

-Nếu gọi em là bà xã thì tuyệt đối không được như vậy!_ Cô ở trong lòng anh ra lệnh. Tim đập lạch mắt một nhịp khi anh gọi mình là Bà xã...(em cũng mún được người ta kiu vậy lắm lắm...)

-Nhưng..._phi cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô.-Anh ta nói anh ta đang theo đuổi em...

-Hả? Anh ấy nói?_Cô hơi giật mình một chút xong lại có cảm giác buồn cười.

-Đúng!_Phi gật đầu chắc nịch.

-Cứ xem là như vậy. Nhưng giờ em đã là vợ của anh và...đường như anh đã bị người ta lừa rồi! Ông xã!_Cô mỉm cười đưa nhón tay chạm vào chóp mũi của ông xã trêu đùa.

-Lừa...?

-Anh ấy có vị hôn thê sắp cưới! Hơn nữa người ta lại tài giỏi và xinh đẹp hơn em gấp trăm ngàn lần_Câu trả lời của cô làm cho Phi sốc. Bởi vì chính đây là lần đầu tiên anh bị lừa một cách ngớ ngẩn như vậy. Để rồi lại có lỗi với cô.

-Thôi chẳng có gì cả! Anh ấy làm vậy mới khiến cho bây giờ em và anh đã thành vợ chồng._Cô nhóm người chủ động hôn anh một cái. Đảo mắt một cái cô đang tính toán việc sau này sẽ xử ông xã như thế nào để lấy lại được tôn nghiêm của mình. (=))

Phi nhìn cô âu yếm ôm cô vào lòng .

-Bà xã của anh là đẹp nhất!

...

Thế là họ đã kết hôn.

_____Tôi là đường phân cách từ kết hôn đến hôn lễ_____

Và sau đó nửa tháng hôn lễ của họ diễn ra , toàn bộ hôn lễ đều do chính tay Đức lão gia đứng ra chủ trì cực kì hoành tráng theo như ông nói thì xem đây như là một món quà hồi礼 với con dâu vậy.

Sau hôn lễ đã khiến cho Phương Di mệt lã người. Tiếp đó còn phải đi tuần trang mật nữa thế là khiến cho cô mệt thêm một tháng. Đến khi về đến nhà thì đã là những ngày cuối năm...lúc đó phải chuẩn bị đón tết. Đúng là chẳng lúc nào có thời gian rảnh rỗi.

Nếu nói có khoảng thời gian rảnh một chút thì bên cạnh luôn có ông xã của cô. Chẳng biết ở công ty anh có làm gì không mà suốt ngày cứ bám lấy tay chân cô không buông...

Thế là đến ngày cuối năm...

-Bà xã! Năm mới vui vẻ_Cô đang ngồi trên ghế sofa xem pháo hoa trên tivi thì giọng anh cất lên bên tai.

-Năm mới vui vẻ! ông xã!_Cô nhóm người đặt lên môi anh nụ hôn như một món quà năm mới.

-Chỉ thế thôi sao?_Trán anh nhăn lại. giọng nói mang theo điều thất vọng.

-Ừm! Mà còn..._Chữ “gì nữa” chưa kịp thoát ra khỏi đôi môi xinh xắn đã bị nuốt gọn bởi nụ hôn của con người “Không mấy hài lòng” kia chiếm mất. Hai mắt cô xoay vòng vòng nghệt thờ đến nỗi chóng mặt.

-Ừm..._Cô khẽ kêu lên một tiếng rồi cố dùng chút sức cuối cùng đẩy anh ra nhưng cái thân hình to lớn đó chẳng những không dịch chuyển mà còn ép sát vào cô hơn...Thế là tiếp đó không nói được lời nào cô đã bị anh ăn gọn...

(:"> Cái này thì tự tưởng tượng nhé...)

Sau khi nhắc bóng cô vào phòng và ăn đến khi no mà không để cô một lần kháng cự anh lại còn vô liên sỉ nhìn về mặt hầm hầm đang tức giận của cô cười và nói:

-Bà xã! Năm sau giúp đỡ anh hơn nữa nhé!_Anh kéo cô vào lòng vô liên sỉ hơn sau đó lại còn vuốt ve di chuyển ngón tay trên da thịt của cô. Đường như vẫn còn muốn ăn nữa nhưng lại ra vẻ mèo vờn chuột.(TT^TT ss khổ oi. Trương ca quá biến thái a)

-Năm ngoái chuyện gì anh cũng chủ động làm chủ tình thế. Năm nay phải đến phiên em._Cô nhướn mày nhìn anh đòi hỏi. Bị ức hiếp nhiều rồi nên bây giờ phải bùng nổ. Biết anh sẽ không dễ dàng đồng ý nên cô đã chuẩn bị chiến thuật và tâm lý để quyết dần phần thắng.

-Được! _Anh nhìn cô nhăm nhĩ rồi gật đầu.

-Được? _Cô trợn mắt nhìn anh không ngờ chuyện lại có thể dễ dàng như vậy. Cô đã dành ra cả một ngày trời để nghĩ kế sách vậy mà chỉ một câu đã được. Có vẻ hơi thất vọng.

-Ừm! Lâu lâu đổi tư thế cũng không sao? _Anh mỉm cười rồi lật người cho cô nằm trên người mình mà xoa nắn.

Bây giờ cô mới biết ý của anh đồng ý là chuyện gì. Chẳng có gì thay đổi cả. Người trước giờ quyết định vẫn là anh.

-Á! Không phải chuyện ..._Chữ tiếp theo chưa thoát ra khỏi cổ họng đã bị ai kia nuốt gọn.

42. Chương Ngoại Truyện1 : Bà Xã! Sinh Con Cho Anh Nhé...

-Bà xã! Sinh con cho anh nhé? _Ngón tay của anh không yên phận dịch chuyển trên chiếc eo mềm mại của cô. Đôi mắt lấp la lấp lánh như đứa trẻ con đang chờ được nhận quà. Cái điệu bộ lúc này của anh làm Di cảm thấy buồn cười, ngẫm nghĩ sao một người như vậy có thể điều hành cả một tập đoàn xuyên quốc gia...

-...

-Nè!..._Thấy bà xã nằm bên không cất tiếng trả lời. Anh cúi đầu sát vào đầu cô, nhìn xem trong đôi mắt bà xã đang nghĩ gì. Lúc này bàn tay của anh đã lần mò vào bên trong lớp áo ngủ làm bằng vải voan của cô mà làm loạn.

-Hả..._Cô thoáng giật mình bởi vì khuôn mặt anh chỉ cách cô một khoảng nhỏ, nhỏ đến nỗi có thể đếm được hơi thở của anh.

-Nãy giờ em đang suy nghĩ gì thế..._Anh cúi đầu thật sát nhìn vào mắt cô, trán nhăn lại vẻ không hài lòng, đôi môi cong lên vẻ hờn dỗi. Bàn tay anh trên da thịt của cô khẽ dừng hẳn hành động làm loạn ban đầu.

-Không! _Cô lắc đầu một cái. Đôi mắt mở to như khảng định, đưa ngón tay đẩy trán anh ra một khoảng. Chẳng nhẽ cô phải nói với anh là cô đang nghĩ : “Ông xã của cô thật tài giỏi” sao? Chắc! Nếu anh mà biết cô nghĩ về anh như thế thì chắc tối nay và sau này nữa cô sẽ không có một buổi tối nào ngủ ngon giấc cả.

-Thật không? _Anh

-Ừm...Không hẳn..._Cô đưa đôi mắt to tròn nhìn anh thêm một lần nữa, nhấp nháy cánh môi mềm như cánh đào tươi. Cô trả lời anh như vậy bởi vì cô biết anh chẳng bao giờ tin cái lời nói ban nãy, một chút cũng không hay có thể nói là anh biết cô đang nghĩ những gì. Cô còn không tin lời mình nói nữa là...(

”

...SS bị khủng)

-Vậy từ nãy giờ em đang nghĩ gì? _Nghe câu trả lời của cô, ánh mắt anh từ từ dịu xuống nhìn cô đầy trìu mến như một bà mẹ hài lòng về đứa con của mình. Anh cúi xuống hôn phớt qua bờ môi cô một cái âu yếm rồi nhấp môi hỏi. Lợi dụng lúc cô vẫn chưa để ý, bàn tay anh lại tiếp tục không yên phận làm loạn bên trong áo cô.

-Em lười trông trẻ con lắm..._Đôi mi cô nhấp nháy nhìn anh, giọng nói nũng nịu.(ss là bác sĩ khoa nhi đó nhé...

”

...???)

-Nhưng không phải em rất thích trẻ con sao?_Bàn tay anh dừng lại một chút, nhưng vì cái tính tham lam nên vẫn tiếp tục hoạt động, chỉ có đôi mắt là nhìn cô có vẻ ngạc nhiên.

-Sao anh lại nói vậy?_Cô lại nhấp nháy mi cong cong nhìn anh, giọng dịu dàng. Tay cô đưa lên chạm vào chóp mũi của anh.

-Thế không phải em làm bác sĩ khoa nhi sao?_Anh đưa mắt nhìn ngón tay nhỏ xinh của cô đang di chuyển trên khuôn mặt mình. Sau đó khi ngón tay cô di chuyển gần đến miệng anh lại nhanh như chớp cần lấy nhón tay nghịch ngợm của cô.

-á!...thả tay em ra..._Giật mình khi ngón tay bị người kia khoá chặt trong miệng. Cô đưa tay còn lại đánh vào bả vai anh mà hét lên.

-Trả lời đi!_Anh nhả nhón tay cô ra sau đó mỉm cười nhìn cái vẻ xấu hổ của cô hiện ra trên mặt. Hai má cô đỏ lên trông rất đáng yêu.

-Đó là công việc thôi!_Cô hờn dỗi liếc mắt nhìn anh một cái.

-Thật không!_Anh nhìn cô mỉm cười nhưng ánh mắt có vẻ đang suy tính điều gì đó.

-..._Cô không trả lời chỉ là đang cố nhìn xem anh đang suy tính điều gì. Nói thật thì cô làm công việc này cũng bởi vì yêu thích trẻ con...Nhưng trong lúc khi anh nói câu ấy với biểu cảm thú vị đó cô lại muốn trêu anh...với lại còn phải trả thù anh những lần trước.(=)) Trương ca...a bị hổ rồi...ss có âm mưu. Nhưng đợi xem ai mới là người bị hổ nhá ;)))

-Ừm!...Em sinh đi...Mấy đứa anh cũng chăm sóc hết. Ak! Năm đứa thì sao nhỉ..._Anh đưa mắt nhìn lên trần nhà vừa suy nghĩ vừa nói, sau đó chưa để cô tiêu hoá hết câu thứ nhất đã bổ sung thêm câu thứ hai. Khi cô sốc câu thứ nhất chưa hết đã bị nock ao câu thứ hai...Cái hai còn kinh khủng hơn...Vậy ai mới là người bị hổ đây. Đúng là gây ông đập lưng ông. Cô dám chắc nếu cô mà gật đầu đồng ý thì mấy năm nữa chắc anh sẽ biến cô trở thành một con heo mẹ đích thực.(TT^TT)(=)) ss...em cũng sốc lắm. Trương ca chẳng biết kế hoạch hoá gia đình gì cả =)))

-Anh định biến em thành heo mẹ à!_Cô trừng mắt nhìn anh. Shoc không còn gì để nói.

-Ừm...Đúng nha!em từ khi nào lại thông minh lên một chút vậy?_Anh đưa môi chạm vào môi cô một cái như một phần thưởng. Hai mắt sáng lên vì cách ví von của cô...ừm nói sao nhỉ...Rất hợp lí lại rất dễ thương nha.(=)) ...chịu anh này lun a!)

-Từ trước đến giờ em không có Ngốc!_Cô tức giận gầm gừ từng chữ với anh, sau đó khi lấy lại được bình tĩnh một chút cô lại cất tiếng chập rây:

-Nếu em không muốn sinh đứa nào hết?

-Ừm..._Anh nhìn cô thoáng có vẻ giật mình một chút rồi sau đó lại rơi vào suy nghĩ.

Cô đắc ý nhìn anh mỉm cười...Cuối cùng thì xem ai bị hổ nhé.

-A! Nếu vậy thì càng tốt nha!_Anh đưa mắt nhìn cô cười cười, trong giọng nói mang vẻ hoan hỷ lắm với ý tưởng “Không sinh con của cô”. Điều đó làm cho ruột gan cô sôi cả, lên. Chỉ đợi thời cơ phát hoả.

-Anh không thương em..._Cô cầm cự không được hốc mắt lại phấp phấp nhìn cái vẻ tươi cười của anh. Chẳng nhẽ tình yêu của anh giành cho cô chỉ có vậy, không muốn có với cô đứa con để đánh dấu tình yêu của họ.

-Ai bảo?_Anh trợn mắt nhìn cô, Rồi vội vàng đưa tay lên lau nhẹ giọt nước mắt vừa từ hốc mắt cô chảy ra.

-Anh bảo không muốn em sinh con cho anh?_Cô trách móc, giọng nắc nhe lên...đôi mắt ươn ướt nhìn anh.

-Chẳng phải em muốn?_ Trong mắt của anh bây giờ có chút xót xa vì câu đùa giỡn của anh khiến cho cô khóc. Anh bất lực, ai mà không muốn có đứa con với người mình yêu chứ, đó chẳng phải là tình yêu của hai người họ tạo nên sao...Người nào không muốn mới là người ngốc nghếch nhất trên thế gian này...Nếu anh đúng là như vậy thì chẳng nhẽ anh là một người ngốc sao.(Ca tự tin quấy...;))

-Không phải!...em..._Cô đưa tay đánh nhẹ vào vùng ngực của anh. Như muốn đánh chính, nhưng vì giọng cứ nắc nê nên bất lực không thể nói hết. Chỉ có nước mắt cứ thi nhau chảy ra ướt cả gối.

-Bà xã, đừng khóc nữa. Anh đùa mà...anh biết em không có nghĩ như vậy, em chỉ nói vui thôi...nín đi. Được không?_Anh nhéo miệng bất lực nhìn những giọt nước mắt của cô. Cứ đưa tay lau đi nó lại chảy ra...

-Anh biết?_Cô ngừng khóc. Đôi mắt phiem đỏ mở to nhìn anh như một chú thỏ con dễ thương đang run run đứng trước sói.

-Ừm! Anh biết!_Anh gật đầu nhìn cô. Chẳng biết từ khi nào cô lại thương xuyên có vẻ mặt như vậy. Chỉ biết là lần đầu tiên khi thấy anh trở về cô đã yếu đuối đến mức ngất đi...Có phải tình yêu biến con người ta trở nên yếu đuối.

-Vậy tại sao anh lại đồng ý khi em nói không muốn sinh con cho anh?_Cô đưa mắt nhìn anh, có vẻ tức giận lắm.

-Ấy! em thử nghĩ xem. Có mấy đứa nhóc cũng vui nhưng..._Anh định nói thì bỗng im bật. Đôi mắt mang vẻ gian gian nhìn cô.

-Nhưng gì?_Cô khó hiểu về câu nói của anh. Giọng nói mang chút thận trọng.

-Nhưng anh sợ lúc đó em không còn quan tâm đến anh nữa. Để rồi lại tốn sức giành em lại..._Giọng anh trùng xuống khi vừa nói vừa nghĩ đến viễn cảnh đó. Nếu thật sự có những đứa nhóc thì chắc chắn bà xã của anh chẳng có thời gian quan tâm đến anh, và bà xã sẽ bị mấy đứa nhóc giành mất.

-Anh ghen với con á?!_Cô tròn mắt nhìn anh, giật mình phát ra lời nói run run như không tin vào tai mình. Trời. Cô không ngờ ông xã của mình có tính sở hữu cao như vậy. đến nỗi giành cả cô với đứa con mà tương lai họ sẽ có. Vậy có lẽ cô nên suy nghĩ về chuyện sinh đứa nhỏ tương lai này mới được.

-Đúng!_Anh gật đầu một cái chắc nịch, không hề có thời gian phủ nhận.(=) tức cười mà chết mất...)

-Vậy có lẽ em nên suy nghĩ đến chuyện sinh đứa nhỏ. Chỉ sợ khi sinh ra anh lại đem con đi bỏ ở một hoang mạc nào đó..._Cô ra vẻ ngẫm nghĩ nhìn anh, khéo môi cong cong như đang nhin cười.

-Không cần suy nghĩ!_Anh lắc đầu khẳng định. Ánh mắt gian gian nhìn cô.

-Tại sao?_Cô tròn xoe mắt dò hỏi anh. Hỏi thật sự, bởi vì cô chẳng biết vì sao.

-Mấy lần trước em không nhận ra à?_Anh mỉm cười hỏi cô, bàn tay anh lần này lại sờ loạn ở trước bụng cô.

-Anh..._Cô trừng mắt nhìn xuống bụng mình. Chẳng biết bao giờ tay anh lại mò vào bên trong lớp áo của cô. Chắc. Hình như nãy giờ cảm thấy thoải mái và mát.(P em chẳng ham ss ạ..=))

-Bingo...Anh không có dùng biện pháp tránh thai!_Anh nở nụ cười rộng đến tận mang tai nhìn cô, vẻ đắc ý hiện lên trong hai mắt...

-..._Nếu anh không nói thì cô cũng quên mất rằng “bóng đèn” của cô đã chậm mất ba ngày. Tại sao cô lại vô tâm đến vậy. Không phải vì họ không muốn sinh con mà bởi vì anh nói chỉ muốn chậm lại để cuộc sống hôn nhân ổn định một chút. Nhưng thật ra cô rất muốn có một đứa nhỏ nên chẳng bao giờ uống thuốc tránh thai cả.

-Sao vậy...Giận anh không nói trước với em à!_Anh đưa mắt dò hỏi cái người lúc này vẫn im lặng.

-Không..._Cô trả lời. Mắt cô thủy chung nhìn anh rất dịu dàng, mắt dần phiem hồng.

-Sao vậy!_Anh lúng túng nhìn đôi mắt đỏ lên của cô. Nếu nước mắt cô trực trào và trách anh về chuyện đó thì chắc anh sẽ hối hận lắm.

-Cảm ơn anh ông xã!_Cô nhướn người lên hôn anh một cái. Thủy chung đưa tay vòng qua cổ anh và dựa cả người vào người anh.

-Cảm ơn anh cái gì?_Anh tròn xoe mắt nhìn mọi hành động của cô. Sau đó như giật mình hiểu ra, liền cất tiếng hỏi. Đưa tay ôm gọn cô vào lòng.

-Có lẽ em có thai rồi!_Cô ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn anh ngậm ngùi. Đúng đứa con mà cả cô và anh đều mong muốn. Có thể đây là lúc thích hợp nhất để đứa nhóc của họ ra đời.

-Em nói thật chứ?_Anh run run hỏi lại cô. Đưa mắt nhìn xuống chiếc bụng phẳng lì của cô. Vui mừng đến nỗi không biết nói những gì.

-Đúng! Em bị trễ mấy ngày..._Cô gật đầu nhìn vẻ vui mừng của anh. Loại cảm xúc len lỏi vào tim khiến cô cảm thấy yêu anh nhiều hơn.

-Đứng lên!_Anh ngồi bật dậy trước đôi mắt ngạc nhiên của cô.

-Làm gì?

-Đi kiểm tra!_Anh định bước chân xuống giường khi trả lời xong câu đó thì bàn tay Di đã tóm anh lại.

-Giờ này ai kiểm tra cho anh. Bây giờ là 12giờ đêm đấy._Cô nịnh cười nhìn cái vẻ gấp gáp hồi hộp của anh.

-Thật?_Anh trợn mắt nhìn cô.

-Thật!_Cô gật đầu chắc chắn. Rồi đưa tay kéo anh vào lại trong chăn. Bởi vì bây giờ là đêm khuya nên nếu từ trong chăn chui ra như vậy sẽ rất là lạnh.

-..._Anh không nói gì. Tự động chui lại vào trong chăn. Vẻ mặt trong thất vọng lắm lắm.

-Mai mình sẽ đi kiểm tra._Cô quay sang nhìn trán cười khỏ nhìn Phi.

-Ừm!_Anh gật đầu sau đó chui thật sâu vào chăn, tay ôm hết cả người Di vào lòng.

-...

-Không được!~”_Di vừa yên một chút trong người Phi, thì anh lại vụt ngồi dậy thêm một lần nữa hét lớn.

-Sao?_Cô nhồm người dậy đưa tay chạm vào vai ông xã.

-Cho anh xem con một chút!_Anh quay sang nhìn Di vẻ mặt hồi hộp như cậu học trò trong phòng thi chuẩn bị biết đề thi là gì.

-Anh này! Chưa có gì sao mà xem được._Di đánh vào tay của ông xã đang định chạm vào bụng mình.

-Không anh muốn xem..._Phi quyết tâm đặt bằng được tay mình lên bụng bà xã mặc cho sự chống đối quyết liệt của Di.

-...

-Thấy không chẳng có gì cả!_Di nhăn nhó bắt lực nhìn bàn tay to của Phi đang đặt trên bụng mình. Giọng nói có chút đang rất buồn cười.

-Đúng chẳng có gì cả!_Phi nghiền ngẫm một lúc rồi gật đầu đồng ý.

-..._Bó tay với anh này luôn.

-Đi ngủ nào bà xã!_Anh kéo người cô vào lòng. Mỉm cười nhìn đôi mắt đang bắt lực của cô, môi cúi xuống hôn lên môi cô. Sau đó bàn tay lại không yên phận đang lần mò vào trong lớp áo của cô...Bụng không có gì cũng chẳng sao...(???)

”

bó tay với anh nì toàn tập). Thật ra anh cũng không hẳn là thích có đứa nhỏ lắm, bởi vì nếu có một đứa nhóc thì không biết chừng cái ghế ông xã đang được đặt lên đầu trong lòng cô lại bị tụt xuống vị trí thứ hai vì một nhóc “Tiểu quý”...Chỉ là thương cô quá, thấy cô rất mong có đứa nhỏ nên lần này thủy chung muốn theo ý cô, cho ra một nhóc “tiểu quý”.

-Đừng làm loạn!_Cô thấy nhột trờng mắt nhìn anh trách nhỏ. Cố kéo tay của anh đang mò trong người mình ra.

-Không làm loạn!_Anh gật đầu sau đó nụ hôn từ môi cô trượt dài xuống chiếc cổ trắng nõn, tay vẫn làm loạn mặc cho cô chống cự.

-Á! Buông em ra..._Cô hét lên một tiếng thì tiếng sau đã bị nộ hôn thật sâu của anh nuốt mất.

.
. .

Cứ thế chỉ còn chờ nhóc con của họ ra đời nữa thôi...(=)

43. Chương Ngoại Truyện2 : Đúng Là “hồ Phụ Sinh Hồ Tử”...~”~

Mới kết hôn đó mà đã gần tám năm, ngày hôm nay cũng đúng vào ngày kết thúc của năm thứ tám và chuyển sang năm thứ chín...

Mọi người tụ tập đầy đủ ở phòng khách căn biệt thự Oải hương nhà họ Trương, cũng chẳng phải có đại sự gì chỉ là một buổi tiệc rượu nhỏ giữa những người bạn. Và hôm nay cũng nhằm vào ngày cuối tuần nên mọi người mới có thời gian tụ họp đông đủ như vậy.

Không khí đang ồn ả tấp nập và vô cùng náo nhiệt bởi nhiều giọng nói hoà lẫn vào nhau của những người bạn trong gia đình. Những người phụ nữ ngồi bàn tán về thời trang về mấy món ăn, những người đàn ông thì nói chuyện về rượu về kế hoạch làm ăn...Mọi chuyện yên ổn như thế cho đến khi bất ngờ có tiếng kêu thảm thiết cất lên:

-Á..._Cô bé mặt tròn trịa như búp bê, khoảng năm tuổi. Đôi mắt long lanh nước hai má hồng hồng trong rất tội nghiệp. Và lí do mà cô bé ấy hét lên là đây.

Cái váy của cô bé đang bị kéo lên lộ cả chiếc quần chip nhỏ hồng phấn dễ thương có hình chú ếch con...

”
. . .

Không gian yên lặng, lặng yên đến kì lạ đến nỗi một cơn gió nhỏ bay qua cũng khiến người ta nghe thấy.(hơi chém chút heeeee....)

-TRƯƠNG. ĐÌNH. HY._Tiếp đó giọng hét rít lên đâm xuyên thủng cả cái màng không gian tĩnh lặng...Đúng như người ta nói sức chịu đựng của con người có hạn lắm.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hiểu ý rồi lắc đầu chán nản. Đúng là mỗi lần bọn họ tụ họp như vậy điều có một vở kịch vô cùng hoành tráng diễn ra,lần đầu thì được, lần sau là phát chán.

Ai về lại nói chuyện người đó chỉ trừ cậu bé đang túm lấy váy cô bé kia là vẻ mặt hơi hoảng sợ một chút chẳng biết nên buông lớp váy ra hay là tiếp tục nắm vậy...Thật ra cậu cũng có nỗi khổ tâm lớn lắm.

-Mama..._Cậu khi thấy mẹ của mình đang hầm hè đứng dậy nên biết điều buông váy Tiểu Trinh ra để con bé chạy về nấp sau váy mẹ nó.Rất may cho nó là có nữ oa nương nương nhà cậu ra tay kịp thời nếu không cậu đã lột sạch quần áo nó rồi.

(
”

Oa oa...con nít sao ghê vậy???)

-Trương Đình Hy...lần này là lần thứ bao nhiêu?_Phương DI trừng mắt nhìn cậu con trai của mình. Hai tay đưa lên xoa xoa thái dương rồi mới giảm âm lượng và cất tiếng hỏi.

-Dạ! Nhưng tại cái mặt nó đáng ghét!_Mặt cậu bé có vẻ như bị trách oan nhìn về phía cô bé đang đứng sau lưng Son mà biện minh.

-Không biện minh..._Cô trừng mắt với cậu con trai một cái rồi quay sang nhìn người chồng đang điềm nhiên uống rượu bên quầy bar xem như không có chuyện gì xảy ra.

-Hoàng Phi... Xem con trai yêu quý của anh đi!

-Ồ! Bà xã._Phi đưa mắt sang nhìn bà xã một cái yêu thương rồi chuyển ánh mắt sang nhìn đứa con trai “Yêu quý” của mình.

-Sao?_Di nhướn mày lên nhìn vẻ mặt gian gian của Phi như đang cố đoán xem anh lại nghĩ ra chuyện gì.

-Anh có cách rất hay!_Phi cười hì hì rồi đứng lên đến bên ôm lấy eo bà xã, cúi xuống thơm một cái lên đôi môi của vợ. Hành động vô cùng thân thiết, vô cùng lãng mạn nhưng lại ở trong mắt mọi người và cả đứa con trai kia là một hành động vô cùng liêm sỉ “Lại có âm mưu”

-..._Di nhìn ông xã. Trán hơi nhăn lại một chút xong lại nhướn mắt lên như đang chờ đợi Phi nói tiếp.

-Chẳng phải đây là lần thứ 100 Tiểu Hy nhà chúng ta nhìn thấy “Nội y” của Tiểu Trinh sao?..._Phi nhướn mày đáp lời tiếp rồi mỉm cười.

-Không phải “nội y” Tiểu Trinh vẫn là một đứa con nít._Cô trừng mắt, sửa lại lời ông xã.

-Được rồi! Nhưng xem như cộng thêm lần này nữa là 100 lần ...Ủm nói sao nhỉ. Đó là một sự mạo phạm rất lớn?_Anh nhướn mày lên nhìn cậu con trai, lại nói tiếp, không để tâm đến lời nhắc nhở của bà xã.

Mọi người nghe anh nói xong thì đồng loạt nhướn mày nhìn chăm chú vào Di. Nếu lần này cô gật đầu thì cũng tính là lần thứ 100 cô bị sập bẫy của cái người đang có nụ cười vô cùng vô liêm sỉ đó, để bán con mình.

-Đúng!_Di không để ý xem Phi đang có âm mưu gì và những ánh mắt kì lạ của mọi người lại gật đầu đồng ý.

Mọi người lắc đầu thương xót, nhắm mắt làm ngơ. Âm mưu của người đàn ông này quá thâm sâu, chẳng có ai có thể đỡ nổi. Phải nói là ngàn lần VÔ LIÊM SỈ.

-Vậy thì xem như Tiểu Trinh đã là con dâu chúng ta. Cũng nên để hai đứa có tình cảm ơn...Chỉ bằng trong thời gian chúng ta đi châu Âu du lịch, cho Tiểu Hy đến ở rể nhà của Son. Em nói được không?

.
.
.

-Được!_Di ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu. Cô không phải là muốn xa thằng bé và không muốn con đi theo. Chỉ là tối hôm qua ông xã của cô có bàn với cô, lúc đầu cô nhất quyết không đồng ý nhưng ông xã cô đã thuyết phục, Và những lời thuyết phục này lại vô cùng có lý. Nếu không làm vậy có lẽ sau này cô sẽ cảm thấy có lỗi với con trai lắm.(;)) Ối dời ơi...Thì ra Trương ca đặt vấn đề từ trước . Còn dụ dỗ ss để bán con đi... orz)

Đứa nhỏ của cô bây giờ mới vào học năm đầu của Tiểu học, là thời gian để làm quen với trường lớp mà cô và papa nó đi công tác ở Đức cũng phải một tháng hơn mới quay về nên nếu thật sự đưa con đi thì thằng bé bỏ lỡ thời gian những hai tháng để hoà nhập với lớp nên cô không yên tâm lắm. Và hơn nữa Tiểu Trinh cũng bắt đầu vào học Tiểu học lại học cùng một trường với Tiểu Hy, để hai đứa ở chơi với nhau cũng không sao...Chắc chắn Tiểu HY sẽ thấy có trách nhiệm làm anh mà không bắt nạt tiểu Trinh nữa, mà sẽ ra tay bảo vệ con bé...Thế mới là người đàn ông thật sự. Lời ông xã cô nói chẳng bao giờ sai cả.(

”

)

Thế là sập bẫy hoàn toàn. Trong lòng mọi người ở đây ai cũng biết âm mưu của người đàn ông này không những “Vô liêm sỉ” mà còn mặt dày đến nỗi “ghen” với cả con trai của mình.

-Tốt lắm !Bà xã!_Phi ôm gọn bà xã vào lòng âu yếm. Nhếch môi cười hướng về phía mấy người bạn của mình như muốn bảo: “Mọi người vất vả rồi”. Rồi quay sang hả hê mình “Tiểu quỷ” của mình đang tức giận không nói nên lời.

-Mami..._Tiểu Hy yếu đuối bước tới kéo gấu váy của mami, hai mắt long lanh nước. Cậu thừa biết âm mưu của papa nhưng tại người mẹ ngây thơ trong trắng của cậu chẳng một chút bận lòng lại vẫy đuôi bước vào cái hố đã được papa đào sẵn. Khi thấy mẹ gật đầu tâm hồn non nớt của cậu bốc lửa hướng oán trách về phía papa. Lần nào papa cũng muốn tách mẹ khỏi cậu, dù dẫu để mẹ tự động đồng ý bán cậu đi.

Cái mùa hè mà cậu lên năm tuổi, cậu nhớ rất rõ là mami tiễn cậu và ông nội Đức ra sân bay, nước mắt tràn trề nhưng lại được papa kéo vào lòng an ủi. Hừ. CHẳng phải chính lần đó papa đã bán cậu đi hay sao, hại cậu chẳng được ở bên mẹ suốt mùa hè năm đó. Và khi về nước để trả thù cậu đã đeo bám lấy mami suốt 24/24 h, chiếm đóng hết tất cả thời gian mà mami có. ĐI xem phim, đi hội chợ...Kể cả buổi tối đi ngủ cậu cũng ôm chầm đòi mami ngủ cùng nhờ vào vẻ “đẹp trai thiên thần nhỏ” của mình, điều đó khiến papa cay cú vì chẳng có tội nào cậu để papa dụ dỗ được mami của cậu.

Vì vậy cậu đoán chắc, lần này, rõ ràng lần này là để trả thù...để vất cậu lại...Bởi vậy cậu quyết tâm đấu đến cùng, dù sống dở chết dở cũng quyết không khuất phục.

Hai mắt long lanh nước Tiểu Hy nhìn mẹ mình một cách tha thiết. Đôi mắt to tròn, đen nháy cứ chớp chớp động lòng người...

-Hy Hy..._Phương Di giật mình đẩy nhanh ông xã ra khi thấy con trai nhỏ nhắn mắt long lanh nước đang đứng bên cạnh. Trái tim người mẹ tự dưng nhói lên.

-Mami... Hy Hy không ...muốn xa ma...mi..._Giọng cậu bé vừa nói vừa nấc lên ôm lấy cổ trắng ngần mềm mại của Phương Di nức nở.

-..._Phương Di đưa ngón tay lau đi giọt nước mắt nóng ẩm của con trai. Cô cũng không muốn xa con. Lòng người mẹ lại trĩu nặng và thêm phần quyết tâm khi thấy những giọt nước mắt non nớt của con trai.

-Mami...Hy Hy không muốn...ở một mình..._Không thấy mami trả lời, biết bờ tường yếu ớt của mami sắp bị mình đánh vỡ. Tiểu Hy nức nở thêm một câu nữa, rồi lại nấc lên.

-Tiểu Hy ngoan. Mẹ sẽ đưa Hy Hy đi cùng được không?Đừng khóc nữa_ Thế là lớp tường bao bọc lấy lòng người mẹ đã bị đánh vỡ toang sau khi nghe cái câu “ở một mình”.

-Được!_Tiểu Hy trong lòng sung sướng muốn hét lên “Đại thắng thành công” nhưng vì đang đóng kịch nên không thể như vậy chỉ có thể ngậm tất cả vui mừng vào trong cái dạ dày mà ậm ừ hức hức trả lời. Rồi vùi mặt vào hóm cổ của mami mà hít hà chứng tỏ “Ai mới là người chiến thắng”.

-Không được!!!_Hoàng Phi đứng bên cạnh trong thấy cảnh sụt sướt của gia đình thì tức giận hét gầm lên. Tức giận đến độ muốn bóp chết đứa “tiểu quỷ” đang đóng kịch kia... Dám phá hoại việc tốt của anh, kéo thả ra khỏi cái hố mà anh đã đào sẵn. Không dễ dàng như vậy đâu...

-KHông được?_Di ôm chầm lấy con vào lòng, đứng dậy nường mảy nhìn ông xã mình.

-Đúng!_Phi gật đầu chắc chắn.

-Vậy anh đi một mình!_Di xoa xoa đầu cậu con trai đang nằm trong lòng mình. Giọng nói cũng không kém phần chắc chắn.

-Nhưng Tiểu Hy còn..._Hoàng Phi định đưa ra những lý do vì sao không cho con trai đi theo mà tối hôm qua anh đã nói, thì giọng nói yếu ớt trong lòng Bà xã lại cất lên. Làm mí mắt anh giật giật, muốn lập tức lôi “tiểu quỷ” trong lòng nường ra mà tát vào mông nó đến khi nào nường thay đổi ý định thì thôi.

-Mami Tiểu Hy đau đầu quá..._Một câu nói đánh đổ tất cả.

-Ừm! Mami đưa con lên phòng._Cô ôm gọn con trai bé nhỏ, bước đi lên phòng mà không để ý đến ông chồng đang tức hộc máu cả người run lên vì tức giận.

.

.
.
-Hazzz...Nếu muốn làm gì thì cũng đừng lôi Tiểu Trinh của nhà chúng tôi vào chứ!_Son đi đến vỗ vỗ vào bai anh bạn. Nếu Tiểu Trinh nhà cô mà làm con dâu nhà này thật thì chẳng biết lúc nào đứa con gái nhỏ nhắn của cô bị thằng bé Tiểu Hy dùng những lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ đến nỗi ngốc nghếch như phu nhân nhà họ Trương kia mất thôi.

-Để Tiểu Trinh trở nên ngốc nghếch thì không hay chút nào._Ông xã của Son tên Triệu Phong đến bên ôm vai bà xã của mình âu yếm rồi trầm tư nói nhỏ nhưng đủ để ọi người nghe thấy.

-Đúng! Một Tiểu Di ngốc nghếch trong nhà họ Trương là được rồi._Son ôm lấy thắt lưng ông xã âu yếm lại rồi nói lời mà mình đang nghĩ.

-Tôi thấy Tiểu Hy làm rất tốt!_Khánh đang ngồi uống rượu bên quầy bar im lặng xem kịch bây giờ cũng thêm vào một câu cho vui cửa vui nhà. Chẳng qua mọi người đều muốn lợi dụng cơ hội này để có thể giáo huấn anh bạn của mình một chút. Không nên thấy yếu mà lấn tới, thấy ngốc mà dụ dỗ và nhất là thấy con nít mà coi thường. Hơn nữa là càng không được coi thường con trai anh ta.

-Boss à! Tôi thấy cậu trên thương trường không bao giờ thua ai nên rất nể phục nhưng không ngờ lần này lại thấy cậu quang minh chính đại bại dưới tay đứa nhóc máu mủ của mình...Thật thất vọng!_Thu nhướng mày nhìn Ông chủ của mình cũng là cậu bạn của cô. Đúng là quá thất vọng.

-Nếu cậu cần điều trị tâm lý có thể đến tìm tôi!_Nguyên đang uống rượu với Khánh buông ra một câu phóng khoáng.

-Con hơn cha là nhà có phúc!_Triệu Phong bồi vào thêm một câu. Thường ngày anh rất ít khi nói nhiều nhưng cũng như mọi người cũng muốn nhắc nhở một chút.

-Tôi thấy phải đúng với câu “Hổ phụ sinh hổ tử”_NGọc đang ngồi gọt táo ấy đứa nhóc con. Không ngăn đầu lên nhưng lại thốt ra một câu khiếm mọi người trong phòng đều oà lên cười như ngộ ra chân lý mà trước giờ chưa ai nhận ra.

...

Mọi người ai cũng vui vẻ người tung kẻ hứng tuy là những lời nhắc nhở, giáo huấn chân thành nhưng lọt vào tai người nào đó lại làm cho người đó cảm giác rất tức giận, càng bày mưu để có thết tổng khứ tên “Tiểu quỷ” nhà mình.

Hừ cái gì mà “Hổ phụ sinh hổ tử chứ”...

...Toàn văn hoàn...

_____Tôi là kết tinh cho những khóm hoa vui mừng của tác giả_____

Tung hoa...ta tung hoa...ta ném hoa.....Hô hooooooooooooooooo....

(Chụt chụt...)[Tim bay bốn phía]

Sau gần hơn một năm mấy tháng đó thì fíc đầu tay của Kiu đã toàn văn hoàn. KHÔNG còn ở trạng thái “goiing” nữa mà là “ALL” Ôi cái từ mới mĩ miều làm sao...

Hạnh phúc dâng trào....Tung hoa...tung hoa...

(>o

Một năm vừa qua đã nhờ mọi người giúp đỡ rất rất nhiều, động viên rất rất nhiều, và cổ rất rất nhiều nên mới có ngày hôm nay...Thật sự chẳng có gì để báo đáp. Vẫn nhớ đã nợ mọi người nhiều lời hứa lăm lăm đều không thực hiện được nên bây giờ chẳng biết có mặt mũi nào diện kiến mọi người nên mới bảo rằng cứ cố gắng. Có mấy bạn biết lý do vì sao Kiu hay thất hứa nên cũng đã làm Kiu có đủ khí để đứng trước mọi người hơn... Còn những bạn chưa biết thì cũng thông cảm cho Kiu một chút nha. Hiiiiiiii...IU MỌI NGƯỜI GHÊ...Woa ai Ling...(520 520 520 520 520)/.....

Kiu đang bắt đầu viết tác phẩm tiếp theo và muốn chỉnh lại truyện này mấy cái lỗi ngớ ngẩn hiiii...Thật ra thì truyện mới đã viết được mấy chương rồi nhưng vẫn chưa ra mắt được vì gặp vài trục trặc nhĩ. Có thể rút kinh nghiệm từ truyện này nên truyện sau sẽ khác rất nhiều. hiiii...Vậy nên nếu có thể bỏ thời gian ra một chút thì nhờ mọi người ủng hộ chút xíu nha... Khi nào cho ra fic mới Kiu sẽ để cái quảng cáo trên phần Chữ Ký. heeeeee(Lợi dụng quảng cáo) Ý bạn nào ủng hộ nhiều Kiu sẽ hồi lộ chút đỉnh. (mặt dày)

Lời t/g muốn tự sướng về fic đầu tay của mình:

e hèm...tưnk...Lời đầu tiên muốn chúc các bạn mạnh khỏe..(có âm mưu?)...Hiiii tất nhiên là có âm mưu...ý là muốn mọi người để có thể đọc truyện đỡ ọc của mình mà vẫn không bị gì nè...(Bị gì là bị gì???)...Ồ hỏi hay lắm...Có thể bị táo bón hay, phật máu vì cũng có mấy cái H hơi hơi vượt qua tủi của mình chẳng hạn heee...(Bạn bao tủi???)...Ý chưa nói hả. Kiu năm nay chưa tới 17 nhưng thêm 30 ngày nữa là đến sinh nhật 17 heeee vui quá (Ủa sao vui???) Heeeee nói ra rất ngại. Ý là để có thể đủ tủi viết mấy cảnh H H ý mờ. (heeee)(Biến thái ghê???)Ồ quá khen. Truyện sau có thể biến thái hơn nữa... Thôi dôn cho vui thôi chứ chẳng biết gì sao viết giờ. Cứ ngây thơ trong sáng giống ngày thường là được. (Sao!?) Thật mà-tức giận. (Vậy mấy cái cảnh hơi “Hentai” đó là gì?) Ủm...thì biến thái đi hỏi người yêu nè*^^*...vớ có nhểm truyện Trung Quốc mà^^.(Hỏi người yêu là sao?

) Ủm...là đi hỏi xem con trai thích con gái thật thì có động chạm hay không...vv và vv ^^*. (Thân thiết vậy? Không ngại à?) Dời Người yêu rồi còn ngại gì. Hơn nữa người ta còn là bạn từ nhỏ những 16 năm đó nhể.(Khoe ta?) Ủa lợi dụng khoe một chút ý..hiii...à mà thôi chuyển đề tài.

(Trong truyện thích nhất nhân vật nào? Quan tâm tới nhân vật nào? Ghét nhân vật nào?)Ồ! Từ khi biết đọc truyện tiểu thuyết tới nay thì tới ghét nhất là mấy cái tình tiết bị người kia lừa rồi có người thứ ba độc ác gian xảo...Vì vậy trong truyện của tôi viết từ trước đến nay(tất nhiên là chẳng có truyện nào hoàn thành cả) thì hiếm khi có nhân vật nữ phụ gian xảo mà toàn những người trong ngoài không đồng nhất thôi nên tớ không ghét nhân vật nào cả. Còn thích thì lại thích nhân vật Long.(Vì sao???)Ồ yêu người ta thì trước hết phải biết người ta hạnh phúc khi ở bên ai nhất. (ừ) Quan tâm tới nhân vật Phi. Kể cho các bạn nghe chuyện này. Lúc đầu tớ tạo nhân vật Phi này từ nhân vật Chí Phèo của nhà văn Nam Cao. Hè năm đó thầy giáo bảo phải về đọc hết những truyện ngắn của Nam Cao nên mới hình dung ra một người con trai bị bỏ rơi, dùng rượu để trút phiền muộn, mình thấy những người đó rất đáng thương...hiiii.(Ồ! Không ngờ nhân vật Phi ra đời như vậy...À thế tên Hoàng Phi thì sao???) Hiiii trước đó mình rất thích đặt tên cho nhân vật chính là Duy , Nguyên, Khoa ... ấy truyện mình viết trước truyện này, nhưng nói thật thì không biết có bạn nào có xem kênh Yeah1TV không? Có anh Hoàng Phi vui tính ý. Tại ngày nào cũng ôm TV xem anh ý MC mà mình thích lun. Người yêu mình cũng thấy ghen đấy. Từ đó cái tên Hoàng Phi mặc định được đặt ở nhân vật của mình.(Không ngờ ra đời cái tên cũng thú vị thật) .(Thế còn vì sao lại cho hai người họ hiểu lầm là anh em họ??? Bất bình lắm) Thật ra mình cũng thấy bất bình lắm lắm...Nhưng tại từ đầu viết mình cũng ghi nhớ cái tình tiết này rồi. Thật ra cũng là một trong những chuyện buồn của bản thân..hii không muốn kể lắm. Bây giờ thì hết tự sướng chưa mình phải học oy...~”(Ồ! hết rồi hết rồi. Chúc thời gian học hành may mắn. Không bị kiểm tra bài cũ nhể heeee ^^) [Ném đá]. Đứng trù ẻo.

(Quay sang tám chuyện với hai nhân vật chính đang ngồi trên sofa)

(hiii Trương ca...anh...anh cảm thấy như thế nào???)-MC run run bởi vì nhìn cách lão Trương kia ngồi vắt chân, trán nhăn và vẻ mặt không hài lòng có phần hối hận vì đã lỡ mồm hỏi anh ta.

“Quay lại mấy chương trước. Xem như không có đứa “Tiểu quỷ” đó”_Phi trừng mắt về phía người mẹ đã khai sinh ra mình đang ngồi chuẩn bị đồ đi học.

“...”_Sao lại lôi tôi vào_Kiu nhìn MC với vẻ trách móc.

“Không được”_Di lên tiếng.

“Vậy bà xã. Em muốn sao đây?”_Phi nhìn Di khế cảnh báo. Bất chấp lúc này phá vỡ hình tượng trước mặt bao nhiêu đọc giả.

“Chuyện gì anh cũng tự quyết định. Bây giờ để em quyết định”_Di trừng mắt đấu mắt với Phi.

“Không được”

“Được”

“Không”

“Được”

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-thich-cau-nho-rac-roi>